

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ATMACANIN TÜRKÜSÜ

URSULA K. LE QUIN

ATMACANIN TÜRKÜSÜ

NE
YAYINLARI

NE YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NE YAYINLARI

★

ATMACANIN TÜRKÜSÜ

★

Fantazi Roman Serisi

92.34.Y.0253.2

Genel Dağıtım:

KASTAŞ YAYINLARI A.Ş.

Başmuhasip Sok. Talas Han. 16-101

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 520 59 70

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

URSULA K. LE GUIN'in
A Wizard of Earthsea
ve
The Tombs of Atuan
İsimli İngilizce Eserlerin Aslından Tam Çeviri

A Wizard of Earthsea
(Alacakaranlık)
Çeviren:
Barış Karaoğlu

The Tombs of Atuan
(Gece)
Çeviren:
Gölsüm Ramazanoğlu

Yayınlayan:
NE YAYINLARI
Dizgi:
NE YAYINLARI
Baskı:
ZAHER MATBAASI
Birinci Baskı:
Ekim 1992

ursula k. le guin

ATMACANIN TÜRKÜSÜ

NE YAYINLARI

Halisefendi Sok. 16/5 81300 Kadıköy - İstanbul
Tel: 345 13 64

Ne Yayınları Olarak Kitap Dünyasına Neden Misafir Olduk?

Ben okumadan duramayan kitap hastalarındanım. Çıkan tüm kitapları yerli, yabancı demeden bir solukta okurum ve okurken de hep düşünürüm, "Neden belirli tür kitaplar dilimizde yayınlanmaz?" Fantazi ve Bilim Kurgu roman ve hikayeleri dünya yazınında bu kadar popülerken yurdumuzda örneklerinin pek az sayıda bulunması, bulunanların da sadece bazı yazarların eserleriyle kısıtlanmış olması kanımca bir eksiklikti.

Bu eksikliği bir nebze olsun giderebilmek için belgesel eserler üreten Kastaş A.Ş. ile elele verdik. Onlar dağıtım, teknik danışmanlık ve onlarca yıllık piyasa deneyimlerini ortaya koydular, biz de kitap seçimi çeviri ve dizgi olanaklarımızı.

İlk olarak alelacele John Burke'ün **Korku Falı** (Dr. Schreck, The House of Horrors) romanını çıkarıverdik. Sizlerden aldığımız cesaret devam etmemizi sağladı. Elinizdeki **Atmacanın Türküsü**'nü de diğer kitaplarımız Philip K. Dick'in **Bıçak Sırtı** (Bladerunner) ve William Kotzwinkle'in **Gözaltı** (Fata Morgana) romanları kadar beğeneceğinizi umuyoruz.

Çok okumalı günler dilerim.

M. Süheyl Konuksay

ALSCAKARANLIK

Sessizlerde bir söz,
bir ıgık,karanlıkta,
ve yağam son bulur
bir ğahin kanadında, rbedi boğlukta

Ca Destanından

Sisle Gelenler

Gont adası, binbeşyüz metrelik doruğu fırtınalı kuzeydoğu denizlerine bakan ulu bir dağdan oluşmuş, büyüyle uğraşanların çok iyi tanıdığı bir yerdi. Takımadaların dört bir yanındaki prenslere hizmet eden kahin ve büyücülerin ve kendilerini büyüler dünyasına adanmış, Dünyadenizi'nin sayısız adalarında dolaşıp, maceradan maceraya koşan gezginlerin gözlerini dünyaya açtıkları yerdi Gont adası...

İşte bu cesur ve maceracı Gont'luların en ünlüsü ve en güçlüsü Küçük Atmaca adında bir gezgindi. O, zamanının hem ejderefendisi, hem de büyücüler büyücüsü ünvanına birlikte sahip olmuş tek ustasıydı. Efsanesi dilden dile dolaşıp, sayısız şarkı ve türküye konu olmuştu. Ancak hikayemiz bizleri, onun bu ünü kazanmasından çok öncelere, bu şarkı ve türkülerin bilinmediği zamanlara götürecektir.

O, Vale'in kuzeyindeki yüksek yerlere kurulu Ten Alders isimli bir köyde dünyaya geldi. Köyün hemen yukarısından başlayan ormanlar, karlarla kaplı tepelere dek çıkar, altındaysa denize dek uzanan renkli çayırlar ve tarlalar yer alırdı.

Çocukken ona Duny derlerdi. Bu ismi ona hiç görmediği annesi takmıştı. Zavallı kadın onu doğurduktan bir yıl sonra yaşama gözlerini yummuş ve geride suratsız bir adam olan köyün demircisini, yedi çocukla dul bırakmıştı. Duny kendisinden büyük altı kardeşini doğru düzgün tanıyamamıştı. Her biri, teker teker yuvadan uçup gitmiş, Vale'in kuzeyindeki kasabalarda, kimi demircilerin, kimi balıkçıların yanına çırak olmuştu. Bu yüzden yalnız başına kalan Duny, çocukluğunda ona sevgi verebilecek birinin eksikliğini hep duymuştu.

Biraz büyüdüyündeyse cılız ama uzun boylu, oldukça vahşi ve saldırgan, bir o kadar da kibirli bir çocuk olup çıkmıştı. O da, köyün diğer çocukları gibi gündüzleri dik yamaçlarda keçi otlatırdı. Ama yeterince serpilip, babasının dükkanındaki ağır körüğün kolunu kaldırabilecek güce eriştiğinde, babası onu yanına çırak olarak alıp, mesleğinin inceliklerini, sık sık yinelenen tekme ve tokatlar eşliğinde öğretmeye başlamıştı.

Dükkandaki işler Duny için o kadar da ağır ve yoğun değildi. Olanak buldukça kaytararak, doğru tepedeki ormanlara koşar, aylak aylak dolaşmaktan bıktığı zamanlarsa, kendisini Ar nehrinin sularına bırakarak, güçlü akıntıya karşı

yüzzerdi. Ya da kimi zaman, yükseklerdeki derin yarlardan yukarılara tırmanıp, oradan kuzeye, Perregal'in yönüne yöne uzanan açık denizleri seyrederdi.

Ölmüş annesinin köyde yaşayan bir kız kardeşi vardı. Teyzesi, Duny'e kundakta iken zorunlu olarak bakmış, ancak özel ve önemli uğraşları nedeniyle sonraları onunla gerektiği gibi ilgilenememişti. Duny, hep kendi gereksinimlerini kendi karşılamıştı. Ve bir gün, yedi yaşlarındayken, teyzesinin, kaldıkları barakanın derme çatma çatısına çıkıp, bir türlü inmek bilmeyen küçük bir keçiye kızarak anlamını bilmediği birtakım sözlerle bağırdığını görmüş ve bu garip ama kafiyeli sözlerin zavallı keçi üzerindeki etkisi, Duny'i oldukça etkilemişti.

O şeytan yaratık, bir anda uysal bir kediye dönüşmüş ve sahibinin yanına inivermişti.

Ertesi gün, Ulu Şelale'nin yakınlarında keçilerini otlatırken birdenbire o garip sözleri hatırlayıp, söyleyiverdi:

"Noth hierth malk man
Hiolk han, merth han!"

Ve bir anda keçiler, sessiz askerler gibi Duny'nin etrafını sarmaya başladılar. Gözlerindeki o garip pırıltılarla sanki karanlıkların ötesinden bakıyorlardı. Bu, o an çok hoşuna gitmişti ve gülerek yine aynı tekerlemeyi söylemeye başladı. O söyledikçe keçiler daha çok kapanıyor ve sanki etrafını etten bir duvarla örüyorlardı.

Birden içini garip bir korku kapladı. Etrafında kendine boş boş bakan yüzlerce çift göz ve amaşılmaz bir sessizlik... Ne yaptığını bilmeden bu garip çemberden bir an önce kurtulmak için çabalamaya çalıştı. Fakat, büyülenmiş hayvanlar sanki görünmez bir bağla sıkıca kenetlenmişlerdi. Tam ortalarında kalmış, çaresiz, etrafına tekmeler ve küfürler yağıdırıyordu. Sonunda onları köye doğru yöneltmeyi başardı. Bağırtılarına tüm köy halkı toplanmış, onun bu garip ancak oldukça da komik haline gülmeye başlamışlardı. Ama içlerinden biri gülmüyordu. Teyzesi kalabalıktan ileri doğru fırlayarak keçilere bir şeyler fısıldadı. Birden tılsım sona ermiş, keçiler sanki biraz önceki halleri bir rüyaymış gibi melemeye ve sağa sola yayılıp otlamaya başlamışlardı.

Yaşlı kadın Duny'e dönerek; "Gel benimle," diye bağırdı. Ve beraberce kadının, büyüklerin bile önünden geçmeye çekindiği küçük barakasından içeri girdiler. İçerisi oldukça basık ve bir o kadar da karanlıktı. Tavandaki kirişlere kurutulmak için asılmış bitkilerden yayılan hoş kokular kulübenin her yerinde

duyuluyordu. Kekik, nane, civanperçem, kimyon, kral otu, reyhan, ayrik otu, defne va daha niceleri... Yanmakta olan ocağın başına bağdaş kurdular. Yaşlı kadın, karman çorman-saçları arasından etrafı meraklı gözlerle seyre koyulmuş çocuğa uzun uzun ve dikkatlice baktı. Göz göze geldiklerinde ona keçilere ne yaptığını sordu. Çocuk olanları bir bir anlatmış, kadın çocuğun herşeyden habersiz, nasıl keçileri büyüleyip peşinden sürüklediğini öğrenmişti. Tüm bunlar, bu küçüğün içinde saklı olan büyük güçlerin işaretiydi ve kadın da bunu öğrenmişti.

Şimdiye kadar kızkardeşinin oğlu olmaktan öteye gitmeyen bu küçük yaramaza cadı teyzesi başka gözlerle bakıyordu artık. Küçük oğlanın başını okşayıp, ona isterse, birçok tılsımlı sözler öğretebileceğini, öğreneceği bu tılsımlarla bir salyangozun kabuğuna bakarak ondan tekrar canlı bir salyangoz yapabileceğini, ya da göklerde özgürce uçan vahşi kuşları, ismiyle çağırarak gücü altına alabileceğini anlatmaya çalıştı.

Başta duyduğu korku, yavaşça yerini heyecana bırakmıştı. Teyzesinin kendine gösterdiği bu yakınlıktan cesaret alarak;

"Bana onların, isimlerini öğretir misin, peki?" diye sordu.

"Eğer başkalarına bunları söylemeyeceğine söz verirsen öğretirim," diye yanıtladı teyzesi.

"Söz veriyorum."

Çocuktaki bu istek kadını sevindirmişti. "Çok güzel! Fakat sözünü tutacağından emin olmalıyım. Bu yüzden dilini mühürleyeceğim. Ben sana konuş dediğimde konuşacaksın. Ve derslerimizi bizi kimsenin duymayacağı yerlerde yapacağız. Bütün bunların hepsi sanatımızın gizliliği için çok önemli. Bunu da anladın, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Duni. Öğrendiklerini asla oyun oynadıkları arkadaşlarıyla paylaşmayacaktı. Öğrenmek istediklerini, bildiği ya da bilmediği hiçbir şeyi onlara söylemeyecekti.

Yaşlı kadın, dağınık saçlarını toplayıp önüne bağladığı önlükle ilk derse başlarken, o da yanibaşına ilişiverdi.

Kadın avuç dolusu yaprağı ocağın ateşine atarak garip bir şarkı mırıldanmaya başladı. Yanan yapraklardan çıkan dumanlar karanlık kulübenin her yanını sarıyordu. Sesi zaman zaman alçalıp yükseliyordu. Sanki arada başka birinin sesi de katılıyordu bu garip şarkıya. Ve şarkı, çocuğun kendinden geçip, uyuyor mu yoksa uyanık mı olduğunu anlayamadığı ana dek sürdü. Kadının kara

köpeği birdenbire çocuğun yanbaşında belirmiş, karanlıkta kızıl kızıl parlayan gözlerle ona bakıyordu. Sonra kadın, çocuğun anlayamadığı bir dilde konuşmaya başladığında, Duny'yi garip bir duygu etkisi altına aldı.

"Konuş," dedi cadı, tılsımın tutup tutmadığını anlayabilmek için.

Çocuk konuşamayıp, sadece gülümsedi.

Bu bile kadını hayrete düşürmeye yetmişti. Yaptığı bu tılsım, bildiklerinin en güçlülerinden birisiydi. Çocuğun buna gösterdiği dayanıklılık onu biraz da korkutmuştu. Burada sadece onun diline hakim olmayá çalışmıyor, aynı zamanda kendi gücünü de sınıyordu. Tılsımın en güçlü anında gülebilmşti. Bir şey söylemedi. Dumanlar sinmeye başlarken o da ateşe su döktü. Suyun birazını da çocuğa içirdi. Kulübenin içindeki dumanlar bütünüyle çekildiğinde çocuk konuşabiliyordu. Ve artık öğrendiği bir tılsım vardı. Göklerdeki şahini çağıran tılsımı, yani şahinin gerçek adını biliyordu artık.

Yaşadığı bu olayla Duny, yaşamı boyunca bir daha terkedemeyeceği büyüler alemine ilk adımını atmış oluyordu. Bu yol, karaların ve denizlerin ötesindeki Ölüler Krallığının kıyılarında son bulacak amansız bir takibin, bir gölgenin, bir hayalet avının başlangıcıydı. Ve bu yolda atacağı her yeni adım, önünde yeni ufuklar açacaktı.

Artık göklerde özgürce uçan şahinlerin yeni efendisiydi. Bir emriyle, bulutların arasından şimşek gibi inerek bileğine konuyorlardı. İşte o zaman kendini şahiniyle avlanan bir prenze benzetiyordu. Ama bununla yetinmek istemiyor, daha başka yırtıcı kuşların da efendisi olmak, onların da gerçek isimlerini öğrenmek istiyordu. Uçan yırtıcıların en müthişi olan balıkçı kartalının bile. Öğretmeni olan yaşlı cadının ona her öğrettiği şeyi büyük bir açlıkla anında öğreniyor ve yavaş yavaş sözcüklerin gerçek gücüne ulaşabilmesi için bazıları saçma da gelse, yaşlı cadının ondan istediği herşeyi bütünüyle yerine getiriyordu.

Gont'da şöyle bir söz vardı: "Kadın büyüsü gibi zayıf." Bir başka sözse "Kadın büyüsü gibi hain," der. Ten Alders'in bu yaşlı cadısının da bildiği ne bir kara büyü, ne de ötelerin gücünü çağırabilecek bir sihiri vardı. Sadece ve sadece, cahil bir toplumun içinde yaşayan cahil bir kadındı. Yaptığı büyüler de, basit ve genelde tam sonuç vermeyen şeylerdi. Gerçek ustaların bilip uyguladığı Biçim ve Denge Esaslarından hiçbirini bilmiyordu. Bildikleri aslında birbirinin tekrarından başka bir şey değildi ve birçoğu da ucuz hilelerden oluşuyordu. Kullanırken de, doğrusunun ne olduğunu bilmeden rastgele kullanıyor, bu yüzden de istediği sonuçları çoğu

zaman alamıyordu. Bildiği birçok lanet vardı, bir tane de hastalık yapan büyü biliyordu. Ama o bile, bir süre sonra etkisini tamamen yitiriyor ve herşey eski haline dönüyordu. O da, diğer köy cadıları gibi sürüyle aşk, bağlılık ve çekicilik iksirleri biliyor, hatta daha kötüsü, sevenleri birbirinden ayıracak olan iksirleri de yapabiliyordu. Ve hepsinden önemlisi, bunların çoğunu, hiçbir büyücünden beklenmeyen bir tavırla küçük çırağından gizleyerek hazırlıyordu.

Büyücülük sanatının Duni'ye en fazla zevk veren yanı, hayvanlar üzerinde kurduğu egemenlik, onları kendine bağlayabilmesiydi. Bu mutluluğu tüm yaşamı boyunca duymaya devam edecek, yaşadığı sürece hep içinde hissedecekti. Onu sık sık, yüksek çayırlarda vahşi kuşlarla gören diğer çocuklar ona Küçük Atmaca adını taktılar. Artık her yerde ona Küçük Atmaca diyorlardı. Asıl adı unutulmuştu.

Devamlı olarak sanatında ilerleyen bir büyücünün ün, servet ve insanlar üzerinde güç sahibi olacağını söyleyen yaşlı kadının sözleri, Duni'yi daha da sıkı ve istekli çalışmaya itiyordu. Çok çabuk öğreniyor ve öğrendiklerini hemen uygulayabiliyordu. Başarı gösterdikçe de öğretmeni onu devamlı takdir ediyordu. Artık köydeki çocuklar ondan çekinir olmuşlardı. Hatta büyükler bile çekiniyorlardı. Oniki yaşına geldiğinde, sözcük sözcük, damla damla sökerek aldığı bilgilerle, neredeyse öğretmenin bildiği herşeyi öğrenmişti. Aslında bütün bunlar o kadar çok olmasa da, yaşlı bir köy cadısı için yeterli, oniki yaşındaki bir çocuk içinse fazla sayılırdı. Kadın, ona otacılık ve bitkiler hakkında bildiği herşeyi öğretmişti. Ayrıca kayıp bulma, kısmet açma veya bağlama, hastaları iyileştirme tılsımlarını da göstermişti. Bildiği kahramanlık destanlarını da anlatmıştı. Gerçek dili bilen bir büyücünden öğrenmiş olduğu birkaç sözcüğü de öğretmişti. Yine kasabaları dolaşan gezginci hokkabazlardan öğrendiği tüm numaraları çırağına aktarmıştı. Duni, yağmurcuların sanatına da vakıftı artık. Tüm bu öğrendiği basit ve hafif büyülerin arasında öyle bir tanesi vardı ki, ileride bir gün açığa çıkacak olan içindeki saklı, doğuştan gelen güçlerin habercisi olacaktı.

O günlerde, Kargad güçlü bir imparatorluktu. Batı ve doğu menzilleri arasında kalan dört büyük kara parçasına yayılmıştı. Bunlar, Karego-At, Atuan, Hur-at-Hur ve Atnini'ydi. Bu imparatorlukta konuşulan dil, takımadaların hiçbir yerinde konuşulan diğer dillere benzemezdi. Beyaz tenli, sarışın, sert ve vahşi bir kavim yaşırdı o topraklarda. Hoşlandıkları tek şey savaş, kan ve yağma idi. Bir yıl önce Torikles ile, güçlü bir ada olan Torheven'e kızıl yelkenleri olan büyük bir donanmayla saldırmışlardı. Bunun haberi hemen Gont'un kuzeyine ulaşmış ama

zaten kendileri birer yağmacı olan Gont'lu prensler bu haberle pek ilgilenmemişlerdi. Sonunda Spevy düştü. Kenti yağmalayıp, bütünüyle yakıp yıktılar, öldürmedikleri halkı da köle yaptılar. Ada tam anlamıyla bir harabeye dönmüştü. Fetih aşkıyla yanıp tutuşan Karg'lı savaşçılar, otuz parçalık bir donanmayla Gont'un doğu limanına girip, karaya çıkmayı başardılar. Şehri yağmalayarak ilerliyorlardı. Gemilerini herhangi bir saldırıya karşı güvencede tutmak için Ar nehrinin ağzına demirlemişlerdi, böylelikle arkalarını da sağlama alarak nehir boyunca ilerleyip, önlerine çıkan her yeri yağmalayıp, yakıp yıkıyor ve canlı ne varsa öldürüyorlardı. Küçük gruplara ayrılip, saldırılarına o şekilde devam ettiler. Herhangi bir hedef gözetmeden, neresi rastlarsa orayı talan ediyorlardı. Katliamdan kurtulabilenlerin daha yukarılara kaçarak uyardıkları köylerden biri de Duny'nin köyü Ten Alders'di. Ateşe verilmiş yerlerden göğe yükselen kara dumanlar, Ten Alders'in doğusunu geceye çevirmişti. Gece olduğundaysa, Ulu Şelale'nin orada toplanan halk, vadi boyunca yanan yerlerden göğe yükselen alevleri dehşet içinde seyretmişti. Sanki gökyüzü yanıyordu. Her yer, herşey alev almıştı sanki, ağaçların dallarındaki meyveler bile tutuşmuştu...

Köylülerin bazıları, ormana doğru kaçıp oralara gizlenmişler, bazılarıysa köyde kalmış, yaşamları pahasına bile olsa savaşmak için hazırlık yapıyorlardı. Ya ölecekler, ya da sağ kalıp ölülerinin yaslarını tutacaklardı. Köyün cadısı da kaçanlar arasındaydı. Kapperding'deki hendeklerin içinde bir mağara bulup saklanmış ve mağaranın girişini de bildiği tüm tılsımlarla mühürlemişti. Duny'nin demirci babası kalanlar arasındaydı. Elli yıldan beri durmadan çalışmış olduğu ateşinin başından ayrılmamış, eline geçirdiği her türlü malzemeden vargücüyle mızrak ve ok uçları yapıyordu. Diğerleriye, bulabildikleri tüm kazma ve tırmık saplarını mızrak haline getiriyorlar ve birbirlerine dağıtıyorlardı. Çünkü köylerinde, av için kullanılan yay ve küçük palalardan başka hiç silah yoktu. Gont dağlarında yaşayan halk savaşmayı bilmezdi. Keçi hırsızları, korsanlar ve büyücüleri savaşçıdan saymazsak...

Her sonbahar olduğu gibi o sabah da gün doğuşuyla yüksekleri kalın bir sis tabakası sarmıştı. Köy halkı, ellerindeki ok ve mızraklarla, Ten Alders'in orta yerinde, yakınlarda olduklarını bildikleri Karg'lı düşmanlarını bekliyorlardı. İçlerinde duydukları korku, her birinin gözlerinden okunabiliyordu.

Duny'de aralarındaydı. Bütün gece babasının yanında, ateşi canlı tutmak için o ağır körükte durmadan çalışmıştı. Kolları kopuyordu sanki. Eline tutuşturdukları mızrağı tutamıyordu bile. Bu sızlayan, tir tir titreyen kollarla nasıl savaşabilirdi ki?

Tüm ümidi kırmış, herşeyin sonunun geldiğini hissediyordu. Bir Karg mızrağının ucunda can verecekti. Elinde savaşılamayacağı bir silahla, ölümü beklemek ne korkunçtu... Ölüm, kendisi gibi, henüz kendi gerçek adını öğrenemeden göçüp gidecek küçük bir çocuğu da diğerleriyle aynı kefeye koyuyordu. "Ne acı," diye düşündü. Terden sırlıklam olmuş zavallı kollarına bakıyor ve çaresizliğine kızıyordu. İçinde duyduğu gücü kullanamamanın acizliği idi bu. Bu gücü kullanmasını bilse, belki de tüm köy halkı kurtulabilir, bütün sevdiği insanları bu beladan sağsağlim kurtarabilirdi. Ama nasıl? Hangi tılsımları, hangi sözleri söylemesi gerektiğini bilmiyordu. İçinde saklı olan güçleri açığa çıkarabilmek için daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Güneş yükseliyor, doruklardaki sisi rüzgarın da yardımıyla ötelere taşıyordu. İşte tam o an, kendilerine doğru yaklaşmakta olan ilk savaşçı grubunu farkettiler. Tepeden tırnağa zırhlıydı hepsi. Bronz miğferlerinden yansıyan güneşte uzun Karg mızrakları seçilebiliyordu. Ar'ın kıyısına ulaştıklarında o anlaşılmaz konuşmaları duyulmaya başlandı. Savaşçılar yüz kişi kadardı. Bu tam donanımlı gözü dönmüş istilacılara karşıysa, yarısı çocuk sayılacak yaşta tam tamına onsekiz kişiydiler.

Düşmanla aralarındaki patikayı gizleyen sisler çekilmeye başladığında Dony mutlaka bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı. Bildiği herşeyi yardıma çağırmalıydı. Bir zamanlar kendisini yanına çırak almak için çok dil döken bir yağmurdan sürüyle tılsım öğrenmişti. Bunlardan birisiyle dağılan sisi tekrar bir araya toplayabilir veya yeni bir sis çağırabilirdi. Bildiklerinden aklına gelenleri okumaya başladı. İçlerinden biri, bir an etkili olmuş ama oluşmaya başlayan sis birden zayıflayıp kaybolmuştu. Paniğe kapıldı. Tekrar tekrar tılsımları söylüyor ama bir türlü uygun ve doğru sözcükleri dudaklarından çıkartamıyordu. Herşeyi birbirine karıştırmıştı. Ama durmadan bir şeyler söylemeye devam etti. Ve en sonunda doğru sözcükleri var gücüyle haykırdı.

Tam o anda, arkasından yediği bir tekmeyle yere kapaklandı. Başını geri çevirdiğinde, yanbaşımda ayakta durmuş ona bağıran babasını gördü; "Kapa şu uğursuz ağzını budala çocuk! Eğer savaşılamayacak kadar cesur değilsen, ayak altından çekil ve diğerleri gibi sen de gidip saklan..."

Dony dizlerinin üzerine doğrulup, köyün aşağısından gelen seslere kulak kabartıyordu. Düşman, dericinin evinin bahçesindeki yaşlı porsuk ağacının oraya dek yaklaşmış olmalıydı. Sesleri duyuluyor ama hiçbirisi görünmüyordu. Sis, köyü iyice sarmış ve her yan koyu gri bir bulamacın içine gömülmüştü. İnsan burnunun

ucunu bile göremiyordu.

"Hepinizi sakladım işte." Sesi biraz önce yediği tekmenin yüzünden hafif ağlamaklı çıkıyordu. Gerçekten yapmış olduğu bu büyü efendisine mükemmel bir biçimde hizmet ediyordu. "Herkesi yanınıza alarak, doğruca Ulu Şelale'ye gidin. Sisi elimden geldiğince bir süre daha tutmaya çalışacağım!"

İri yarı demirci, sislerin arasında bir hayalet gibi duran oğluna garip garip baktı. Oğlunun neyi başarmış olduğunu anlaması tam bir dakika sürmüştü. Sonunda anladığında, fırlayıp köyü bucak bucak dolaşarak bulduğu herkese ne yapmaları gerektiğini aceleyle anlattı. Kalın sisin griye buladığı gökyüzünün Karg'lıların bulunduğu tarafta birden kızıla dönmesinden girişteki bir evin ateşe verildiği anlaşıyordu. Yanan ev dericinin olsa gerekti. Köyün en ucundaki bu evden daha yukarıya gelmeyip, sisin dağılmasını bekliyorlardı.

Derici, Karg'lıları şaşırtması için iki çocuğu yanan evlerinin oraya gönderdi. Askerlerin burunlarının diplerine kadar görünmeden yaklaşan iki çocuk, sislerin arasından garip seslerle bağırma ve askerleri yanıltıp oyalamaya başladığında onlardan ayrı yaklaşan babaları, gözüne kestirdiği bir grubu ok ve mızrak yağmuruna tuttu. Daha ucundaki sıcaklığı geçmemiş mızraklardan birisi, Karg'lı Askerlerden birinin tam göğsüne saplanmış, diğer birkaçı da ok yarası almışlardı. Beklemedikleri bir saldırıya uğrayan askerler çılgına döndüler. Hemen karşı bir saldırı için mevzilenmiş, göremedikleri saldırganlara karşı yalnızca duyabildikleri seslerin geldiği yöne doğru kör savaşçılar gibi mızrak ve kılıç sallıyorlardı. Böylece köyün içlerine doğru yavaşça ilerlediler. Sislerin arasından bir görünüp bir kaybolan evlerin terkedilmiş olduğu anlaşıyordu. Yerli halk, avuçlarının içi gibi bildikleri köylerinin görünmeyen köşelerine sinmiş, dikkatle onları izliyordu. Kaçamayıp ortada kalanlarsa, yalnızca küçükler ve yaşlılardı. Onlar ne yazık ki bu vahşi istilacıların mızrak ve kılıçlarından kurtulamamışlardı. Vahşi Karg'lılar, Atuan'ın beyaz tanrılarının adına attıkları savaş çılgınlıklarıyla saldırıyorlardı:

"Wuluah!... Atwah!"

Savaşçılar, gruplar halinde hareket ediyorlar, kimisi önlerine çıkan engeller yüzünden dururken, diğerleri hayalet evleri arayarak, bir görünüp bir kaybolan düşmanlarını yakalamaya çalışıyorlardı. Ama sis, çabalarını boşa çıkarıyordu. Siluetterini görüyorlar, seslerini duyup iyice çileden çıkıyor ve gittikçe azgınlıyorlardı. Daha doğru dürüst biriyle karşılaşamamışlardı bile. Savaşıkları bu şeyler hayalet olmalıydılar. Ve bu köyde hayaletlerin hepsi kötüydü. Bir grup,

gördükleri bu belirsiz şekillerin peşinden ta Ulu Şelale'nin üstüne kadar tırmandılar. Önlerindeki uçurumdan habersiz ilerliyorlar, savaş naraları atıyorlardı. Ve bir an sonra bu savaş naralarının yerini ölüm çığlıkları aldı. Birçoğu, derin uçurumdan aşağıya yuvarlanarak kayalarda parçalandılar. Seslerine gelen diğer arkadaşlarıysa daha dikkatli yaklaşmış ve tuzağı farketmişlerdi.

Sonlarının aynı olacağını anlayan Karg'lıların içlerini korku kaplamıştı. Artık bu garip sisin arasında, birbirlerini kaybetmemeye çalışıyorlardı. Hepsi bir tepenin üzerinde toplanmış, bitip tükenmeden sisin içinden gelen saldırılara çaresizce karşı koymaya çalışıyorlardı. Artık kaçmaktan başka çareleri olmadığını anlamışlardı. Tepeden aşağıya yuvarlanarak koşmaya başladılar. Köyün alt tarafındaki dar vadiye ulaştıklarında, güneşe kavuşmuş ve biraz olsun rahatlamışlardı. Oradan geldikleri yere baktıklarındaysa az gerilerinde zalimce göğede yükselen o gri duvarı gördüler. Sanki indikleri patika yol başka bir dünyaya açılıyordu. Geride kalmış birkaç savaşçı daha sislerin arasından sürünerek çıkageldi. Perişan bir haldeydiler. Az daha kendilerine mezar olacak bu yerlere bir kez daha bakmadan, geldikleri gibi geri, vadiden aşağıya inmeye başlamışlardı.

Vale'in kuzey yakasının daha aşağılarındaki istilacılar da zor anlar yaşıyorlardı. Ovark'tan denize kadar inen ormanlarda yaşayan köylüler bir araya gelerek istilacı orduları adalarından kovmak için sert savaşlar veriyorlardı. Ormanlardan ve yukarılardan akın akın inen cesur köylüler çarpışmalarda saflarını alıyor ve Karg'lı istilacıları geldikleri batı limanına doğru geri çekilmek zorunda bırakıyorlardı. Çaresiz, bu karşı saldırı karşısında gerilemek zorunda kalan Karg'lı Askerler limana vardıklarında, onları bekleyen gemileri alevler içinde yanıyor buldular. Dönüp dövmüşmekten başka seçenekleri kalmayan bu askerler sıkıştıkları bu yerde birer birer yaptıklarının hesabını kanlarıyla ödeyip öldüler. Köylüler hepsini kılıçtan geçirip denize attılar. Kumsal, akan kanlarla yıkanmış ve deniz kızıla dönmüştü. Bir dahaki yükselmesine dek aynı kızıl rengini koruyacaktı.

O sabah, Ten Alders ve Ulu Şelale'yi saran sis birdenbire kayboldu. Köylüler berrak ve rüzgarlı havada etraflarına bakıyorlardı. Meydanın hemen yanibaşında, sarı saçlı bir Karg'lı yerde yatıyordu. Onun yanibaşındaysa mağrur bir kral gibi kahramanca savaşırken ölmüş yaşlı dericinin bedeni sonsuzluk uykusuna çoktan dalmıştı.

Savaş kazanılmıştı ama hala düşmanın ateşe verdiği evlerden dumanlar yükseliyordu. Koşup onlardan arta kalanları söndürmeye gittiklerinde demircinin

oğlu küçük Dony'i porsuk ağacının altında öylece oturur buldular. Ne konuşuyor, ne de hareket ediyordu. Görünür bir yarası yoktu. Boş gözlerle hiç durmadan yere bakıyordu. Neyi başardığının farkında olan köy halkı, onu babasının evine taşıyıp, cadıyı saklandığı yerden getirmeye gittiler. Canlarını ve mallarını borçlu oldukları bu küçük insanı kurtaracak olan bir tek o yaşlı kadın vardı. Kaybedilen dört can ve yanan evlerine karşın yaşamalarını sağlayan bu cesur çocuk için bunu yapmalıydılar...

Çocuğun bedeninde herhangi bir silah yarası yoktu. Hiç konuşmuyor, ne yiyor ne de uyuyordu. Rahatsızlığını giderebilmek için gerekli tedaviyi bilmeyen cadı, çaresizlik içerisinde. "Tüm gücü tükenmiş bunun," dedi. Onun da elinden bir şey gelmiyordu.

Duny, bu durumda herşeyden habersiz yatarken, hikayesi konuşula, anlatıla, büyük bir hızla Vale'in kuzey yakasından aşağılara, ta Gont adasının batı limanına kadar yayılmıştı. Herkes bu yaşı küçük ama cesareti büyük kahramanı konuşuyordu.

Armouth'daki katliamdan tam beş gün geçmişti ki, Ten Alders'e bir yabancı geldi. Garip bir pelerin giymiş olan bu yolcu kendi boyunda meşe bir asa taşıyordu. Köye alışılmadık bir yönden, dağlardaki ormandan gelmişti. Kocakarılar onu görür görmez, bir büyücü olduğunu anlamışlar, ayrıca otacı da olduğunu öğrendiklerinde, doğruca demircinin evine getirmişlerdi. Tüm ahali dışarıda toplanmış, bekleyordu. Yabancı hiçbir şey söylemeden, doğruca boş gözlerle bakan Dony'in yanı başına gelip, elini başına götürdü. Sonra yavaşça alnına, oradan gözlerine ve sonra dudaklarına indirdi.

Duny, ağır ağır başını kaldırarak yabancıya baktı ve bir süre sonra konuşmaya başladı. Kendine gelmiş ve korkunç bir açlık duygusuyla yiyecek bir şeyler istemişti. Getirilen şeylerden çok az bir şeyler yiyip tekrar uzandı. Gözlerini bir türlü yabancından ayıramıyordu.

Demirci yabancıya dönerek, "Siz alışılmadık birisiniz," dedi.

"Bu çocuk da ileride olağanüstü biri olacak," dedi yabancı. "Kahramanlığının öyküsü, yaşadığım yer olan Re Albi'ye kadar uzandı. Ve bu küçük kahramanın daha erkeklige adım atmadığını öğrenip, buraya ona bir ad vermeye geldim."

Cadı, demircinin kulağına eğilerek, "Kardeşim, bu adam Sessiz Ogion, Re Albi'nin büyücüsü ve depremlerin efendisidir," diye fısıldadı.

İsmin görkeminden korktuğu gözlerinden okunan demirci, "Efendim,

oğlumun onüçüne girmesine bir ay kaldı. Ama biz onun rüşünü bu kış gündönümü festivaliyle birlikte kutlamayı düşünüyorduk," dedi.

"İsmi en kısa zamanda verilmeli," dedi Ogion, "Çünkü o isme gereksinimi var. Şimdi gidiyorum. Ama gündönümünde gelip, siz de uygun bulursanız onu yanıma alıp buradan ayrılacağım. Eğer sınavda başarı gösterirse, benim çırağım olacak ve yeteneğine uygun bir şekilde yetiştirilecektir. Böyle bir yeteneğin karanlıkta kalması demek, ileride telafisi güç tehlikelere zemin hazırlamaktır. Böyle bir şeye izin vermemelisiniz."

Ogion, bunları çok nazik bir şekilde söylemişti. İnatçı demirci çoktan dediklerine razı olmuş görünüyordu.

Yaprakların yeşilden sarı ve kızıla dönmeye başladığı sonbaharın ilk günlerinden bir gün, Ogion dağlardaki yolculuğundan geri geldiğinde, çocuk onüçüne basmış ve sözkonusu kutlama başlatılmıştı. İlk olarak, köyün yaşlı cadısı, çocuğa doğumunda annesi tarafından verilen Duny adını geri aldı. İsimsiz ve çırlıçıplak kalan çocuk, uçurumların dibinden doğan Ar nehrinin, buz gibi soğuk kaynağına girip yıkandı. Suya girdiği o ilk an, güneş bir anda bulutların arkasına gizlenmiş, suyun üzerinde gölgeler oynaşmaya başlamıştı. Ve tir tir titrese de başı dimdik, suyun bir ucundan öteki ucuna dek ağır ağır yürüyüp, Ogion'un yanında durmuştu. Bir süre öyle bekleyen Ogion ellerini ona doğru uzatarak gerçek adını fısıldadı: Ged...

Gerçek isminin bağışlanmasıyla, ona güçlerini kullanması için gerekli olacak ilk büyük anahtara da sahip oluyordu.

Büyücü sakın bir sesle Ged'e "Haydi evlat, köylülerinle vedalaş. Onları eğlenceleriyle başbaşa bırakıp buralardan ayrılma zamanı geldi," dediğinde, kutlamalar çoktan başlamıştı bile. Herkes yiyip içip, kadehlerini sağlıklarına kaldırıyor, Vale'in aşağısından getirdikleri bir ozan, onlara ejderefindilerinin maceralarını anlatan bir türkü söylüyordu.

Ged, koşup çıkını getirmeye gitti. Yanına, babasının kendisi için yaptığı bronz bıçağı, ölen dericinin dul eşinin ona ölçüp diktği kalın deri paltoyu ve cadı teyzesinin hazırladığı büyülü kızılık sopasını aldı.

Bu ana dek, bildiği ve tanıdığı insanlarla vedalaşıp, nehrin başladığı kayalıklara gelince, tekrar dönüp sevgili köyüne bir kez daha uzun uzun baktı ve parlak sonbahar güneşini gölgeleyen ormanlara doğru, yeni efendisinin peşinde dik yamaçlara tırmanmaya başladı.

Ged, güçlü bir büyücünün yanına çırak olarak girmenin tüm sırlar alemine ve tarif edilmez güçlerin dünyasına adım atmak olduğunu düşünüyordu. Böylelikle hayvanların ne konuştuğunu anlayabilecek, karanlık ormanlarda birbiriyle fısıldaşan ağaçları dinleyebilecekti. Bir sözülle rüzgarlara hükmedecek ve istediği herşeyin kılığına bürünebilecekti. Belki de, o ve ustası geyiklerin çektiği arabalarla yarışacaklar, ya da bir kartalın kanadında dağların üzerinden Rê Albi'ye uçacaklardı. Bunları düşlemek bile zevk veriyordu ona...

Fakat durum hiç te öyle değildi. Durmadan dolaşıyorlardı. Vale'den aşağılara doğru dağların kimi zaman güneyi, kimi zaman batısından dolaşarak yollarına devam ediyorlardı. Ya yolları üzerindeki küçük köylerde konaklıyor, ya da zavallı gezgin dilenciler gibi kırlarda yatıyorlardı. Henüz sırlarla, büyülerle dolu bir aleme adım atmamışlardı. Hiçbir şey olmamıştı. Ged'in ilk anlarda Ogion için duymuş olduğu büyük saygı ve sahip olduğu güce karşı duyduğu ilgi yerini başka şeylere bırakmaya başlamıştı. Örneğin başta hayranlıkla seyrettiği o büyülü asası şimdi ona sağlam bir değnek gibi görünmeye başlamıştı. Üç gün geçmiş, hatta dördüncü günün de sonuna yaklaşmışlardı ama hala Ged, Ogion'un ağzından bir tek büyülü sözcük işitmemişti. Ne de öğrenebileceği bir tek hece...

Ged, aslında oldukça sabırlı bir yapıya sahipti ama artık yavaş yavaş sabrı taşmaya başlıyordu. Birkaç gün sonra tüm cesaretini toplayıp ne zamandır içini kemiren soruyu soruverdi, "Ne zaman beni eğitmeye başlayacaksınız efendim?"

"Başlayalı çok oldu," diye yanıt verdi Ogion.

Uzunca bir sessizlik oldu. Ged bir şeyler daha söylemek istiyor ama susuyordu. Sonunda dayanamayıp sessizliği yine kendisi bozdu. "Şimdiye kadar bir şey öğrenmedim ama!"

Ogion, "Çünkü sana öğrettiklerime dikkatini vermiyorsun," diye cevabını verirken, Ovarık ve Wiss arasındaki yüksek bir geçitte hızlı adımlarla ilerliyordu. O da diğer Gont'lular gibi esmer tenliydi, Kızıl çalan koyu kahverengi cildi, tamamen ağararak kirli bir griye dönüşmüş saçları vardı. Buna karşın bir tazi kadar dayanıklıydı ve yorulmak nedir bilmiyordu. Az konuşup çok az yiyor, sanki hiç

uyumuyordu. Gözleri ve kulakları, yaşına karşın olağanüstü keskindi ve yüzünde daima dikkatli olduğunu gösterir derin bir ifade vardı.

Ged artık susmuş, hiç konuşmuyordu. Böyle bir ustaya yanıt vermenin kolay bir iş olmadığını farkına varmaya başlıyordu.

"Demek, hemen tılsımlı sözcükleri öğrenmek istiyorsun." dedi hızlı, hızlı yürürken. "O pınardan çok su çektin sen, bekle... Cesaret sabır ister, güce sahip olmaksızın dokuz kez sabır ister. O halde bana şuradaki bitkinin ne olduğunu söyle bakalım?"

"Samanotu."

"Ya şuradakinin?"

"Bilmiyorum."

"Dört yaprak derler ona!" Ogion durmuş, asasının ucundaki bakır çiviye önlerinde duran bitkinin yapraklarına yavaşça sürmüştü. Ged, hocasının konuşmasına fırsat vermeden eğilip bitkiden kurumuş bir tohum kesesi olarak "Peki bunlar ne işe yarar efendim?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şeye."

Ged soruyu sorarken özenle elinde tuttuğu keseciği fırlatıp attı.

"Bir dört yaprağın ne zaman köklenip, ne zaman çiçek açtığını ve ne zaman tohumlarını verdiğini öğrenip, onu kokusu, çiçeği ve tohumuyla tanıdığında bir şeyler öğrenmeye başlıyorsun demektir. Ve böylece onun gerçek adını öğrenmeye ve onun asıl varoluş nedenini anlamaya da hak kazanmış olursun. Bu, onun neye yaradığından daha önemlidir senin için." Susmuş ve öylece bir kilometre kadar sessiz yürümüşlerdi. Sonra son bir kez daha konuştu Ogion: "Duyabilmek için önce susmak gerekir..."

Çocuğun yüzü asıldı. Ged şimdiye dek hiç bu kadar aptal hissetmemişti kendini. Öfke ve sabırsızlığının kurbanı olmuştu. Artık daha dikkatli olacak ve söz dinleyecekti. Böylelikle yeni öğretmeni Ogion'dan bir şeyler öğrenmeye başlayacaktı. Açlığını duyduğu birgelik ve güç için bunu yapmalıydı. Basit bir otacı ya da köy büyücüsü olmayan bu adamla daha çok yollar yürümesi gerekse bile... Şimdiden öğreniyordu işte. Dağların batı yamacındaki sık ormanlık araziden, aşağıya, Wiss'e doğru yoi alırlarken, Ogion'un nasıl öyle müthiş bir büyücü olduğunu gitgide daha da çok merak etmeye başlamıştı. Onun fırtınalı yağmurları ötelere yollarken söylediği tılsımları daha hiçbir yağmurcu bilmiyordu. Gont ya da Eanlades gibi büyücülerin sıkça rastlandığı yerlerde gökyüzü bir sağa bir sola ne

yaptığını bilmeden giden kara yağmur bulutlarıyla kaplıdır. Bunlar, efendilerinin her sözünü yerine getiren köleler gibi sıralar halinde, ta uzaklarda yağmur olup ötelerdeki denizlerin üstünü döverler sakince. Fakat Ogion yağmuru nereye yağması gerekiyorsa oraya yağdırabilirdi.

Kalın bir köknar ağacı bulup altına uzanıverdi. Ged de yanbaşına, ıslak otlara oturdu. Gereği gibi kullanamıyorsa, bir insanın sahip olduğu güçlerin neye yarayacağını düşünüyordu. "Keşke şimdi bir yağmurcunun çırağı olsaydım," diye aklından geçirdi. Hiç olmazsa kuru bir yerde yatarı o zaman. Bu düşüncelerini saklayıp, bir an bile olsa ağzından bir sözcük çıkarmamaya dikkat ediyordu. Efendisi Ogion, yüzünde mutlu bir ifadeyle çoktan uykuya dalmıştı bile.

Gündönümünden bu ana dek, ilk karlar Gont'un yükseklerine düşüp doruklarını beyazlar içinde bırakmıştı. Esas karların başlamasından önce, Ogion'un Re Albi'deki evine varmışlardı. Burası, Overfell'in yalçın kayalarının eteklerinde kurulu küçük bir kasabaydı. Adının anlamı belki de buradan geliyordu: Şahin Yuvası. Yukarı çıkıp bakıldığında, uzaktan Gont limanı ve şehrin yüksek kuleleri görülebiliyordu. Gemilerin bu limana girebilmeleri için Kalkan Kayalıkları denen dar bir geçitten geçmeleri gerekiyordu. Batıya, Oranea'nın yüksek mavi tepelerine doğru bakıldığında irili ufaklı birçok adacığın serpili olduğu alabildiğine engin bir deniz uzanıp gidiyordu.

Büyücünün evi oldukça sağlam ahşap bir binaydı. Ten Alders'deki evlerin aksine, tandır yerine taş bacalı bir şöminesi vardı. Tek göz olan evin bir duvarı içeriden tamamıyla keçi derisi kaplanmıştı. Batı duvarındaysa, Ogion'nun yatağının bulunduğu cumbalı bir seki vardı. Ot yatağın yanbaşına denize bakan bir penceresi vardı. Ama sert esen kuzey ve batı rüzgarlarına karşı sıkı sıkıya panjurla örtülmüştü. Ged, bir kış boyunca bu sıcak ve loş evden hiç çıkmayıp, dışarıda kopan fırtınalara kulak kabartarak, içerisinde tam altıyüz büyü Rüne harfinin bulunduğu Hardic alfabesini öğrenmeye, onlarla okuyup yazmaya çalıştı. Anlamını kavrayamadığı bu tılsımlı harfleri ezberlemek onu çok mutlu ediyordu. Onların insana, gerçek gücü verecek olan bilgiler için gerekli olduğunu biliyordu çünkü. Takımadalarda konuşulan dillerden birisi olan Hardic, her ne kadar öteki dillere göre büyücülükte çok az kullanılıyorsa da, esas nesnelerin gerçek adlarının söylendiği eski dille aynı kökten geliyordu. Ve tüm bunları, bu dilleri anlayabilmenin tek yolu, bu ta kıtalar bile oluşmazdan önce yazılmış olan altıyüz Rüne harfini çok iyi bilmektir.

Uygulamada büyülerle ilgili kayda değer hiçbir şey öğrenmiş sayılmazdı. Bütün bir kış, alfabenin o ağır ve tozlu yapraklarını çevirmekten başka bir iş yapmamıştı. Eğer fırtınaları ve yağmurları dinlemek işten sayılıyorsa, o başka. Ya karlarla kaplı ormanlardaki bir gezintiden, ya da keçilerini yemlemekten dönen Ogion'un yaptığı hareketleri artık ezberlemişti. Önce kapıda ayaklarını ve üzerini çırpıyor, sonra da ateşin başına ilişıyordu. Ve uzun bir sessizlik oluyordu. Öyle ki, Ged neredeyse sözcüklerin, sözlerin seslerini unuttuğunu sanana dek sürüyordu bu suskunluk. Ve en, en sonunda, o da eğer Ogion'un canı istiyorsa, yine onun tarafından bozuluyordu. Söz ettiği şeyler hep, yemeden, içmeden bahsetmek gibi basit ve sudan şeylerdi.

Bahar geldiğinde Ogion çırağını sık sık Re Albi'nin yakınlarındaki çayirlara bazı otlar toplaması için yollamaya ve istediği kadar da dışarıda kalmasına izin vermeye başlamıştı. Ged de kendine bağışlanan bu özgürlüğün tadını doyasıya çıkarıyordu. Eriyen kar sularının peşinde, ıslak çayirlarda koşturup duruyordu. Öylesine mutluluk içerisinde avarelik eden Ged, bazen gece yarısı dönüyordu eve. Ama döndüğünde, bir yerlerde görüp dikkatini çeken bazı çiçek ve otları da getirmeyi unutmuyordu. İki derenin kesiştiği bir yeşillikte beyaz aziz çiçeklerine rastlamıştı. Daha doğrusu keşfetmişti onları. Çünkü otacılık için kullanılan yaprakları çok değerliydi. Ertesi gün erkenden tekrar geldiğinde, bu kez ondan önce gelmiş kendi yaşlarında bir kız vardı orada. Görür görmez kim olduğunu anlamıştı. Bu kız Re Albi kontunun kızıydı. Ogion daha önceleri bu aileden bahsetmiş ve onlardan uzak durması konusunda Ged'i uyarmıştı. Kız ona doğru yaklaşıp seslendi. "Seni tanıyorum, sen büyücünün çırağı Küçük Atmaca'sın. Öğrendiklerinden biraz söz etsene."

Ged yanıt vermek istemiyordu. Kızın çiçeklere sürünen eteklerine bakarak zar zor birkaç sözcük geveledi. Oysa kız sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi gayet samimi bir şekilde konuşmasını sürdürdü. Bu Ged'i biraz rahatlatmış ve ona daha yakından bakmasına yardımcı olmuştu. Kendisinden biraz daha uzundu, beyaz ama soluk bir rengi vardı. Söylendiğine göre annesi kuzeydeki Osskil veya ona yakın bir yerlendendi. Ged "Kızı da ona çekmiş," diye düşündü. Saçları kömür kadar siyah ve bir hayli uzundu. Başta çirkin bulmuş ama kız konuştuğça ondan etkilenmeye başlamıştı. Ged'in kendi köyünü, Karg'lı istilacıların elinden nasıl kurtardığının hikâyesini bir de kendi ağzından duymak için çok ısrar ediyordu. Ve Ged kızı kıramayıp anlatmaya başladı. Yüzünden merakı ve hayranlığı

okunabiliyordu, ancak bittikten sonra hikaye hakkında bir tek söz dahi etmedi. Birden başka bir konuya geçip, "Hayvanları çağırabiliyor musun?" diye sordu.

"Çağırabilirim," dedi Ged.

Oraya çok yakın bir şahin yuvası işini çok kolaylaştırmış ve kıza kanıtlamak için anne şahini yanına çağırmişti. Kuş derhal çağırısına yanıt verip gelmiş, ancak yanında bir başkası olduğu için hemen başları üzerinde birkaç tur attıktan sonra çılgınlık atarak tekrar kaybolmuştu.

"Bunun için ne tür bir büyü kullandın?"

"Bir çağırma tılsımı."

"Peki ölülerin ruhunu da çağırabilir misin?"

Biraz önceki gösteriden tatmin olmadığını gösteren bu soru, kızın belki de onunla bir oyun oynuyor olduğu duygusuna kapılmasına neden oldu. Daha fazla buna izin veremezdi. "Canım isterse onu da yaparım," diyerek kestirip attı.

"Ama bu çok zor ve tehlikeli değil mi?"

"Zor olabilir, ama neden tehlikeli olsun ki?" diyerek omuzlarını silktili. Tam o anda kızın gözleri parlamıştı.

"Ya peki aşk iksirleri biliyor musun?" diye konuyu değiştirdi.

"Ama bunun için usta olmak gerekmiyor ki..."

"Doğru," dedi. "Bunu herhangi bir köy cadısı da yapabilir. Peki değişim büyüsü biliyor musun?" Bundan şekil ve kılık değiştirmeyi kastettiğini anlamıştı.

Tekrar alay kokusu sezdiği bu sorulara yine aynı tavırla yanıt verdi:

"Keyfime eserse neden olmasın..."

Kız habire onu, istediği herhangi bir şeyin kılığına girmesi için sıkıştırıyordu. Onu başından savmak için, bunların ulu orta yapılamayacak şeyler olduğunu söyledi. Ve üstasının onu beklediğini söyleyerek oradan ayrıldı. Ertesi gün tekrar oraya gitmedi. Fakat daha sonraki gün, kendini yeni açabilecek olan, aziz çiçeklerini toplaması gerektiğine inandırarak yine oraya gittiğinde kız oradaydı. Ve beraberce ıslak çimenlerin üzerinde yalın ayak dolaşarak demet demet beyaz çiçeklerden topladılar. Hava o kadar güzeldi ki... Pırıl pırıl bir bahar sabahında, en az kendi köyündeki kızlar kadar neşeli bir kızla gülüp eğleniyordu işte. Kız yine büyüler hakkında sorular soruyor, o da elinden geldiğince yanıtlıyordu. Konuşurken onu hayranlıkla dinleyen kızın bu hali Ged'in çok hoşuna gidiyor ve aynı zamanda gururunu da okşuyordu. Söz yine dönüp dolaşıp büyülerine geldi. Ged yine konuyu değiştirmek isteyerek başka şeylerden söz etmeye başladı. Ve

kız birden yüzünü örten saçlarını geriye doğru atarak, "Yoksa korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır, nereden çıkarıyorsun?"

Kızın yüzünde tekrar bir küçümseme belirmişti; "Belki de bunu yapmak için daha çok gençsin."

Artık bu kendini beğenmiş kızı daha fazla çekemeyecekti. Böyle davranmasına bir daha fırsat vermeden, kim olduğunu ona göstermesi gerekiyordu. Eğer isterse, yarın yine aynı yerde buluşup, efendisinin dışarıda olduğu bir sırada birlikte eve gitmelerini teklif etti ve oradan ayrıldı. Eve vardığında daha el sürmesi bile yasak olan iki büyük sihir kitabını durdukları tozlu raftan indirip ertesi gün işine yarayacak olan şeyi aramaya koyuldu.

Aradığı bir değişim büyüsüydü. Fakat kitap, öyle bir yazılmıştı ki okumak neredeyse olanaksız bir işti... Sonra şekiller ve sembollerin de ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Düşünemeyeceği kadar eskiydi bu kitaplar. Onları Ogion'a hocası Heleth vermiş, ona da onun hocasından yani Peregral büyücüsünden geçmişti. Bu silsilenin kökleri böylece efsaneler çağına dek geri gidiyordu. Yazılar çok garip bir biçimde ve son derece ufak yazılmıştı. Ayrıca üzerine notlar alınmıştı. "Bunları yazan eller kimbilir ne zamandan beri toz haline dönüşmüştür," diye bir an düşündü. Ama şimdi kendi elleri arasındaydılar. Sayfaları çevirdikçe kah başından, kah sonundan anlayabildiği birkaç satıra rastlıyordu. Aklında devamlı kızın alaylı o ifadesi vardı. Üzerinde ölülerin ruhlarını çağırmaya dair bir şeyler yazılmış bir sayfayı çevirdiğinde duraksadı.

Okurken tüm sembol ve harfleri tamamıyla anlayarak okuyordu. Bir an başını kaldırmak istedi ama bunu başaramadı. Tılsımlanmış sanki, sabitleşmiş gözlerle sayfanın sonuna dek okuyup geldiğinde korkudan yüreği durmak üzereydi.

Başını kitaptan ayırdığı anda, her tarafın zindan gibi karanlık olduğunu gördü. Kitaba öyle bir dalmıştı ki gece olmuş ve bunu hiç farkedememişti. Asıl garip olan şey, bu karanlıkta okuyabilmiş olmasıydı. Tekrar dalga dalga korkulara kapılıyordu. Yeniden sayfaya baktığında hiçbir şey görünmüyordu. Burnunu sayfaya dayayıp okumaya çalıştı. Nafile, bir tek harfi bile okuyamadı. Kendini çok fena hissediyordu. Birden arkasında bir şeyin varlığını duyumsadı. Arkasına yavaşça döndüğünde kapının yanında karanlıklardan bile daha karanlık, şekilsiz bir gölgenin anlamadığı garip ve korkunç fısıltılarla ona doğru yaklaşmaya çabaladığını gördü.

Kapı o anda birden ardına dek açılıp içeriye dehşetli bir ışık hücum etti. Kör edecek kadar şiddetli bu ışığın arasından ağır ağır bir adam girerken, gölge de onunla beraber kaybolmaya başladı. Gölge çekildi. çekildi ve sonunda tamamen yok oldu. O garip mırıltılar da sona ermişti.

İçeri giren adam Ogion'du. Ged onu görünce biraz olsun rahatlamıştı ama o ve asasından yayılan korkunç ışığın etkisiyle hala yüreği ağzındaydı.

Ogion hiçbir şey söylemeden, sandalyenin dibinde öylece yerde yatan Ged'in önünden geçerek doğruca gidip asılı duran lambayı yaktı ve gelip masada duran kitapları yerlerine yerleştirdi. "Hayatına ve sahip olduğun güce zarar verebilecek işlerden uzak durmalısın. Bu yaptığın çok tehlikeliydi. Kitapta neyi arıyordun?" diye sordu.

Çocuk "Yüce efendim lütfen beni bağışlayın!" diye zorla konuşabilmişti. İyice kendine geldiğinde bütün olan biteni tek tek anlattı. Yaptıklarından çok utanmıştı.

Ogion kızın annesini kasederek, "O büyücü kadın hakkında sana söylediklerimi unutmuşsa benzersin." dedi. Gerçekten daha önce uyarılmış ama her nasılsa pek dikkate almamış. daha doğrusu önemsememişti. Ogion'un şimdiye dek hiç boş yere, nedensiz konuşmadığını bildiği halde.

"Zaten kızı da yarı yarıya bir cadı sayılır. Ve mutlaka onu, annesi olacak o kötü kadın seninle konuşup kandırması için yollamış olmalı. Sana o kitabı açtırıp, tılsımı okutturan da yine odur... Niyetini bilmiyorum ama bildiğim bir tek şey var, o da onun asla senin iyiliğini istemeyeceğidir. Ged oğlum, şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum. Böyle bir yöntemle geri getirilen bir gölgenin ne denli tehlike saçabileceğini düşünemezsin bile. Yapmış olduğun şey oyun değil. Onunla birisini etkilemek büyük bir saçmalık olur. Şunu iyi bilmelisin ki, sanatımızda var olan düşünceler ve hareketler ya iyiliğe ya da kötülüğe hizmet ederler. Bunun ortası yoktur. Bir adım atmadan önce ödeyebileceğin bedeli hesaplayıp sonra atmalısın."

Ged, içini yakıp kavuran utancı bir an olsun bastırabilmek için ağlayarak haykırdı: "Ama bunları bilmemi benden nasıl bekleyebilirsiniz ki... Buraya geldiğimden beri ne bir şey gördüm ne de öğrendim."

"Şimdi görmüş oldun işte." dedi büyücü. "Geldiğimde kapının yanında duran, gördüğün o şey..."

Ged susmuştu.

Ogion şömine önünde diz çöküp dikkatlice dizdiği odunları tutuşturuyordu. İçerisi oldukça soğumuştü çünkü. "Ged, benim genç şahinim, seni buraya getiren

benim. Ne benim hizmetimde, ne de bana bağımlı birisin. O yüzden seçimini sen kendin yap. Bu iş için daha çok genç sayılsan da sanırım başka bir seçenek yok. Ya burada benimle beraber kalıp bildiğim herşeyi yavaş yavaş öğrenecek, ya da eğer istersen tabii, Roke'a, tüm üstün sanatların öğretildiği okula gideceksin. Orada tüm bilmek istediklerini öğrenebilir ve gücünü geliştirebilirsin. Ve dileğimde odur ki, bildiklerinle bir gün, gururlanabileceğinden de fazlasını öğrenmen... Seni hiçbir şekilde bunun için zorlayamam. O yüzden şimdi, Re Albi ve Roke arasında kendin bir karar vermelisin..."

İki taşın arasında kaldığını hisseden Ged bocalıyordu. Kendisini bir konuşmayla iyileştiren, tüm yaptıklarına karşın ona hiç kızmayan bu adamı gerçekten seviyordu. Ne garipti ki bunu şimdi anlamıştı. Şöminenin yanbaşıda duran asaya gözü iliştiğinde, onunla ışıklar saçarak o karanlık şeytani nasıl kaçırdığı aklına gelmiş ve bir an Ogion'la beraber burada kalmak istemişti. Onun yanında insanın diline nasıl hakim olacağını öğrenebilcekti. Diğer yandansa, Roke adasına gitmeyi istiyordu. Böylelikle kısa yoldan sanatında başarı ve şöhrete ulaşabilecekti. Ogion'un ona sunduğu yol daha uzun görünüyordu. Onun yolunda ağır ağır ilerlemesi gerekecekti. Beri yandan, İnmost denizlerinde, bilgelikler adasına yapacağı rüzgarlı bir yolculukla, büyücüler ve ustaların inanılmaz dünyalarının en orta yerine varacağı bir gerçektir. Kararını verdi: "Yüce efendim, Roke bana daha uygun olur sanıyorum."

Birkaç gün sonra, güneşli bir bahar sabahı, Ogion'la beraberce Büyük Liman'a doğru yola koyuldular. Tepelerden yirmi kilometrelik bir yoldan aşağıya, sahile inmeleri tam beş saatlerini almıştı. Şehrin girişindeki taş ejderli büyük kapıda nöbet tutan muhafızlar büyücülerini görür görmez saygıyla eğilip, kılıçlarıyla selamladılar. Herkes onu tanıyıp, biliyordu. On yıl önceki bir depremde göstermiş olduğu başarı, onu prensin ve halkının sevgilisi yapmıştı. Şehir ayakta kalmasını ona borçluydu. Gont dağıyla konuşup onu sakinleştirmiş, şehrin yukarısındaki Overfell kayalıklarının koparak şehrin üzerine yuvarlanmasına engel olmuştu. Ged bu hikayeyi geldiği köyde de duymuştu ama şimdi bu hikayenin mımarıyla yanyana duruyor ve önlerinde diz çökmüş duran muhafızların gözlerinin içinde bu olanları tekrar yaşarmışçasına görebiliyordu. Hafifçe depremlerin efendisine doğru saygı ve korku dolu bir bakış fırlattı. Fakat gördüğü yüz yine hep aynı ifadeyi yansıtıyordu: Alçak gönüllülüğü...

Rıhtıma doğru inerlerken, bir adamın onlara doğru koştuğunu gördüler. Bu

aceleci adam liman şefiydi. Ogion'u saygıyla selamlayarak, ondan herhangi bir isteği olup olmadığını soruyordu. Büyücü isteğini kısaca söyledi. Şefin gözleri bir anda parlamış, limandan çok kısa bir süre sonra İnmost denizine doğru yola çıkacak olan bir geminin var olduğunu, söylemişti. Beraberce iskeleye doğru yürümeye başladılar. "Eğer isterseniz, çocuğu yolcu yerine rüzgar çağırıcı olarak kabul edebilirler, efendim. Kaptanın böyle birine gereksinimi vardı zaten."

Ogion, Ged'in omuzuna hafifçe elini koyarak, "Deniz rüzgarlarıyla pek arası yoktur. Onun asıl ustalık alanı sislerdir," dedi. Ged'e dönerek, "Sakin deniz ve onun rüzgarlarıyla büyü yapmaya çalışma Küçük Atmaca, sen hala bir kara adamısın," ve tekrar şefe dönerek "Şef, geminin adı nedir?" diye sordu.

"Gölge. Andrades'ten yüklediği kürk ve fiildişini Hort kentine götürüyor. Sağlam bir gemidir yüce Ogion."

Ogion'un yüzü geminin adını duyduğu anda değişmişti. Belli etmemeye çalışarak "Pekala, tamam öyleyse. Bu mektubu Roke'taki okulun baş muhafızına sunacaksın. Haydi Küçük Atmaca, rüzgarın bol olsun. Sağlıcakla git oğlum."

Ayrılırken söylediği son sözlerdi bunlar. Ve geriye dönüp uzun adımlarla yürüyüp gitti. Ged öylece kalakalıp, sessizce efendisinin gidişini seyretti.

Liman şefi yanındaki çocuğu peşinden çağırarak "Haydi gel bakalım delikanlı," dedi. İskelenin başında, kalkmak için hazır bekleyen Gölge'nin bağlı olduğu yere doğru yürüdüler.

Topu topu yetmiş kilometre çapında bir adada yaşamış olsa da, yaşamı boyunca denize bu denli yaklaşmamış olması ne garipti. Çiftçiler, çobanlar ve avcılar gibi bir kara adamı için okyanus, göz alabildiğince uzanan ve onlar için bir şey ifade etmeyen tuz ve sudan başka bir şey olamazdı. Çünkü onu ne sürebilir, ne de ekebilirlerdi. Anlattıklarına göre, karadaki iki günlük bir yol, denizde bir günde katedilebilirmiş. "Ama birinde ayağın sağlam toprağa basıyor, diğeriye gözler alabildiğince su..." diye düşündü Ged.

Yaşamı boyunca bir kez bile dağlardan inmemiş olan Ged'e Gont'un büyük limanı inanılmaz ve muhteşem gelmişti. Koca binaları, taş kuleleri, uzun rıhtımı ve doklarıyla bu yer onu çok etkilemişti. Yaklaşık elli kadar kadirga ve geminin demirli olduğu iskelenin manzarası çok güzeldi. Kıyıda tamir gören ters çevrili teknelerin, hele açıkta demirlemiş, rüzgarla dans eden yelkenleri toplanmış ve kürekleri kapatılmış çift direkli kalyonların görüntüsü sanki bir tabloyu andırıyordu. Garip lehçeli denizcilerin bağırışmaları arasında sağa sola koşuşturran hamallarıyla, öteye

beriyeye istiflenmiş fıçılar, balyalar, kürek yığınları ve halatlarla bir arbeye, bir panayır yeri gibiydi liman. İskelenin bir ucundan bir ucuna, aralarında hararetili hararetili konuşan uzun kürk mantolu tüccarlar herhalde pazarlık ediyorlardı. Sahilde balıkçılar, tuttıkları balıkları teknelerinden aşağıya boşaltıyorlar, kimileriye yırtık ağlarını tamir ediyordu. Fıçı imalatçıları ve tersane marangozlarının çekiç ve hızar sesleri arasına trolcuların söylediği şarkılar ve tayfalarına bağırarak kaptanların sesleri karışıyordu. Öte yandaysa, sakın sakın güneşlenen koyun sessiz suları. İşte tüm gördükleri, duydukları, hissettikleriyle bütün bunlar, Ged'in aklını başından almaya yetmişti. Liman şefinin arkasından Gölge'nin bağlandığı doka geldiler. Beraberce kaptanın yanına çıktılar.

Aralarındaki kısa konuşma sonunda kaptan onu Roke'a yolcu olarak götürmeyi kabul etmişti. Gemiye terkedilen şef gidince, Ged kaptanla başbaşa kaldı. Gölge'nin kaptanı şişman ve oldukça iriyarı bir adamdı. Üzerinde Andrea'lı tüccarların giydikleri gibi, kenarları kürklü kırmızı bir pelerin vardı. Kaptan Ged'in yüzüne bakmadan "Evlat, deniz ve rüzgarlarından anlar mısın?" diye sordu.

"Hayır efendim," diyerek, Ogion'un ona tembihlediği gibi ayak altında olmayan bir yer bulup oraya ilişiverdi.

Kürekçilerin hepsi güverteye çıktılar. Gemiye gece olmadan önce limandan çıkarmalıydılar ki, şafak sökerken gelgitin yardımıyla yelken açabilsinler. Görünürlerde ücra bir yer bulamayan Ged, kendine en uygun yer olarak kış tarafta bağlı olan kargonun üzerini seçmiş ve çıkıp üzerine oturmuştu. Şimdi tüm olanları oradan, yukarıdan seyrediyordu.

İskelede yığılı su fıçıları da gemiye çıkartıldığında hareket için herşey tamamlanmıştı. Tüm fıçılar, büyük bir özenle kürek yerlerindeki sıraların altına sıra sıra istiflenmiş ve iri yarı kürekçiler yerlerini almışlardı. Yükuyle biraz daha sağa yatan koca gemi hafif hafif yalpalyordu. Kış taraftaki dümenin başında yerini alan dümenci, en önde pruva direğinin ucundaki köprüde duran kaptandan her an gelebilecek hareket emrini bekliyordu. Ve kaptanın kükremeyi andıran sesiyle palamarları çözölen Gölge, ağır ağır onu açığa doğru çeken iki sandalın eşliğinde hareket etmeye başladı. Kaptan tekrar kükredi: "Lombozları açın!" Ve kaptanın bu emriyle, onbeşi bir, onbeşi de diğer tarafta, toplam otuz kocaman kürek gürültüyle yukarı kalktı. Sonra kürekçiler küreklerine asıldılar. Kaptanın elindeki tokmağın her inişinde, güçlü sırtları çelik yay gibi geriliyor ve tekrar boşalıyordu. Bir martı gibi kanatlanmış ilerlerlerken, limanın o hengamesi yavaş yavaş geride kalıyordu. Artık

koyun sessiz sularındaydılar. Ötelerinde, Gont dağının ulu doruğu sanki onları selamlıyordu. Böylece biraz daha ilerleyip, Kalkan geçidinin güneyinde, rüzgar almayan bir koya demirleyip, akşamı beklemeye koyuldular.

Geminin yetmiş kişilik mürettebatının çoğu Ged kadardı. Ancak hepsi de rüştünü ve cesaretini ispatlamış gençlerdi. Ged'i hemen yanlarına çağırıp yiyeceklerini onunla paylaşan bu gençler kaba olmalarına karşın oldukça samimi ve dost canlısı insanlardı. Gont'lu olduğu için ona keçi çobanı diyorlardı. Fakat şakalarında bundan ileriye gidemediler. Çünkü onbeş yaşında olmasına karşın Ged onlardan daha uzun ve güçlüydü. Ve ayrıca kendisi yönetilen her lafın altında kalmayacak kadar da hazır yanıttı. Bu özellikleri onu kolayca bir gecede onlardan biri yapmıştı. Gemide kendisi gibi aylak bir yolcu için ayrılmış özel bir kamara bulunmuyordu.

Tayfalar için içerisi yük ve malzemeye tıka basa dolu bir tek kamara vardı. Ama Ged burada kalmaktan hiç rahatsızlık duymayacaktı. O akşam, kuzeyden toplanmış derilerin üzerine uzanıp, gece boyunca yıldızlarla dolu göğü ve geride kalan limanın sarı ışıklarını seyrederken uyuyup kalmıştı. Uyandığında, şafağa az bir süre kala, akıntı yön değiştirmiş ve demir alıyorlardı. Küreklerle ilerleyerek geçitten çıktılar. Şafak sökerken çoktan arkalarında bıraktıkları Gont dağının ötesinde uzanan Gont denizinde, güneybatıya doğru yelken basmış dalgaların üzerinde hızla yol alıyorlardı.

Barnisk ve Torheven arasından hafif bir rüzgar eşliğinde geçip ikinci günün sabahı Havnor'un ufukta belirdiği yere dek ilerlemişlerdi. Ama üç gün boyunca, ancak Havnor'un, takımadaların yüreği sayılan bu büyük adanın yeşil tepelerini seçebilecek kadar yaklaşmışlardı. Limanına uğramadan, adanın doğu sahillerini izleyip yollarına devam ettiler. Ged'in dünyanın ortası sayılan Hovnor'un, beyaz büyük kulelerle bezeli limanına ayak basması için çok uzun bir süre geçmesi gerekmeyeceğini bilmesi o an olası değildi. Oysa ileride, yazgısı onu buralara tekrar getirecekti.

İlk mola yerleri, Way adasının kuzeyindeki Kembermouth limanıydı. O geceyi limanın açıklarında demirli geçirdikten sonra ertesi gün Felkway koyundan geçerek, kuzeydeki burnun üzerinden Ebavnor boğazına girdiler. Yelkenleri toplamış, küreklerle ilerliyorlardı. Kendilerinininkinden başka etrafta irili ufaklı bir sürü gemi daha vardı. Bunların birçoğu, İnmost denizindeki küçük adalardan topladıkları değerli yükleri uzak yerlere taşıyan ticari gemilerdi. Diğer gemilere el

sallayarak kalabalık boğazı ve Havnor'u arkalarında bırakıp güneye, Ark ve İlien arasından Roke adasına doğru, gittikçe sertleşen bir denizde yollarına devam ettiler.

O gece rüzgar fırtınaya dönmüştü. Derhal yelkenleri toplayarak ertesi günün akşamına dek küreklerle yol almaya çalıştılar. Koca dalgalarda bir beşik gibi sallanan gemi çok zor ilerliyordu. Kış taraftaki dümenci bir yandan dümene hakim olmaya çalışırken, diğer yandan azgın denizi döven sağanak arasından öteleri gözlüyordu. Fakat yağmurun şiddeti, görüş mesafesini çok aza indirmişti. Nereye ve ne yöne gittiklerini göremeden, yalnızca zayıf bir pusula yardımıyla güneybatı sandıkları yöne doğru kürek çekiyorlardı. Ged, tayfaların Roke'un hemen doğusundaki sığlık bir bölgeden ve yine hemen kuzeyindeki Borilous kayalıklarından bahsettiklerini duymuştu. Böyle bir havada oraya doğru ilerlemenin ya karaya oturmak, ya da kayalara bindirip parçalanmak olduğunu anlamak için usta bir denizci olması gerekmiyordu. Bazı tayfalarsa, geminin rotasından çok saparak Kamery'nin güneyinde bir yerlere sürüklenmiş olabileceklerini söylüyorlardı. Fırtına şiddetlendikçe omurganın her suya vuruşunda güverteye yükselen sular daha da artıyordu. Kürekler devamlı asılmaktan yuvalarına denk gelen yerlerinden neredeyse kopacak kadar incelmışlerdi. Her küreğin başında iki kişi, durmadan nöbetleşe kürek çekiyordu. Ged de Gont'dan ayrıldıklarından beri sırası geldikçe küreğin başına oturup, bir sonraki nöbet değişimine dek gücü yettiğince diğerleriyle birlikte asılıyordu. Fırtınayla dağ gibi koşan dalgaların arasında, sırtlarına kırbaç gibi inen yağmurun altında kalp atışlarıyla bir ritm tutan, davulun eşliğinde durmadan dinlenmeden kürek çekiyorlardı.

Tayfalardan biri Ged'in yanına gelerek, kaptanın kendisini çağırdığını söyledi. Yerini ona bırakarak, baş taraftaki kaptan köşküne çıktı. Fırtınaya ve deli gibi yağın yağmura aldırmandan dimdik duran kaptan, aşağıya doğru eğilerek Ged'e "Bu lanet fırtınayı durdurabilir misin delikanlı?" iye bağırdı.

"Hayır efendim."

"Peki mıknaatlardan anlar mısın?"

Bununla neyi kastetmek istediğini anlamıştı. Ondan, iğnesi kuzeyi değil de, gidecekleri yer olan Roke adası'nı gösteren bir pusula yapmasını istiyordu. Böyle bir şeyi ancak denizefendileri yapabiliirdi. Bu yalnız onların bildiği bir sanattı. Bu nedenle Ged bir kez daha kaptana hayır demek zorunda kaldı.

"Peki öyleyse," dedi, fırtına ve yağmurda sesini duyurabilmek için bağırın

kaptan. "O zaman, sen de kendini Hort kasabasından. Roke'a geri götüreceksin. Roke adası şu anda batımızda bir yerlerde. Ama bizi oraya sağ salım bir büyücü götürebilir ancak, yoksa batmamak için rotayı güneyde tutmak gerekiyor."

Bunu duymak Ged'in pek hoşuna gitmemişti. Kaptanın söz ettiği Hort Kasabasının her türlüünden korsan ve kanun kaçaklarının barındığı, köle ticaretinin yapıldığı rezil bir yer olduğunu daha önceleri işitmişti. Direklere asılı fenerlerin fırtınada can çekişen ışıkları altında, kış tarafta kürek çektiği yere zorlukla dönebildi. Kendi yaşlarında Andrades'lı kürek arkadaşlarının yanında yerini alıp, küreğini yeniden almıştı ki, yanibaşlarına dek yükselen dalgaların arasından, ötelerde zayıf bir ışık görür gibi oldu. İlk başta bunun akşamın son ışıkları olduğunu sandı ama daha sarı ve parlak bir renkteydi. Gurup vaktinin rengi olamazdı.

Ne kürek arkadaşı, ne de diğerleri ışığı farketmişti. Batıyı göstererek var gücüyle bağırdı. Dümenci, Ged'in işaret ettiği yöne doğru dikkatle bakarak zar zor görebildiği ağartıyı uzaklarda batan güneş olarak algılamıştı. Ged, dinlenenlerden birisinin, yerine birkaç dakika bakması için rica ederek, tekrar ön tarafa ilerleyip, kaptanın durduğu yerin altına geldi. "Efendim, batıdaki bu ışık Roke adası olmalı!"

Kaptan fırtınalı bir cehennemden Ged'in eliyle işaret ettiği yöne bakarak, "Hangi ışıktan bahsediyorsun," diye kükredi. "Ben ışık falan görmüyorum!" dedi.

Ama çaresiz, gemisini bu fırtınadan bir an evvel kurtarmaktan başka bir düşüncesi olmayan kaptan, Ged'in sözüne uyup, geminin burnunu batıya çevirmeleri için emir verdi. Ged'e dönerek: "Hey çocuk, bir deniz kurdu gibi konuşuyorsun. Ama bizi yanlış yöne götürüyorsan bil ki, bu fırtınada geri kalan yolu yüzerek gitmek zorunda kalacaksın..."

Bu ana dek fırtına ve dalgaları arkadan alan gemi, batıya yönelmekle fırtınaya ters ve dalgalara karşı yol almaya çalışıyordu. Bir inip, bir kalkan tekne, her seferinde tehlikeli miktarda su alıyordu. Her an batabilirdi. Omurganın suya her vuruşunda, küreklere asılan tayfalar oturdukları yerlerden denize uçmamak için sıralarına sıkı sıkıya sarılıyorlardı. Geminin gövdesi dalgaların üzerine çıktığındaysa kürekler hemen boşaltılıyor, tekrar indiğindeyse yeniden asılıyorlardı. Bunu yapmaya çalışırken bir yandan da dengede durmak çok zordu. Ayrıca güverteden içeri dolan suların da boşaltılması gerekiyordu. Simsiyah bulutların denize dek indiği bir havada yönlerini batıda tutmaya çalışarak çılginca çabalıyorlardı. Sonunda fırtınanın hızı biraz diner gibi oldu. Önlerinde geniş bir

grilik belirmeye başlıyordu. Her kürek darbesiyle sanki fırtınaları aralayan bir perdeden gurubun kızılıığıyla boyanmış, sessiz ve sakın başka bir dünyadan içeri giriyorlardı. Delirmiş gibi patlayan dalgaların yaydığı beyaz köpüklerin az ötesinde, göğe yükselen yeşil tepelerin altındaki ışı ışı yanan kasabaları ve köylere demirli tekneleri görebiliyorlardı artık.

Kaptan, "Aman Tanrım, gördüğüm gerçek olmalı," diye sevinçle bağırdı. "Sakin rotayı bozma, seni gidi odun kafalı seni. Hey sizler, sizler de asılın küreklere, beceriksiz herifler. Burasının Thwill koyu, şuradaki duran tepenin de Roke tepesi olduğunu geri zekalılar bile anlar!"

Davulun eşliğinde, bitmiş bir halde kürek çekerek koydan içeri girdiler. Arkalarında bıraktıkları fırtınalı denizin o kulakları sağır eden sesi yavaşça kasabanın sesine karışarak kayboldu. Adanın bir kilometre doğusu ve kuzeyi, güneyden yükselen kara bulutlarla kaplıydı. Ama Roke'un üzerindeki yıldızlar hala parlıyordu.

Ged, o geceyi Gölge'nin güvertesinde geçirmiş ve ertesi sabah erkenden bu ilk deniz yolculuğunu paylaştığı, hemen kaynaşıp, onlardan biri gibi olduğu yoldaşlarıyla vedalaşıp sahile çıktığında, gemideki herkes ona el sallıyordu. Dar sokaklarına bitişik evleriyle, Thwill pek büyük bir kasaba olmamasına karşın ilk anlar Ged'e oldukça büyük bir yer gibi görünmüştü. İlk rastladığı insana okulu sorduğunda, çok garip ve anlaşılmasız bir yanıt aldı, "Ancak aptallar boş yere soru sorarlar. Oysa bilgenin yanıtı bile ihtiyacı yoktur," diyen adam geldiği gibi çekip gitmişti. Ged bir sokaktan yukarı, büyük bir meydana çıktı. Meydan, üç tarafından birbirine bitişik, arduaz taşından yapılma sivri çatıları olan evlerle çevrilmişti. Diğer tarafındaysa, koca taş bir bina yükseliyordu. Hemen altında insanların girip çıktıkları dükkanlar sıra sıra dizilmişti. Ged bu kez aynı soruyu, elindeki sepetteki midyelerini satan yaşlı bir kadına sormuş, kadın; "Onu aradığında bulamazsın, ama o aramadığın bir anda buluverir seni..." yanıtını vermişti. Ged'in aldığı bu yanıt, bir öncekinden hiç farklı değildi. Durup, ağır ağır midyelerini satmak için bağırarak uzaklaşan yaşlı kadının arkasından baktı.

Etrafına bakınırken, büyük taş binanın köşesine yakın bir yerdeki küçük bir kapı dikkatini çekti. Doğru kapıya gidip çaldı. Kapıyı yaşlı bir adam açtı. "Bu adadaki okulu arıyorum. Gont büyücüsü Ogion'dan, okul muhafızına bir mektup getirdim. Bu yüzden onu bulmam gerekiyor. Fakat, bir bilmece daha kaldıracak halim yok efendim!"

"Aradığın yer burası." Yaşlı adam çok tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ben de buranın kapıcısıyım. Haydi gel içeri," diyerek Ged'i içeri davet etti.

Ged, tam eşikten adımını atıp, içeri girdiğini sandığı anda, tekrar dışarıda aynı yerde durduğunu farkedip afalladı. Bir kez daha denediğinde yine aynı kaldırımın üzerinde durduğunu gördü. Bir türlü kapının ardına ulaşamıyordu. Kapıcı olanları tatlı bir gülümsiyle seyrediyordu.

Bu kez, çok eskiden beri bildiği bir açılma tılsımı yaparak içeri girmeyi denedi. Fakat yaşlı cadının bu tılsımı işe yaramamış, zayıf kalmıştı.

Kapıdan girmeyi beceremeyen Ged, kaldırımında öylece sessiz kalakaldı. Ve sonra çaresizce içerideki yaşlı adama dönerek, "Eğer yardım etmezseniz, giremeyeceğim." dedi.

"Adını söyle öyleyse," diye yanıt verdi kapıcı.

Ged sustu. Bir başkasına adını yüksek sesle söylememesi gerektiği öğretilmişti ona. Ama şu anda söz konusu olan şey çok farklıydı. Yaşamına yöneltilmiş tehlikeli bir durum vardı ve bir an önce ondan kurtulmalıydı.

"Adım Ged," diye yüksek bir sesle yanıt verdi çaresiz. Gerçekten de içeri girmeyi başarmıştı. Yalnız tuhaf olan bir şey vardı. Işığın arkasından gelmesine karşın gölgesinin peşinden, sanki ona ait değilmiş gibi içeri girdiğini farketmişti.

Dışarıdayken gözünden kaçmış olan başka bir şey daha vardı. Kapı eşiği, yekpare fildişinden yapılma, muhteşem bir sanat eseri idi. Arkasından kapanan kapıya dikkatlice baktığında, binbiryaprak ağacından oyulmuş olduğunu anladı. Kapı tokmağıysa parlatılmış ejder boynuzundan yapılmıştı.

"Buraya hoş geldin delikanlı!" diyen ve bir daha başka bir şey söylemeyen kapıcı, onu, uzunca koridorlar ve büyük salonlardan geçirerek binanın iç taraflarında üstü açık bir bahçeye çıkardı. Kısım kısım taş parke döşeli zemin, üzerinde küçük ağaçların olduğu çimlerle kaplıydı. Orta yerinde, fıskiye bir havuz bulunuyordu. Yaşlı kapıcı, onu burada yalnız bırakıp, arkasını dönerek kayboldu. Bütün gördüklerinin ardındaki büyü gücü duyumsuyordu. Görünenlerin oluşumu için, sadece taş ve tuğla yeterli olamazdı. Ve onun orta yerinde duruyordu şimdi. Birden, fıskiye arkasında kendini seyreden beyazlar içinde yaşlı bir adamın farkına vardı.

Göz göze geldikleri anda, ağaçlar arasından bir kuşun bağırarak ötüşü duyuldu. İşte o anda bütün herşeyi tüm çıplaklığıyla kavradığını hissetti. Kuşun şarkısını, suyun dilini, bulutları, yaprakları kımıldatan rüzgarın başlangıç ve sonunu, herşeyi anlıyordu. Bütün herşeyin, gün ışığında fısıldanmış bir tek sözcükten ibaret olduğunu...

Saniyeler birbirini kovaladı. İçindeki dünyayla birlikte kendisi, yeniden eski hale dönmüştü. Adam hala yerinde duruyordu. Ona doğru yürüyüp önünde diz çökerek, Ogion'un yolladığı mektubu saygıyla uzattı.

Roke'un başbüyücü ve muhafızı Nemmerle, hiç kimsenin yaşlanamayacağı kadar yaşlı biriydi ve Ged'i çok kibar bir şekilde karşılamıştı. Sesi, titrek bir kuşun sesini andıran bu adam, uzun saçları gibi, baştan aşağı

beyazlar içindeydi. Sanki tüm kederler ve karanlıklar, ağır ağır geçen yıllar süzölmüş, asırlık akıntılara kapılıp çürüyen ve zayıflayan bir odun parçası gibi onu beyazlar içerisinde bırakmıştı. "Gözlerim efendinin yazdıklarını okuyamayacak kadar yaşlandı," dedi titreyen sesi ile. "Onu bana sen okur musun delikanlı?"

Ged, denileni yaparak yüksek sesle okudu. Hardic harfleriyle yazılmış olan mektup aynen şöyle diyordu: "Efendim, şayet rüzgarlar doğru eserse, size ileride Gont'un en büyük büyücüsü olabilecek birini gönderiyorum. Her zaman hizmetinizdeyim, Suskun Dil Ogion." Mektubun sonundaki imza, Ged'in o ana dek bilmediği, Ogion'un gerçek adıyla atılmıştı: Suskun Dil...

"İki kez hoşgeldin. Seni bana gönderen efendin aynı zamanda depremlerin de efendisidir. Gont'dan buraya ilk geldiği günden beri Ogion'un benim için yeri başka olmuştur. Haydi bakalım delikanlı, yolculuğunda başından geçen tatlı ve acı olayları anlat da dinleyelim."

"Güzel bir yolculuktan efendim, ancak dünkü fırtınayı saymazsak."

"Buraya hangi gemi getirdi seni?"

"Adı Gölgeydi. Andrades'li bir ticaret gemisi."

"Buraya kiminle geldin peki?"

"Yalnız başıma geldim efendim."

Başbüyücü Nemmerle, gözlerini Ged'in üzerinden ötelere çevirerek anlamadığı bir dilde konuşmaya başladı. Bu yaşlı ağızdan dökülen mırıltılar sanki insanı zamanın ve adaların arasında gezdiriyordu. Anlaşılmaz fısıltıları kimi zaman bir kuş sesine dönüşüyor, kimi zaman bir su şırıltısı oluyordu. Söyledikleri büyölü olmasa da, sesinde Ged'i etkisi altına alan büyük bir güç vardı. Çocuk kendisinden geçmişti. Hatta bir an, gölgelerin arasında uzanan uçsuz bucaksız bir çölde gördü kendini. Ama sonra fıskiye'nin sesini duydu, güneşli bahçedeydi tekrar.

Çimlerin üzerinde, büyük bir kuzgun aylak aylak dolaşıyordu. Bu Osskil'in kuzgunu idi. Yanlarına doğru gelerek başbüyücünün eteklerinin dibinde durup, çakıltaşına benzer iri gözlerle Ged'i seyretmeye başladı. Sonra, sanki Nemmerle'nin konuşmasını kesmek ister gibi, yaslandığı beyaz asaya üç kez gagasıyla vurdu. Büyücü gülümsedi ve Ged'e dönerek, sanki küçük bir çocuğa söylermiş gibi "Haydi koş ve oyna bakalım," dedi. Ged tekrar dizleri üzerine çökerek onu selamladı. Kalktığında yaşlı büyücü çoktan gitmişti. Sadece, ona bakmakta olan iri kuzgun vardı yanında. Başını gagalayacakmış gibi uzatarak konuşmaya başladı: "Terrenon ussbuk!" çirkin bir sesi vardı. "Terrenon ussbuk

orrek!" galiba Osskilce sözlerdi bunlar ve bunları söyledikten sonra, geldiği gibi kurula kurula çimenlerin üzerinden yürüyerek uzaklaştı.

Ged, tanımadığı bahçenin içerisinde dolaşmaya başladı. Bahçenin sonuna doğru geldiğinde onu uzun boylu bir genç kibarca karşıladı. Hafifçe başını eğerek: "Adım Jasper. Havnor adasındaki Eolg Malikanesi'nin efendisi Enwit'in oğluyum. Evi gezdirmek ve sorulannıza yanıt vermek için bugün hizmetinizdeyim. Size nasıl hitap etmemi isterdiniz?" dedi. Kendisi gibi bir dağ köylüsüne, böyle bir asilzadenin 'Hizmetinizdeyim!' demesi Ged'e çok garip gelmişti. Sanki karşısındaki onunla alay ediyordu. Bu yüzden sert ve kısa bir yanıt verdi:

"Bana Küçük Atmaca diyebilirsin."

Öteki, sanki daha nazık bir yanıt beklermişcesine bir süre hareketsizce beklemiş ve beklediği yanıt gelmeyince de hiç istifini bozmadan başını hafifçe yana atmıştı. Ged karşısında, kendinden epeyce uzun boylu olan bu çocuğa dikkatle bakıyordu. Halinde samimi olmayan bir hava seziyordu. Hareketleri, bir dansözünkü gibi kırıtkandı. Üzerinden soğuk ve sevimsiz bir nezaket akıyordu ve uzunca gri bir cüppe giymişti. İlk olarak kıyafetlerin bulunduğu odaya girdiler. Ged orada üzerine uygun gelen gri bir cüppeyle diğer şeyleri seçerek giyindi. Herşeyiyle tamam olduğunda, Jasper ona dönerek "İşte şimdi bizlerden biri oldun." dedi. Sesi ve tavrında, Ged'i ister istemez huzursuzlandıran bir alay seziliyordu.

"Büyülerin kıyafetle ne ilgisi olabilir ki?" diyerek, sert bir biçimde yanıt verdi.

"Hayır, tabii ki," dedi öteki. "Ama yine de giysiler, insanların hallerini vurgularlar. Peki şimdi sırada neresi var?"

"Yabancı olan benim, siz daha iyi bilirsiniz."

Jasper, onu büyük evin koridorlarının en sonundan başlatarak, bahçeleri üstü açık ve kapalı avluları, bütün kitapların bulunduğu kütüphaneyi ve festivallerde tüm okulların bir araya gelip kutlamalarını yaptıkları şömineli merkez salonu sırasıyla gezdirdi. Sonra yukarı çıkıp, öğrencilerin ve öğretmenlerin kaldıkları, kule ve çatı katlarındaki yatakhane hücrelerini gezdiler. Ged, güney kulesinde penceresinden aşağıdaki Thwill kasabası ve önünde uzanan engin denizi gören bir hücrenin önünde durup içeriye dikkatle baktı. Her yer taş döşeliydi ve yok denecek kadar az mobilya vardı içeride. Duvar diplerine kurulu ot döşekler dikkatini çekmişti. "Rizler burada çok sade bir hayat süreriz," dedi Jasper. "Ümit ederim bu sizi rahatsız etmez." diye peşinden ekledi.

"Alışırım," dedi kısaca. Sonra da, bu ukala gence onunla eşit olduğunu

göstermek istercesine "Umarım ilk geldiğinizde siz de böyle kolay alışmışsınızdır," diyerek ekledi.

Jasper, gözlerini kaldırarak Ged'e dik bir bakış fırlattı. Bakışlarıyla sanki "Benim hakkımda ne öğrenmek istiyorsun. Hala bir prens çocuğu olduğumu mu merak ediyorsun?" demek istiyordu. Ama ağzından yüksek sesle çıkan sözler şunlardı:

"Beni takip ediniz lütfen!"

Yukarıdaki katları dolaşırken bir gong sesi duyuldu. Herkes öğle yemeği için, uzun masa dedikleri, hep birlikte oturdukları büyük bir masanın bulunduğu yemekhaneye iniyordu. Beraberce onları takip ettiler. İçeride yüzden fazla genç ve çocuk, büyük bir uğultu içerisinde mutfak penceresinin önünde sıra olmuş, teker teker yemeklerini alıyorlardı. Onlar da sıraya girip, tabaklarını dumanı üstünde tüten yemeklerle doldurup, masanın uygun bir yerine oturdular. "İsteyen istediği yere oturabiliyor... Burada hiçbir kural yoktur," dedi Jasper, Ged'e dönerek. Herkes gruplar halinde bir yandan yemeğini yerken, bir yandan da sohbet ediyordu. Ged aralarında, onlardan büyük ve pelerinlerinin kopçalarında gümüş zincirler bulunanları merak etmişti. İkişerli ya da teker teker oturuyorlar ve yemeklerini, ötekilerinin aksine büyük bir ciddiyet ve sessizlik içinde yiyorlardı. Yüzlerinde düşünceli bir hal vardı. Jasper, Ged'i iştahla yemeğine yumulmuş tıknaz ve esmer bir çocuğun yanına oturtmuştu. Adı Vetch'di ve konuşurken sesinde çok belirgin bir doğu aksanı seziliyordu. Teni esmerden de öte sanki zenci teni rengindeydi. Abartısız, sade bir tarzı vardı. Çabucak bitiveren yemeğine söylenerek Ged'e döndü; "Ne orada, ne burada, ama her yerde, hatta senin içinde bile... Ama bu bir sır değil!" Ne demek istediğini anlamamıştı ama bu çocuğa bir anda ısınıvermişti. Yemekten sonra da onlarla beraber kalmasından çok memnundu.

Hep birlikte, Ged'i gezdirmek ve ona yolları öğretmek için, kasabaya indiler. Thwill kasabasının hepsi birbirine benzeyen sokaklarında saatlerce dolaşıp durdular. Bu yerde insan çok kolay kaybolabilirdi. İnsanlarıyla birlikte çok garip bir kasabaydı burası. Bu büyülerin merkezi olan adada, herkes büyülerle haşır neşir ola ola, yarı büyücü olup çıkmıştı. Anlatmak istedikleri şeyleri hep derin anlamları olan bilmecelerle anlatıyorlardı. Konuşmalarıyla, söylemek istedikleri apayrı şeyler gibi görünüyordu başta. Birdenbire üzerlerinden koskoca bir evin uçarak geçmesi, ya da bir çocuğun balığa dönüşmesi onlar için işlerini güçlerini bıraktırmayı gerektirmeyecek sıradan olaylardı. Bunun okuldan bir çocuğun bir muzipliği

olduğunu bilip hiç aldırmaızlardı bile.

Üç genç, büyük evin arka bahçelerine açılan kapıdan geçerek, büyük bir alanı yürüyüp, tahta bir köprüye geldiler. Köprüyü geçip, ağaçların ve çayırların arasındaki küçük bir patikadan yukarıya çıkıyorlardı. Sık bir meşe koruluğundan geçerlerken, Ged'in gözüne daha ötelerde başka bir koruluk daha ilişti. Koruluktan çok, ağaçlar dikkatini çekmişti. Çünkü daha önce görmediği bir türdendiler. Oraya doğru baktığını farkedenden Vetch: "Orası Ezel koruluğudur. Şimdilik oraya gitmemiz yasak," dedi.

Jasper, güneşli çayır boyunca açmış olan çiçekleri göstererek: "Bunlar kıvılcım çiçekleri," dedi. "Erreth-Akbe'nin Inward adalarını, zalim prenslerin saldırılarına karşı koruduğu eski zamanlarda, yakıp yıkılan İlien kentinin külleri arasında yetişmişler. Onun için bu adı taşırlar." Ged, çiçeklerin başlarını okşadığında, üzerlerinden havaya dağılan tüylerin, güneşin parlak ışıkları altında gerçekten de dans eden kıvılcımları andırdıklarını gördü.

Yukarı doğru dolanarak çıkan patika, onları ağaçsız ve basık bir düzlüğe çıkardı. Ged'in daha önce limana girerken gördüğü Roke adası, buradan bütünüyle görülebiliyordu. Tam tepeye vardıklarında Jasper durup Ged'e dönerek: "Havnor'dayken, Gont'lu büyücüler hakkında birçok şey duymuştum. Hepsinden de övgüyle bahsediliyordu. Hep böyle biriyle tanışmak istemişimdir. Şimdiyse bu isteğim gerçekleşti. Haydi Küçük Atmaca bizlere bir numara göster. Bakalım stilin nasıl. Şu anda üzerinde durduğumuz tepe bütün tılsım ve büyülerin gücünün doruğa eriştiği yerdir. Burası, bu tepenin kökleri ta dünyanın merkezine dek iner."

Ged, Jasper'in bu ani çıkışı karşısında şaşmış biraz da utanmıştı. Susmayı tercih etti.

"Dur bakalım Jasper," dedi Vetch sakın bir sesle "Ona soluk ver. Eğer marifetleri olmasaydı okulun kapısından içeri girebilir miydi? Daha sonra marifetlerinden bazılarını bize neden göstermesin ki, değil mi Küçük Atmaca?"

"Yeterli güç ve yeteneğim var," dedi. Ged, "Bana nasıl bir şey istediğinizi gösterin."

"Tabii ki, illüzyondan bahsediyoruz. Hani şu görüntü oyunları. Yani şöyle..." diyerek parmağını ileri doğru uzatan Jasper, garip sözler söylemeye başladı. İşaret ettiği tümseğin üzerinden, çimenlere doğru sicim gibi bir su akmaya başlamıştı. Su gittikçe daha da çoğalarak onlara doğru gelmeye başladı. Ged uzanarak suya dokundu. Elini ıslatmıştı ve buz gibiydi. Sudan içti ama içilince insanın

susuzluğunu gidermiyordu. Bir illüzyonu sadece. Ve Jasper'ın bir sözyle herşey bir anda eski haline döndü. "Şimdi sıra sende Vetch." diyerek onlara döndü. Soğuk bir gülümseme vardı yüzünde.

Suratını buruşturan Vetch, düşünceli düşünceli kafasını kaşıdı. Sonra eğilerek yerden bir avuç toprak alıp, onu elinde garip bir şarkı söyleyerek yağurmaya başladı. Sesi alçalıp yükseliyor, hamur kıvamına gelmiş ıslak toprak, yavaşça kuru eller arasında şekillenmeye başlıyordu. Birden yaban arısına benzeyen garip bir hayvana dönüşerek, başlarının üzerinde vızıldayıp, Roke tepesine doğru uçup gitti.

Hayvan çağırma, ya da siğilleri iyileştirme gibi basit cadı numaralarından öte bir şey bilmediğini düşünen Ged, olanları hoşnutsuzca seyretmişti.

"Ben böyle numaralar yapmam," dedi. Verdiği yanıt Vetch için yeterli gelmişti. Ama Jasper için aynı şey sözkonusu değildi: "Niçin?" diye üsteledi.

"Çünkü, büyücülük bir oyun değildir. Biz Gont'lular eğlenmek ya da sırf övgü için büyü yapmayız," dedi Ged.

"Peki ne için yaparsınız, yoksa para için mi?" Jasper gittikçe daha ileri gidiyordu.

"Asla!" diye haykırdı Ged. Ama cahilliğini saklayıp, gururunu bu ukala adamdan koruyarak başka bir şey söylemek aklına gelmemişti. Jasper de üstelemekten vazgeçip yine o ruhsuz gülümsemesini takınmıştı. Tekrar tepeden aşağı yürümeye başladılar. Aşağı doğru kıvrılan patikada yürürlerken, Ged Jasper'ın ona karşı böyle davranmasına bir anlam verememiş ama kalbi oldukça kırılmış bir durumda biraz arkalarında kalmıştı.

Büyük evdeki ilk gecesi idi. Sessiz ve karanlık hücresinde pelerinine sarınarak uyumaya çalıştı. Ama yabancı olduğu bu garip yerin havasında bile duyumsanan büyülerin gücünü, tılsımları düşündükçe duvarlar üzerine gelmeye başlamıştı sanki. Şimdi karanlık ve korkuların sardığı bu yerde olmayı kendisi istemişti. Düşüncelerini dağıtan Vetch oldu. Başucunda yanıp duran mavi bir ışıkla kapıda belirmiş, eğer o da istiyorsa sohbet etmeye geldiğini söylemişti. Konuşmaya Ged'in de gereksinimi vardı. Yatağa oturdular ve önce Ged, memleketi olan Gont'tan bahsetti. Vetch ise özlemle, geldiği yerleri anlatıyordu. İsimleri çok komik olan bu yerler Ged'i güldürmüştü. Korp, Kopp ve Holp, Venway, Vemish, Iffish ve Koppish ve bir de Snek. Akşamları bu adalardan göğe doğru yükselen mavi dumanları seyretmek Vetch'in en büyük zevklerinden biriymiş. Bunları

anlatırken, sanki elinde görünmez bir tebeşir varmış gibi, gümüş renginde yavaşça kaybolan çizgiler çizerek, adaların dağılıklarını bir bir resimliyordu. Üç senedir okuldaydı ve kalfalığına az bir süre kalmış olan Vetch için yaptığı bu numara bir kuşun uçuşu kadar doğal bir şeydi. Aslında bu küçük numara ileride öğreneceği üstün beceri gerektiren Soylu Büyülerin yanında çocuk oyuncağıydı. O gecenin sonra ikisi arasında karşılıklı sıkı bir dostluk ve sevgi giderek daha da artacaktı. Vetch, Roke adasına geldiği ilk günü ona rezil eden Jasper'la da yakın arkadaştı. Buna karşın o ukala ve kendini bir şey sanan serseme bir gün haddini bildirecekti. O ve değerli, süslü numaraları nasıl bir köyü düşman işgalinden kurtarabilirdi ki? Ya da hangi birinin efendisi, onlardan geleceğin büyük büyücüsü olarak bahsetmişti?

Onur ve bilgisini yükseltmek için bütün gücü ile, ona öğretilenleri öğrenmeye yönelmeliydi. Ona, öğrenmesi gereken herşeyi Roke'un dokuz gri cüppeli efendisi öğretecekti.

Hergün belli bir saatte, destanefendisiyle beraber, destanlar, halk şiir ve ozanlarını, ve bilgelerin öykülerini öğreniyordu. İlk öğrendiği, bütün hepsinin atası olan Ea destanıydı. Daha sonra yaklaşık bir düzine öğrenciyle birlikte, rüzgarefendisinden rüzgar ve hava sanatları dersleri alıyorlardı. Yaz yaklaştıkça, bütün günlerini aşağıdaki koyda geçirmeye başladı. Üzerlerine bindikleri kanoları sözlerle idare etmeyi öğreniyorlar, rüzgarlarla konuşmayı, dalgaları sakinleştirmeyi ya da büyülerle kocaman dalgalar yaratmayı deniyorlardı. Tüm bunları ustalıklı yapabilmek oldukça zordu. Başta kimse teknesinin üzerinde durmayı başaramıyordu. Kontrolsüz kalan kanolar ya birbirlerine çarparak devriliyor, ya da ansızın arkalarından bindiren koca bir dalgayla alabora oluyorlardı. Günler geçtikçe daha ustalaştılar. Artık o eski hengame diner gibi olmuştu. Daha sonraki günler, karada otaefendisinden bitkiler hakkında bilgiler öğreniyorlar, arta kalan zamanlarındaysa elefendisinden illüzyon ve değişim sanatları hakkında başlangıç sayılacak küçük numaralar öğreniyorlardı.

Ged tüm derslerde yüksek bir başarı göstermişti. Öyle ki geçen bir aylık süre içinde, en az bir yıllık öğrenciler kadar iyi olmuştu. Özellikle, illüzyon numaraları çok basit geliyordu ona artık. Çünkü birçoğunu zaten geldiği yerde öğrenmişti. Elefendisinin öğrettiği sanatın zerafeti ve güzelliğinden, müthiş zevk duyan Ged, çok kibar ve yumuşak sorular soruyor, o da yılmadan ve hep gülerek sorularını yanıtlıyordu. Aklında Jasper'i küçük düşürmekten başka bir şey olmayan Ged, bir

gün Görüntü Bahçesindeki bir derste, elefendisine şöyle bir soru sorma cesaretini gösterdi: "Efendim, bütün bu tılsımların çoğu birbirinin benzeri. Birini iyi bilerseniz, diğerlerini de biliyorsunuz demektir. Ayrıca bunlar kalıcı şeyler olmaktan uzak şeyler. Hepsi bir süre sonra yok oluyor ve geride hiçbir şey kalmıyor. İllüzyon geçici bir şey. Şimdi ben bir taşı elmasa çevirirsem," Eğilip yerden aldığı bir çakıltaşına, tılsımlı sözcük söyleyerek hafifçe vurdu ve anında çakıltaşı elmasa dönüştü. "Bu elması yine elmas olarak tutmak için ne yapmalıyım? Değişim tılsımını nasıl kilitleyebilirim veya nasıl sonsuza dek değiştirebilirim?"

Elefendisi Ged'in avucundaki en az hazinelerdeki kadar müthiş, parıltılar saçan elmasa bakıyordu. Yaşlı efendi yalnızca bir tek sözcük söyledi: "Tolk" Elmas tekrar eski haline döndü. Ged'in avucunda duran bu gri kaya parçasını, kendi avcuna alarak; "Bu bir kayadır ve Gerçek Dilde adına tolk derler," dedi. Şimdi bir yandan Ged'e bakıyordu. "Bu kaya, sulardan yükselmiş bir ada olan Roke'u oluşturan parçalardan yalnızca biridir. Doğru düşünülecek olursa bu küçük çakıltaşı, aynı zamanda evrenin de bir parçasıdır. Onu alır ve illüzyona tabi tutar ve istediğin şeyin şekline büründürebilirsin. Bir çiçeğe, bir elmasa, bir göze, bir sineğe ya da bir ateşe..." Adllarını söyledikçe taş ta onların şekline dönüşüyordu. "Fakat bunların hepsi görüntüden ibarettir. Hepsi bir göz yanılamasıdır. Karşıdaki insanı öyle düşünüp, hissetmeye yönelten bir aldatmacadır o kadar. Asıl olan değişmemektir. Onun asıl varlığını değiştirebilirsiniz, bu olasıdır. Ama biraz önce de dediğim gibi onu değiştirmek, bir bakıma evreni değiştirmek olacaktır. Bunu yapmasını ileride öğreneceksiniz hepiniz. Siz hazır olduğunuzda, değişimefendisi de hazır olacaktır. Fakat en önce, nelerin iyilik, nelerin kötülük dolu olduğunu öğrenmek lazımdır. Bunu bilmeden, bir kum tanesini bile değiştirmemelisiniz. Evren çok hassas bir terazi üzerindedir ve dengede durur. Ancak bu dengeyi bir büyücü, Çağırım ve Değişim Güçleri ile bozabilir. Bu gücü en iyi şekilde kullanmayı bilmemekse, dünyanın sonu demektir. Bir kandil yakacak olursanız, gölgesini de beraberinde getirmiş olursunuz..."

Tekrar elinde tuttuğu çakıltaşını Ged'e göstererek; "Taş da iyidir," dedi. Sesi ciddileşmişti. "Eğer Dünyadenizindeki adaların tümü elmastan olsaydı, o zaman yaşam çekilmez olurdu. Evlat illüzyonla eğlenmeye bak ve bırak taşlar taş olarak kalsın..." Tekrar gülümsüyordu. Tüm bu anlattıklarıyla Ged'in merakını dindirmiş onu rahatlatmıştı. Verdiği yanıtlar, Ogion'un kilerle aşağı yukarı aynıydı. O da daha önceki konuşmasında evren dengeleri ve tehlikelerinden bahsetmişti. Fakat bir

büyücünün basit illüzyon numaralarını aşarak, ne zaman Gerçek Değişim ve Çağırım sanatlarının gerçek gücüne ulaşır, o zaman her istediği şeyi yapabilecek bir güce sahip olacağını biliyordu artık. Böyle bir büyücü olduğunda korkması için hiçbir neden kalmayacak ve karanlıkları güçlü ışığıyla aydınlatabilecekti.

Dersten sonra koridorda Jasper'le karşılaştılar. Okuldaki başarıları anlatılmaya başlayalı beri ilk kez karşılaşıyorlardı. Jasper yine samimiyetten uzak alaylı bir ifade ile, "Endişeli görünüyorsun Küçük Atmaca, yoksa hokkabazlık numaralarında yanlış giden bir şeyler mi var?" diye sordu.

Karşısındaki bu kendini beğenmişle aynı seviyede olduğunu hissettirebilmek için aldırma bir tavırla, "Hokkabazlık beni hasta ediyor. Hele canları sıkılan prensleri eğlendirmekten başka bir işe yaramayan illüzyon numaralarıysa daha beter ediyor. Beni asıl ilgilendiren gerçek büyüler. Gerisi maskaralıktan öteye gitmez," dedi.

"Bu maskaralık dediklerin, eğer cahil birinin elindeyse, işte o zaman çok tehlikeli olur," diye yanıtladı Jasper.

Jasper'in bu sözlerle yerinde mihlanan Ged, aniden ona doğru döndü. Ancak Jasper hakaret etmediğini gösterir bir gülümsemeyle başını eğdi ve usulca uzaklaştı.

Öfkeyle arkasından bakıyordu. Onu mahvedip, ezeceğine bir kez daha kendi kendine yemin etti oracıkta. Onu altedeerek, kendini ispatlayacaktı. Ve bir daha Jasper denen bu budala, ona alaycı gözlerle bakamayacaktı.

Jasper'in neden böyle davrandığını defalarca kendine sormuştu. Ama bildiği bir şey varsa, ondan en azından onun kendisinden nefret ettiği kadar nefret ettiği idi. Bu nefret dolu çekişme okuldaki çocuklar arasında da duyulmuştu. Ged'i her gören, onunla karşılaştığında çok dikkatli olmasını söylüyordu. Kiminin gözlerinde hayranlık, kimininse kendisi gibi nefret vardı ondan bahsederken. Hepsinin ortak söylediği şey, "Onun doğuştan bir büyücü olduğu ve yenilmemek için elinden gelen herşeyi yapabileceği." idi. Ve Jasper'le her karşılaştıklarında, sanki bu söylenenleri duymuşcasına sırtıyordu. "Bu sırtık herifi mutlaka yenip yaptıklarına utandıracağım," diye düşündü kendi kendine.

Gururunun bir parçası haline getirdiği bu çekişmenin, asla onu elefendisinin ikaz ettiği sınıra götürmeyeceğinden emindi. Ona göre bu tehlikeli olamazdı.

Öfkesinden sıyrılabilirdiği vakitler, daha Jasper ya da bir başkasıyla herhangi bir alanda yarışabilecek bir bütünlüğe erişemediğinin farkına varıyor ve kendini

daha sıkı bir şekilde derslerine veriyordu. Senenin sonlarına doğru dersler hafifledikçe, eğlenmek ve spor yapmak için daha çok zaman bulmaya başlamışlardı. Koyda düzenlenen tıslımlı kano yarışları ve büyük evin bahçelerinde yapılan illüzyon yarışmaları, oynanan saklambaç favorilerindendi. Saklambaç oyununda, ebenin diğerlerinin ağaçlar arasındaki seslerine doğru giderek onları görünmeden yakalaması gerekiyordu. Bu ağaçların arasındaki kaçma ve kovalamalar sırasında ancak belli belirsiz parıltılar görünüyordu. Ve sonbahar yaklaştıkça, dersler tekrar ağırlaşmaya, tazelenen her bilginin yanına bir yenisi eklenmeye başlanıyordu. Ged'in Roke'daki bu ilk ayları işte böyle, hırs ve istekle geçmişti.

Kış daha farklıydı. Yedi çocukla beraber adanın en kuzeyindeki bir burunda yer alan Yalıtım Kulesine gönderildiler. Kulede Kurremkarmerruk adıyla tanınan isimfendisi yaşamaktaydı. Kilometreler boyunca kimselerin yaşamadığı bu yerlerde tek başına yaşayan Efendi Kurremkarmerruk'un adının hiçbir dilde karşılığı yoktu. Bu sert rüzgarların dövdüğü yalnız kulede sonsuz sayıda isim, sekiz zavallı öğrenci tarafından öğrenilmeyi bekliyordu. Yükseklerdeki adalardan birinde öğrenciler arasında, yüksekçe bir kürsüye kurulan Kurremkarmerruk, o gün öğrenilecek adların listesini okumaları için kürsünün önüne asıyordu. Öğrencilerin ezberlerini o gün içinde yapıp bitirmeleri gerekiyordu. Zira uzun bir parşömenin üzerine yazılı olan bu isimler o günün sonunda kendiliklerinden siliniveriyorlardı. Öyle ki öğretmenlerinin her yeni listesini büyük bir heyecan ve sessizlikle bekliyorlar, yazıldığı anda öğrenmeye çalışıyorlardı. Gece yarısı olmadan, yazılı her koyun, geçidin, adanın, burnun gerçek adlarını öğrenmiş oluyorlardı. Bu bunların çoğu Pehlish ve Lossow sahillerinde yer alan önemli noktalar. Eğer öğrencilerden birisi sıkılacak olursa, isimfendisi ya hiç oralı olmuyor ya da, elindeki bitip tükenmez listelerini göstererek: "Eğer denizler hakimi olmak istiyorsanız, onun her noktasını, her köşesini tek tek gerçek adlarıyla yakınmadan öğrenmek zorundasınız!" gibi bir şeyler söylüyordu.

Ged'de bazen sıkıntıyla iç geçiriyordu ama hiç şikayetçi olmadı. Çünkü öğrenmeye başladıklarının, dünyanın en değerli hazinelerinden bile değerli olduğunun farkındaydı. Var olan her yerin ve herşeyin gerçek adını bilmek, işte gerçek zenginlik buydu. Büyüler ve güç bunlarda saklıydı. Ve Kurremkarmerruk'un ilk gece verdiği öğüdüyü hiç aklından çıkarmıyordu: "Büyük Güçlerin efendileri belki de yaşamları boyunca bir tek sözcüğün peşinden koştular. Ötelerde saklı olan,

kayıp olan bir tek sözcüğün peşinden... Ne şimdi ne de sonra tamamlanmayacak bir listede eksik olan bir adın peşinden koşturup durdular... Dinleyin beni! Bunun nedenini sizler de anlayacaksınız. Sözcüklerin yetersiz kaldığı, görünen bu dünyanın ötesinde var olan bir başka evren daha vardır. Güçleri, bu dünya güçlerinin de ötesindedir. Ve gerçek büyüler ancak ve ancak Dünyadenizinde varolan Hardic dilinde ya da Eski Lısandan türemiş diğer dillerde saklıdır."

"Bunlar ejderhaların dilidir, yeryüzündeki adaların yaratıcısı, Segoy'un konuştuğu dildir ve bu bizlerin de efsanelerimizde, şarkılarımızda, büyülerimizde, tanrılara yakarmalarımızda kullandığımız konuştuğumuz dildir. Sözcükler, Hardic alfabesi içinde saklıdır ya da değişikliğe uğramıştır. Biz, deniz köpüğüne sukien deriz. Eski Dildeyse bu sözcük, iki sözcüğün birleşmesinden meydana gelmiştir: suk; tüy ve inien; deniz. Deniz tüyü yani köpük. Fakat deniz köpüğünü sukien diyerek çağıramazsınız. Bunun için onun Eski Dildeki gerçek adını bilmeniz gereklidir yani essa sözcüğünü. Her cadı bu dilden birkaç sözcük duymuştur. Bir büyücüyse daha fazlasını biliyordur, fakat tüm bu bilinenlerden daha fazlası onları bizlere getiren yüzyıllar arasında kaybolmuşlardır. Ve diğerlerini yalnızca ejderler bilir ya da evrenin en eski güçleri tarafından, belki de yaşamayan yaratıklar tarafından bilinirler. Ama bildiğimiz tek şey varsa o da bu dilin sonunun olmadığıdır."

"İşte neden burada gizli! Denizin adı inien, iyi güzel ama, Inmost Denizinin Eski Dil'deki karşılığını bilmiyoruz. Inien sözcüğü genel anlamda, Inmost'da dahil tüm denizleri kapsar. Bu da bilinmeyecek kadar çok denizler demektir. Bir de koyları, boğazları, akıntı ve çukurları sayarsak daha da sayılamaz hale gelir. Nitekim bir denizefendisi, bütün bir okyanusu kapsayan bir büyü yaymaya kalkarsa, gerekli olan isimleri söylerken çıldırması içten bile değildir. Çünkü okyanusun karış karış her noktasını bilmesi ve inien sözcüğüyle ayrı ayrı tekrarlaması gerekir. İşte bu nedenle, büyülerimiz için bize verilmiş kudret, kendi sınırlarını da beraberinde getirir. Bir büyücü ancak yakınındaki bir şeyi kontrolünde tutabilir. Ve tabi ki, yine onu kapsayan herşeyi tek tek isimlendirebilmesi koşulu vardır. En doğru olan da budur. Eğer aksi olsaydı, güç kötülüğün hizmetine girer, bilgelik de çılgınlıkla yer değiştirirdi. Oysa onlar, neyin değişip neyin değişmeden kalması gerektiğini gösteren, evrenin o çok hassas dengesini düzende tutmaya yarayan erdemlerdir. Yoksa herşey ilk başta olduğu gibi, tekrar sulara gömülür. Tüm sesleri ve sözcükleri de yanına alarak suskunluğa boğulur..."

Ged bu anlatılanları hiç unutmayacak ve bilinçaltına yerleşene dek hep düşünecekti. Görevinin büyüklüğünü bu kulede geçireceği bir yıl boyunca ne kadar çok çalışsa da hakkıyla öğrenemeyeceğinin farkındaydı. Gerçekten de bir yıl geçip, ayrılma vakti geldiğinde Kurremkarmerruk'un ona söylediği, "İyi bir başlangıç yaptın," sözü, durumunu en güzel şekilde açıklıyordu. Evet bu daha bir başlangıçtı. Büyücüler hep doğruyu söylerlerdi bu da doğrudu. Bütün bir yıl boyunca isimefendisinden binbir zahmet öğrendikleri bütün yaşamı boyunca öğreneceklerine doğru atılmış ilk adımdı. Ve Yalıtım Kulesinden ilk o ayrılmaya hak kazandı. Bu bir övünçtü onun için. Diğerlerinden daha çabuk öğrendiği için verilmiş bu övgü bir yıl içinde gördüğü ilk ve son övgüydü.

Bir sabah erkenden Yalıtım Kulesinden ayrıldığında mevsim kıştı. Güneye doğru ıssız bir yoldan ilerliyordu. Akşama doğru bastıran yağmurdan korunabilmek için bir ağacı kendisine siper etmek zorunda kalmıştı. Zira yağmurdan korunmak için büyü kullanması, bütün Roke adasının iklimini yöneten rüzgarefendisine karşı saygısızlık olurdü. Sıkı sıkıya sarındığı peleriniyle sabah olana dek orada sığınacaktı. O gece aklına efendisi Ogion gelmişti, her nasılsa, Gont dağlarını kendisine ev bellemiş olan efendisi de böyle yalnız uzanmaz mıydı ağaçların ve yağmurun altında? Sevdği ve sevildiği birini düşünmek onu mutlu etmiş, yüreğini ısıtmıştı. Karanlıkta yağan yağmurun sesini dinleyerek huzur içinde uykuya daldı. Şafak sökerken uyandığında yağmur çoktan dinmişti. Birden pelerinin kıvrımları arasında bir sıcaklık hissetti. Başını kaldırıp baktığında sıcaklığın nedeninin kıvrılıp yatmış küçük bir hayvan olduğunu anladı. Bu çok nadir bir hayvan olan otaktı.

Bu küçük hayvanlara yalnızca takımadaların güneyinde yer alan Roke, Ensmer, Pody ve Wathont adalarında rastlanabilirdi. Geniş bir kafa ve kahverengi düz ya da çizgili bir kürke sahip olan bu hayvanlar oldukça vahşi ve saldırgandılar, Keskin dişleri yüzünden de pek evcilleştirilemezlerdi. Bir özellikleri de hiç ses çıkarmamalarıydı. Ged okşayarak onu uyardı. Hayvan korkmuşa benzemiyordu. Gayet sakin bir şekilde gerindi ve kahverengi dilini keskin beyaz dişlerinin arasından çıkararak uzun uzun esnedi. Bir an ona "otak" diyesi gelen Ged, sonra kulede öğrendiği binlerce hayvan isimleri arasından gerçek ismini hatırlayarak şöyle seslendi: "Hoeg! Benimle gelmek ister misin, ha?"

Otak avcundan yere atlayıp, büyük bir titizlikle yalanmaya başladı. Ged, hayvanın temizliği bittiğinde onu alarak omuzuna, kapüşonunun içine yerleştirdi. Yola birlikte koyuldular. Kimi zaman omuzundan aşağı atlayıp, çalıların arasında

kayboluyor ve biraz sonra ağzında bir fareyle tekrar çıkıp geliyordu. Bunu ilk kez yapıp efendisine bir fındık faresi ikram ettiğinde, Ged küçük otağına gülerek, avının kendisinin afiyetle yemesini, onunsa iştahını bu akşamki gündönümü festivaline saklaması gerektiğini söyledi. Roke tepesinin ardını aştıklarında büyük evin ışıkları görüldü. Kapısına vardığındaysa okul arkadaşları ve öğretmenleri onu neşeyle karşıladılar.

Ged için bu bir hoşgeldin partisiydi. Daha önce döneceği bir evi olmamıştı. Tanıdık yüzler görmek, onu oldukça mutlu etmişti ama en çok aralarındaki Vetch'i gördüğüne sevinmişti. Kara yüzündeki gülümsemeyi bir yıl içinde sandığından daha fazla özlemişti. Vetch bu sonbaharda çıraklığını tamamlayarak, artık kalfa olmuştu ama bu dostluklarına bir engel olamazdı. Bir an önce yalnız kalıp başlarından geçenleri birbirlerine anlatacakları anı gözleyip durdular. Bir araya gelip anlatmaya başladıklarında Ged, kulede geçirdiği bir yılı bir saatin içine sığdırmıştı.

Festival için hazırlanmış olan şömineli salondaki masada yerlerini aldıklarında Vetch Ged'in kapüşonu içinden ona bakan gözleri ancak farkedebilmiş ve çok şaşırmıştı. Bu küçük sevimli şeyi okşamak istemiş ancak dişlerini elinde hissedince hemen vazgeçmişti. Ged'e dönerek, "Hey Küçük Atmaca! Dostum, derler ki kim bir vahşi hayvanın kalbini kazanırsa, bir gün eski güçler o insanla konuşurlar."

Vetch'in diğer tarafında oturan Jasper söze girerek, "Efendimiz Nemmerle'inde bir kuzgunu var. Sonra Ark'ın kızıl büyücüsünün altın tasmalı domuzunu anlatan türküyü herkes bilir. Fakat böyle pelerinin kapüşonunda bir fareyle dolaşan çırağa da ilk kez rastlıyorum doğrusu," dedi.

Bu laf Ged de dahil herkesi güldürmüştü. Bu güzel geceyi, Jasper bile bozamazdı. Ged, herşeye karşın arkadaşlarıyla birlikte bu güzel eğlencede bulunmanın zevkine varması gerektiğinin farkındaydı.

O gece, konuklar arasında tanınmış bir büyücü olan Lord O'da vardı. Bir zamanlar başbüyücünün öğrencisi olan bu adam, her gündönümü festivalinde mutlaka Roke'daki eski okuluna gelirdi. Bu kez genç ve güzel karısını da yanında getirmişti. Kadın siyah saçlarını süsleyen opal taşlarının ihtişamıyla oradaki tüm gençlerin bakışlarını üzerine çekmişti. Ama okulun yaşlı hocaları bu kadının varlığından gençler kadar memnun görünmüyorlardı.

"Böyle bir kadın için insan neler vermez ki!" dedi Vetch. Ged'e dönerek,

Sonra da ağız kulaklarına varmıştı.

"Yalnızca bir kadın, o kadar," diye yanıt verdi Ged.

"Prenses Elfarran için de yalnızca bir kadın mı diyorsun sen? Uğruna tüm Enland'ın yakılıp yıkıldığı, Havnor'un kahraman büyücüsünün öldüğü, Solea adasının sulara gömüldüğü bir kadın için. Sen çıldırmış olmalısın oğlum." Vetch'in gözleri kocaman olmuştu.

"Hepsi eski hikaye bunların," dedi Ged. Fakat kadına dikkatle bakanların arasında, artık Ged de vardı. Lady O'nun anlatılan muhteşem hikayesi ve güzelliği onunla ilgisini çekmiş, etkisi altına almıştı.

Destanefendisi tek başına Genç Kral destanını söylemiş, herkesi heyecanlandırmıştı. Daha sonra hep birlikte başka şarkılar söylediler. Eğlencenin sonlarına yakın. Jasper oturduğu yerden kalkarak ateşin başına, öğretmenlerinin ve misafirlerin bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Lady O'nun yanına geldiğinde durdu ve kibarca eğilerek ona bir şeyler söyledi. Çok yakışıklı sayılmasa da, oldukça alımlı bir gençti Jasper. Bu yılın başında takmaya hak kazandığı gümüş kösteklerle daha da havalı görünüyordu. Jasper'in söylediklerine gülen kadın, gülerken geriye doğru kayan başı üzerindeki parlak taşlardan her yana ışıltılar saçmıştı. Jasper, efendilerinin de izniyle Lady O onuruna bir illüzyon gösterisi yapacaktı. Herkes susmuş ve Jasper'ı izliyordu şimdi. Taş şöminenin üzerinde, tam ortasından beyaz bir ağaç yükselmeye başladı. Her dalında güneş gibi parlayan altın elmalar sallanıyordu. Birden, kar tanelerini andıran uzun kuyruğuyla, dallar arasından beyaz bir kuş havalandı ve yavaşça altından elmalar aynı irilikte birer kristale dönüştü. Sonra, hepsi birden yağmur gibi yere dökülmeye başladılar. Koptukları yerlerden, çok güzel kokular yayan pembe ve beyaz çiçekler fışkırdı. Herşeyin birdenbire kaybolup gösterinin bittiği anda bir çılgılık atan Lady O, "Bizimle beraber O-Tokne'ye gel ve orada bizlerle yaşa. Efendim, gelmesinde sizce de bir sakınca olmaz, değil mi?" dedi. Sesinde çocukları gibi bir hava vardı. Ancak yaşlı prensin bir yanıt vermesine fırsat bırakmadan Jasper, "Hanımına hizmet etmek büyük bir zevk ve şeref olacaktır!" diyerek saygıyla eğildi. Ged'den başka herkes olanlardan çok memnun görünüyordu. O da alkışlayanlara katılmış ama içindeki kıskançlık o andan sonra hiç keyif bırakmamıştı.

Bölünme

Ged bahar geldiğinde, Jasper ve Vetch'i neredeyse hiç göremez olmuştu. İkisi de çıraklık sınavını başarıyla verip kalfalığa yükselmişlerdi. Hergün, diğer öğrencilerin girmesi yasak olan Ezel koruluğuna giderek, orada değişimefendisinden ders alıyorlardı. Ged ise büyük evde kalmış hocaların nezaretindeki, daha asalarını kazanamamış kalfalarla birlikte, öğrendikleri şeylerin uygulamasını yapıyor ve bilgilerini böylelikle pekiştirme olanağı buluyordu. Yağmur yağdırma, rüzgar çağırma, bulma, bağlama sanatlarının yanı sıra hekimlikten ve eczacılıktan güzel örnekler görüyor, dersler alıyordu. Akşam olunca da, tek başına kaldığı hücresinde gece yarısına kadar sadece güçlü büyülerde kullanılan uzun sözcükleri ve Ea alfabesini çalışıyordu. Lamba yerine devamlı başucunda parıldayan bir küre bulunuyordu. Tüm öğrendiklerini bir çırpıda kavırıyordu ve bir süre sonra öğrendikleri ona kolay gelmeye başlamıştı. Belki de bu yüzden onun Roke adasına gelmiş en hızlı öğrenci olduğu söyleniyordu ama yanından hiç ayrılmayan otağın da bu söylentilere katkısı yabana atılır cinsten değildi. Bu sevimli hayvanın, aslında kılık değiştirerek Ged'e bilgeliklerini fısıldayan bir ruh olduğu sanılıyordu. Hakkında söylenenlerin en gurur verici olanıysa, Roke'a ilk geldiğinde, Nemmerle'nin kuzgunun ona geleceğin başbüyücüsü olarak hitab ettiğiydi.

Bu anlatılanlara inansınlar veya inanmasınlar, sevsinler ya da sevmesinler, okuldaki tüm öğrencilerin hayranlığını kazanmıştı. Devamlı takındığı huzursuz tavırlardan kurtulduğu zamanlar diğer çocuklar onunla olmaya can atıyorlar, oynadıkları oyunlarda Ged'i önder seçiyorlardı. Fakat Ged, zamanının büyük bir çoğunluğunu çalışmakla geçiriyor, boş vakitlerini onu daha ilerilere götürüp, onurlandıracak bilgileri öğrenmeye ayırıyordu. Vetch dışında hiç yakın arkadaşı yoktu. Olmasını da istemiyordu zaten...

Onbeş yaşındaydı ve büyücülüğün yüksek sanatlarını öğrenmesi için daha erken sayılırdı. Ama buna karşın değişimefendisinden bütün illüzyon sanatlarını çok çabuk öğrenmiş olduğundan, hocası onu diğerlerinden ayırarak biçimlenme tılsımlarının inceliklerini anlatmaya başlamıştı. Ona, bir şeyin başka bir şeye dönüşmesi için gerekli olan önemli kuralları anlattı. Ve değişen ve değişilen şeyler

arasındaki etkileşimin özde ve dışta nasıl gerçekleştiğini açıkladı. Bunlardan söz ederken karşılaşacağı bütün tehlikeleri de teker teker anlatmıştı. Tüm bu anlattıkları Ged'in beynine ağır ağır giriyor ve bir daha oradan çıkmamacasına yerlerini buluyordu. Ve artık bu genç büyücü, ona anlatılanlardan fazlasını öğrenmek arzusundaydı. Değişim efendisi ilk olarak değişimin esaslı ilk tılsımını öğretmiş, daha sonra da diğerleri gelmişti. Ve ayrıca biçimleme çalışması için bir de kitap vermişti. Yararlı bir kitaptı ama başbüyücü olmak için gerekli olan üstün bilgileri içermiyordu, ne yazık ki.

Ged şimdi çağrı efendisiyle birlikte çalışıyordu. Ancak bu öğretmeni, diğerlerinin aksine oldukça sert ve asık yüzlü bir adamdı. Öğrettiği sanatın derin kasveti onu yaşlandırmış ve bir o kadar da sertleştirmişti. O illüzyonlarla uğraşmıyordu. Onun asıl ilgilendikleri gerçek büyülerdi. Işığın ve ateşin içindeki enerjiyi çağırmaktı, maddelerin içlerindeki güce yön vermekti. Diğer insanların anlayamayacağı, kavrayamayacağı, algılayamayacağı şekilleri, renkleri, titreşimleri duyumsamaktı. Onun uğraşı, uçsuz bucaksız evrenin içerisinde var olan bitip tükenmez enerjilere gem vurup, onları isteği doğrultusunda kullanmaktı. Hiç kimsenin bozamayacağı güçlerle oynamaktı. İşte bütün bunlar vardı çağrı efendisinin öğretisinde. Bir hava efendisinin ya da bir deniz hakiminin bildiklerinin hepsini onların öğrencileri de öğrenebilirlerdi ama burada ilk öğrenilen şey, gerçek bir büyücünün gücünü nasıl ve ne zaman kullanması gerektiği idi ki, gün gelip te yaptıklarıyla kendine ve evrene zarar vermesin. Çünkü kullanılan güç, evrenin kendisinden alınmaktaydı. Yani aslında evrenin kendisiydi, onun vereceği zarar da yine kendisine olacaktı. Bunu çağrı efendisi şöyle açıklamıştı: "Osskil'deki kuraklığın nedeni, Roke adasına düşen yağmurlar olabilir, veya doğu menzilineki sakın hava, batıda korkunç bir kasırga demektir. Ve belki de siz bunu farkedene dek, oraları yıkıp mahvedecektir..."

Öğrencileriyle zar zor konuşabilen çağrı efendisinin bilgi ve güç dağarcığında, yaşayan insan ve canlıları ve tüm yaşayan varlıkları çağırabilme yetisi var olduğu gibi, ölülerin ruhlarını ve görünmeyenleri de çağırabilme yetileri vardı. Bunu bilen Ged, bunlardan söz etmesi için bir iki kez hocasını sıkıştırmaya kalkmış, ancak her seferinde yaşlı büyücünün sert bakışlarıyla karşılaşarak daha ileriye gitme cesaretini gösterememişti.

Bazı geceler, hocasından öğrendiği uzun tılsımları çalışırken rahatsızlık duyuyordu. Kitabının sayfalarında, kimi zaman daha önce nerede gördüğünü

anımsayamadığı bazı bölümlere rastlıyor. bazı çağırma tılsımlarının sözlerini söylemekten huzursuz oluyordu. Anlayamadığı, açıklayamadığı bu durum, onu bir hayli düşündürmüştü. Ve yine bir gece aynı duygular içerisindeyken, karanlık odada kapının yanından ona doğru yaklaşmaya çalışan gölgeyi hatırladı. Aceleyle başka şeyler düşünmeye çalışıp geçmişte duyduğu o korkudan sıyrılmaya uğraştı. Korku ve panik içinde yaşadığı o anın, aslında kendi bilgisizliğinden kaynaklanan bir şey olduğunu kendi kendine telkin ediyordu. Evet daha çok şey öğrendikçe, daha az korkacaktı. Ta ki gerçek bir büyücü gibi, gücünün doruğuna ulaşp, dünyada onu korkutacak hiçbir şey kalmayana dek...

Yazın ikinci ayında, herkes ay gecesi ve uzun dans kutlamaları için büyük evde tekrar bir araya geldi. Her iki kutlamanın da aynı günlere rastlaması ancak elliki yılda bir rastlanabilecek bir olaydı. İlk gece, yılın dolunay görülebilen en kısa gecesiydi. Ve her yerde çalınan flütlerle, dar sokaklarda dolaşan fener alaylarıyla kutlamalar başladı. Söylenen şarkıların sesleri Thwill'i aşarak, ayışığının yıkadığı Roke koyuna dek ulaşıyordu. Ertesi sabah güneş doğuşunda Roke'lu ozanlar her birden Erreth-Akbe'nin türküsünü söylemeye başladılar. Türkü, Havnor'un beyaz kulelerinin nasıl yapıldığını, Erreth-Akbe'nin eski Ea adasından, takımadalara yaptığı yolculuğunda başından geçenleri ve sonunda ejderha Orm'la nasıl karşılaştıklarını ve birlikte Selidor sahillerinde nasıl can verdiklerini anlatıyordu. Hikayede sözü geçen Erreth-Akbe'nin o meşhur kılıcı, hala Havnor'un en yüksek kulesi üzerinde dikili durmakta ve her gurup vaktiyle Inmost denizini kızıl pırıltılarına boğmaktaydı. Türkü bittiğinde uzun dans başladı. Kasaba halkı, öğrenciler, öğretmenleriyle herkes bir arada sokaklarda dans ediyorlardı. Davul ve flütlerin eşliğinde dansederek Roke'un o çamurlu ve tozlu sokaklarından sahile dek indiler. Denize karşı ay ışığında dans ediyorlardı şimdi. Müziğin sesi dalgaların sesine karışıyordu. Güneş, ağır ağır doğuyu ısıtmaya başladığında artık davullar susmuş, yalnız flütlerin yumuşak ezgileri duyuluyordu. O gece, takımadaların her yerinde herkes aynı şeyi yapmıştı. Dans ve müzik, denizlerle birbirinden ayrılmış olan halkları kaynaştırmış, kucaklamış ve tek parça kılmıştı.

Uzun dans bittiğinde herkes uyumak ve dinlenmek için çekildi ve akşama doğru eğlenmek ve içmek için tekrar bir araya geldi. Acemi çırak ve kalfalardan oluşan bir grup genç, yemekhaneden taşıyıp getirdikleri akşam yemeklerini, Büyük evin bahçesinde beraberce yiyorlardı. Vetch, Jasper ve Ged'in aralarında olduğu birkaç genç ve bu festival için, Kurremkarmerruk'tan kısa süreliğine izin

koparabilip ta Yalıtım Kulesinden oraya gelmiş olan birkaç çocuk katılmıştı aralarına. Ve hep birlikte yiyip içiyorlar ve birbirlerinin yaptığı şakalara gülüp eğleniyorlardı. Kimileri kralın huzurundaki soytarılar gibi hoplayıp zıplayıp türlü komiklikler yapıyorlardı. Çocuklardan biri her birisi gerçekmiş gibi görünen yüzlerce yıldızla donatmıştı çevrelerini. Kimileri ellerindeki sopalarla yeşil ışıklar saçan bir topu kovalıyorlardı. En çok curcuna, Vetch'in kızarmış tavuğunu bu haylaz çocuklardan kurtarıp rahat bir yerde yemek istemesinden kaynaklanmıştı. Yerden üç dört metre yukarıda bağdaş kurmuş orada rahat rahat yemeğini yiyordu. Onu gören diğerleri hemen altına koşup, oradan laf atarak ona ulaşmaya çalışıyorlar ve hepsi bir ağızdan kahkahalar atıyorlardı. Vetch ise hiç istifini bozmadan tavuğunu kemirmeye devam ediyor ve işini bitirdiği kemik ve yemek artıklarını sağa sola fırlattığında, her biri yere düşene dek sevimli birer baykuşa dönüşüyordu. Ged de bu eğlenceye katılmıştı. O da Vetch'in tam altında, yerden biraz yukarıda, sanki ona ulaşmaya çalışan acemi bir kuş gibi kollarıyla kanat çırpıp milleti gülmekten kırıp geçiriyordu. Hiç kimse uzun süreden beri bu kadar eğlenmemişti. Herkes çılgınlar gibi gülüyor, oradan oraya koşuşturup, zıplıyordu.

Ged yavaşça Jasper'in yakınında bir yere indi. Jasper "Uçamayan komik bir atmaca!" dedi. Ağzını yayararak ama gülmeden söylemişti bu sözleri.

"Yoksa sen bir pırlanta mısın Jasper?" Ged ona sırtıtafak "Haydi Jasper, sen tüm büyücülerin içinde bir incisin. Haydi Havnor'un biricigi, parılda da görsünler!" dedi.

Bu sözleriyle bir sürü parlak küçük ışık Jasper'in başı etrafında dönmeye başlamıştı. Jasper buna çok kızdığını belli eden bir tavırla, başının etrafındaki ışıkları uzaklaştırıp bir el hareketiyle söndürdü. "Çocuklar ve aptalca numaraları beni deli ediyor!"

"Orta yaşına daha çok var delikanlı!" diye yukarıdan seslendi Vetch. "Sessiz ve sakın bir yer arıyorsan burada ne işin var? Kuleye git!" derken orada duran bir grup çocuğun yanına inivermişti.

Ged araya girerek: "İstediğin nedir Jasper?" diye sordu.

"Yaşıtlarımla birlikte olmak isterim," diye yanıt verdi Jasper. "Haydi gel Vetch, bu çocukları oyunlarıyla başbaşa bırakalım!"

Ged yüzünü hızla Jasper'dan yana çevirerek: "Bizlerde olmayıp da, sizlerde olan nedir peki?" diye sordu. Alçak bir sesle konuşmasına karşın, sözleri sessizlikte bir kırbaç gibi şaklamıştı. Birden herkes sustu ve onlara doğru döndü.

"Güç," dedi Jasper.

Ged. "Seninle her zaman karşılaşabilirim!" diye yanıtladı.

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Evet, ne olmuş?"

Aralarına doğru gelen Vetch, ciddi bir ifadeyle "Biliyorsunuz büyülerle düello etmemiz kesinlikle yasaktır. haydi son verin artık!" dedi.

Evet, onlar da Roke'da ki kuralları biliyorlardı. Vetch'in dostça konuştuğunu ve kendi aralarındaki o dinmek bilmez düşmanlığı da biliyorlardı. Bir an öyle sessizce kalmışlardı. Ama öfkeleri yatışacağına, daha da artmış. aralarında duran Vetch'den sıyrılarak tekrar yüzyüze gelmişledi. Jasper'in yuzunde bu kez buz gibi bir ifade vardı. "Umarım keçi çobanı arkadaşına yasaların kimi koruduğunu anlatırsın." Çok bozulmuş görünüyordu. "Bu küstahlığını gerçekten ciddiye aldığımı düşünmüyorsundur herhalde. Ben ve hala keçi kokan bir çocukla, daha ilk değişimden bile habersiz bir acemi."

"Jasper, bildiklerim hakkında ne bilebilirsin ki?" diye karşılık verdi Ged.

Ve ona değişimi bildiğini göstermek için sözünü bitirir bitirmez, kocaman bir şahine dönüştürdü kendisini. Kanatlarını çırparak tiz bir çığlık atarak eski haline döndü tekrar. Karanlığı zorla aydınlatan fenerlerin ölü ışığında bile gözlerinde ki öfke rahatlıkla okunabiliyordu.

Jasper, bu ani gösteri karşısında oldukça afallamıştı ama yine de kendini çabuk toparlayıp, "Sadece bir illüzyon," diyebildi.

Diğerlerinin mırıltıları arasında Vetch'in sesi duyuldu: "İllüzyon değil bu, gerçek bir büyü. Bak dinle Jasper..."

"Bu neyi kanıtlar? Sinsice efendisinin arkasından dönüşümler kitabına göz attığından başka... Devam et çoban, devam et ve kendi foyanı kendin meydana çıkar. Bana yetişmek için daha çok uğraşmalısın. Haydi daha fazlasını göster, bunlar bana vız gelir çünkü..."

Vetch bu kez Ged'e dönerek, yumuşak bir sesle "Çocuk olma Küçük Atmaca! Haydi benimle gel!" diyerek onu oradan uzaklaştırmak istedi.

Ged ise yalnızca gülümseyerek bir an arkasına baktı. Tüm söylediği. "Hoeg'i biraz tutabilir misin?" oldu. Hep kapüşonunda, omuzunda durmaya alışmış olan otak şimdi Vetch'in kucagındaydı. Asla sahibinden başkasının ona dokunmasına izin vermeyen küçük yaratık şimdi Vetch'in omuzundan kocaman gözlerle efendisine bakıyordu.

Jasper'a dönerek, "Şimdi" dedi. Sesi öncekinden daha sakın çıkıyordu. "Benden daha üstün olduğunu kanıtlamak için ne yapacaksın görelim?"

"Hiçbir şey. küçük çoban! Ama sana bir şans veriyorum. Isırdığın kurtlu elmayı tükürmen için bir fırsat. Bir zamanlar, Roke tepesinde Gont'lu büyücülerin asla oyun oynamadıklarını söylemiştin. Haydi Roke tepesine gel ve yapabileceklerini göster. Belki ondan sonra ben de küçük bir numara gösterebilirim!"

"Evet, ne yapacağını ben de merak ediyorum doğrusu." diye yanıt verdi Ged. Vermiş olduğu bu hakaret dolu yanıt, diğerlerini bir anda susturmuştu. Herkes ne olacağını merakla bekliyordu. Vetch ise endişelerini korkuya bırakmış onları yatıştırmak için çırpınıyordu. Fakat Jasper ona dönerek, "Vetch, sen bu işe karışma." dedi. "Sana gelince küçük serseri, sana verdiğim fırsatı nasıl kullanacaksın görelim! Bize göstereceğin yanan toplar gibi basit bir illüzyon numarası mı, yoksa uyuz bir keçiyi iyileştiren sıradan bir cadı numarası mı?"

"Ne yapmamı istersin, Jasper?"

"Tek istediğim. ölü birinin ruhunu geri çağırman." dedi omuzunu silkerek.

"Pekala!"

"Hayır, değil" Jasper bir anda öfkeyle patlamıştı. "Bunu asla beceremezsin. Blöflerle boşuna övünme, sen palavracanın birisin, çoban bozuntusu..."

"Ben öyle diyorsam öyledir!" Yanıbaşında, onu engellemek için bekleyen Vetch'e fırsat vermeden bahçeden dışarı çıktı. Hızlı adımlarla yıldızların aydınlattığı tepeye doğru ilerlemeye koyuldu. Bir an duraksayan Jasper, peşinden yürümeye başladı. Peşlerinden sessizce diğerleri izledi.

Tepenin en yüksek yerinde duran Ged, onlara doğru dönerek, "Jasper, kimin ruhunu istiyorsun?" seslendi.

"Kimi istersen, çağırına yanıt verecek olsun yeter!" Jasper'ın sesi titriyor gibiydi ama Ged sakın ve alaylı bir şekilde "Yoksa korkuyor musun?" diye sordu.

Jasper ona yanıt veriyse bile Ged onu duymadı. Artık Jasper'le ilgilenmiyordu. Tek bildiği, her ikisini de buraya öfkelerinin getirmiş olduğuydu. Kimseyi kıskanmasına gerek yoktu çünkü burada bu gece bu büyü tepenin üzerindeyken kontrol edilemez büyük bir güçle kaplandığını duyumsuyordu. Jasper onun için bir hiçti, ayakları altında bir köleydi artık. Ayaklarını bastığı otların, derine giden köklerini hissedebiliyordu. Başının üzerindeki yıldızların sıcaklığını bile... Aralarındaki herşey emri altına girmişti sanki. Ve o da dünyanın merkezindeydi.

"Korkma!" dedi gülerek. "Bir kadının ruhunu çağıracağım. Her halde bir kadın ruhu seni korkutmaz, değil mi? Sana Enlad efsanesindeki ünlü Lady Elfarran'ı çağıracağım!"

"Ea denizinin diplerinde bin yıldır yatıyor. Kemikleri bile yok olmuştur, değil kadınlığı!"

"Yıllar ve uzaklıklar ölüme ne yapabilir ki? Yoksa türküler yalan mı söylüyor?" Ged'in sesinde alay vardı. şöyle devam etti: "Ellerimin arasındaki havaya iyice bakmanı istiyorum!" Ve arkasını dönerek öylece kaldı.

Yavaşça kollarını yana doğru açıp başının üzerinde dikleştirerek konuşmaya başladı.

Ogion'un evinde o çağırma tılsımını okuyalı neredeyse iki yılı aşkın bir süre geçmişti ve o günden beri, bir daha öyle bir büyüye rastlamamıştı. Aynı o zamanki gibi etraf yine karanlıktı. O sayfayı gözlerinin önüne getirerek okumaya başladı. Bu kez sözcüklerin anlamlarını kavrayabiliyordu. Sembol ve şekilleri, sesleri nerede ne nasıl yükselteceğini açıklayan ve gerekli el ve beden hareketlerini gösteren işaretleri tümüyle anlıyor ve ona göre hareket ediyordu.

Herkes dikkatle olanları izliyordu. Bu sessizlik tılsımın harekete geçmesiyle birden bozuluverdi. Ged, sesinin normal tonunu zaman zaman tiz bir şarkıya çeviriyor ve hiçbirisinin duymadığı sözcükler söylüyordu. Tam sustuğu anda, tepedeki otların üzerinden güçlü bir rüzgar esti. Ged diz çöküp toprağa kapandı. Doğrulduğunda elleri ve kolları arasında karanlık bir şey taşıyordu ve o şey neredeyse onu tekrar yere diz çökertecek gibiydi. Bu kez sıcak bir rüzgar esti, tepedeki otları ezercesine. Eğer yıldızların ışığı olmasa kimse bir şey göremeyecekti.

Söylediği tılsımlı sözcükler ağzında fısıltılarla çıkıyordu. Ama birden bağırıverdi: "Elfarran!"

Ve tekrar "Elfarran!"

Ve son kez "Elfarran!"

Elleri arasında şekilsiz karanlık büyümeye ve bulunduğu yerden göğe doğru yükselerek içinden donuk bir ışık sızdırmaya başladı. Bu oval ışık yavaşça şekillendi ve bir insan kılığına büründü. Omuzlarından geriye doğru bakan, uzun boylu bir kadına dönüşmüştü. Güzel yüzü acı ve dehşetle bakıyordu.

Birden bu sönük ışıklar yerini gittikçe yayılarak gecenin karanlığını yırtan bir girdap gibi kör edici bir aydınlığa bıraktı. Ve bu ışık yığınının karanlık bir pıhtı

çıkarak hızla iğrenç bir şekle bürünüp Ged'in yüzüne doğru atıldı.

O şeyin ağırlığıyla geri sendeleyeni Ged'den kısa bir çığlık işitildi. O ana kadar Vetch'in omuzundan olanları seyreden küçük otak, o hiçbir zaman sesi duyulmamış hayvan, sahibinin çığlığı peşinden garip bir şekilde bağırmaya başlamıştı. Sanki o şeye saldırmak ve efendisini kurtarmak istiyordu.

Ged yere düşmüş, gittikçe büyüyen ışığın altında acıyla kıvranıyordu. Herkes bir yerlere sinmiş, olanları seyretmeye çalışıyordu. Jasper ise olduğu yere kapanıp, başını kollarıyla kapatarak kör olmaktan kurtulmuştu. Yalnızca Vetch zor durumdaki arkadaşına koştu. Bir tek o, gölgenin bir top şeklinde Ged'e yapışarak onu parçalamaya çalıştığını görebilmişti. Ne yüzü ne de başı olan o şey vahşi bir hayvana benziyordu. Bir çocuk iriliğindeki canavar görünürdeki dört pençeli kollarıyla saldırıyordu. Gördüğü bu manzarayla bir an dona kalan Vetch, son bir çaba göstererek o vahşi ve garip şeyi arkadaşı üzerinden çekip almak için ileri atıldı. Ged ise çoktan hareketsiz kalmıştı bile.

Kör eden ışıklar kayboldu ve yırtılmış gökyüzü tekrar bir araya geldi. Yakınlardan bir yerden, bir su sesi ya da ağaç hışırtısını andıran zayıf bir konuşma duyuluyordu.

Yıldızlar tekrar farkedilir olmuş ve yeni doğan ay tepeyi aydınlatmaya başlamıştı. Gece düzene girmiş, evren eski haline dönmüştü. Ged, otların arasında sırtüstü bir vaziyette kolları açık öylece yatıyordu. Yüzü ve gömleği kan içindeydi. Birden başucunda pelerini ay ışığında parıldayan bir adam beliriverdi. Bu başbüyücü Nemmerle idi.

Başbüyücü elindeki asayı kaldırarak, yavaşça yerde yatmakta olan Ged'in kalbinin tam üzerine dokundurdu, daha sonra bir şeyler fısıldadı. Ged kımıldadı. Nefes alabilmek için dudaklarını araladı. Başbüyücü asasını yere koyup çocuğun üzerine eğildi. Sanki güçlkle ayakta duruyor gibiydi.

Vetch kendine gelip etrafına bakındı, herkes oradaydı. Çağriefendisi de gelmişti. Böyle güçlü bir büyü onlardan habersiz yapılamazdı. Bu adamlar, ihtiyaç duyuldukları anda, orada hemen belirirlerdi. Ve ilk gelen başbüyücü Nemmerle olmuştu. Vetch ile birlikte birkaç kişi Ged'i otaefendisinin dairesine taşıdılar.

O gece boyunca sabah olana dek çağriefendisi Roke tepesinde nöbet tuttu. O gece yırtılan göğün altındaki tepede hiçbir şey kıpırdamamıştı. Çağriefendisi, hiçbir gölgenin tepedeki yarıktan sinsice süzülüp girmesine izin vermeyecekti. Daha önce içeri girmiş olan o şey de güçlü büyü kalkanlarıyla korunan Roke

adasından asla dışarı çıkamazdı. Mutlaka şu an içerilerde bir yerlerde sinmiş. saklanıyor olmalıydı. Eğer Ged gece ölmüş olsaydı, o ölümler alemine göçerken. gölge de peşinden bir çıkış yolu bularak ellerinden kurtulabilir ya da geldiği o cehenneme geri dönebilirdi. Şükürler olsun ki Ged ölmemiş. yaşıyordu.

Onu hekim odasında bir yatağa yatırmışlardı. Otaefendisi yüzünde. boynunda ve omuzundaki yaraları temizleyip sardı. Yaraları oldukça derin ve öldürücüydü. Büyümlere ve sık sık değıştirilen örümcek ağından yapılmış sargılara karşın kanama bir türlü durdurulamıyordu Ged ateşler içinde hiçbir şeyden habersiz öylece yatıyordu. Ve onu yakıp kavuran bu ateş dindirecek bir tılsımını da yoktu

O sırada, dışarıdaki havuzlu bahçede, başbüyücü Nemmerle boylu boyunca yere uzanmış kıpırdamadan ay ışığının aydınlatdığı çevreyi dinliyor ve gözliyordu. Buz gibiydi. hareket eden yalnızca gözleriydi. Tedaviyi yarıda kesen diğer efendiler, sessiz ve dikkatle yerde yatan ustalarını izliyorlardı. Zaman zaman aralarında fısıldaşıyorlar ve tekrar ayışığının altında hareketsizce yatan Nemmerle'ye dönüyorlardı. Burnu bir kartalın gagasını andıran bu adam, gölgeyi Ged'den uzakta ve kontrolde tutmak için bütün gücünü kullanıyordu. Fiziksel tüm gücü tükenmişti. Yani yerde yatan bu adam şu anda bir ölüydü. Hayatında birçok kez ölümler krallığının çorak topraklarında gezmiş olan bir büyücünün ölümü çok garipti. Çünkü bu ölü adam, körü körüne değil, bilerek ve göze alarak o yolu yürüyordu. Bildiği bir yoldu bu yol. Tepesindeki ağacın yaprakları arasından Nemmerle'nin nereye baktığı hakkında hiçbirinin fikri yoktu. Şafakta bir bir kaybolan yıldızları mı yoksa tepenin ardından doğacak olan güneşi mi seyreliyordu?

Otuz yıldır yanından bir an olsun bile ayrılmayan Osskil'li kuzgun çoktan gitmişti. Kimse onun nereye ve ne yöne gittiğini görmemişti. Diğerleriyle nöbet tutan şekilefendisi "Ondan önce uçup gitmiş olmalı" diyebilirdi.

Gün doğmuş ve her yer ısınmıştı. Büyük ev ve Thwill'in tüm sokaklarında sessizlik hakimdi. Çan kulesindeki demir çanlar çalınana dek bir tek ses duyulmamıştı. Çan sesleri kulakları tırmalıyordu

Ertesi gün Roke'un dokuz efendisi Ezel koruluğuhun içlerinde bir yerde toplandılar. Hiç kimsenin onları duymasına olanak vermeyen dokuz ayrı duvar örülü bu yerde, bütün Dünyadenizinin yeni başbüyücüsünü seçeceklerdi. Uzunca süren toplantıları sonunda Way'de yaşayan Gensher başbüyüculüğe layık görüldü.

Inmost denizinin öteki tarafında yer alan Way adasına gidip Gensher'i getirmesi için hemen bir gemi rüzgârefendisinin komutasında hareket etti.

Bütün bunlar olurken, Ged dört haftadır kimi zaman inleyerek, kimi zaman hareketsiz, sağır ve dilsiz öylece yatıyordu. Sonunda otaefendisinin tedavileri etkili olmuş ateş düşmeye, yaralar kapanmaya başlamıştı. Yavaş yavaş kulakları açılan Ged hala konuşamıyordu. Ve güneşli bir sonbahar sabahı otaefendisi yattığı odanın panjurlarını ardına dek açtı. Roke tepesindeki o geceden beri gördüğü yalnızca karanlık olan Ged şimdi parıldayan güneş ışığına karşı koyamayan zayıf gözlerini ve yaralı yüzünü elleriyle örterek sızlanıyordu.

Kış geldiğindeyse yalnız kekeleyerek güçlkle konuşabiliyor ve hala otaefendisinin dairesinde bakılıyordu. Orada, vücudu ve beynine zorla da olsa egzersiz yaptırılıyordu. Bahara doğru otaefendisi, onu taburcu ederek ilk defa bağılılıklarını sunması için, başbüyücü Gensher'in yanına yolladı. Gensher okula ilk geldiği zaman, herkes bağılılıklarını bildirmişti.

Rahatsızlığının sürdüğü aylar boyunca, hiçbir okul arkadaşının onu ziyaret etmesi için izin verilmemişti. Şimdi aralarından geçerken birbirlerine "Bu da kim?" diye sorduklarını işitiyordu. Bir zamanlar kuvvetli ve çok çevik biri olmasına karşın, şimdi ancak acılar içinde topallıyarak yürüyebiliyor ve yaralı yüzünü saklamak için ne yapacağını şaşıırıyordu. Yüzünün sol tarafındaki derin yaralar hala iyileşmemişti. İyileşen kısımlardaysa beyaz ve çirkin ızler kalmıştı. Onu tanısin tanımasın herkesten sakınarak havuzlu bahçeye doğru yoluna devam etti. Bahçede, daha önce Efendi Nemmerle'nin durduğu yerde, bu kez başbüyücü Gensher durmuş onu bekliyordu

Yaşlı başbüyücü gibi o da beyaz bir cüppe giymişti ancak farklı olan tek şey onun esmer olmasıydı. Birçok Way'lı ya da doğulunun olduğu gibi koyu bir tene sahipti. Koyu kahverengi tenini, siyah gözleri tamamlıyordu.

Ged yanına gelip tam önünde diz çökerek bağılılık ve hizmetlerini kabul etmesi için ona sundu. Fakat Gensher hiç konuşmadan öylece duruyordu. Neden sonra: "Neler yaptığını biliyor ama kim olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden bağılılığını kabul edemem!" dedi.

Ged, çeşmenin başındaki genç bir ağaca tutunarak ancak ayağa kalktı, zorlukla konuşarak, "Yokse Roke'u terk etmem mi gerekiyor, efendim?" diye sordu.

"Sen ayrılmak istiyor musun?"

"Hayır!"

"Peki ne istiyorsun?"

"Kalmak ve öğrenmek istiyorum... Kötülüklerle sonuna dek savaşmak..."

"Nemmerle de böyle davranırdı. Hayır. Roke'dan ayrılmaya izin veremem.

Bu adanın efendilerinin güçlerinden başka hiçbir şey seni ötelede bekleyen belalardan koruyamaz. Şimdi ayrılacak olursan, o şey derhal seni bulur ve içine girerek sana hükmeder. Sen de bir insan olmaktan çıkıp, her gece gün doğana dek o şeytani gölgenin bir kuklası yani bir gebbeth olursun. Bu yüzden kalmalı ve o şeye karşı koyabilecek güç ve bilgiyi kazanmalısın. Çünkü ergeç karşına çıkacaktır o şey. Peki o şeyi, o geceden sonra bir daha gördün mü?"

"Yalnız kabuslarımda, efendim," biraz duraksadıktan sonra tekrar acı ve utanç içinde konuşmaya devam etti. "Sayın Gensher, büyüyle gelip beni bu hale sokan o şeyin ne olduğunu bilmiyorum, efendim."

"Ben de bilmiyorum. Adı yok onun. Doğuştan büyük güçlere sahipsindir ve sen bu güçleri yanlış kullandın. Aydınlık, karanlık, ölüm, kalım dengelerinin nasıl etkileneceğini ve etkisini nasıl kontrol altında tutacağını bilmeden büyünü yaptın. Ve en önemlisi, gururun ve nefretin uğruna bunlara neden oldun. Yoksa istediğin başka şeyler mi vardı? Sen ölü birinin ruhunu çağırmıştın ama onunla birlikte ölüm ve yaşamın olmadığı yerlerden bir güç, seni de içine alacak olan kötülüğü getirdi. Çağırırken kullandığın tüm gücü o tüketti. Sen onun yalnızca bağlantısı oldun. O senin, kendi kibirinin, kendi cehaletinin ve davranışının gölgesi aslında. Böyle bir gölgenin nasıl bir adı olması beklenebilir ki?"

Ged'in midesine sancılar saplanmıştı, acı ve üzüntüden mahvolmuş bir halde "Keşke ölseydim, daha iyiydi!" dedi.

"Sen kim oluyorsun da, yaşlı büyücü Nemmerle yaşamını senin için feda etmişken buna karar verebiliyorsun. Şimdi burada güvendesin. Burada yaşayıp, çalışmalarını sürdür. Senin oldukça zeki biri olduğunu söylediler. Devam et, çalış ve en iyisini başar. Yapabileceğin en doğru şey bu olur!..."

Gensher sözü bittiğinde görünmez olmuştu. Bu birden kayboluş büyücülere has bir tarzdı. Yalnızca gün ışığında akan çeşmenin sesi duyuluyordu şimdi. Havuza dalgın gözlerle bakarken Nemmerle'yi düşündü. O da aynı Gensher gibi, ilk konuşmalarının sonunda, bir tek sözcükle kaybolup gitmişti. Ve şimdi konuşan yalnızca karanlıklardı; "Söylenmemiş tek bir sözle..."

Bahçeden ayrılp, kendisi için boş tutulan güney kulesindeki eski odasına

çıktı ve bir süre orada yalnız kaldı. Akşam yemeği gonguyla aşağı yemekhaneye inip yemeğini alarak uzun masada bir yere oturdu. Başını zorlukla kaldırıp, etrafında devamlı gülen kibar yüzlerle konuşuyor ve tekrar suskun başını eğiyordu. Birkaç gün sonra yanına kimseler uğramaz olmuştu artık. Onun da isteği buydu. Çünkü ona dokunan kötülüğün istemeden kendisine bir şey yaptırmamasından veya söyletmesinden korkuyordu.

Ne Vetch, ne de Jasper görünürlerdeydi. Ged de onları kimselerden sormamıştı. Bir zamanlar derslerde hepsinden ileride olduğu çocuklar şimdi ondan fersah fersah öndeydiler çünkü hastalığından bu yana aylar kaybetmişti. Bütün bir yaz kendinden küçüklerle ders gördü. Buna karşın aralarında hiç belli olamamıştı. En basit illüzyonlar için gerekli olan sözcükleri bile bulmakta zorlanıyor, ellerini diğerleri gibi hünerle kullanamıyordu.

Sonbaharda tekrar yalıtım kulesine gidecek, isimefendisiyle çalışmaya başlayacaktı. Öğrendiklerini bir kez daha öğrenirken susacak ve bilmediği hiçbir şey kalmayana dek çalışacak, içinde var olduğunu bildiği gücünü harekete geçirmek için bir çabada bulunmayacaktı.

Büyük evden ayrılacağı günden önceki gece, odasının önünde kahverengi cüppeli bir yolcu beliriverdi. Elinde gümüş uçlu meşeden bir büyücü asası tutuyordu. Asayla Ged'i dürterek, uykusundan uyandırdı:

"Küçük Atmaca..."

Duyduğu ses gözlerini yerinden oynatmıştı. Vetch'in sesiydi bu ve karşısında duruyordu, gerçek ve canlı bir şekilde... Esmer yüzü yaşlanmıştı ama gülüş aynı Vetch'di. Ve omuzlarından ona doğru bakmakta olan tanıdık başka bir çift göz daha vardı. Sevgili otak.

"Sen hastayken bende kalmıştı. Ondan ayrılacağıma üzülüyordum. Ama artık eve gitme zamanım geldi. Haydi otak asıl sahibin orada!" Vetch otağı okşayıp usulca yere bıraktı. Doğruca Ged'in kucağına çıkan küçük sevimli hayvan, hemen büyük bir keyifle tüylerini yalamaya koyuldu Vetch gülümsemişti ama Ged gülemiyordu. Bunu kucağına doğru eğdiği başıyla arkadaşından saklamaya çalıştı.

"Bana daha önce gelemez miydin Vetch?"

Bir yanıt beklemiyordu. Yine de Vetch, "Seni çok görmek istedim ama otaefendisi bir türlü kimseyi yanına yaklaştırmadı. Ve kıştan bu zamana dek Ezel koruluğunda efendimle birlikte kalmak zorundaydım. Asamı kazanana dek özgür değildim ama artık özgürüm. Dinle Ged, sen de özgür olduğunda doğruca bana,

doğu menziline gel seni bekleyeceğim. Oraları çok sevimli yerlerdir ve büyücülere de çok sıcak ve konuksever davranırlar." Ged omuzlarını silkerek, "Özgürmüş..." diye mırıldanmış ve gülmeye çalışmıştı. Vetch ona bakıyordu. Bakışları her zamankinden farklıydı. Bir büyücünün bakışlarıydı bunlar. "Sonsuza dek Roke adasında kalamazsın..."

"Evet olabilir... Bunu düşüneneğim. Belki isimefendisi ile birlikte kayıp sözcüklerin peşinden gidebiliriz. Ya da beni yalnız yollar oralara, yıldız ve kitaplara bakarak kaybolmuş adları aramak için gezerim belki. İşte bu çok iyi olmasa da fena sayılmaz, değil mi?"

"Bilmem," dedi Vetch. "Ben geleceği görebilen biri-değilim ancak senin önündeki yaşamı gayet açık görebiliyorum. Orada kapalı odalara ve tozlu kitaplara hiç yer yok. Senin önünde uzak denizler, ejder ateşleri, büyük şehirlerin kuleleri görünmekte. Bunlar ancak bir şahinin uçarken görebileceği şeyler..."

Ged konuşmasını keserek, "Ya arkamdakileri de görebiliyor musun, peki?" diye sordu, duvara vuran gölgesini gösteriyordu. Ve yüzünü arkaya çevirip devam etti. "Ya sen nereye gidecek, neler yapacaksın?"

"Evime, sana hep anlattığım yerlere ve kardeşlerime geri döneceğim. Ben evden ayrılırken daha bir bebek olan kız kardeşim şimdi yetiştı ve ona ismini vermem gerekli. Biraz da bu yüzden acele ediyorum. Bunları düşünmek ne garip değil mi? Sonra adaların birinde belki bir büyücülük işi bulurum. Seninle kalmayı ve uzun konuşmayı ne kadar çok istiyorum. Ancak kalamam çünkü beni götürecek gemi gece yarısı gelgifiyle hareket etmek zorunda. Küçük Atmaca, doğuya yolun düşerse mutlaka bana geleceksin. Sonra herhangi bir zaman, bana ihtiyacın olursa, beni gerçek adımla Estarriol diye çağır hemen gelirim!"

Ged yaralı yüzünü ağır ağır kaldırarak dostunun gözleri içine baktı.

"Estarriol, benim gerçek adım da Ged!" dedi.

Sonra birbirlerine sarıldılar ve öylece bir süre kaldılar. Hep birbirlerine iyilik diliyorlardı. Sonunda Vetch onu iterek zor da olsa taş merdivenlerden aşağıya doğru Roke'u terkedip gitti.

Ged'in ruhu, büyük bir mülde almış gibi coşkuyla doluydu. Vetch yaşamı boyunca aldığı en büyük, en güzel hediyeı vermişti ona, gerçek ismini...

Bir insanın ismini ancak kendi ve ona o ismi veren kişi bilebilirdi. İnsan ismini bir başkasına söylemeyeceğinden emin olduğu karısına, kardeşine ya da yakın bir dostuna söyleyebilirdi. Ve diğerleri ancak başbaşı kaldıklarında bu ismi

kullanabilirlerdi. Öteki zamanlar yine bildik ismiyle seslenmeye devam ederlerdi. Bunlar Küçük Atmaca gibi takma adlardı. Yine Vetch ve köknar ağacı anlamına gelen Ogion ismi de aslında birer takma adı. Eğer bir insan büyücülük işindeyse gerçek adının bilinmesi onun için tehlikeli bir durum oluşturur. Öyle biri gerçek ismini ancak çok emin olduğu ve bir o kadar da sevdiği insana açıklayabilir, çünkü birinin tüm güçlerini bir başkası ismiyle ele geçirebilir. Bir şeye hükmetmenin tek yolu onun gerçek adını bilmektir. Ged, ona ancak gerçek bir dostun verebileceği bir hediye sunan Vetch'e karşı sarsılmaz bir güven duymasına karşın, kendine güvenini yitirmişti.

Ged döşeğine oturup, kandili söndürdü. Otağı kucağına alarak okşamaya başladı. Hayvanın uyumaktan hoşlandığı tek yer sanki kucağıydı. Kule sessizlikler içerisindeydi. Ogion'un kendi adını verdiği o günü anımsadı birden. Tam dört koca yıl geçmişti o zamandan beri. Sonra adsız ve çıplak bir halde dağdaki kaynaktan geçişini anımsadı. Ar Nehrinde yüzdüğü zamanları düşündü. Ormanın yamaçlarındaki Ten Alders köyünü, sabah gölgelerinin düştüğü o tozlu sokakları bir kış öğleden sonrası demirci dükkanındaki ocağın kıvılcımlarını, yaşlı cadının loş ve basık tavanlı tek göz kulübesini... Hepsi tek tek anılarındaki özel yerlerinden birer birer çıkıp, bir bütün halinde gözünün önünde canlanıyorlardı. Acılar dolu geçmişinin muhasebesi, kendini daha iyi tanımasına, nereden geldiği ve ne olduğunu daha iyi anlayıp kavramasına yardımcı olmuştu.

Fakat gelecek olan yılların, onu nereye götüreceğini göremiyordu. Daha doğrusu bunu görmekten korkuyordu.

Ertesi sabah erkenden, adayı bir ıçtan bir uca geçmek için yola koyuldu. Otak yine her zamanki yerinde, omuzunun üzerinde yerini almıştı. Yalıtım kulesine varacak olan yol, öncekinin aksine iki değil üç gün çekmişti. Zorlukla ve ağır ağır yürüyebiliyordu. Kuzey burnunun coşkun dalgaları arasından yükselen kule görüldüğünde artık bir adım bile atacak gücü kalmamıştı. İçerisi hatırladığı gibi karanlık ve soğuktu. Kurremkarmerruk yine yüksek kürsüsünde oturmuş, aşağıya doğru inen listeler dolusu isimleri yazmakla meşguldü. Ged'i gördüğünde, sanki oradan hiç ayrılmamış gibi davranmıştı ona. Hoşgeldin bile demeden "Git ve yat. Yorgun adam aptal sayılır. Yarın olduğunda Ustalar ve Ustalıklar kitabından isimleri öğrenmeye başlayabilirsin," dedi.

Kışın sonunda büyük eve geri döndü. Başbüyücü Gensher, Ged'in bağıllık yeminini ancak kalfalığa hak kazandığında kabul etti. Böylece temel ve basit

eğitimini tamamlamış oluyordu. Artık esasını ona kazandıracak olan gerçek büyücülük eğitimine başlamıştı ve bu yolda çok çalışması gerekiyordu. Sözcükleri söylemede zorlanmıyordu artık ve aylar geçtikçe elleri de eski hünerine kavuşmuştu. O zamana dek olmadığı kadar hızlı bir şekilde, öğreniyordu şimdi. Oluşum ve şekillenme tılsımlarının en tehlikelilerini denerken bile artık eskisi gibi kendisini kötü hissetmiyordu. Ve en önemlisi o kara gölgeyi pek düşünmez olmuştu. Artık o şeyle dolu kabuslar görmüyordu. Belki de onun geldiği lanet yere geri bile dönmüş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ama yine de, için için bu ümitlerinin boş olduğunu duyumsuyordu.

Serbest kalmasına neden olduğu o gölge hakkında öğrendiği şeyler hala çok sınırlıydı. Bunları da ancak eski kitaplardan ve efendilerinden öğrenebilmişti. Gölge dolaysız olarak isimlendirilebilecek ya da ne olduğu açıklanabilecek hiçbir yaratığa ait değildi. Kitaplardan elde edebildiği en önemli ipucu, onun gölge hayvan karışımı bir şey olabileceğiydi. Ne bir insan, ne de evrenin eski güçlerine ait bir yaratıktı. Ama mutlaka bunlarla bir bağlantısı olmalıydı. En son okumuş olduğu Ejderler Meselesi adlı kitapta Ged, eski güçler tarafından ele geçirilip, bir taş içerisine hapsedilip, kuzeydeki uzak bir yerde kontrol altında tutulan yaşlı bir ejderefendisinin hikayesine rastlamıştı. Hikaye şöyle diyordu: "Bu taşın emridir. O ki, ölümler dünyasından bir ruha kalkmasını buyurdu, söyledikleri geri tepti ve taşın emrettiği ölünün ruhuyla birlikte çağrılmadan gelen bir başka ruh onun mahvına neden oldu. Onun içine girdi ve o oldu. Sonra onun biçiminde yürüdü ve insanları yok etti..." Ne hikayenin, ne de kitabın sonunda o çağrılmadan gelen şeyin ne olduğu hakkında bir bilgi vardı. Efendilerin hiçbiri tam olarak onun ne olduğunu ve nereden geldiğini açıklayamıyorlardı. Başbüyücü.. onun yaşamın olmadığı bir yerden gelmiş olabileceğini, Değişimefendisyeş, onun dünyanın yanlış tarafından geldiğini söylüyordu. Çağriefendisyeş o şeyin nereden gelmiş olduğunu bilmediğini açıkça söylemişti. Ged hastayken onu sık sık ziyaret eden çağriefendisini çok seviyordu artık. O sert ve acımasız görünüşün altında yufka bir yürek taşıyan yaşlı adam iyi bir insandı. "Bildiğim tek şey, onu buraya getiren korkunç ve son derece güçlü bir tılsım olduğudur. Ve bunun bir tek kişinin sesi ile, yalnızca senin sesinle yapılmış olmasıdır. Onu getiren bu gücün, tekrar geriye göndermeye yeterli olup olmadığını da bilemiyorum. Bunu anlayıp çözebilecek olan tek kişi ne yazık ki sensin. Bunu bir tek sen yapabilirsin. Onu mutlaka geri yollamalısın, yoksa bu ölümün demek olur, hatta bu ölümden bile daha acı bir son

olur senin için..." Sesinde ve bakışlarında hüznü vardı.

"Senin gibi genç ve deneyimsiz birisinin bunu yapmasının olanaksız olduğunu düşünüyorsun. Bunda haklısın. Evet. ben ve öğretmenlerin de aynı şekilde düşünüyoruz. İçindeki gücü doğru bir şekilde geliştirir, bilgilerini genişletirsen, ilerlediğin yol seni doğruları gösteren gerçek ışığa kavuşturur. Ve o zaman en iyi ve en doğruyu seçmen de gerekmeyecektir artık..."

Ged onsekizine bastığında başbüyücü onu şekilefendisinin yanına gönderdi. Başka bir yerde öğrenemeyeceği şeyleri öğrenebilmek için Ezel koruluğuna gitti. Orada hiçbir tılsımın etkisi olmadığı söyleniyordu, çünkü o yer tamamen büyülerle oluşturulmuş bir yerdi. Kimi zaman görünmez olan bu koruluk tekrar görüldüğünde adanın başka bir yerinde bulunur. Ve yine derler ki, bu koruluğun ağaçları bile birer bilgedir. Başka bir rivayete göre de, şekilefendisi tüm gücünü bu korudan öğrenmiş ve almıştır. Eğer bu ağaçlar ölecek ya da yok olacak olursa, o da gücünü ve bilgeliğini yitirmiş. Ve Roke adası, aynen Sedoy'un sulara gömülmesini anlatan hikayede olduğu gibi, tüm Dünyadenizindeki adalarla birlikte sular altında kalmış.

Fakat bunlar birer söylentiden ileri gidememişti. Çünkü bugüne değin böyle bir şeyi hiçbir büyücü doğrulamamıştı.

Aylar birbirini kovaladı ve sonunda bir bahar günü Ged büyük eve geri döndü. Orada onu neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Roke tepesine tırmanan patikadan çıkarak kapıya vardığında onu yaşlı bir adam beklemekteydi. Beş yıl önce okula ilk geldiği zaman da aynı adam karşılaşmıştı kendisini.

Yaşlı adam gülümseyerek ona ismiyle şöyle seslendi, "Kim olduğumu biliyor musun, Ged?"

Ged, daha önceleri söz edilen Roke'un Dokuz Efendisinden yalnızca sekizini tanımıştı. Bunlar: rüzgar, el, ota, destan, değişim, çağrı, isim ve şekilefendileriydi. Hep dokuzuncusunun başbüyücü olduğu söylenirdi. Ama birden, yeni başbüyücüyü yine dokuzların seçmiş olduğunu hatırlayarak:

"Sanırım siz, dokuzuncu ve son efendisiniz. girişefendisi..." dedi.

"Evet doğru bildin. Roke'un dokuz efendisinden biri benim. Daha önce Roke okuluna kendi ismini söyleyerek girmeye hak kazanmıştın. Şimdiyse özgürlüğünü kazanabilmen için benimkini söylemen gerekiyor," dedi. Gülümsüyordu. Ged suskun, kalakalmıştı.

Ged bir şeyin, bir kimsenin ismiqi bulup çıkarmanın yüzlerce yolunu

biliyordu. Bunların hepsini burada öğrenmişti. Fakat bir büyücünün, hele Roke'un efendilerinden birisinin ismini bulmak öyle görüldüğü gibi kolay bir iş değildi. Bir büyücünün ismi, denizlerde gömülü hazinelerden daha iyi saklı, bir ejderin mağarasından daha iyi koruma altındaydı. Bulmak için yapılan bir büyüye ondan daha güçlü bir büyüyle etkisiz hale gelir veya sapar. Ged'in de tüm çabaları boşa gidiyor, harcadığı tüm gücü geri yansıyor. Çaresizce, "Dar bir kapıyı tutmuşsunuz, efendim!" dedi Ged. "Burada, dışarıda durup düşünmeli ve bu kapıdan geçebilecek inceliğe erişinceye kadar oruç tutmalıyım."

"İstediğin kadar bekleyebilirsin," dedi muhafız yine gülümseyerek.

Bunu üzerine Ged, geriye dönüp patikadan aşağıya inerek, Thwill Burnu'nun kıyısındaki bir akağacın altına oturup beklemeye başladı. Hava kararmaya başladı. Büyük evin pencerelerinde birer birer ışıklar yanıyordu. Tepeden Thwill'in içlerine doğru inen yol artık görünmüyordu. Ged, derenin şırıltısına karışan baykuş sesleri arasında, girişefendisinin gerçek adını nasıl bulacağını düşünüyordu. Mutlaka bir yolunu bulup, özgürlüğünü kazanmalıydı. Roke'da geçirdiği beş yıl boyunca öğrenmiş olduklarını gözden geçirmiş, fakat bu gizemi açığa çıkaracak bir yol bulamamıştı.

Yanıbaşına kıvrılmış otağıyla yıldızların altına uzandı. Kalktığında güneş yeniden doğudan ışıyordu. Doğru yukarı çıkarak tekrar evin kapısını çaldı. Kapıyı Girişefendisi açtı.

"Ulu efendim," dedi Ged, "Ne isminizi sizden alabilecek bir gücüm, ne de onu sizden çalabilecek bilgeliğim var benim. Öyle ki burada kalıp öğrenmeye ve ne isterseniz onu yapmaya hazırım. Yeter ki bana bir soru sorma şansı verip, sorumu yanıtlayın!"

"Sor bakalım."

"İsminiz nedir?"

Girişin muhafızı gülümseyerek ismini söyledi ve Ged onu tekrar ederek son bir kez daha büyük eve girmeye hak kazanmış oldu.

Low Torning'lilerin isteği üzerine, kasabalarına büyücü olmak için, Büyük evden ayrılırken, üzerinden onların gelirken hediye getirdiği koyu mavi kalın bir cübbe ve elinde boyu kadar uzun porsuk ağacından yapılmış, ucu bronz kaplı bir asa taşıyordu. Boynuz ve fildişleriyle süslü kapıdan onu son kez uğurlayan girişefendisi olmuştu. Onu buralardan götürecek olan, sabahın berrak sularında demirli geminin durduğu Thwill kasabasına doğru ilerledi.

Pendor Ejderi

Roke adasının batısında kalan Hosk ve Ensmer kıtaları arasında Ninety adaları uzanır. Roke'a en yakın olana Serp, en uzaktakineyse Seppish deniyordu. Eğer üzerinde tatlı su kaynağı olanlar sayılacak olursa yetmiş adet, kayalıklar da dahil hepsi sayılacak olursa ve denizin alçalıp yükselmelerini de hesaba katarsak, yüzü aşkın adayla karşılaşıldı. Inmost denizinin hafif gelgitlerine karşın, adalar arasındaki dar kanallardaki sular, anlaşılmaz boyutlarda yükselip alçalıyordu. Öyle ki, suların en yükseldiği anda, üç adacık gibi görünen bir yerde, suların tekrar alçalmasıyla bir tek ada ortaya çıkıyordu. Bu gelgitlerin tüm tehlikesine karşın, çocuklar bile bu sularda umursamadan yüzüp, küçük kayıklarla gezebiliyorlar, hatta kadınlar bu kayıklarda misafirlerine adaçayı ikram edebiliyorlardı. Burada yol diye bir şey yoktu. Yalnızca tuzlu su kanalları kullanılıyordu. Burada yaşayanlar geçim kaynaklarının büyük çoğunluğunu oluşturan küçük balıkları işte bu dar kanallar arasına gerdikleri dalyanlarla yakalayıp, onlardan elde ettikleri yağın ticaretini yapıyorlardı. Bu adalarda ancak birkaç köprüye rastlanabilirdi ve hiçbir büyük kasabanın kurulu olmadığı bu adacıklarda yaşayan balıkçı ve köylüler oldukça dağınık bir şekilde yerleşmişlerdi. Bu adacıklardan on veya yirmisi bir araya gelerek bir kasabayı oluşturunuyordu.

Low Torniğ kasabası da bunlardan biriydi. Inmost denizini görmeyen adaların en batısında yer alan bu kasaba, ötelerinde yalnızca Pendor adasının varolduğu takımadaların ıssız okyanuslarından birine bakmaktaydı. Batı menziline dışındaki bu ıssız ve harap ada, ejderhaların istilasına uğramış ve yerle bir edilmişti.

Kasabalılar yeni büyücüleri için bir ev hazırlamışlardı. Yeşermiş arpa tarlalarının ötesinde kurulu olan bu ev batıdan esecek kuvvetli rüzgarlara karşı pendik ağaçlarının koruması altındaydı. Ağaçların bu mevsim, kırmızı çiçeklerini açma zamanlarıydı. Kapısından bakıldığında saz damlı evler, korular ve bahçelerin arasından parıldayan kanalların ötesinde, diğer adacıklardaki evlerin çatılan ve tarlalarla süslü tepeleri görülmekteydi. Toprak zeminli, penceresiz ve fakir

olmasına karşın yine de Ged'in doğduğu evden iyi sayılırdı. Low Torning'in sakinleri, Roke'dan gelen bu büyücünün huzuruna çekinerek gelmiş ve bir isteği olup olmadığını sormuşlardı. Ayrıca özürlerini sunuyorlardı. Birisi, "Ev yapmak için hiç taşımız yok," dedi. "Bizler zengin değiliz ama açlıktan da ölmüyoruz," dedi bir başkası. Yine bir diğeri, "Daminızdaki saz çatıyı ben kendi ellerimle yaptım, şimdi yaştır ama çok çabuk kurur efendim," dedi. Ged için bunların hiç önemi yoktu. Bir saray bile olsa farketmezdi. Kibarca kasabanın ileri gelenlerine teşekkür etti. Her biri kendi adasından kayıklarla gelmiş onsekiz kişiydiler. Evlerine geri dönen bu onsekiz kişi, karşılaştıkları herkese yeni büyücünün çok genç ve az konuşan, suratsız biri olduğunu ama onlara çok kibar davrandığını söylemişlerdi. Kibirli olmadığını da söylemeyi ihmal etmemişlerdi.

Belki Ged'in bu ilk büyücülüğünden gurur duymasını gerektiren bir neden, bir durum vardı. Roke'de eğitilen büyücülerin, onları eğiten prensleri adına şehir veya şatolarda hizmet vermeleri adet olmuştu. Low Torning'li bu insanların normal ihtiyaçları olan balık ağı tılsımları, yeni tekneler için efsunlar, hayvan ya da insanları iyileştirme gibi işlerini, alelade bir köy cadısı ya da öylesine bir kasaba sihirbazı da halledebilirdi. Ancak pek eski olmayan bir zamanda, Pendor ejderi dokuz tane yavru ejderha yumurtlamıştı. Ve bunlar Pendor'daki prenslerin yıkık şatolarındaki kulelerde yuvalanmışlardı. Ve pullarla kaplı kuyruklarını bu kulelerde sallayarak dolaşan dokuz yavru ejder, gözlerini hiçbir şeyin yaşamadığı bu adada açmışlardı. Yıllar geçip de uçmak için yeterli erişkinliğe ulaştıklarında daha da çok yiyeceğe gereksinim duyacaklardı. Dört tanesinin Hok adasının kuzey doğusunda uçtuğunu görenler olmuş fakat bu haber doğrulanmamıştı. Yalnızca birkaç köyden buna benzer haberler ulaşmıştı. Bir ejderin çok zor acıktığı ama bir kez de acıktı mı doymak nedir bilmediği söylenirdi. Bu nedenle Low Torning adasında yaşayanlar kendilerini, batı ufkundan gelebilecek tehlikeye karşı koruyacak bir büyücü göndermeleri için Roke'a bir elçi yollamışlardı. Ve bu istek başbüyücü tarafından yerinde görülmüştü.

Ged'in büyücülüğe ilk adım attığı gün, "Orası pek iç açıcı bir yer değildir," demişti başbüyücü. "Şöhret yok, zenginlik ve refah yok, belki riski de yok. Ne dersin, gitmek istiyor musun?" diye sormuştu.

"Gideceğim," diye yanıtlamıştı Ged. Bu kararı biraz da kendisi için vermişti. Roke tepesindeki o gecedan sonra tüm yaşam görüşü ve beklentileri değişmiş, başta onun için önemli olan gösteriş ve ünün artık hiçbir değeri kalmamıştı. Artık

gücünden kuşkulanan, onu sinamaktan korkan biri olmuştu. Hele ejderhalardan bahsedilmesi onu ayrıca meraklandırmıştı. Gont'ta yüzyıllardır bir tek ejdere bile rastlanmamıştı. Yalnızca, şarkılarda ve hikayelerde yaşayan efsanevi yaratıklardı, o kadar Gerçi Ged, okuldayken ejderhalar hakkında öğrenebileceği herşeyi öğrenmişti ama bir ejderi görmek başka, onun hakkında okumak daha başka şeylerdi. Bu şans ona görünmüş, o da istekle gideceğini belirtmişti.

Başbüyücü başını sallayarak bunu onaylamış olmasına karşın gözlerinde Ged'in asla unutamayacağı bir hüznle bakarak, "Söyle bana," demişti. "Roke'dan ayrılmak seni korkutuyor mu? Yoksa ayrılmayı gerçekten istiyor musun?"

"Her ikisi de efendim..."

Gensher tekrar başını sallayarak alçak bir sesle "Burada güvenlikteyken, seni uzaklara göndermek doğru mu bilemiyorum," demişti. "Önündeki yolu göremiyorum. Tümü karanlıklarla kaplı ve kuzeyde seni yok etmek isteyen bir güç, bir şey var. Fakat ne olduğu ve nerede olduğu belli değil. Arkanda veya önünde olabilir. Bunu sana anlatamam, çünkü bütünüyle karanlıklara sığınmış. Low Torning'den geldiklerinde ilk aklıma gelen sen oldun. Çünkü orası ayak altından uzak ve gücünü tekrardan toplayıp, serpilebileceğin bir yer. O yüzden de güvenli sayılabilecek bir yer. Ama senin bütünüyle güvenlikte olabileceğin bir yer de yok aslında. Bu yüzden seni karanlıkların içerisine göndermek de istemiyorum doğrusu..."

Çiçek açmış ağaçların altındaki bu ev, Ged'e ilk anda çok sevimli ve hoş görünmüştü. Burada yaşamaya başlayalı beri, zamanının büyük bölümünü batı ufkunu gözleyerek ve pullu kanat seslerine duyarlı büyücü kulaklarını açarak geçiriyordu. Fakat şimdiye dek bir ejdere rastlamamıştı. Diğer zamanlar ya evi önündeki iskelede balık avlıyor ya da küçük bahçesini çapalıyordu. Arta kalan zamanını gelirken yanında getirmeyi göz ardı etmediği büyü kitaplarını karıştırmakla geçiriyordu. Elinde kitabı, bahçesindeki pendik ağaçlarının yaz sıcağındaki serin gölgesinde yan gelip yatıyordu Otak ise kimi zaman, miskin miskin yanında uyuyor, kimi zamanda ağaçların arasında fareleri kovalıyordu. Kasabalı istedikçe onların yardımına koşuyordu, tabii. Bunlar genelde bir hastayı iyileştirme ya da bir tarlaya yağmur yağdırma gibi çok basit işlerdi ama bunları yapmaktan gocunmuyor, böyle bir şeyi aklına bile getirmiyordu. Çünkü kendi çocukluğu da bunlar gibi, hatta bu insanlardan da daha fakir bir ortamda geçmişti. Nedense kasabalılar onu pek seyrek rahatsız ediyorlardı Belki biraz erdem

adasından gelme bir büyücü olduğundan, biraz da sessiz ve yaralı bir yüze sahip olduğundan, ondan çekiniyorlardı. Ve bir de bu kadar genç olması halkı tedirgin eden bir diğer nedendi.

Sonunda bir arkadaş edinmişti. Doğusuna düşen komşu adacıkta oturan bir tekne yapımcısıydı. Adı Pechvarry'di. Onunla, iskelede küçük bir teknenin direğini dikmeye çalışırken tanışmışlardı. Durmuş onu seyrederken kayıkçı ona doğru gülümseyerek, "Bu iş yaklaşık bir ayımı aldı ama sizin için bu bir saniyelik bir iş. Öyle değil mi bayım? Bir tek sözünüz yeter!"

"Evet öyle," demişti Ged. "Ve yine bir tek sözle bu tekne, suların dibini de boylayabilir. Peki bu hoşuna gider mi? belki istersen..." birden duraksamıştı.

"Evet efendim?"

"Şey, aslında bu küçük tekne oldukça sevimli sayılır. Ve görünürde eksik bir tarafı da yok sanırım. Ama istersen ona bir tılsım yapabilirim. Bu onu dalgalara karşı daha güçlü kılip, her seferinde eve sağsağlim geri gelmene yardım eder."

Ged kayıkçıyı gücendirmemek için tereddütle konuşmuştu. ama Pechvarry'nin yüzü hemen parlayıverdi. "Bu küçük kayığı oğlum için yaptım. Eğer onu efsunlarsanız bundan büyük bir şeref duyarım efendim," diyerek hemen Ged'in durduğu iskeleye atlamış ve ellerini tutarak uzun uzun teşekkür etmişti.

O günden sonra sürekli beraber oluyorlardı. Hatta bir süre sonra birlikte çalışmaya bile başladılar. Ged, Pechvarry'ye yapım ve onarım için tılsımlarıyla yardımcı olurken, o da Ged'e bir teknenin sihir ve büyü kullanmadan nasıl yapılıp, kullanıldığını öğretiyordu. Bu sade beceri gerektiren iş, Roke'da öğrenilemeyecek ama, bir o kadar da saygı duyulacak bir sanattı. Sık sık o, Pechvarry ve küçük oğlu loeth, birlikte kanallar boyunca tekne gezintilerine çıkıyorlar, kah kürek çekerek, kah yelken açarak oradan oraya dolaşıyorlardı. Öyle ki artık Ged de usta bir denizci olmuştu. Bunlar sürerken, o ve kayık ustası arasındaki arkadaşlık daha samimi bir havaya girmişti.

Güzün sonlarında, kayık ustasının oğlu birdenbire rahatsızlandı. Bunun üzerine annesi derhal Tesk adasında oturan ve eli oldukça şifalı olan cadı kadını getirtmiş ancak bir gün geçmesine karşın çocuğun durumu daha da ağırlaşmıştı. Fırtınalı bir gecenin ortasında Ged'in kapısı deliler gibi çalınmaya başladı. Kapıyı açtığında karşısında duranın Pechvarry olduğunu gördü. Adam, gelip hasta oğlunu iyileştirmesi için ona yalvarıyordu. Beraberce korkunç bir yağmurun altında, kayıkçının evine doğru kürek çektiler. Çocuk yatağında yatıyor anne de sessizce

onu seyrediyordu. Cadı kadınsa iyileştirici köklerden tütsü yapıyor ve bu durumlar için en iyi bildiği Nagian ilahisini söylüyordu. Yaşlı cadı, Ged'in kulağına eğilerek, "Efendim bu sanırım kızilateş ve bu yavrucak sabaha çıkmaz," diye fısıldadı.

Ged çömelip çocuğun alnına elini koyduğunda, cadı kadının doğruyu söylediğini hemen anlamıştı. Bir an duraksadı. Aylar boyu süren hastalığı süresince, otaefendisinden birçok şifa büyüsü öğrenmişti ve bunları öğrenirken sık sık "Yaraları tedavi et ve hastalıkları iyileştir. Ama asla ölen birinin ruhunu alıkoyma!" sözünü duymuştu.

Anne, onun duraksamasından herşeyi anlayıp sessizce ağlamaya başlamıştı. Pechvarry kadını yatıştırmaya çalışarak, "Efendi Küçük Atmaca, çocuğumuzu kurtaracak, karıcığım. Sen ağlama. Bak o şimdi yanımızda ve bize yardım edecek." dedi.

Annenin feryatlarını duyup, Pechvarry'nin güven dolu halini gördükçe, Ged durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Belki yanılıyor olabilirdi, belki de çocuğu kurtarabilirdi. Ateşi bir düşürebilse...

"Elimden geleni yapacağım, Pechvarry," dedi.

Çocuğu, yağmur suyu dolu küvete yatırıp bildiği en kuvvetli ateş düşürücü tılsımları yaptı. Ama hiçbirisinin faydası olmuyor ve çocuk yavaş yavaş elleri arasından ölüme doğru kayıp gidiyordu.

Düşünecek zamanı yoktu, derhal güçlerini geri çağırarak, bu dünyadan ayrılan minik ruhun peşinden kendi ruhunu da saldı. Başka bir çaresi yoktu, onu yuvasına geri getirmeliydi. İsmi seslenerek takip ediyordu. "loeth. loeth!" Ve önünde hızla, karanlık bir yarığa doğru koşmakta olan çocuğu gördü. Aralarında yalnızca bir tepe vardı. Tepenin üzerindeki yıldızlar daha önce görmediği kadar parlaktı. Bazılarını tanıyordu. Demet Takımyıldızı, Kapı, Fırıldak ve Ağaç Takımyıldızları... Bunlar hiçbir zaman batmayan, güneşin doğuşuyla kaybolmayan yıldızlardı. Ölen çocuğun ruhuysa gittikçe uzaklaşıyordu ondan...

Bu karanlık tepede yalnız başına kaldığını anlamıştı. Geriye dönmekten başka bir seçeneği yoktu ama bu çok zor, çok çok zor olacaktı.

Yavaşça geriye döndü. Yukarı tepeye doğru attığı ilk adım, sanki kendisinin değil de yaşlı bir filin adımıydı. Sonra bir adım daha attı. Ağır ağır, adım adım çıkıyordu. Her adımda bir diğerini atmak için kendine yalvarıyor, ama attığı her adım bir öncekinden daha zor geliyordu.

Yıldızlar kıpırdamıyorlardı. Bu dik ve çorak yerde hiç rüzgar yoktu. Bu

sonsuz karanlıklar krallığında hareket eden. kımıldayan bir tek kendisiydi. Sonunda tepeye ulaşmış, alçak taş duvarı görebildi. Ancak duvarın üzerinde onu bir gölge bekliyordu.

Ne insan, ne hayvan şekliydi onu bekleyen. Zorlukla görebildiği bu şekilsiz şey ona bir şeyler fısıldıyordu. Bu öyle bir fısıltıydı ki, onda sözcükler yoktu. Ve o, yaşamla ölümün kesiştiği çizgide Ged'i bekliyordu.

Ya aşağı, ölümün karanlık çöllerine geri dönecek, ya da ileri, yaşamın kapısında onu bekleyen şeytanın kollarına gidecekti.

Asası yanındaydı, onu havaya kaldırdı. Bu hareketi gücünü geri getirmişti. Gölgenin üzerinde dikildiği alçak duvarın üzerinden atlarken, elindeki asa, karanlığı kör eden bir beyazlıkla birdenbire yanmaya başladı. Sıçradı ve sonra düşerek yuvarlandığını hissetti... Son duyduğu bu oldu.

O sırada Pechvarry, karısı ve cadının tanık oldukları manzara şuydu: Genç büyücü söylediği tılsımın ortasında, birdenbire kucağındaki çocukla hareketsiz kalakalmış, daha sonra küçük loeth'i yavaşça yatağına geri koyarak, kalkıp, asası elinde sessiz öylece durmuştu. Elindeki asayı havaya kaldırmış ve asa sanki bir felaket ateşine dönüşerek, etrafı yakacak kadar aydınlatmıştı. O an kulübenin içindeki herşey bulunduğu yerden havalanarak delirmiş birer hayvan gibi zangırdıyordu. Işığın etkisiyle kör olmuş gözleri, bir süre sonra tekrar görmeye başladığında, çoktan dünya değiştirmiş yavrunun yatağı dibinde Ged'i öylece yerde kıvrılmış yatar buldular.

Pechvarry, büyücünün ölmüş olduğunu sanmıştı. Karısı ağlıyordu ama o hala şaşkın bir haldeydi. Cadı kadınsa aynı Ged'in şu anda yaptığı gibi, gerçek büyücülerin soğuk ve ölü gibi kaldıklarında aslında ölü olmadıklarını, sadece trans haline geçtiklerini duymuştu. Onu evine geri taşıdılar. Ve başında devamlı yaşlı bir kadın, daldığı bu derin uykudan uyanıp uyanmayacağını bilmeden öylece bekledi.

Küçük otak, evdeki yabancılardan gizlenip bir kenarda yanan ateşin ve yağın yağmurun sesleri arasında yaşlı kadının efendisinin başucundan ayrılmasını gözlüyordu. Kimsenin olmadığı bir anda doğruca Ged'in yanına geldi ve koynunda kıvrılıverdi. Küçük kahverengi diliyle biricik sahibinin hareketsiz duran elini büyük bir sevgiyle uzun uzun yalamaya koyuldu. Kimi zaman inliyerek başını kolunun arasına sokuyor sanki onunla konuşmak istiyordu. Sonunda bu yumuşak dokunuşlarla Ged'i derin uykusundan uyandırdı. Ged gözlerini açtığında nerede olduğunu anlayamadı, daha önce neler olduğunu ve buraya nasıl geldiğini

anımsayamıyordu. Hatta sökmekte olan şafağın gri ışıklarını da kavrayamamıştı. İlk anda. Ve otak. her zamanki gibi. yanağı ve omuzu arasına kıvrılıp huzurla uyumaya başladı.

Yavaş yavaş olanları hatırlıyordu Ruhu bedenine tam kavuşamamış öyle yatarken bir şeyin ona dokunduğunu duyumsamıştı. O şey. ona ulaşip kendine gelmesini sağlamıştı. Ve bu. minicik diliyle sahibini gönülden rahatlatmak isteyen bir hayvanın içgüdüleriyle dışa vurduğu bilgelikten başka bir şey değildi. Ged, bu bilgeliğin içerisinde kendi gücüne eş bir gücün var olduğunu anlamış, en az büyüler kadar etkili bir şeylerin varlığını hissetmişti. Ve yine o andan başlayarak. bilge bir insanın konuşsun ya da konuşmasın, yaşayan her varlığı kendinden ayırmaması. soyutlamaması gerekliliğini anlamıştı. Yaşadığı sürece kuşların kanadında, hayvanların gözlerinde, ağacın dallarında var olan sesizliği anlamaya. onların bu sessizlikleriyle ne söylemek istediklerini bilmeye çalışacaktı.

İlk denemeyi sağsağlim başarmıştı. Her ne kadar ötedünyaya geçip tekrar geri dönmek yalnız gerçek büyücülerin yapabilecekleri bir şeyse de, en büyük marifetlerden sayılmazdı. Sonra Ged, ötedünyadan huzurlu bir dünyaya değil, korku ve tasalarına geri dönmüştü. Dostu PENCHVARRY için duyduğu tasalara ve kendini yiyip bitiren o korkularına... Şimdi, başbüyücünün kendisini neden karanlıklarla kaplı dediği yaşamına göndermekten korktuğunu daha iyi anlıyordu. Çünkü oluşmasına neden olduğu ya da serbest kalmasına yardım ettiği o şeydi karanlıklarda onu bekleyen. Ölüm ve yaşamı ayıran taş duvarın üzerinde uzun yıllardan beridir bekliyordu belki de. Ve sonunda kıstırmıştı. Senelerdir geçmesini beklediği o yol üzerinde onu yok etmek için hazırды. Tüm gücünü ele geçirip. bedenine sahip olmak için onu bekliyordu.

Uykusunda ayıya benzeyen başı ve yüzü olmayan bir yaratık görmüştü. Sessizce bahçeden içeri süzölen o şey. evin etrafında dolanıyor ve içeri girebileceği açık bir yer arıyordu. Bu daha önce gördüğü kabuslara hiç benzemiyordu. Uyandığında buz gibiydi. yüzündeki ve omuzundaki yaralar müthiş sızlıyordu.

Ged için artık kötü anlar başlamıştı. Sık sık buna benzer korkunç rüyalar görüyor ve her uyandığında aynı dehşetli şeyi düşünüyordu: Duygularının ve gücünün kendisinden akıp giderek onu çaresiz ve savunmasız bırakışını. Her seferinde korkaklığına kızıyor ama bir türlü bu duygudan kendini kurtaramıyordu Çeşitli korunma yolları bulmaya çalışıyor ama bu adı ve ruhu olmayan, bedensiz

şeyin ne olduğunu bilemediğinden hiçbir şey yapamıyordu. Çünkü o şey henüz gerçek şekline ulaşmamıştı. Dolayısıyla onun tekrar nasıl ve ne şekilde geleceğini kestiremiyordu.

Çareyi evinin bulunduğu adanın etrafına büyülerden engeller yapmakta buldu. Ancak bu büyü kalkanlarını devamlı ayakta tutmak bütün gücünü alıyordu. Pendor'dan gelebilecek bir ejder saldırısına karşı kasaba halkını bu şekilde koruyamazdı. İki arada kalmıştı.

Tekrar bir rüya gördü. Bu kez gölge dışarıda değil, evin içinde, kapının yanı başında duruyor ve ona anlamadığı sözler fısıldayarak yaklaşmaya çalışıyordu. Dehşet içinde yataktan sıçrayarak, bütün ışıkları yakıp evin her köşesini didik didik aradı. Gördüğü sadece bir kabustu. Sonra ateşin başında, sabaha dek dışarıdaki fırtınayı dinleyerek düşündü. Yüreği eski bir öfkeyle yeniden kabarmaya başlıyordu. Böyle çaresizlik içinde daha fazla kalamazdı. Ama buradan ayrılması olası değildi. Eğer bir tuzak gibi kapana sıkışıp kaldığı bu adadan giderse, adalıların ona duyduğu güvene ihanet etmiş olur ve onları bile bile ejderlerin kucağına atmış olurdu. Bu sorunun da bir tek çaresi vardı...

Ertesi sabah doğruca Low Torning'e gidip ada halkının reisini bularak ona, "Burayı terketmem gerekiyor. Tehlikedeyim ve burada kaldığım sürece sizler de tehlikedesiniz. Bu yüzden gidiyorum. Ama önce Pendor'a giderek ejderleri halledeceğimi söylemek için geldim. Böylece size karşı olan görevimi yerine getirmiş olacağım. Ancak bu şekilde huzur içinde sizlerden ve buradan ayrılabilirim. Eğer gidip de geri dönmezsem, bilin ki ejderler buraya geliyorlardır. Böylelikle bunu da iş iştenden geçmeden öğrenmiş olursunuz!"

Reis hayretler içerisinde "Küçük Atmaca!" dedi. "Orada tam dokuz ejderha var!"

"Sekizinin daha yavru olduğunu söylediler."

"Ama ya yaşlı olanı?"

"Bakin size söyledim, buradan gitmem gerekiyor ve eğer başarabilirsem ilk halletmem gereken de ejderhalar..."

"Siz bilirsiniz efendimiz!" dedi adalı üzgün bir sesle. Aralarında geçen bu konuşmayı duyan herkes, bu genç büyücünün akıl almaz cesareti karşısında şaşırıp kalmışlardı. Bir daha ondan haber alamayacaklarına emindiler. Bazıları bu gidişin, onları yüzüstü bırakmak demek olduğunu, Pechvarry gibi diğerleriye onun mutlaka çıldırması olduğunu ve ölüme gittiğini düşünüyordu.

Tam dört nesildir hiç kimse Pendor adasının yakınına bile yaklaşmamıştı. Şimdiye dek hiçbir büyücü buraya onlarla savaşmak için gelmemişti. Deniz yollarının hiçbirisinin üzerinde bulunmayan bu ıssız sular yüzyıllardır Dünyadenizinin güney batısına dehşet saçan korsanların, köle tüccarları ve yağmacıların denetiminde kalmıştı. Bu yüzden hiç kimse bu sulara girip, Pendor prensinin intikamını almaya cesaret etmemişti. Batıdan gelen ejderlerin ani saldırısı sonucunda tüm ada ve üzerinde yaşayan halk prensleriyle birlikte hunharca yok edilmişti. Pendor kasabası, hatta Paln ve Hosk'un uzak sahillerinden oraya getirilmiş olan eski prens hazineleri bile ejderhaların eline geçmişti.

Bu hikayelerin çoğunu, Low Torning'e ilk geldiği günden beri sık sık dinlemiş ve daha önceki duyduklarıyla de iyice pekiştirmiş olan Ged, küçük bir kayıkla batıya doğru açıldı. Ama bu kez Pechvarry ile yaptıkları gibi değil, büyülerle ilerliyordu. Bir yandan var gücüyle çevresini saran sessiz suları dinlerken öte yandan önünde belirmekte olan adayı gözlemekteydi. Hızlı gitmesi gerekiyordu, bu yüzden büyülerden faydalanmıştı. Zira ilcrisindeki tehlikeden çok, arkadan sinsice yaklaşacak olandan korkuyordu. Gün biterken korkuları yerini bir çeşit vahşi cesarete bırakmıştı. Çünkü artık kaçılacak bir yer kalmamıştı. Adım adım, yavaş yavaş kaderine doğru ilerliyordu. Ölecek olsa bile, kendini özgür hissediyordu. Çünkü peşindeki gölge onu asla bir ejderin pençeleri arasında ele geçiremezdi.. Gri denizin üzerinde beyaz bir çizgi bırakarak, adanın batısından dolaşıp, Pendor'un yıkık kulelerini görebileceği noktaya kadar sokuldu. Gök, batıdan gelen fırtına bulutlarıyla kararmaya başlamıştı.

Yay biçimindeki koydan içeri girdiğinde tılsım rüzgarlarını durdurdu. Artık tekne kendi halinde salınarak ilerliyordu. Ve sonunda ejderi çağıran büyülere emir verdi: "Pendor'un katili, gel ve kendini kolla!"

Sesi, mendireğe çarpıp patlayan dalgaların sesleri arasında kaybolmuştu. Ama ejderler çok iyi duyarlardı. Nitekim, şehrin yıkıntıları arasından birisi koca bir yarasayı andırarak havalandı ve büyük daireler çizerek üzerine doğru gelmeye başladı. Halkının efsane dediği bu manzara karşısında Ged'in yüreği kabarmıştı. Gülererek, "Rüzgar solucanı, git ve yaşlı ejderi buraya çağır!" diye bağırdı.

Gelen, genç ejderlerden birisiydi. Henüz kanatları tam gelişmemişti. Bunlar yıllar önce batı menzillerinin ötesinden uçarak gelen dişi bir ejderhanın yumurtalarından çıkmışlardı. Rivayete göre ana ejder, yumurtladığı bu yumurtaları devamlı güneş alan yıkık bir kulenin içerisine yerleştirerek, tekrar geldiği gibi

uçarak gitmiş. Ve daha sonraları bu sekiz yumurtadan çıkan çirkin kertenkeleleri. yaşlı babaları büyütmüştü.

Genç ejder yanıt vermedi. Yaklaşık kırk kürekli bir kadırğa boyundaki siyah zardan kanatlarıyla. uçan bir tırtılı andırıyordu.

Gelişimini tamamlayamamış olduğu. ince sesinden ve henüz daha o ünlü ejder kurnazlığını göstermeyen acemice yaklaşmasından da kolaylıkla anlaşılabiliyordu. Sallanan teknenin üzerinde öylece duran Ged'in üstüne bir şimşek gibi saldırdı. Uzun ve keskin, sivri dişlerinin bulunduğu kocaman ağzıyla bir oku andırıyordu. Ged, daha fazla beklemeden, bu aceminin kanat ve ayaklarını kuvvetli bir büyüyle hareketsiz kılarak, onu geldiği yöne doğru bir taş gibi fırlatıp attı. Ejder denize düştüğünde aynı bir taş parçası gibi. karanlık sularda kaybolmuştu.

İki ejder daha aynı önceki gibi harabelerden havalandı ve yine aynı rotayı izleyerek Ged'in üzerine gelmeye başladı. Her ikisinin de sonu bir öncekinin aynı oldu. Bu kez ikisini birbirine bağlayıp fırlatmıştı. Ged henüz esasını kullanma gereğini duymamıştı bile.

Sonra kısa bir bekleyiş oldu. Ve bu kez üç tanesi birden havalandı. Diğerlerine göre biraz daha irice olanın ağzından alevler fışkırıyordu. İki kanatlarını çırparak doğrudan ona gelirken, diğeri arkalarından daireler çizerek, çok serinkanlı bir taktikle Ged'i kayığıyla yakalamaya niyetli görünüyordu. n birden etkisiz bırakacak bir tılsımı yoktu. Çünkü ikisi güneyden, en tehlikelisi de kuzeyden yaklaşıyordu. Bir anda düşünüp, derhal bir değişim büyüsü yaptı. Gz açıp kapayınca kadar o da bir ejderha olmuştu.

Kanatları ve pençelerini açarak, önde gelen ikisini karşıladı, kafalarından yakaladığı bu iki canavarı, ağzından çıkardığı alevlerle tamamen etkisiz hale getirmişti. Ve esas tehlikeli olan diğerini karşılamaya hazırlandı. Bir anda gökyüzünde korkunç bir çarpışma başlayıverdi. Birbirlerine bir dalıp, bir ayrılıyorlardı. Kanatları ve pençeleri konuşuyordu yalnızca. Birbirlerini yakmak isteyen korkunç alevlerin dumanları içerisinde görünmez olmuşlardı. Tek görünen şey fışkıran alevlerin kızıl ışıklarıydı. Ged hızla yukarılara çıkarak ani bir manevra yaptı, öteki de onu takip etti. Ancak altta kalmıştı bir kez. Ged avına dalan şahinin çevikliğiyle bir anda durarak pençelerini ejderin kanatlarına ve boynuna geçiriverdi. Fışkıran kanlar her yerine bulaşmış ve altlarındaki denizi koyulaştırmıştı. Pendor ejderinin yavrusu zorlukla kurtulmayı başarıp ağır yaralı bir halde zorlukla adaya

varabilmiş ve varar varmaz da, şehrin harabeleri arasında kaybolmuştu.

Ged tekrar kayığı üzerindeydi. Yine insan şekline dönmüştü çünkü uzun süre ejder kılığında kalması tehlikeli olacaktı. Bedeninin bazı yerleri ve başı alevlerden yara görmüş ve elleri o kertenkelenin siyah kanıyla boyanmıştı. Fakat bunlarla uğraşacak zamanı yoktu. Bir süre nefesinin yerine gelmesini bekleyerek tüm gücüyle bağırды: "Aitinizla karşılaştım ve beşinizi yok ettim. Dokuz tane olduğunuzu biliyorum, haydi solucanlar dışarı çıkın!"

Ne bir yanıt ne de bir kıpırdanma olmuştu. Yalnızca sahili döven dalgaların sesi duyuldu. Ve birden Ged, en yüksekteki taş kulenin yavaşça şekil değiştirdiğini farketti. Kulenin yanlarından dev kollar belirmeye, şekillenmeye başlamıştı. Ged, gördüğü şey karşısında bir an donakaldı. Çünkü yaşlı ejderlerin ne denli kurnaz ve güçlü olduklarını biliyordu. Üstelik bildikleri büyüler hiçbir insanın bildiklerine de benzemezdi. Şu anda gördükleri bir aldatmaca değildi. Kulenin bir kısmı Pendor ejderinin sırtına dönüştüğünde kocaman cüssesi ortaya çıkmış, ağır ağır ayağa kalkıyordu.

Pullarla kaplı başı tam olarak görüldüğündeyse manzara korkunç bir hal almıştı. Başının üzerinde sipsivri bir taş vardı. Çatal dilinin sürekli girip çıktığı ağzı, bütün yıkıntıların yükseğinde duruyordu ve koskoca şehrin molozları iri pençelerinin arasında kalmıştı. Pulları, siyah gri renkteydi ve gün ışığında kırık taş gibi parlıyordu. Tam doğrulduğundaysa koca bir dağdan farksızdı. Ged ister istemez gördükleri karşısında çekinmişti. Hiçbir hikaye veya şarkı, bu gördüğü manzarayı düşünde canlandırmaya yetmezdi. Bir an göz göze geldiler ama bir insanın ne olursa olsun ejder gözlerine bakmaması gerektiğini anımsayıp anında o korkunç yeşil gözlerden sakınmayı başarabilirdi. Ejderin heybeti karşısında bir kürdana benzeyen اساسını kaldırarak, bakışlarından korunuyordu.

"Sekiz evladım vardı, küçük büyücü!" Ejderin sesi kuru ve toktu. Bir o kadar da güçlü. "Beşi öldü, biri de ölmek üzere. Yeter, onları öldürerek hazinemi ele geçiremezsin..."

"Hazinen beni ilgilendirmiyor."

Ejderin burun deliklerinden sarı dumanlar çıkıyordu, bu onun güldüğünün işaretliydi.

"Buraya gelip bir bakmak istemez misin, küçük büyücü? Görülmeye değerdir doğrusu..."

"Hayır, ejderha!" dedi Ged, çünkü ejderler rüzgar ve ateşin akrabasıdır ve

bu yüzden de .denizin üzerinde savaşmak onların işine gelmez. Sonra ondan ne kadar uzakta olursa o kadar iyi sayılırdı. Ama yine de o korkunç pençelerle arasındaki denizin bir avantaj sayılmayacağını anlamıştı.

Onu devamlı seyreden gözlerden kendilerininkini sakınmak neredeyse olanaksızdı.

"Pek de gençmişsin," dedi yaşlı ejder "İnsanların bu denli çabuk güçlendiklerini bilmezdim." O da Ged gibi Eski Lisan'la konuşuyordu. Bu ejderlerin kendi lisanıydı. İnsanlar bu dille asla yalan söyleyemezlerdi ama bu kural ejderler için geçerli değildi. Söyledikleriyle doğruları saptırabilir ya da yanlış sonuçlar çıkartabilirlerdi. Öyle ki gafil bir dinleyici, aynalı sözcüklerin yansıttığı gerçek anlamları göremeyerek aldanabilirdi. Ged bunu biliyor ve hep dikkat ediyordu. Ejder konuşmaya başladığında onu inanmaz kulaklarla dinliyor ve her sözünden şüpheleniyordu. Buna karşın sözleri sade ve açık görünüyordu. "Yoksa benden yardım istemeye mi geldin. küçük büyücü?"

"Hayır!"

"Ama sana yardım edebilirim. Seni karanlıklarda bekleyen o şey için, mutlak yardıma ihtiyacın var çünkü..."

Ged şaşıırıp kalmıştı.

"Senden istediğı nedir? Adını biliyor musun?"

"Eğer adını bilseydim..." Ged kendini frenlemiş ve susmuştu.

Ejderin burun deliklerinden tekrar sarı dumanlar kıvrılarak yükselmeye başlamıştı.

"Eğer o şeyin adını bilseydin ona hükmedebilirdin değil mi, küçük büyücü? Belki de onu yakından görebilmiş olsaydın adını da öğrenebilirdin. Eğer adamda bir süre kalırsan mutlaka buraya, yakınıma gelecektir. Çünkü sen nereye gidersen o da oraya eninde sonunda gelecek, seni bulacaktır. Bunu istemiyorsan, sana kaçmak ve tekrar kaçmak düşüyor. Ama bilmelisin ki, o hep senin peşinde olacaktır. Peki bunlara karşın hala onun adını öğrenmek istemediğini bana söyleyebilir misin?"

Ged yine bir şey söylememişti. Ejder bütün bunları nasıl bilebiliyordu? Tahmin etmiş olamazdı. Peki gölgenin adını nasıl öğrenecekti? Zira başbüyücü onun bir adının olamayacağını söylemişti. Ama yine de ejderler, bilgelik yarışında insanlardan çok öndeydiler. Çok az insan, bir ejderin neleri bilebileceğini tahmin edebilirdi. Hele bu bir yaşlı ejderse durum daha da zordu. Burada bir tek şey

mantıklıydı, o da ejderin ona söylediklerinin hepsi doğru olsa bunu bir tek amaç için, kendisini yok etmek için kullanacığıydı...

Genç adam "Ejderlerin insanlara yardım ettikleri pek görülmuş bir şey değildir," dedi.

"Ama öldürmeden önce, bir kedinin bir fareyle oyun oynaması doğal sayılır..." dedi yaşlı ejder.

"Ben buraya ne oyuncak olmaya, ne de oyun oynamaya geldim. Buraya gelmemin tek nedeni seninle bir pazarlık yapmak..."

Bir kılıç kadar keskin ama en az beş kılıç uzunluğunda olan ejderhanın kuyruğunun ucu, bir akrebinki gibi kıvrılarak başının, üzerine kalkmıştı. Gökgürültüsüne benzer bir sesle. "Ben pazarlık yapmam, alırım... İstedğim şeyi almaktan beni nasıl alıkoyabilirsin ki?"

"Söz konusu senin güvenliğin. Bana, Pendor'un doğusuna bir daha asla uçmayacağına yemin edeceksin ve ben de sana zarar vermeyeceğime dair söz vereceğim..."

Ged'in bu sözleri yaşlı ejderi çok kızdırmıştı. Öfkesinden çıkardığı sesler, depremin yıktığı dağlardan kopup gelen kayaları andırıyordu. Üç çatalı dili, alevlerin arasında dans ediyordu sanki. Sinirinden daha bir dikilerek, "Bunu nasıl yapacaksın, beni neyle tehdit ediyorsun sen!..."

"Kendi adınla,... Yevaud!" Ejderin ismini söylerken sesi titremişti. Bu anlaşılmas ses duymasıyla koca ejder donup kaldı. Suda bir kırıntıya benzeyen kayığı üzerinde Ged gülümsüyordu. Yaşamını koyarak girdiği mücadeleden başarıyla çıkmıştı çünkü. Roke'da öğrendikleri bir kez daha işine yaramıştı. Ejder tarihinde öğrendiği ve tahmin ettiği gibi, Pendor ejderi Morred'in zamanlarında Osskil'in batısını ele geçiren yaşlı ejderin ta kendisiydi. Ve onu Osskil'den kovan kişi de, Elt adında bilge bir büyücüydü. Bütün düşündükleri doğru çıkmıştı.

"Bir yarışma yapacağız, Yevaud. Senin gücün var, bendeysen senin adın. Şimdi bir pazarlığa ne dersin?"

Hala ejderden bir yanıt gelmiyordu.

Altın ve zümrütlerin kemik, toz ve taşlarla karıştığı bu yıkıntı kentte, çok uzun bir süredir miskin miskin yaşayan yaşlı ejder bütün zamanını, bu arbedenin arasında dolaşıp büyümeye çalışan küçük yavrularını gözetlemek ve onlarla beraber güneşin altında yatıp uzanmakla geçirmişti. Onu uyandıran tek şey denizden gelen sesler, yakından geçen gemilerdi. Çok ama çok yaşlanmıştı.

Şimdiyse genç bir büyücü adasına çıkıp gelmiş ve karşısına bir elinde asası ve ötekindeyse nereden ve nasıl öğrendiği bilinmeyen kendi ismiyle dikilivermişti. Bu onu oldukça rahatsız etmiş ve korkutmuştu.

"Gizli hazinemdeki en değerli dokuz parçayı seçip alabilirsin," diyebildi en sonunda. Sesi kısılmıştı, çirkin ve korkunç dişleri arasından fısıltı gibi çıkıyordu. "En doğrusu, seçimini yaparak gitmen olacak!"

"Senin taşlarını istemiyorum, Yevaud!"

"Sizlerin açgözlülüğünüz nereye gitti? Eskilerde, kuzeyde insanlar parlak taşlara pek rağbet ederlerdi... Senin ne istediğini biliyorum büyücü. Ben de senin güvenliğini sağlayabilirim. Çünkü seni kurtaracak olan şey bende. Seni kurtaracak yegane şeyi biliyorum. Peşinde bir felaket geziyor... Ve sana onun adını vereceğim..."

Ged'in kalbi sıkışmış, asasına yaslanarak zorlukla ayakta durabiliyordu, ancak içindeki umut sayesinde mücadeleye devam edebiliyordu.

Buraya kendi yaşamı için pazarlık etmeye gelmemişti. Yalnızca bir tek şey için, yalnızca bir tek amaç için ejderhanın karşısına çıkmıştı, umut ve beklentilerini bir kenara iterek yapması gerekeni yaptı.

"Senden istediğim şey bu değil, Yevaud!"

Ejderin ismini her tekrar edişinde, sanki görünmez bir kement ejderin o koca boynunu biraz daha sıkıyordu. Her an saldırmaya hazır, her biri bir insan boyundaki pençeler ve her an düşmanını kül etmeyi bekleyen o korkunç dişlerin arasındaki alevlerle boş bir anını kolluyordu. Yaşlı ejderin bakışlarında insanoğlu için duyduğu o eski ve yok olmaz kin okunabiliyordu. Görünmez tasma daraldıkça daralıyor ve daralıyordu.

Tekrar, "Yemin et Yevaud! Ne sen, ne de çocukların bir daha takımadalara uçmayacaksınız..." dedi.

Ejder teslim olduğunu belirterek başını aşağı indirdi.

Pendor adası, artık gerilerde kalmış, görünmüyordu. Ged doğuya doğru dikkatle bakarken, yüreği tekrar peşindeki gölgenin korkularıyla dolmuş, bir anlığına geride bıraktığı korkuları onu tekrar bulmuştu. Ejdere geri dönse bile korkularından kurtulamayacağını düşünüyordu. Büyü rüzgarlarını durdurmuş, yoluna rüzgarın kendi esintisiyle devam ediyordu. Acele etmesi için hiçbir neden yoktu. Sonra ne yapacağı hakkında da bir şey bilmiyordu. Ejderin söylediği gibi kaçmalıydı, ama nereye? "Belki Roke'a." diye düşündü. Bir zamanlar sığındığı o yerdeki bilginlerden ne yapması gerektiği hakkında belki bir fikir edinebilirdi.

Yine de önce Low Torning'e gidip olanları adalılara anlatmalıydı. Onlardan ayrılalı tam beş gün olmuştu. Döndüğünde kasabalıların yarısı onu teknelerle karşıladılar. Tüm hikayeyi, olup biteni onlara anlattı. Herkes büyük bir sessizlik içerisinde dinliyordu. Yalnızca bir yaşlı adam, "Ejderlerin sözlerinde duracaklarını kim garanti edebilir ki? Ya..."

"Dur bakalım!" dedi liderleri sözünü keserek, sesi oldukça sertti. Birçokları gibi o da, bir büyücünün gerçeği anlatırken, türlü inceliklerle asıl gerçeği kendisine saklayabileceğini biliyordu. "Ne söylerlerse, o şey söyledikleri gibidir. Büyücüler mutlaka doğruyu söylerler, bu onların büyük özellikleridir." Yavaş yavaş herkes korku ve şüphelerini bir kenara bırakarak sevinmeye başlamıştı. Kasabalılar, genç büyücülerinin başına toplanmış, hikayesini bir kez daha anlatması için onu sıkıştırıyordu. Gruplar halinde gelip, tekrar tekrar soruyorlardı. Gece yarısına dek Ged'in başından geçenleri tekrar tekrar anlatması gerekti. Ozanlar eski bir türküyü söylemeye başlamışlardı, "Atmacanın Türküsü." Yakılan şenlik ateşleri sadece Low Torning'den değil, civardaki diğer adalardan da göğe yükseliyordu. Balıkçılar hikayeyi kayıktan kayığa, adadan adaya aktarıyorlar. "Bela def edildi! Ejderler Pendor'dan buraya asla gelemeyecekler artık." diye bağıryorlardı.

Ertesi gün karşılaştıklarında Pechvarry ona, "Bu denli güçlü olduğunuzu bilmiyordum, efendim." dedi. Çekindiği hareketlerinden belli olsa da, bunu aralarındaki arkadaşlıktan cesaret alarak söylemişti. Sesinde biraz da şitem vardı. Çünkü ejderleri dize getiren büyücü küçük oğlunu ne yazık ki kurtaramamıştı.

Artık Ged, Pendor sorununu çözmüş sıra Low Torning'den ayrılmaya gelmişti. Ertesi gün, onu bir ömür boyu başlarına taç edebilecek insanların arasından yanında küçük otağı ve kitaplarıyla ayrıldı.

Ona hizmet etmeyi şeref sayan her hallerinden belli iki genç balıkçının kullandığı bir tekneye binmişti. Ninety Adalarının arasındaki kalabalık kanallardan yollarına devam ettiler. Nesh'in rıhtımına dizili, balkonları denizin üzerine taşmış evlerin altından, Dromgan'ın ıslak çayırıları. Nesh'in pis kokulu geçitleri arasından geçtiler. Kendisinden önce efsanesi varmıştı gittiği yerlere. Ve her yerde onları gören halk bir ağızdan Atmacanın türküsünü söyleyerek ona şükranlarını gösteriyordu. En son uğrak yeri olan Serd'e vardıklarında, onu Roke adasına götürüp götürmeyeceğini sorduğu geminin kaptanı yerlere kadar eğilerek, "Bu benim ve aciz tekne için bir şereftir yüce büyücü," diye karşılık verdi.

Serd'in iç limanından çıkıp, Ninety adalarını henüz arkalarına almışlardı ki doğudan sert bir rüzgar esmeye başladı. Halbuki daha o sabah hava sültilimandı. Açık denize çıktıkları anda havanın birdenbire değişivermesinde bir gariplik olduğunu hemen anlamıştı, Ged. Roke'la Serd adasının arası yaklaşık otuz mil kadar olmasına karşın hala yolun yarısına bile varamamışlardı. Tam pruvadan aldıkları rüzgarla o yöne gitmeleri olanaksız bir şeydi. Inmost denizindeki birçokları gibi bu da küçük bir ticaret gemisiydi. En ön uç ve arka üst yelkenleriyle batıdan esecek rüzgarı yakalamaya çalışan kaptanın bütün deneyimi ve becerisine karşın bir türlü doğru rotayı tutturamıyorlar. bir kuzeye bir güneye zigzaglar çiziyorlardı. Rüzgar, yağmur bulutlarını da beraberinde getirmişti. Durmadan yön değiştiren fırtına, kimi zaman boraya dönüşüyor ve yelkenlerle seyri olanaksız hale sokuyordu. Artık yelken açmak çılgınlık sayılırdı. Geminin kaptanı, az da olsa bu yağmur ve fırtınadan korunabildikleri kış taraftaki köşkte, şeref konuğuna dönerek, "Küçük Atmaca, şu rüzgara bir şey söylemeniz, efendim!" dedi. Her ikisinin de pelerinlerinden yağmur suları oluk gibi boşanıyordu.

"Roke'a ne kadar var daha?"

"Yarıdan daha az efendim, ancak saatlerdir hep aynı yerde sayıp duruyoruz..."

Bunun üzerine rüzgarla konuşan Ged, havayı biraz sakinleştirdi. Böylece bir süre gayet iyi yol aldılar. Fakat, birden güney tarafından patlayan kasırgayla tekrar batıya doğru sürüklenmeye başladılar. Gökyüzü iyice karışmış, şimşekler durmadan çakıyordu. Tayfalara deliller gibi emirler yağdıran kaptan, "Bu lanet fırtına

sanki her yönden esiyor. Ancak bir büyü bizi bunun ortasından kurtarabilir. efendim!" diye bağırdı.

Ged üzgündü, gemi ve içindekiler onun yüzünden tehlikedeydiler. Tekrar çağırdığı rüzgarla geminin yelkenleri doğru yönden şişmiş. bu kaptanı biraz olsun rahatlatmıştı. Ancak yaydığı büyüün etkisi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Tüm çabalarına karşın bunu engelleyemiyordu. sonunda gemi fırtınanın ve yağmurun orta yerinde öylece kalakaldı. ve kuzeyden birdenbire bindiriveren korkunç dalgaların etkisiyle gene batıya doğru sürüklenmeye başladılar.

Tehlikeli biçimde her iki yanına yatan geminin üzerinde düşmemek için bir yerlere tutunmaya çalışan Ged, "Kaptan, gemiyi Serd'e geri döndür!" diye bağırdı.

Kaptan daha önce sesini hiç yükseltmediği bir tonda büyücüye dönerek, "Geri dönmek mi! Yaşamımda gördüğüm en iyi tekne ve tayfalarla ve güvertede sizin gibi güçlü bir büyücüyle bunu yapmamı mı bekliyorsunuz benden?" dedi.

Gemi, kanadının birisi kopmuş sinek gibi suyun üzerinde dönüyordu. Kıç taraftaki seren direğine sıkıca sarılmış olan Ged kaptana, "Nereye istiyorsanız oraya gidebilirsiniz. Ama önce beni Serd'e geri götürün. Çünkü bu fırtına geminizin değil benim peşimde. anlıyor musun beni kaptan? Bu fırtına bana karşı esiyor, size değil..."

"Size, Roke'lu bir büyücüye karşı?"

"Roke rüzgarlarını hiç duymadın mı kaptan?"

"Oh evet, şu kötülükleri erdem adasından uzak tutan rüzgar. Fakat sizin gibi bir ejderefindisine ne yapabilir ki o rüzgarlar?"

"Yalnızca bu, ben ve benim gölgem arasındaki bir sorun," dedi Ged. Yanıtı büyücülerin verdiği o kısa yanıtlardan biriydi ve bir daha da Serd'e varana dek konuşmadı.

Serd limanına ayak bastığında içinde büyük bir ağırlık ve huzursuzluk vardı. Günler kısalmış ve çok çabuk karanlık çökmeye başlamıştı. Her karanlık bastığında sokaklarda elinde olmadan sürekli arkasına bakmaya başlamıştı. Sanki her an onu biri takip ediyordu. Tüccarların, gezginlerin ve de en çok denizcilerin uğradığı bir hana sığındı en sonunda. Bu han, tek bir odada yenilip, içilen ve sonra da yatılan bir yerdi.

Ateşe yakın bir yere oturup, çok az bir şeyler yedi. Gün boyunca, pelerininin kapüşonundan hiç dışarı çıkmamış olan otağı kucağına alıp, ona da bir şeyler yedirmek istedi. Okşayarak, "Hoeg. Hoeg, tatlı Hoeg, sessiz Hoeg, güzel Hoeg!"

diye ona diller dökmesine karşın, hayvan hiçbir şey yemek istemiyordu. Kendini gizlemeye, tekrar kapüşona girmeye çalışıyordu. O da sahibi gibi, çok yakındaki tehlikenin farkındaydı. Belki de şu anda burada, hanın karanlık bir köşesinde onları gözlüyordu.

Ged handakilerin hiçbirini tanıımıyordu. Başka adalardan konuk gelen bu insanların Atmacanın Türküsünü bilmediklerini düşündü. Hiç kimse onunla konuşmak istememişti. Yemeğini bitirdikten sonra, kalkıp kendine en kenarda bir yatak seçti ve uzandı. Ama bütün bir gece hiç uyumayacaktı. Sabah olana dek bu yabancıların horultu sesleri arasında nereye gidip ne yapacağını düşünerek döndü durdu. Fakat seçtiği her yol yine aynı yere çıkıyordu. Hepsinin sonunda hep o aynı gölge onu bekliyordu. Yalnızca birisi açıktı. O da Roke yolu. Güçlü duvarlarını aşış asla sığınamayacağı erdem adası. Onu Roke'a yaklaştırmayan rüzgarlar, aslında peşindeki şeyin ona çok yaklaşmış olduğunun bir işaretiydi. Peşindeki bela avına çok yakındı artık...

Yüzü olmayan ve gün ışığında görünmeyen o şey, ışığın, zamanın ve mekanın olmadığı başka bir dünyadan gelmişti. Yalnızca karanlıklarda ve kabuslarında karşısına çıkan o şey, demek onu buralara dek izlemişti. Henüz bu bela için güneş bir engeldi. Aynı Hode türküsünde anlatılanlar gibi; "Gün ışığıdır yerleri ve gökleri aydınlatan. Süpürüp gölgeleri bir yana, karanlığı, krallığına geri yollayan..." Ama eğer gölge Ged'i yakalayacak olursa, bütün gücü ondan akıp gidecekti. Ve-boşalan bedenine yerleşecek, herşeyine sahip olacaktı.

İşte her yolun sonunda onu bekleyen son buydu. Kaderini yanıltmaktan başka çaresi yoktu. Ona yaklaştıkça güçlenen gölgenin, asla onu ele geçirecek güce ulaşmaması gerekiyordu. Her an atacağı yanlış bir adımı kolluyordu. Tek bildiği bu gece burada, bu hanın çatısı altında onunla birlikte yatanlardan birinin yattığı yerden Ged'i seyrediyor ve bir anlık gafletini gözlüyor olduğuydu.

Dayanma gücünün son sınırındaydı. Şans denen şeye inanmalı ve ona güvenip kaçmaya devam etmeliydi. Şafak sökmesine yakın, aceleyle kalkıp yıldızların can çekişen ışıkları altında Serd'in rıhtımına indi. Amacı onu buralardan bir an önce alıp götürecek bir gemi bulmaktı. Şansından yağ yüklü bir kadirmanın Havnor'a hareket edeceğini öğrenmişti. Hemen kaptanı bularak, yolcu kabul edip etmediğini sordu. Elindeki asası birçok gemide pasaport işlevi görürdü. Ged'i hemen kabul ettiler ve gemiye bindikten çok kısa bir süre sonra demir aldılar. Küreklerin ilk çekilişiyle sanki ruhu da bedeninden çekilmişti. Davulun sesi, daha

önce bildiği en güzel nağmelerden bile güzeldi şimdi. Kırk kürekten her birisinin suya girişiyle biraz daha rahatlıyor ve huzur buluyordu.

Havnor'a varınca ne yapması gerektiğini hala bilmiyordu, ya da ondan sonra nereye kaçıp gideceğini. Kuzeye gitmek onun için en iyisi gibi görünüyordu. Çünkü bir kuzeyliydi. Belki Havnor'da onu Gont'a götürebilecek bir gemi bulabilir ve hocaşı Ogion'u bir kez daha görebilirdi. Başka bir gemiye atlayıp, peşindeki gölgenin asla onu bulamayacağı kadar uzak yerlere gitmeyi düşündü bir an. Belli belirsiz düşünceleri arasında, doğru düzgün bir plan yapamıyor, peşinden gidebileceği bir amaç, bir neden bulamıyordu. Yalnız tek bir şey vardı. o da kaçmak. Kaçabildiği kadar uzaklara, ötelere gitmek...

Kırk küreğin çektiği kadirga Serd'den bu yana tam bir günde yüzelli mil kadar bir yol katetmiş ve sabahın ilk ışıklarıyla. Hosk adasının en güney ucundaki Orrimy limanına varmıştı. Burası Inmost denizine açılacak olan tüm gemiler için son ikmal noktasıydı. Tüm ticari gemiler burada mutlaka durarak önlerindeki uzun yolculuk için son hazırlıklarını tamamlarlardı. Karaya ayak bastığında hala güneş batmamıştı. Limanın dik yollarında gün batımına dek aylak aylak dolaşıp durdu.

Orrimy. Hosk'un içlerinde yaşayan zalim prenslerden gelebilecek saldırılara karşı inşa edilmiş surlarla çevrili, eski bir liman şehriydi. Dokların kıyısındaki evler birer kale gibi sağlam yapılmıştı. Aralarında zengin tüccarların oturdukları çok katlı ve kuleli olanları göze çarpıyordu. Dolaşıp durduğu sokaklardaki bu köca ve hantal yapılar arkalarındaki karanlıkları saklayan büyük bir perdeyi andırıyordu. Sokaklarından gelip geçen insanlar sanki gerçek değil de birer hayalettiler. Gün batarken tekrar rıhtıma indi. Ufuktaki geniş kıvıllık, deniz ve karanın birleştiği o çizgi. ona karanlık ve sessizliği çağırıştırmıştı.

"Yolculuğunuz ne tarafa, büyücü efendi?"

Birden arkasından seslenen adama doğru döndü. Karşısında gri cüppeli ve büyücülerinkine benzemeyen sade bir asa taşıyan adamı daha önce hiç görmemişti. Yabancınnın suratı, kukuletasının içerisinde kalmış ve arkasından gelen günün son kıvıllığında iyice farkedilmez olmuştu. Buna karşın Ged göremediği gözleri üzerinde hissediyordu. Kendi esasını yabancıyla arasında tutarak gerilemeye başladı.

Yabancı yumuşak bir sesle. "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Peşimdeki şeyden.. "

"Ya... Ama ben gölgen değilim!"

Ged durdu. Bu adam korktuğu gölge ya da onun şekil değiştirmiş bir hali yani bir gebbeth olamazdı. Sessizce ve karanlıkların arasından çıkıp gelmiş olsa bile, duyulabilen bir sesi ve dokunulabilen bir bedeni vardı. Artık başını gizleyen kapüşonu da indirmişti. Çizgili bir yüzü, kel ve çok tuhaf bir kafası vardı. Sesinden anlaşılamazsa da görünümüyle yaşlı birine benziyordu.

"Seni tanımıyorum," dedi grili adam. "Ama karşılaşmamız bir raslantı değil. Genç bir adamın hikayesini biliyorum, yaralı bir adamın. Karanlık güçlerin elinden aldığı toprakları kendi krallığına katan cesur bir adamın hikayesi bu. O sözü edilen kişi sen misin bilmiyorum ancak sana bir tek şunu söyleyebilirim, eğer gölgelerle savaştacak bir kılıcın olmasını istiyorsan, Terrenon şatosuna gitmelisin. Yoksa elindeki porsuk ağacından asayla başaramazsın..."

Ged'in tüyleri diken diken olmuştu. Tüm bu anlatılanı dinlerken ümit ve kararsızlık arasında büyük bir savaşım vermişti. Bir büyücü bile karşısına çıkan fırsatların iyilik mi kötülük mü getireceğini önceden bilemezdi...

"Bu Terrenon şatosu denen yer nerede?"

"Osskil'de"

Duyduğu bu yer ismi, onu bir anda geçmişte bir ana götürmüştü. Yeşil çimenlerin üzerinde, her biri birer çakıltaşı iriliğindeki gözlerini ona dikmiş bakan o siyah kuzgunu hatırladı. Fakat söylediklerini şu an anımsayamıyordu.

"Orası karanlık bir yere benziyor," dedi Ged. Bir yandan karşısındaki adamı inceliyor ve nasıl biri olduğu hakkında bir karar vermeye çalışıyordu. Konuşması ve cesaretinde bir büyücünün havası vardı ama bakışları çok tuhaftı. Sanki gözleri hasta bir adamın, bir mahkumun gözleriydi.

"Sen Roke'lu olmalısın," diye yanıt verdi grili adam, "Ancak onlar, Roke dışındaki yerler için karanlık deyimini kullanırlar.."

"Sen ne tür birisin, be adam?"

Adam, "Bir yolcu, Osskil'deki bir tüccarın temsilcisiyim ve burada iş için bulunuyorum," dedi ve Ged ona daha fazla bir şey sormadan, genç adama iyi geceler dileyip, dar ve dik sokaklardan birinde kayboldu.

Ani bir kararla, biraz ötede ağlarını toplamakla meşgul balıkçılardan güneye gidecek bir gemi sordu. Gemi Semel veya Enlades'e gidiyor olabilirdi..

"Şu büyük gemi dün Osskil'den geldi. büyük bir olasılıkla Enlades'e uğrayacaktır," dedi birisi.

Aceyleyle gösterdikleri altmış küreklik büyük gemiye doğru yürüdü. Gemi

yılan gibi ince ve kıvrıktı, burnu ve pruvası, baştan aşağı sedef kaplı, direk ve lombozları kırmızı boyalıydı. Sevimsiz ama hızlı bir tekneye benziyordu ve hareket etmeye hazırdı. Tüm mürettebatın üzerinde karıncalar gibi dolaştığı güverteye çıkarak kaptana kendisini Osskil'e kadar yanlarına yolcu alıp alamayacağını sordu.

"Karşılığında ne verebilirsin?"

"Rüzgarlar hakkında biraz bilgim vardır."

"Ben kendim bir rüzgar ve yağmur çağırıcısıyım zaten. Verebilecek başka bir şeyin yok mu? Para mesela..."

Low Torning'den ayrılırken armağan olarak yanına aldığı fildişi parçalarını vermek istedi. Bunlar Takımadalı tüccarların para yerine kullandıkları cinstendi ama Osskil'li bu adam kafasını sallayarak, "Bunlar burada işe yaramaz. Başka ödeyecek şeyin yoksa gemi de yok..."

"Yeni bir adama ihtiyacınız var mı peki? Bir zamanlar ben de kürek çekmiştim."

Kaptan, "Pekala, iki adamım eksik, birinin yanındaki yeri seç..." dedi ve daha fazla onunla ilgilenmedi.

İçinde kitaplarını taşıdığı çantası ve asasını, kürek sehпасının altına yerleştirdi. Önündeki zorlu on gün için artık bir kürekçiydi Ged. Şafakla birlikte yola çıktılar. Bu koca kürekleri çekmek, öyle Low Torning'in kanallarında sandalda kürek çekmeye benzemiyordu. Bu işi asla başaramayacağını, dayanamayacağını düşünmeye başladı. Uzun ve ağır kadirga küreğine, davulun her acımasız vuruşunda asılmak ve çekmek, yaralı sol omuzunu çok zorluyordu. Her seferinde kendi vardiyasındakilerle birlikte durmadan iki, üç saat kürek çekiyor ve sonunda yerlerini başka vardiya bırakarak dinlenmeye ayrılıyorlardı. Ama bu arada Ged ancak sertleşmiş kaslarını gevşetmeyi başarıyor ve yorgun argın tekrar küreğinin başına dönüyordu.

Mürettebat arasındaki ilişki Gölge'dekine hiç benzemiyordu. Gont ya da Andrades gemilerindeki tayfalar toplam kazanca ortak bir ücretle birlik ve beraberlik içerisinde çalışmalarına karşılık, Osskil'liler genelde kürekçi olarak köle ya da mahkumları çalıştırıyorlardı. Aralarında çok az ücretli vardı. Onlar da karşılık olarak altın alıyorlardı. Altın Osskil'de en değerli şeydi ve buralardaki tüm ilişkiler de birer çıkar ilişkisiydi. Bunun en belirgin örneği, zavallıların üzerine inip kalkan o hain kırbacın asla parasını vermiş bir yolcuya ya da hür bir tayfaya rastlamıyor olmasaydı. Bu iki grup insanın arasında doğru düzgün bir arkadaşlık

bulunmuyordu. Çok az da olsa birbiriyle konuşan gençlerdi ama hiçbiri Ged'le konuşmaya yanaşmıyordu. Yarıdan fazlası Osskil'liydi ve konuştukları kaba dil takımadaların diline benzemiyordu. Uzun saçlı, bıyıklı ve beyaz tenli bu adamlar Ged'e kızıl saçlı anlamına gelen kelub adını takmışlardı. Bir büyücü olduğunu bildikleri halde ondan çekinmiyorlar, hatta onu bu yüzden sanki hor görüyorlardı. Ged de arkadaşlık için pek can atar görünmüyordu. Denizin ortasında, çalan davulun ritmine ayak uyduran yalnız ve savunmasız birisiydi. Geceyi geçirmek için yanaştıkları garip koylarda, pelerinine sarılıp uyumaya çalışıyor ve durmadan hep aynı kabusu görüyordu. Uyuyor, uyanıyor ve tekrar uyuyordu. Gemide herkes kendi işiyle uğraşüyor görünse de, içlerinden birisi gördüğü kabuslarda onu rahatsız ediyordu sanki.

Özgür yolcuların tümü bellerinde birer uzun hançer taşıyordu. Kendi vardiyasındakilerle oturmuş öğle yemeğini yerlerken, içlerinden biri Ged'e dönerek "Kelub, sen köle misin yoksa kürek mahkumu mu?" diye sordu.

"İkisi de değil."

"O zaman neden hançerin yok? Yoksa döğüşmekten korkuyor musun?" diye sordu. Skiorh isimli adam pis pis sırıtıyordu.

"Hayır!"

"Yoksa bu küçük köpek mi senin için dövüşüyor?"

"Otak," diye lafa girdi onları dinleyenlerden biri. "Köpek değil ona otak derler." Ve sözüne Osskilce devam edip bir şeyler daha söyledi. Bu söyledikleri Skiorh'un kaşlarını çatarak oradan kalkıp başka bir yere gitmesine neden olmuştu. Ged o an, adamın yüzündeki ifadenin birden değiştiğini ve gözlerindeki o garip bakışı farketmiş, dikkatlice baktığındaysa bu karanlık gözlerin derinlerinde kendi yüzünü görmüştü. Kendi korkuları, bu yabancı gözlerden ona yansıyor ve o gece Eşen'de verdikleri molada rüyasında Skiorh'u görmüştü. Onan sonra, bütün yolculuk boyunca, elinden geldiği kadar o adamdan uzak durmaya çalıştı. Aralarında bir daha hiçbir konuşma geçmedi.

Havnor'un karlarla kaplı dağlarını arkalarında bırakarak, kışın habercisi olan sislerin arasından kuzeye yol aldılar. Çağlar önce Elfarran'ın boğulduğu Ea denizine açılan geçitten içeri girdiklerinde Enlades çoktan geride kalmıştı. Fildişi kentinin Berila limanında iki gün mola verdiler. Beyazlar içindeki bu liman, efsanelerde uğursuz bir yer olarak adlandırılan Enlad'ın batısında kalıyordu. Buralarda uğradıkları her limanda, mürettebatın tümü güvertede kalmayı yeğliyor,

hiçbiri karaya inmeye cesaret edemiyordu. Tekrar doğudan kızaran gökle Osskil sularına doğru açıldılar. Kuzeydoğudan esen sert rüzgar, ıssız bucaksız denizlere doğru yol almalarına engel olmuyordu. Ancak kabaran deniz, yükler için tehlike olmaya başlamıştı. Berila'dan yola çıktıktan iki gün sonra, Osskil'in doğusundaki ticaret limanlarından biri olan Neshum'a sığınmak zorunda kaldılar.

Ged, ıslak rüzgarların devamlı kamçıladığı çıplak tepeleri ve sahile kurulu gri kasabayı görebiliyordu. Kara bulutların karanlık gölgelerinde limanlardan içeri yavaşça süzülüler. Inmost denizinin güneşli sularından çok uzaklara gelmişlerdi.

Neshum limanında çalışan hamallar gemiye çıkarak yükleri indirmeye başlamışlardı. Yükün çoğunluğunu kıymetli ipekliler, mücevherat, külçe gümüş ve nadir duvar halıları oluşturuyordu. Bunların birçoğu büyük bir olasılıkla Osskil prenslerinin hazinelerine katılacaktı. Boşaltma yapılırken mürettebattan özgür olanların ayrılmasına izin verildi. Ged birini durdurarak gideceği yerin nerede olduğunu sordu. Gerçi hiçbirisine güvenmiyordu ama buraları bilmediğinden birinin ona yolu tarif etmesi gerekiyordu. Sorduğu denizci tersleyerek bilmediğini söylediği sırada, onlara doğru yaklaşan Skiorh, "Terrenon şatosunu mu arıyorsun? Keksemt kirlığında, benim de yolum o tarafa, istersen sana eşlik edebilirim," dedi.

Ged, Skiorh'un arkadaşlığını istemese de başka seçeneği yok gibi görünüyordu. Ne yolu, ne de buralarda konuşulan dili biliyordu çünkü. Hem sonra bu ana dek olanlar gibi sonrasını da olurlarına bırakmasında bir sakınca görmemişti. Pelerinine iyice sarınarak asası ve çantasını eline alıp adamın peşinden yola koyuldu. Şehrin sokaklarından geçerlerken, karlı tepelere doğru uzanan bir yolda yürüyorlardı. Hava soğuduğundan, küçük otak koyun postundan yapılmış yeleğinin cebinde duruyordu. Önlerindeki göz alabildiğince uzanan çalılığın bittiği yerdeydi bu tepeler. Karların örtüğü sessiz topraklardan yollarına devam ettiler.

Kilometrelerdir bu ıssız yerlerde yürüyorlardı ama hala görünürde ne bir köy ne de bir yaşam belirtisi vardı. Yanında yiyecek bir şeylerin olmadığı aklına gelen Ged, "Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu. Bir an kapüşonunu çıkarıp geriye bakan Skiorh, "Pek fazla kalmadı" dedi.

Çok çirkin ve bir o kadar da soğuk bir yüzü vardı. Bakışları bir caniyi andırıyordu. Ged, kendine rehberlik eden bu adamdan ürktüğü kadar kimseden ürmediğini düşünmüştü. Olumlu bir şekilde başını salladı ve yollarına devam ettiler. Üstleri karlı çalılığın sağa sola serpiştiği kayalık bir araziden geçiyorlardı. Yürüdükleri patika ara sıra küçük kollara ayrılıyor, ya da başka bir patikayla

birleşiyordu. Neshum'un bacalarından tüten dumanlar artık görünmez olmuştu. Artık ne yöne gittiği belli olmayan bir yoldu ilerledikleri. Ne bir işaret, ne de bir iz vardı önlerinde. Yalnızca doğudan devamlı esen bir rüzgar onlara eşlik ediyordu. Bir ara Ged kuzeybatıda çok ötelerindeki tepelerin bir yerinde hafif bir çizgi, gökle yerin birleştiği yerde belli belirsiz bir beyazlık görür gibi oldu. Ötelerdeki tekdüze morlukta orası bir diğ gibi sırtıyordu. Tam olarak orada ne olduğunu az sonra batmakta olan güneş bulutlardan sıyrıldığında görebilecekti. Bir kule ya da bir ağaç olabilir. O yönü göstererek "Gideceğimiz yer orası mı?" diye sordu.

Skiorh yanıt vermeden kaba kürklü pelerinine iyice sarınarak ağır ağır yürümeye devam etti. Ged yaklaşık bir iki adım gerisinden geliyordu. Gemide geçirdiği onca yorucu günden sonra ta buralara kadar hiç durmadan yürümek onu bitkinleştirmişti. Şu anda bir uyurgezer gibiydi. Yavaş yavaş yanibaşında yürüyen bu sessizlikle sonsuza dek ta karanlıklar ülkesine varana kadar yürüyeceğini sanmaya başlamıştı. Sanki yıllardan beri süren bir rüyada yürüyordu. Onu hiçbir yere götürmeyen, götürmeyecek olan bir yolda...

İç cebindeki otak kıpırdanmaya ve huysuzlanmaya başlamıştı. Kendi içindeki huzursuzluksa yavaş yavaş yerini garip bir ürpertiye bırakıyordu. Konuşmak için zorladı kendini, "Hava soğuyor ve kar fırtınası geliyor, daha ne kadar yürümemiz gerekiyor. Skiorh?"

Bir duraksamadan sonra öteki yanıt verdi ama başını çevirmemişti. "Geldik sayılır."

Dıyduğu bir insan sesi olamazdı. sanki bir hayvan konuşmaya çalışıyor gibiydi.

Ged durdu, akşamın karanlığı tepelerden aşağı iniyordu ve hafiften kar serpiştirmeye başlamıştı. "Skiorh!" dedi. Şimdi öteki de durmuştu Hızla döndü. Sivri kukuletanın içerisinde yüzü yoktu.

Ged'in güçlerini çağırmasına fırsat vermeden gebbeth boğuk bir sesle, "Ged!" diye bağırdı.

Genç adamın gücü bir anda akıp gitmiş ve kendi şekli içerisinde hapsolmuştu. Şeklini değiştiremiyor, değişim gücünü kullanamıyordu. Artık gebbethle kendi bedeni karşı karşıyaydı ve bu yabancı diyarda yardımına gelecek hiç kimse yoktu. Bu ıssızlıkların ortasında yapayalnız ve kuvvetsiz kalmıştı. Artık ezeli düşmanla arasında elindeki asadan başka hiçbir şey yoktu.

Bu şey, Skiorh'un bedenine sahip olmuş ve cesedini bir elbise gibi üzerine

giymişti. Şimdi Ged'e doğru onun ellerini uzatarak, onun bacaklarıyla yürüyordu. Ona dokunmak istiyordu. Ged içindeki dehşetin verdiği son bir cesaretle elindeki asayı kaldırıp gebbethin yüzünü saklayan kapüşona var gücüyle indirdi. Cüppe sanki çıkarılıp atılmış gibi savrulmuştu. Bir an sonra yerden kalkarak Ged'in karşısına tekrar dikildi. Gebbeth kollarını uzatarak yeniden ona doğru yürümeye başladı. Aynı Roke tepesindeki gibi onu kavramak istiyordu. Bütün arzusu, Skiorh'a yaptığı gibi onun da kabuğuna girip, içine akmak ve ona sahip olmaktı. Ged canavarı asasıyla uzaklaştırmak istedi ama o her vuruştan sonra yeniden kalkıp Ged'e doğru geliyordu. Büyücünün elindeki asa sonunda akkor hale geldi ve yere düştü. Asasını kaybettiğini anlayan Ged hemen dönerek kaçmaya, vargücüyle koşmaya başladı.

Gece karardıkça kararıyordu. Yağan kar ve esen rüzgara karşı Ged kör gibi koşuyordu. Gözleri zonkluyor, nefesi gırtlığını kavuruyordu. Artık daha fazla dayanamayacaktı. Sendelemeye, sağa sola yalpalamaya başlamıştı. Arada bir tökezlenip yuvarlanıyor ve tekrar kalkıp koşmaya çalışıyordu. Peşindekyse yorulmak nedir bilmiyordu. Fısıldıyor ve onu çağırıyordu yılmadan... Sesi kulağında uğulduyordu. Bu güne dek hep duyma eşiğinin ötesinden onu çağıran bu iğrenç ses şimdi kulaklarından girip, beynini yırtmaya çalışıyordu. Bağırarak istedi, bağırarak ve bu seslere bir son vermek... Karanlık bir yarığın ağzında kıvranıyor, mücadele ediyordu. Tam o sırada önünde bir aydınlık beliriverdi. Işık kuvvetlendi ve hemen önünde duran büyük bir kapıyı aydınlatmaya başladı. Işığın içindeki ses onu yanına çağırıyordu: "Gel, gel!"

Yanıt vermek istedi ama sesini çıkaramadı. Gördüğü sadece bir kapıydı. Etrafında ne bir duvar, ne de başka bir şey vardı. Sürünerek tam içeri gireceği an, gebbeth dışarda kalan pelerininin ucundan yakalayıp, Ged'i karanlıklara çekmeye başladı. Genç büyücü son bir gayretle kendini ışığın geldiği yöne doğru savurdu. Düşerken bir şeyin onu yakaladığını duyumsadı. O an zihni de onu yalnız bırakarak, herşeyi tamamen karanlıklara gömmüştü. En son anımsadıkları bunlardı.

Ged, uyandığında güneş doğmuş her yan aydınlanmıştı. "Bir daha hiç uyanamayacağını sanarken, uyanmak ne güzel," diye düşündü. Sanki boşlukta yüzüyor gibiydi. Sonra bir yatakta yatmakta olduğunu anlayınca çok şaşırdı. Bu şimdiye dek yatmadığı türden bir yataktı. Oymalı dört uzun bacak üzerine oturtulmuş bir somya ve üzerinde kat kat ipekten döşekler vardı. Şimdi neden yüzüyor gibi hissettiğini daha iyi anlıyordu. Yatağın üstünden yanlara doğru inen şarap rengi perdeleriyle kralların uyuduğu yataklara benzediğini düşündü. Her iki tarafından toplanmış perdelerin arasından taş odayı seyretmeye başladı. Odanın üç yüksek penceresinden kış güneşinin zayıf ışıkları altında yer yer kahverengi, yer yer beyaz uzanan kırlar görünüyordu. Bulunduğu oda yerden oldukça yüksekte bir yerlerde olmalıydı, çünkü ötelerden uzanıp giden yol bile görülebiliyordu.

Baştan başa satenlerle kaplı yorganını kenara itip, yatağın başına doğrulduğunda, üzerindeki gümüş sırmalı ipek tuniği farkettil. Az ötede duran iskemlenin üzerindeyse, prenslerin giyindiği cinsten içi kürk kaplı bir cüppe ve süet ayakkabılar duruyordu. Bir süre öylece durup bunların gerçekliklerini anlamaya çalıştı. Sonra eli birden asasına gitti. Asa yoktu.

Avcu ve parmakları yanan sağ eli sargılar içindeydi. Şimdi elinin acısını ve tüm vücudundaki ağırları duymaya başlamıştı.

Bir süre daha öylece kaldı. Sonra sessiz ve ümitsizce fısıldanarak küçük dostunu aradı; "Hoeg... Hoeg..." "Gitmiş belki de ölmüştür," diye düşündü. Yine de minik ruhunun gittiği, ölümler dünyasından bir yanıt verirdi belki. Dün gece kaçarken o da yanında değil miydi? Yoksa evvelki gece miydi? O geceden beri kaç gece geçmişti anımsıyamıyordu. Herşey karanlıklar içinde ve belirsizdi. Gebbeth, yanan asa, fısıltılar, kapı, hepsi de kopuk kopuk zihninde uçuşuyordu.

Olanlardan hiçbirini net bir şekilde belleğinde canlandıramıyordu. Durmadan, küçük sadık dostunu çağırıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Uzaktan zayıf bir çingirak sesi geldi. Bir süre sonra aynı ses bu kez kapının tam arkasında duyuldu, kapı açılıp içeri bir kadın girdi. "Hoşgeldin. Küçük Atmaca!" dedi gülümseyerek.

Genç ve oldukça uzun boyluydu, simlerle işlenmiş beyaz bir elbise giymişti. Sırtına dek inen kömür rengi saçlarının üzerine gümüş bir taç takmıştı.

Ged, şaşırmış bir halde başını eğerek selamladı.

"Beni anımsayamadın sanırım..."

"Ne yazık ki sizi anımsayamadım hanımefendi!"

Roke adasında kutladıkları gündönümü festivaline prens kocasıyla eşlik eden Lady O'dan sonra gördüğü en güzel kadındı. Yine de bu yeni doğmuş bir ay gibi göz kamaştırıcı güzelliğin yanında, Lady O'nunki sönük bir mum gibi kalırdı. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir kadına rastlamamıştı.

Kadın, "Anımsayacağını ummuştum," dedi gülümseyerek "Ama unutmuş olsan da, eski bir dost olarak tekrar hoşgeldin."

"Neredeyim ben?" diye sordu Ged. Duraksayarak ve ağır ağır konuşuyor, bir türlü yüzüne bakmadığı kadının karşısında söyleyeceği uygun sözcükleri arıyordu. Giysiler, bastığı döşeme, soluduğu hava bile ona yabancıydı çünkü.

"Buraya Terrenon şatosu derler. kocam Bendersk, Keksemt kirliliğinin en ucundan, kuzeydeki Os dağlarına kadar görebildiğin tüm toprakların tek sahibi ve Terrenon taşının da muhafızıdır. Beni burada, Osskil'de Serret diye çağırırlar. Onların dilinde bu gümüş anlamına geliyor. Ben sana Küçük Atmaca dendiğini duymuştum, ayrıca erdem adasında büyücülük öğrendiğini de..."

Ged yanan eline bakarak, "Bana ne olduğunu bilmiyorum, bir zamanlar gücüm vardı. Sanırım şimdi onu kaybettim." dedi kibarca.

"Hayır kaybetmedin, hatta on kat fazlasını geri aldın. Seni buraya kadar kovalayan o şeyden korkmana gerek yok. Burada güvenliktesin çünkü. Dışarıdaki duvarlar sandığın gibi sadece taş ve tuğladan yapılmamıştır. Burada dinlenip tekrar gücünü toplayabilirsin. Burada daha değişik güçler ve bir de elini yakmayan bir asa bulabilirsin belki. Ve belki de seni bu kötü yolun sonunda güzel şeyler bekliyordur, ne dersin? Her neyse, haydi benimle gel, sana malikaneyi gezdireyim..."

Zor duyulan hafif ama tatlı bir sesi vardı. Ged kadının sözünü dinleyerek onu takip etti.

Odası, göğre doğru sipsivri uzanan bir boynuzu andıran kulenin yukarılarındaydı. Aşağı kıvrılarak inen esintili mermer merdivenlerden inerek, geniş pencerelerinin bütün yönlere baktığı mükemmel döşeli salonların ve onlara açılan odaların bulunduğu hale vardılar. Kuzeyde, çok uzaklardaki tepelerin üzerlerinde yağın karın oluşturduğu beyazlıklar, göğün mavilikleriyle kesişmiş, nefis bir görüntü oluşturmuştu. Güneydeki parlaklıkta ötelerdeki soğuk deniz olmalıydı.

Kapıları onlara uşaklar açıyor ve hep bir adım gerilerinde onları takip ediyorlardı. Hepsisi de suratsız ve soluk yüzlüydüler. Kadın da Osskil'li uşaklar gibi

soluk bir tene sahipti ama onlardan tek farklı yanı Hardic dilini çok iyi bilmesiydi. Hatta Ged bir ara konuşmasında Gont aksanı sezinler gibi olmuştu. Serret o günün sonunda, kocası Terrenon prensi Bendersk'le tanışması için Ged'i ona götürdü. Kemikleri çıkmış ve yine kemik renginde solgun bir tene sahip bu yaşlı adam, Serret'in en az üç katı yaşındaydı. Ged'i oldukça soğuk bir şekilde karşıladı ve sanki ona misafir değil de, evde sanki uzun süredir yaşıyan biriymiş gibi davrandı. Birlikte oldukları sürece ne o, ne de Lady Serret Ged'e yolculuğu hakkında bir soru sordular.

Çevresinde bulunan herşey bu kadar tuhaf olmasaydı belki bu davranışı garip karşılayacaktı ama bu davranışlar da bu tuhaflığın bir parçası olmalıydı. Ged mantığını bir türlü doğru çalıştıramıyor, zihnini saran sisler yüzünden olayları ve nesneleri açıkça göremiyordu. Buraya gelmesi belki bir rastlantıydı. Kaderini ören rastlantılardan biri... Ya da asıl onu buralara çeken yazgısıydı. Yazgısının sunduğu rastlantılardan yalnızca biri... Kuzeye doğru yola çıkması, ona ihtiyacı olanı bulması için buraya gelmesini söyleyen o yabancı, limanda onu bekleyen Osskil gemisi, rehberliğini yapan Skiorh... Bunların hepsi de belki önceden yazılmış olanların rastlantı perdesi altındaki gerçek sıralanışlarıydı. Acaba Skiorh'u avlaması için gölgenin ne kadar uğraşması gerekmişti? Belki de gölge ve avını buraya kadar sürükleyen başka bir güçtü. Ged, onu cezbeden şeyin peşinden gitmiş ve gölge de peşinden gelmişti ve zamanı geldiğinde, Skiorh'un bedenine girerek onu bir silah gibi kullanmış, üzerine atılmıştı. Yine de Serret'in dediği gibi onu ele geçirmeyi başaramamış ve Terrenon şatosunun duvarlarının dışında kalmıştı. Sözüünü ettiği o engelleri aşamamış olmalıydı. Zira kulede kendine geldiği zaman, onu rahatsız eden hiçbir şeyin varlığını duyumsamamıştı. Peki buraya nasıl gelmişti, ya da kim getirmişti? Karışık düşüncelerinin bulanıklığı arasında burada bulunmasının bir şans eseri olamayacağını anlamaya başlıyordu. Bu kapılardan içeri hiçbir yabancı izinsiz giremezdi. Bu ulaşılamaz, yaklaşılamaz, dokunulamaz şato, arkasını ona en yakın yerleşim merkezi olan Neshum kasabasına dayamıştı ama kasabayla arasındaki ıssız yolda ne gelen, ne de giden vardı. Pencerelelerinden görülebilen yalnızca alabildiğine ıssızlıklar, alabildiğine terkedilmişlikti.

Diğer günler kuledeki odasında yalnız kaldığı zamanlarda, pencerelerinden bu ıssız manzaraları seyrederken içi sıkılıyor ve üşüyordu. İçeriler çok soğuk olduğundan duvarlar ve yerler halı ve kilimlerle kaplanmıştı, her köşede mermer şömineler yanıyordu. Soğuk insanın iliğine işliyordu ve bir işledi mi de onu bir

daha çıkarıp atmak olası olmuyordu. Ama Ged'in yüreğindeki utanç daha soğuktu. Çünkü düşmanıyla yüzyüze gelmiş ve yenilip kaçmak zorunda kalmıştı. Bildiklerinin tümünü kendisine öğretenlerin ona duydukları güveni sarsmıştı. Roke efendilerinin hepsi biraraya gelmişler, kızgın gözlerle azarlarcasına ona bakıyorlardı sanki. Ogion, Nemmerle ve hatta ona ilk tılsımı öğreten yaşlı cadı da aralarındaydı. Çok üzgündü, ama ne yapabilirdi ki? Kaçmak, kendince en doğrusuydu. Kendini savunurcasına onlara şunları söylemek isterdi, "Eğer kaçmasaydım gölge beni yakalayacak ve bana sahip olacaktı. Skiorh'un gücünün tamamını ve benimkinin bir kısmını zaten ele geçirmişti. Bu nedenle onunla dövüşmedim. Ayrıca o benim adımları da biliyordu. Bende kaçmak zorunda kaldım. Eğer eline geçseydim, o bir gebbeth-büyücüye dönüşecek, bu da felaket ve kötülüğe neden olan korkunç bir güç demek olacaktı. İşte bu yüzden kaçtım..." Ama zihninin derinliklerinde onu dinleyenler hiçbir şey söylemediler. O da pencereden yağmakta olan kırı seyretmeye koyuldu. Ged'e hissettiği bu zayıflık duygusundan hiç kurtulamayacakmış gibi geliyordu.

Günlerce içindeki mutsuzluk ve ızdıraptan kurtulmaya çalışsa da başaramadı. Odasından aşağı indiği zamanlar hep suskun ve ciddi oluyordu. Aklını başından alan güzel kadın ve etrafındaki görkem, bir keçi çobanı olduğunu ona devamlı hatırlatıp, yüzüne vuruyordu.

Sanki Serret onun yalnız kalmak istediği anları biliyor, o zamanlar onu bir başına bırakıp, kayıplara karışıyor ve Ged, düşünceleriyle uğraşamaz hale geldiği bir anda yanında bitiveriyordu. Beraberce halı kaplı odalardan birinde şöminenin başına oturup, uzun uzun sohbetler ediyorlardı. Aslında kadının gözlerinin çok derinlerinde saklı bir hüznün vardı. Şimdiye dek gülümsemesi eksik olmayan dudakların, bir tek kahkahasını bile duyamamıştı. Yine de o ufacık gülümseyişiyle bile Ged bir anda huzur buluyor, kendini rahat hissediyordu. Onunla olalı beri, utancı yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Tanıştıkları andan başlayarak onları bir an bile olsun yalnız bırakmayan nedimelerden ancak bir ateşin ya da bir pencerenin önünde ayrı kalarak sohbet etmeyi yeğliyorlardı.

Yaşlı prens, neredeyse dairesinden dışarı hiç çıkmıyor, yalnızca sabahları şatonun karlı bahçesini, bir aşağı bir yukarı adımlayıp tekrar içeri kapanıyordu. Ged ve Serret'le ancak yemeklerde beraber oluyor, fakat sofrada ağzını bıçak açmıyordu. Yalnızca, arada bir yemeğinden başını kaldırarak, genç karısına haşin ve ağgözlü bakışlar atıyordu. Ged, bu kadına ister istemez acıyordu. O, kanatları

bağlanmış ak bir güvercindi ve yaşlı adam onu gümüş bir kafesin içinde hazinesine ait değerli bir parçaymış gibi tutuyordu ve bu beyaz güvercin yapayalnızdı. Prens onları terk ettiğinde hemen kadının yanına koşup, onun da kendisine yaptığı gibi, yalnızlığına ortaklık ediyordu.

"Korumanız altındaki taşın bir adı var mı?" diye sorduğunda, şamdanlarla aydınlanan yemek masasından hala kalkmamışlardı.

"Onu hiç duymadın mı? Oysa çok ünlüdür..."

"Hayır, yalnız Osskil'li prenslerin hazinelerinin ününü duymuşumdur."

"Ah, hiçbirinininki bunun gibi parlamaz. O hepsini gölgede bırakır. Görmek istersen, haydi gel gidip bakalım!"

Sanki bunu söylerken birazcık korkmuş gibiydi. Fakat şaka dolu ve cesaret verici bir gülümsemeyle genç adamı salondan dışarı çıkarttı. Koridorların sonundan daha önce hiç inmedikleri merdivenleri kullanarak bir kapının önünde durdular. Kapı kilitliydi. Yine aynı korku kokan gülümseme belirmişti yüzünde, sanki bunu yapmak istemiyor gibiydi ama gümüş bir anahtarla kapıyı açiverdi. Kapı dar bir koridora açılıyordu. Onun da sonunda bir kapı vardı. O da kilitliydi ve bu kez onu açan anahtar altından yapılmaydı. Kapı açıldığında bir kapı daha karşılarında duruyordu. Ama kilit yoktu. Bu kez kapı güçlü bir tılsımla mühürlenmişti. Mührü açıp içeri girdiler. Ellerindeki kandilin zayıf ışığı boş bir odayı aydınlatmıştı. İçerisi küçük bir zindanı andırıyordu.

"Görebiliyor musun?" diye sordu Serret.

Ged bu kez büyücü gözleriyle baktığında, malzeme olarak hep aynı cins bir taşın kullanılmış olduğunu hemen farkedivermişti. Fakat içlerinden bir tanesi, yontulmamış öylece ham haliyle ayrı bir yerde duruyordu. Ondaki gücü hemen duyumsamıştı. Taş onunla konuşmaya çalışıyordu sanki. Birden boğazı düğümlendi ve bayılıp düşecekmiş gibi oldu. Karşısında duran bu insan başı büyüklüğündeki taş, bütün bu şatonun var oluş nedeniydi. Şatonun en ortasındaki bu soğuk, hiçbir şeyin ısıtamayacağı kadar soğuk odacığın en orta yerinde öylece duruyordu. Çok eski bir taşıtı bu ve içerisinde korkunç bir ruhu barındırıyordu. Ged, Serret'e yanıt veremeden öylece kalakalmış, taşa bakıyordu. Oysa, eliyle taşı gösterip merakla Ged'e, "Terrenon denen bu işte. Peki bu taşı niye kilit altında tutuğumuzu merak ediyor musun?" diye sordu.

Ged bir yanıt vermedi. Susmuş, tetikte duruyordu şimdi. Her ne kadar sinandığını anlıyorsa da, Serret'in bu taş hakkındaki asıl gerçeği bilmediği bu kadar

üzeyssel konuşmasından belli oluyordu. Sonunda, "Bana bu taşın güçlerinden biraz bahsetsene," dedi.

"O. dünyada var olan tüm adaların Segoy'un emriyle ilk kez denizden yükselmesinden çok öncelere aittir. Dünya oluşurken o da beraber oluşmuştur ve dünya yok olana dek, o da varlığını sürdürecektir. Onun için zaman diye bir şey yoktur. Eğer elini üzerine koyup, ona bir soru soracak olursan, sorduğun soruyu anında yanıtlar. Ama bunu yaparken, senin içinde var olan güçlerden yararlanır. Sadece nasıl dinleyeceğini bilersen, sesini duyabilirsin. O, olmuş ve olacak olan şeylerden haberler verir. Şimdi bir soru sormak ister misin?" dedi Serret.

"Hayır!"

"Ama ne sorarsan sor sana mutlaka yanıt verecektir."

"Sormak istediğim bir soru yok..."

"Düşmanını nasıl yenebileceğini söyleyebilir ama..." dedi Serret. bu kez daha yumuşak bir sesle.

Ged hiç kıpırdamıyordu

"Yoksa ondan korktun mu?" diye sordu.

Ged bu soruya "Evet!" diye yanıt verdi.

Serret taş ve tılsımlardan örülü, bu ölümüne sessiz ve karanlık odada parıldayan gözlerle "Hayır Küçük Atmaca korkmuyorsun!" dedi.

Ged "Ama ben bu ruhla konuşmayacağım..." diye yanıtını tekrarladi. Madem ki bu denli cesur yaklaşmıştı. o zaman duygularını açıklamalıydı. "Bâkın hanımefendi, bu taşın içinde bir ruh hapsedilmiş, mühürlenmiş ve kör edilmiş. O da yetmiyormuş gibi etrafı kale duvarlarından üç kat daha kalın duvarlarla örülmüş. Peki bunların hepsi bu taş çok değerli olduğu için mi yapılmış? Elbette ki hayır! Büyük felaketler doğurmasına engel olmak için. Buraya geldiğinizde onun için ne söylendi bilmiyorum ama sizin gibi genç, güzel ve narin bir bayanın ne ona dokunması, ne de bakması doğru olur. Çünkü bu taş asla bir insana iyilik getirmez..."

"Ama ben ona daha önce dokundum ve konuştum. hatta bana söylediklerini duyabildim. Buna karşın hiçbir zararını görmedim.. "

Genç kadın bu sözleri söyledikten sonra hızla arkasını dönüp odayı terketti. Ged bir şey daha söylemeden, meşalelerin aydınlattığı merdivenlerden onu izledi. Yukarı vardıklarındaysa ancak birbirlerine iyi geceler diyebilecekleri kadar kısa bir süre durdular.

O gece, Ged çok az uyuyabildi. Onu uyanık tutan, gölgenin düşüncesi değildi, sabaha dek Serret'i düşünmüştü. Onu asıl uykusundan eden şey kadının gözlerindeki o bakışlardı. Taşın bulunduğu yerden çıkarken, bir an dönüp fırlattığı o bakış, titreyen kandilin ışığı altındaki o yüz bir türlü aklından çıkmamıştı. Tekrar tekrar, hep aynı bakışları üzerinde hissetti. Taşa dokunmayı reddettiğinde Serret'in yüzünün aldığı ifadeyi hatırlamaya zorluyordu kendini. Acaba o bakışlarda hüzmü mü, yoksa bir yadırgama mı vardı? Buz gibi soğuk ipek yorganın içinde kıvrılmıştı. Taşı ve Serret'i düşünerek kendinden geçtiğinde ortalık yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu.

Ertesi gün onu batıya dönmüş güneşin aydınlattığı mermer salonda buldu. Öğleden sonraları genelde burada kumaş dokuyarak geçirirdi vaktini. "Lady Serret, dün sizi reddedip kırdığım için özür dilerim."

"Asla!" diye neşeli bir şekilde yanıtladı öteki. "Hayır, asla beni kırmadınız!" diyerek yanındaki hizmetçilere gitmeleri için işaret etti. Yalnız kaldıklarında devam ederek, "Dostum ve saygıdeğer konuğum, siz oldukça açık görüşlü birisiniz. Ama görülmesi gereken herşeyi de göremiyorsunuz. Gont ve Roke gibi yerlerde yüksek büyücülük sanatlarını öğretirler ama bunlar bu sanatın tümü değildir. Orada bazı şeyler size sunulmaz. Hardic toprağı olmayan, Osskil ve Ravenland gibi buralarda yapılan büyülerin kuralları yoktur. Öğrenilecek olanlarda da bir sınırlama vardır. Güneydeki büyü efendilerinin ilgilenmedikleri bazı şeyler, bu yerlerde önemli olabilir. Ve bu şeylerin isimlerine de, isimefendisinin hiçbir listesinde rastlanmaz. Bunlar öyle şeylerdir ki, bilinmediklerinde onlardan korkulur. Ama sizin Terrenon şatosunda ki hiçbir şeyden korkmanız gerekmiyor. Zayıf biri belki korkabilirdi ama siz asla... Siz güçleriyle doğmuş birisiniz ve sahip olduğunuz o güç, kilimli odanın içindekini kontrol edebilecek boyuttadır, bunu biliyorum... Şimdi niçin burada bulunduğunuzu anlayabildiniz mi?" dedi.

"Söylediklerinizden hiçbir şey anlayamadım!"

"İşte bu yüzden Prens Benderesk size hiç yakınlık göstermedi. Ama ben size açık olacağım. Haydi yanıma gelip oturunuz..."

Pencerenin yanındaki bir mindere ilişiverdi. Batmakta olan güneşin son ışıkları hafifçe içeri süzülüyor ama hiç ısıtmıyordu. Uçsuz bucaksız kırların üzerine ağır ağır akşamın gölgeleri çöküyordu. Dün yağan karla bembeyaz olmuş düzlükler şimdi garip bir maviye, gece mavisine dönüşmüştü.

Kadının yumuşak sesi şimdi daha da yumuşaktı "Benderesk bir prenstir ve

aynı zamanda Terrenon'un mirasçısıdır. Ancak onu isteği doğrultusunda kullanamıyor. Yalnız başına, ya da benimle birlikte de bunu başaramaz. Çünkü ne onda, ne de bende onu 'iakkıyla kullanacak güç ve beceri var. Ama gerekli olan her ikisi de sizde mevcut..."

"Bunu nasıl bilebiliyorsunuz ki?"

"Taşın kendisinden... Geleceğini bize o söylemişti. O efendilerini tanır. Seni bekliyordu. Sen daha doğmadan önce o bunu biliyordu. Terrenon'dan tüm soruların cevabını alacak olanın, kendi alın yazısını bile değiştirebilecek güce, karanlıklar aleminden gelecek düşmanları savurup atabilecek kuvvete, ileriye görebilecek bilgelik ve iktidara ve en önemlisi onu ileride bir başbüyücü kılacak alçakgönüllülüğe sahip olması gerekmektedir. İşte bu özelliklerin birçoğuna, sen farkında olmadan sahipsin. O güç ve iktidar sende bulunuyor..."

Genç kadın başını kaldırıp, ışıldayan gözlerinden insanın içine işleyen buz gibi bir bakış fırlattı. Sanki bir şeylerden korkuyor ama yardım isteme cesaretini gösteremiyordu. Ged heyecanlanmıştı, çünkü kadın konuşurken ellerini onun avucuna bırakıvermişti. Kaba elleri arasındaki pamuk dokunuşları onu telaşlandıran. Yalvaran bir sesle, "Serret! Sandığın gibi bir güce sahip değilim. Bir zamanlar var olanı da fırlatıp bir kenara attım. Sana yardımcı olamam. Senin işine yaramam ben. Fakat bildiğim tek şey, evrenin eski güçlerinin insanlar için iyi olmadığıdır. O güçler bizlerin eline verilmedi, biz onlarla ancak felaketlere yol açabiliriz. Beni kaderim değil, kendi kendime neden olduğum bir kötülük, buralara dek getirdi. Sana bu yüzden yardımım dokunamaz..."

Serret Ged'in duyduğu tasanın çocukça olduğunu göstermek istercesine gülerek, "Güçlerini fırlatıp atanlar, bazen onlardan kat kat üstün güçlerle yeniden doğarlar..." dedi. "Seni buralara getirenin ne olduğunu, ben daha iyi biliyorum sanırım. Orrimy'nin sokaklarında seninle konuşan o adamı hatırlıyor musun? O Terrenon'un hizmetindeki bir haberciydi. O da bir zamanlar senin gibi bir büyücüydü, ama bir gün gücünü ve asasını bir tarafa bırakıp, hiçbir efendinin ulaşamayacağı bir güce hizmet etmeye başladı. Ve sen Osskil'e gelip kırlarda, elindeki asanla bir gölgeye karşı dövüşmeye çalıştın. Seni takip eden bu şey, sandığımızdan da kurnaz çıkmış ve senden daha fazla bir güç aktarabilmişti kendisine... Yalnız gölgeler, gölgelerle savaşırılar... Ancak karanlıklar, bir karanlığı defedebilirler... Söyle Küçük Atmaca, seni bu duvarların dışında bekleyen o düşmanı yenmen için ne gerekiyor?"

"Bilmediğim bir şey, onun ismi..."

"Aydınlık ve karanlık evrenlerin, canlı, cansız, doğmuş, doğacak herşeyin adını bilen Terrenon, sana onun adını söyleyebilir..."

"Karşılığında benden ne isteyecek peki?"

"Hiçbir şey! Sana hep itaat edeceğini söylemiştim. Sana bir köle gibi hizmet edecektir!"

Duydukları onu sarsmıştı. Yüreği burkulmuştu. Genç kadının ellerini tutarak, gözlerinin içine baktı. Çoktan batmış olan güneşin kararttığı havaya karşın, gözlerindeki övgü dolu bakışları görebiliyordu. Tekrar akli başından uçmuştu. Kadın fısıltıyla, "İnsanlardan daha güçlü olacak, aralarından, bir kral gibi yükseleceksin. Ve onlara sen ve ben birlikte hükmedeceğiz..."

Birden ayağa fırlayan Ged, odanın ortasına geldiğinde, kapının arkasından onları gizlice dinleyen Terrenon prensini hissetmişti. Hatta onu duvarın ötesinden tümüyle görebiliyordu bile.

Ged'in zihni de gözleri gibi bir anda açılıvermişti. Artık herşeyi, eskisinden daha berrak algıyordu. Serret'e dönerek, "Karanlığı yenecek olan yalnızca ışıktır..."

Konuştukça daha çok görüyor daha iyi anlıyordu. Sözcükler birer meşale gibi önünü aydınlatıyordu sanki. Buraya nasıl sürüklenerek geldiğini, onu yönlendiren korkularından nasıl faydalandığını ve onu kullanarak nasıl ele geçirmek istediklerini, herşeyi biliyordu artık. Onu gölgenin elinden kurtarmışlardı. Zira taşın kendini köle yapmadan önce gölge tarafından ele geçirilmesine göz yumamazlardı. Önce taşın boyunduruğuna girecek sonra da içeri girmesine izin verecekleri gölge de onu yakalayıp, bedenine sahip olacaktı. İşte o zaman bir taşla iki kuş vuracaklardı. Onlara bir insandan daha iyi hizmet edecek bir gebbeth köleleri olacaktı. Ged bu planın yalnızca bir parçasıydı o kadar. O bir yemdi sadece. Aynı zamanda bir kurban... Eğer taş dokunmuş ya da onunla konuşmuş olsaydı, işi bitmişti. Ama henüz ne taşın etkisi altına girmişti ne de gölge onu ele geçirebilmişti. Öyle bir kötülüğün bile, teslim olmamış bir ruhu ele geçirmesi çok zordu...

Ged, karşısında duran teslim olmuş iki insana bakıyordu şimdi. Ve Benderesk öne çıkarak, "Sana, onu elinden kaçıracağını söylemiştim," dedi. Genç karısına yarı alaylı yarı kızgın bir sesle konuşuyordu. "Senin şu Gont'lu büyücülerin bayağı zeki oluyorlarmış doğrusu. Ama sen Gont'lu kadın, sen aptalın birisin! Onu

ve beni, kendi oyununa alet edebileceğini, bunları yaparken de güzelliğini kullanabileceğini düşünmekle ve böylece Terrenon'u yalnız kendi emellerin için kullanmak istemenle kendi sonunu kendin hazırlamış oldun. Ve bu sonu, Ben, taşın prensi, bir hain olan kendi karıma bizzat ben hazırlayacağım, ekovroe al delwantari!" Bu bir değişim çağrısıydı. Benderesk kollarını bir köşede korkuyla sinmiş kadına doğru uzattı. Kadın yavaşça, ağzından salyalar akan bir hayvana dönüşüyordu. Ged hemen ileri atılıp prensin kollarını yakalayarak, söylediği bir tek tılsımlı sözcükle genç kadını eski haline döndürmeyi başarabildi. Bu garip yerde, kötülüklerin lanetlediği bu karanlık malikanede, yanında asası bile yokken galip gelmişti. Bir an olanlar karşısında afallayan Benderesk, öfke ve nefret dolu bakışlarını bu kez Ged'e çevirdi.

"Çabuk benimle gel!" diyebildi kadın titrek bir sesle, "Benderesk taşın fedailerini uyandırmadan burayı terketmeliyiz, çabuk!"

Bir anda şatonun her yerini kaplayan fısıltılar, tüm duvarlarda yankılanmaya başlamıştı. Sanki, ayaklarının altındaki yer konuşmaya hazırlanıyormuş gibi, kulakları tırmalayan mırıltılar da bu seslere katılıyordu.

Serret Ged'in elinden tutup onu merdivenlerden aşağı uçarcasına çekiyordu. Karlarla kaplı bahçeye indiklerinde, henüz kararmamış olan gök, kurşuni bir renkтейdi. Hafiften yağan karın altında koşmaya devam ettiler. Önlerini kesen üç muhafızdan birisi kuşkuyla, "Hava birazdan kararacak, hanımefendi," dedi. Bir diğeri, "Bu saatte dışarı çıkmanız imkansız, efendim" diye ekledi.

Bir çığlık atan Serret, kaba Osskil dilinde, "Çekilin yolumdan, sersem herifler!" diyerek onları itti. İkisi yere yuvarlanmış, diğeriye çömelmiş, acıyla bağırıyordu.

"Kapıyı bulmamız gerek. Başka çıkış yok. Onu görebiliyor musun Küçük Atmaca!"

Ged bir an için durup "Kapıyı açmak için ne tür bir büyü kullanıyordunuz?" diye sorduğunda, Serret onu tekrar kolundan tutup koşturmaya başlamıştı.

"Çok güçlü bir büyü... Şu anda onu bulmaya çalışmış olanların kemikleri üzerindesin. Ben de hala onu bulmuş değilim. Çabuk, çoktan taşın fedailerini salmıştır. Haydi acele et biraz!"

Ged, kadının neden bahsettiğini anlayamıyordu. Zira bahsettiği kapı az önlerinde duruyordu. Tüm netliğiyle gördüğü kapıya doru Serret'i çekerek kapının önüne getirdi. Ve açılım büyüsünü söylediğinde her ikisi de duvarın öte tarafına

kolayca geçtiler...

Genç kadın, eşikten dışarı adım atar atmaz değişmişti. Kızların bu kasvetli karanlığında, o kadar güzel görünmüyordu artık. Yalnızca gözlerindeki o cazibe yerinde duruyordu. Bir cadının cazibeli bakışlarıydı onlar. O an Ged, bu gözlerin sahibini daha öncelerden tanıyor olduğunu hatırlayıverdi. O, Re Albi prensinin bir cadıdan olma kızıydı. Hani bir zamanlar çayırdaki kendisiyle alay edip, başına felaketler getirecek tilsimi ona okutan kız... Ama bunu daha fazla düşünecek vakti yoktu. Artık gölge her an saldıracak gibi görünüyordu. O yüzden bütün duyularını alarma geçirmesi ve hazırlıklı olması gerekiyordu. Düşmanı, hala Skiorh'un bedeninde olabiliyordu. Ya da bir köşede saklanmış, üzerine atılmak için fırsat kolluyor olabiliyordu. Henüz bir şey göremiyor, ama çok yakında olduğunu hissedebiliyordu. Birden kapının birkaç adım ötesinde, yerde yatan bir karaltıyı farkettiler. Dikkatle yanına yaklaştığında, onun zavallı otak olduğunu anladı. Vefalı küçük dostu buz gibi soğuk, kanlar içindeydi.

"Hemen şekil değiştir, çabuk! Geliyorlar..." Onu kendine getiren Serret'in çığlığı olmuştu. Dürterek, ona göğün doğru beyaz bir diş gibi yükselmiş olan kulenin üzerinden havalanan, kanatlı yaratıkları göstermeye çalışıyordu. Kanatlarını çırpıp, daireler çizerek bir tümseğin üzerinde savunmasızca duran Ged ve Serret'in üzerlerine doğru hızla uçuyorlardı. Sesleri gittikçe daha da yaklaşıyordu. Ayaklarının altındaki toprak bile titremeye başlamıştı.

Ged, onu tuzağa düşüren, onu avlamaya çalışan bu ölümcül canavarlara yüreğindeki öfkeyle bakarken, "Değiş!" diye bağırarak Serret'e döndü. Genç kadın bir anda gri bir martıya dönüşerek havalanmıştı. Ama o durdu ve kanlar içindeki küçük dostunu, o ıslak ve soğuk yerinden alarak, sıcak ve kuru cebine yavaşça yerleştirdi. Ve sonra, yüksek sesle gerçeklerin dilinde bir şeyler söylemeye başladı. Sözleri bittiğindeyse, küçük dostunun kanıyla bulanmış olan elinde büyük bir asa tutuyordu. Bir büyücü asasıydı bu. Alelade siyah bir ağaçtan yapılma gibi görünen bu asa, Terrenon şatosundan kanat çırparak gelen yaratıklara değdiğinde, onları karanlıkların dibine geri gönderen korkunç bir ışık saçmıştı.

Yaratıklar saldırmak için tekrar geliyorlardı. Bu beceriksiz, hantal canavarlar onları uyudukları yerden çağıran kötülükle aynı yaşıydılar. İnsanların, hatta ejderelerin bile yaşamadığı çağlardan bu yana gün ışığını görmemişlerdi. Ged'in üzerinde alçalıp, saldırıya geçtiler. Tırpan gibi pençelerinin rüzgarını, ölüm kokan nefeslerini yüzünde hissediyordu. Öfkesi ve dost kanından yapılma asasıyla,

çılginlar gibi karşı koyuyordu hepsine. B'rden ne olduysa durdular. Sanki her biri korkuluktan ũrkmüş kuzgunlar gibi telaşla geriye, ama bu kez bir martı şeklinde kaçmakta olan Serret'in peşine gidiyorlardı. Geniş kanatları ne kadar hantal görünse de, çok hızlı uçuyorlardı. Ve hiçbir martı, onların bu hızına dayanamazdı.

Ged Roke'ta yaptıkları gibi çabucak iri bir şahin şekline bürünüp, peşlerinden havalandı. Kendisine Küçük Atmaca dense de, atmaca bir şahin kadar hızlı olamazdı. Hele şektiyi aldığı dağ şahini uçarken bir oktan farksızdı. Keskin ve güçlü kanatlarının üzerinde onları takip edenleri izliyordu şimdi. Hava iyice kararmış, bulutların arasından yıldızlar görünüp kayboluyordu. Önünde-bir noktaya dalıp çıkan sürüyü görebiliyordu artık. Tam altlarındaysa, gün bitiminin son cılız yansımalarının kıvrandığı siyah deniz alabildiğince uzanıyordu. Bir mermi gibi tepelerine indiğinde, her biri sudaki halkalar gibi sola sağa kaçıştılar. Fakat Ged geç kalmıştı... Çoktan avlarını yakalamışlardı bile... Birinin gagası kanlar içinde, bir diğerrinin pençelerindeyse gri tüyler vardı. Ve görünürde, önlerinde uçan hiçbir şey yoktu.

Hepsi birden Ged'e yöneldiler. Hantal ama hızlı kanatlarını, çelik gibi sert gagalarını açmış, ikinci avlarını parçalamak için geliyorlardı. Ani bir manevra ile, büyük bir daire çizerek hızla üstlerine çıkan Ged, korkunç bir şahin çığlığı attı. Öfkeyle düşmanlarına meydan okuyan bir haykırıştı bu... Ve birden pike yaparak, Osskil'in sahillerinin üzerinden açık denizlere doğru hızla uzaklaşmaya başladı.

Taşın yaratıkları daha fazla peşinden geledmediler. Kırkların üzerinde bir yere kadar gelmiş ve sonra birer birer çığlıklar atarak geri dönmek zorunda kalmışlardı. Eski güçler asla denizi geçemezlerdi. Hepsinin bir sınırı vardı. Bir taş, bir ada, bir nehir veya göl olabilen bu sınırın ötesine aşamazlardı. Ve şimdi, geldikleri yere, şatonun kulelerine, onları bekleyen efendileri Benderesk'e geri uçuyorlardı. Belki de Terrenon'un prensi gülmekteydi şimdi. Ama Ged, hiç düşünmeyen bir ok gibi şahin kanatlarıyla, ve bir şahinin çığlığıyla kar ve gecenin birlikte örttüğü Osskil denizinde uçmaya devam etti.

Sessiz Ogion, çıkmış olduğu güz yolculuğundan Re Albi'deki mütevazi evine geri gelmişti. Yıllar geçtikçe daha sessiz ve daha mütevazi bir hayat sürmeye başlamıştı. Şehrin yeni prensi, Andrades'e düzenleyeceği bir seferin arifesinde, yardım dilemek ve büyüklerinden medet umabilmek için, ta Şahin Yuvası'na dek bizzat gelmiş ve istediklerini duyamadan hayal kırıklığı içerisinde geri dönmek zorunda kalmıştı. Örümceklerin konuştuğu, ağaçların selam verdiği Ogion,

saygıdeğer prenze ağzını açıp bir tek söz dahi söylememişti. Sonra da bahardan beri yalnız başına kaldığı dağlardan bir an önce sıcak ocağının başına dönmek istemişse de, ancak şimdi gündönümüne çok az kala dönebilmişti.

Döndüğü günün ertesi sabahı geç uyandı. Canı bir fincan papatya çayı içmek istemişti. Evin altındaki tepenin yamacında kaynayan pınardan su almak için dışarı çıktı. Boş testiyi dolması için buz gibi akan suyun altına bırakıp, etrafı seyretmeye koyuldu. Açık bir gün olacağına benzerdi ama daha güneşin arkadaki dağın üzerinden doğmasına bir saatten fazla vardı. Gölgele içindeki Gont'un batı tarafı hala mışıl mışıl uykudaydı. Pınarın başından öylece aşağılara bakan büyücü; ötelerdeki gri denizin üzerinden oraya doğru hızla yaklaşmakta olan bir çift kanadı farketmişti. Kolunu hafifçe kaldırdı. Büyük bir şahin, kanatlarıyla etrafını rüzgarlandırarak adamın uzattığı bileğine usulca kondu. Bu bir av şahinine benziyordu ama üzerinde sahibini belirten hiçbir iz yoktu. Ne de kırık bir halka ya da zil... Ogion şahinin çelik pençelerini bileğinde duyumsuyordu şimdi. Çok yorgun düştüğü kanatlarının tir tir titremesinden belli olan bu güzel kuşun bal rengi gözlerinde aldırılmaz bir vahşilik vardı.

"Söyle güzel kuş haber mi, yoksa haberci misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Haydi benimle gel bakalım..." Ogion konuştuğu kuş onun yüzüne bakıyordu. "Önce sana bir isim bulmamız lazım." Kuşu kolunda taşıyarak yukarı eve kadar çıktı. Onu ateşe yakın bir yere koyup su ikram etti. Fakat kuş içmek istemiyordu. Ogion bunun üzerine hemen arkasını dönerek, çok hızlı bir şekilde elleriyle bir büyü yapmaya başladı. Öyle ki, elleri ve kolları tılsımın görünmez ağlarını dudaklarından daha çabuk örüyordu. Büyüyü bitirdiği zaman, ateşin başında duran şahine bakmadan hafifçe 'Ged' dedi. Bir an durdu ve dönüp, çömeldiği yerden kalkarak boş gözlerle bakan genç adama doğru yürüdü.

Ged'in üzerindeki değerli elbiseler paramparça olmuş ve her yeri denizin tuzuna bulanmıştı. Zayıf ve kambur bir şekilde, saçları yaralı yüzünün üzerine düşmüş öylece duruyordu.

Ogion, yavaşça üzerindeki paçavraya dönmüş olan cübbesini alıp, onu doğruca daha önce de yattığı asma kattaki yatağına götürüp yatırdı. Baş ucunda uyku getiren bir tılsım mırıldanıyordu. Gözlerini kapayana dek onunla başka hiçbir şey konuşmamıştı. Çünkü Ged henüz insan gibi konuşulabilecek halde değildi.

Ogion, "Bir çocuk, hatta bütün çocuklar büyü sanatlarını öğrenip istedikleri bir şeyin, sevdikleri bir nesnenin şekline bürünmeyi hayal ederler, bu onların en

çok istedikleri şeylerin başında gelir," diye düşünmüştü. Bir kuş olup uçmak, bulut olup yükseklerde dolaşmak ve binlerce şey olmak hayaliyle, bir gün bunları öğrenmek için kendi kendilerine hep söz verirler. Ama bu işin karşılığında onu neyin beklediğini bilen yetişkin bir büyücü böyle uzun süre başka bir şekilde kalmanın ne denli tehlikeli olacağını da bilir. Öyle ki, kendi öz şekline dönemeyebilir insan. Bu sanata başlayan çıraklara ilk olarak anlatılan Way'li büyücü Bordger'in hazin öyküsü bu işin tehlikesini, ilk başta öğrenip bilmeleri içindir. Devamlı ayı kılığında dolaşmaktan çok hoşlanan bu büyücü, en sonunda gerçek benliğini kaybederek ayıya dönüşür ve ormanda kendi öz oğlunu öldürür. Sonra da bir kapana kıştırılıp, avcılar tarafından acımasızca öldürülür. Ve yine bir başka örnek verilecek olsa, kimseler Inmost denizinde dolaşan yunusların çoğunun, bir zamanların bilge insanları olduklarını bilmezler. Onlar sınırsız denizlerde yüzebilme hevesiyle, insanlık ve erdemlerini unutmuşlardır.

Ged'i bir şahin kılığına sokan şey öfkesiydi. Osskil'den buraya dek uçarken beyrinde bir tek düşünce vardı. Kaçmak ve eve varmak. Bir'an önce gölgeyi ve taşı gerisinde bırakıp kaçmayı, o soğuk ve lanetli yerlerden uzaklaşmayı arzuluyordu. Duyduğu öfke, bir şahinininkiyle aynı vahşilikteydi. Yine içindeki uçuş arzusu da bir şahininkine eştı. Bu yüzden, yol boyunca bir kez olsun dinlenmek, bir damla su içmek için bile duraksamamış, arkasından gelecek olan gölgenin korkusu ile, hiç durmadan kanat çırpırmıştı. Böylece, Enladın Dışleri denen uzun deniz yolunu izleyerek, doğudan güneye doğru aralıksız, Orenia ve Andrad adalarının arasından, Gont dağının beyazlarla kaplı doruklarını görene dek azgın dalgaların üzerinde yoluna devam etmişti. Geceler ve gündüzler süren bu müthiş uçuşta kendi öz düşünce ve benliğini unutarak, bir şahin gibi görüp, bir şahin gibi hissetmeye başlamıştı. Bir yırtıcı kuş ne biliyorsa, açlık, rüzgar, uçmak... O da onları biliyordu. Ama ne şans ki, onu tekrar eski haline döndürebilecek birisinin yanına doğru uçuyordu.

Uyandığında vahşi ve sessizdi. Ogion, kendini hala bir şahin sanan, bu yorgun ve bitik delikanlıyla hiç konuşmadan onu yedirip, içirdi. Ged gece olduğunda tekrar uyudu. Ve nihayet üçüncü günün sabahında, ateşin başında oturan efendisinin yanına gelerek, "Yüce efendim..." diyebildi.

"Hoş geldin delikanlı!"

"Gittiğim gibi dönmek isterdim, böyle budalaca değil..." dedi genç adam. Sesi çatlak ve kalın çıkıyordu. Büyücü gülümseyerek onu ateşin karşısına oturttu

ve bir bardak taze çay uzattı...

Gont'un aşağılarına kışın ilk karı yağmaya başlamıştı. Ogion'un evinin tüm pencerelerinin kepenkleri sıkı sıkıya örtölmüş olsa da yağın sulu karın sesi çatıdan duyuluyordu. Uzun süre ateşin karşısında oturmuşlar ve Ged, Gont'dan ayrıldığı Gölge adlı gemiyle başladığı yolculuğı ve peşinden geçirdiğı yılları, bir bir efendisine anlatmıştı. O anlatırken, Ogion hiç konuşmadan sakince dinleyip, düşüncelere dalıyordu. En sonunda kalkıp masayı hazırladı ve beraberce ekmek, peynir ve şaraptan oluşan yemeklerini yediler. Yemek bittiğinde Ogion konuştu:

"Çok ağır yaralanmışsın delikanlı..."

"O şeye karşı koyamadım," diye yanıtladı Ged.

Ogion kafasını sallamış ama daha fazla bir şey söylememişti. En sonunda "Garip! Çok garip," dedi. "Osskil'de büyücüyü kendi evinde altedeabilecek kadar gücün varmış, Evrenin Güçlerine hizmet eden yaratıkları geri püskürtebilecek gücü bulabilmişsin ve Pendor'da bir ejdere karşı durabilmişsin, ama..."

Ged, "Osskil'de şansım yaver gitti, güçle ilgili değildi," derken Terrenon şatosunun o ölümcül soğuşunu ensesinde hisetti. "Ejdere gelince, onun ismini biliyordum ama beni avlamak için peşimden gelen gölgenin bir ismi yok..."

"Herşeyin bir ismi vardır!" diyerek yanıt verdi Ogion. Ged onun bir isminin olamayacağını söyleyen başbüyücü Genser'in ona anlattıklarını, Ogion'a tekrar etme cesaretini gösterememişti. Ve öte yanda söylediklerinin bir tekine bile güvenmediğı ejderin ona gölge şeyin ismini söyleyebileceğini önerdiğini hatırladı. Ve yine taşın, ona istediğı herşeyin ismini açıklayacağını anlatan Serret'e de güvenmemişti.

"Eğer gölgenin bir adı varsa..." diyebildi sonunda. "Yine de bunun onu durdurabileceğini sanmam, söylesenize..."

"Hayır!" diye sözünü kesti Ogion ve biraz düşündükten sonra devam etti: "Onu ne durdurabildin ne de ismini ona söyledin. Buna karşın o senin adını yine de biliyordu. Osskil kırlarının üzerinde seni, kendi isminle, benim sana verdiğim adla çağırırdı. İşte bu garip... Hem de çok!"

Tekrar kara kara düşünceye dalmıştı. "Ben buraya sığınmak için değil, bir öğüt, bir fikir almaya geldim efendim, O şeyi asla sizinle karşılaştırmayacağım. Eğer burada kalacak olursam gölge mutlaka buraya, onu daha önce kovduğunuz tam bu odaya geri gelecektir..."

"Hayır, o gölgenin gölgesiydi. Ama şimdikini ben kovamam bunu ancak sen

yapabilirsin."

"Ondan daha zayıf olan gücümle nasıl? Acaba bir yer..." sesi ölmeden önce son sözlerini söyleyen birininki gibi çıkmıştı.

"Senin için güvenli hiçbir yer olamaz." dedi Ogion kibarca. "Yalnız, tekrar şekil değiştirmemelisin Ged, gölge seni yok etmek için en zayıf olduğun bir anı kolluyor. Az daha da, bunu gerçekleştiriyordu. Seni bir şahinin içine hapsediyordu. Hayır! Nereye gitmen gerektiğini bilmiyorum ama yine de ne yapman gerektiği hakkında bir fikrim var. Ama sana bunu söylemek hayli güç..."

Ged suskunluğuyla gerçeği öğrenmek istiyordu ve Ogion sonunda söyledi:

"O'na doğru dönmelisin!"

"Ona dönmek mi?"

"Eğer durmadan kaçacak olursan, eninde sonunda yine karşılaşacağın şey, tehlike ve kötülük olacaktır. Çünkü seni o yönlendirecek, o yollara seni hep o yönleltecektir. Onun yerine sen geçip, seni izleyeni sen izlemelisin. Avken avcı olup, seni avlayacak olanı avlamalısın..."

Ged hiçbir şey söyleyemiyordu.

"İsmi, Ar nehrinin yeryüzüne çıktığı yerde koydum senin," dedi büyücü.

"Dağlarda doğup, aşağı denize dökülen bir nehirde... İnsan, yürüdüğü yolun sonunun nereye varacağını bilebilir, ama varlığının başlangıç noktasına tekrar geri dönüp dönemeyeceğini asla bilemez. Eğer akıntının girdabına kapılıp bir yere tutunamazsa akıntı onu kaynağından söküp denize aktığı yere dek sürükleyip götürür. Ged, sen bana, yani Gont'a geri döndün. Şimdi etrafına iyi bakmalı ve asıl kaynağını araştırmalısın. Hatta, asıl kaynağın gerisinde yatanları da öğrenmelisin. İşte sana gereken herşeyi orada bulabileceksin..."

"Orada mı?" Ged korkudan titriyordu. "Nerede?"

Cevap vermedi Ogion.

"Eğer dönüp..." bir süre sustu ve. "Ve eğer dediğiniz gibi beni avlayacak olan şeyi avlayacak, avken geri dönüp bir avcı olacaksam, o zaman buna çok yaklaştım demektir. Çok bekleyeceğimi sanmıyorum. Onun tüm istediği benimle yüzyüze gelebilmek. Bunu iki kere yapıp, ikisinde de beni altetmeyi başardı..." dedi.

"Üçüncüsünde herşey daha farklı olacak," dedi Ogion.

Ged odanın içinde dönüp duruyordu. "Eğer beni yenecek olursa..." dedi. Hem kendi kendine, hem de Ogion'la konuşuyor gibiydi. "Benden aldığı gücü kullanacaktır. Şu an tehdit ettiği yalnızca benim, ama içime girip herşeyime sahip

olduğu zaman bu tehdit beni aşacaktır."

"Doğru, fakat önce seni yenmesi gerekir bunun için..."

"Eğer yine kaçmaya başlarsam o beni bulacaktır... Tüm gücümü kaçarken kullanmış olacağım..." Ged bir süre daha odanın içini arşınladı. Aniden durup efendisinin yanına diz çöktü. "Erdem adasında bir sürü hocam oldu, ama benim gerçek hocam ve efendim sizsiniz!" Bunları içinden geldiği gibi söylüyordu. Sevgiyle, mahzun bir mutlulukla...

"Şükürler olsun ki," dedi Ogion. "Artık bunu anladın. Ama bu pek uzun böyle devam etmeyecek ve sonunda sen benim efendim ve hocam olacaksın!" Kalktı, ateşe birkaç odun atarak üzerindeki halkaya çaydanlığı astı. Sonra üzerine koyun postundan paltosunu giyerek, "Keçilere bakmam lazım, ben dönene kadar, çaydanlık sana emanet delikanlı," diyerek dışarı çıktı.

Paltosu ve çizmeleri karlanmış geri geldiğinde elinde porsuk ağacından uzun ve sağlam bir değnek vardı. Üzerindeki kolları eşiğin başında silkeleyip içeri girdi. Bütün bir öğleden sonrayı bu ağaç parçasını bıçak ve rendeyle düzelterek geçirdi. Akşam yemeğinden sonra da aynı işe bu kez mum ışığı altında devam etti. Bir yandan aletleri kullanarak, diğer yandan güçlü tılsımlar yayarak, o ham ağaç parçasını titizlikle, pürüzsüz ve çok güzel bir büyücü اساسına çevirmişti. Çalışırken bazen bir şarkı mırıldanıyordu hafiften. Uzandığı yerden onu yarı uyur yarı uyanık dinlerken, Ged kendini Ten Alders'deki cadının kulübesinde sandı. Karlı bir akşam, ocağın ateşinin aydınlattığı tavanda asılı çeşit çeşit bitkilerden yayılan o güzel kokuları duyuyordu burnunda. Büyülü şarkıların mırıltıları Ged'i oradan alarak karanlık güçleri dize getiren kahramanların hikayelerinin geçtiği o uzak ülkelere uçuruvermişti.

"İşte tamam.:" dedi Ogion, asayla işi bittiğinde. "Başbüyücünün sana verdiği ilk asa da porsuk ağacındandı. Ben de bu güzel seçime uydum. Umarım ötekini aratmaz. Şimdi artık uyuyalım. Haydi iyi geceler oğlum."

Teşekkür etmek için bir söz bulamayan Ged, kalkıp cumbalı yatağına doğru yürüdü. Arkasından onu seyreden Ogion duyamayacağı bir sesle "Benim genç şahinim... Yolun açık olsun, iyi uç..." diyebildi ancak.

Ogion, soğuk şafakla uyandığında Ged gitmişti. Yalnızca geride Ogion'un okuyabileceği bir mesaj bırakmıştı. Büyücülerin kullandıkları gümüş harflerle şömine taşlarının üzerine yazılmıştı. Ve Ogion onları okuduktan hemen sonra görünmez oldular; "Hocam, izninizle biraz avlanacağım!"

Ged, öğle olmadan Gont limanına varmıştı. Ogion'un verdiği giysileri giymiş, ayrıca uzun kış yolculuğunda onu sıcak tutup koruyacak olan içi kürklü pelerini de yanına almayı unutmamıştı. Yürürken yaslandığı kara asasıyla kent kapısının önüne geldi. Kapının ejder sütunları önünde nöbet bekleyen muhafızlar ilk görüşte onun bir büyücü olduğunu anlamışlar, soru sormaya gerek duymadan içeri girmesine izin vermişlerdi. Rıhtımda ve balıkçı barınağında rastladığı kimselere kendisini çok kısa bir süre içinde kuzeye ya da batıya Enlad, Andrad veya Oranea'ya götürebilecek bir gemi olup olmadığını sormuş, ama herkes bir ağızdan gündönümü festivaline dek hiçbir geminin limandan ayrılmayacağını söylemişti.

Handakiler, buralarda pek sık karşılaşmadıkları bir büyücüyle mis gibi tereyağı kokan yemeklerini paylaşmaktan büyük zevk duyacaklarını söyleyerek, onu aralarına davet ettiler. Yemekten sonra bir süre daha onlarla oturmuş ve o ağır aksak, kaba Gont dilindeki sohbetlerini dinlemişti. Dinlerken, içinden herşeyi unutup, doğup büyüdüğü sevgili memleketi olan buralarda, ömrünün geri kalanını bu insanlar gibi sade ve sakin bir şekilde geçirmek geçti. Bir anlık bir istekti bu, oysa yapması gereken şeyler başkaydı. Bu şehirde daha fazla kalamazdı. Limanın dışında bir yerlerde, onu buralardan götürebilecek bir tekne bulmalıydı. Gont limanının sahilinden kuzeye doğru yürüyüp bir balıkçı köyüne vardığında sonunda satılık bir tekne bulabilmişti.

Teknenin sahibi olan ihtiyar balıkçı, asık yüzlü ve inatçı biriydi. Teknesinin boyu yaklaşık dört metre kadardı ve oldukça kötü durumdaydı. İhtiyar bu çürümeye başlamış, yüzeceği bile kuşkulu hurda yığını için oldukça yüksek bir fiyat istiyordu. Kendisi, oğlu ve diğer teknesi için bir yıllıkına denizlerde güven içinde olmalarını sağlayan bir tılsım. Gont'lu balıkçılar, denizden başka hiçbir şeyden korkmazlardı, bir büyücünden bile...

Takımadaların kuzeyinde çok yaygın olan bu tılsımın şimdiye dek bir denizciyi fırtınalardan kurtardığı duyulmamıştı. İç denizleri iyi bilen usta bir denizciye güvenlik sağlayabilirdi belki ama Ged yine de ondan istenilen şeyi eksiksiz yerine getirdi. Bunu yaparken de hiç gocunmamıştı. Bu uzun, sabır ve

zahmet isteyen işi ertesi günün akşamına dek sürdürmüş, bir an olsun düşüncelerinde onu yalnız bırakmayan gölgeye karşın, uğraşıp hiçbir eksiği kalmayınca dek tamamlamıştı. Tılsım bittiğinde neredeyse ölü denecek kadar yorulmuştu. Yaşlı balıkçının kulübesinde, onun için hazırlanmış balina bağırsaklarından örülme hamağa uzanır uzanmaz uyuyup gitmişti. Uyandığında ocaktaki kurutulmuş ringa balığının kokusu, kulübeye yayılıyordu. Bu güzel kokuların kabarttığı iştahla güzel bir kahvaltı yaptı. Yemeği biter bitmez köyün altındaki koyda yatmakta olan yeni teknesinin yanına gitti.

Yavaşca suya doğru ittiğinde tekne ağır ağır su almaya başladı. Ged bir kedi çevikliğiyle üzerine atladı ve acele ile, Low Torning'de öğrendiği gibi su alan kısımları tahta ve balmumuyla kaplamaya başladı. Bunları yaparken bazı büyülerden de yararlanmayı ihmal etmemişti. Biraz ileride, olanları seyreden köy halkı onun bu hızlı ve becerikli ellerine hayretle bakıyordu. Sonunda işi tamamlayıp, teknesini uzun deniz yolculuğuna dayanabilecek bir hale getirmeyi başardı. Bir tek, direk ve yelken kalıyordu geriye. Ogion'un ona verdiği asayı, teknenin tam ortasına dikerek direği yapmış oldu. Rüzgar tezgahında, tılsım mekiğiyle ördüğü beyaz yelkeni de direğin üzerine geçirdiğinde, herşey tamam olmuştu. Kadınların hayran bakışları arasında, hafif bir tılsım rüzgarıyla dolan sihirden yapılma ak yelken, onu zırlı kayalıkların dışına doğru taşıyordu şimdi. Sahildeki köylüler, bu her tarafı delik deşik olan hurda yığının şimdi bir martı gibi narin, ama hızla koyun lacivert sularında süzülüp gidişini ağızları açık seyreliyorlardı. Donduran rüzgara karşın hepsinin yüzünde gülümseme vardı. Kimileri Ged'in peşinden el sallıyorlardı, o da onlara el salladı...

Koyu ve kayalık geçidi aştıktan sonra Gont denizindeydi artık. Uçarak geldiği yönden geriye, Oranea'ya doğru yol alıyordu. İzleyeceği rota hakkında hiçbir plan yapmamıştı. Düşündüğü tek şey, Osskil'den kaçarken izlediği yolda onu aramakta olan gölgeyle mutlaka karşılaşacak olmasıydı.

Bu kez onunla denizin üzerinde karşılaşmalıydı. Bunu neden istediğini kendi de tam bilmiyordu. Belki de buna neden, şimdiye dek onunla hep karada karşılaşmış ve her seferinde de yenilmiş olmasıydı. O kara belanın geldiği yerde su yoktu. Onun geldiği yerler karanlık, ölüm rüzgarlarının devamlı estiği çöllerdi... Hem sonra onun gibi bir iblis asla denizlerden çıkmış olamazdı nasıl olsa. Denizler korkunç tayfunları ve türlü canavarları saklarlar ama hiçbiri lanetli değildir. Lanet karaya, toprağa aittir. Denizlerdeki tehlike ne kadar güçlü olursa olsun, yine de

insan onu yenmeyi başarabilir," diye düşünüyordu. Üstelik ezeli takipçisinin onu yenmesi durumunda, en son olarak onu da beraberinde denizin karanlık diplerine çekebilirdi. Kendi bedeninin ağırlığıyla ile bir daha kötülük yapmak için yeryüzüne çıkmasına sonsuza dek engel olabilirdi. Evet, belki yaşamını yitirecekti ama bu gölgenin de sonu olacaktı.

Siyah bulutların, kasvetli bir perde gibi indiği karanlık ufka doğru azgın dalgaların üzerinde yelken açmıştı. Tılsımlara gerek duymadan, kuzeybatıdan esen sert bir rüzgarla yoluna devam ediyordu. Yalnızca arada bir, tekneyi tekrar rotasına oturtmak ve rüzgarı doğru alabilmek için birkaç küçük tılsıma gereksinimi oluyordu. Her yönü dikkatle gözleyerek ilerliyordu. Balıkçının karısı yolda yanına alması için biraz ekmek ve bir kavanoz su vermişti. Birkaç saat sonra Gont ve Oranea arasındaki tek kara parçası Kamebar kayalıkları görüldüğünde, ağızından biraz yiyip içti. Kayalıkları geçtikten hemen sonra dümeni batıya kırıp, hafiften yağan karla ilerlemeye devam etti. Şimdiye dek ne bir gemi, ne de bir kuşa rastlamıştı. Teknenin dalgalarda çıkardığı sestten başka bir şey duyulmuyordu. Kıpırdayan yalnızca kara bulutlar ve koca dalgalardı. Başını kaldırıp, tepede hızla kaymakta olan yoğun bulutlara baktığında, çok kısa bir zaman önce aynı bulutların üstünden ok gibi geçtiğini hatırladı. Ama şimdi onların altında kalmış ve ağır ağır geldiği yöne doğru ilerlemekteydi.

Önünde uzanan kara ufka dikkatlice bakıyor fakat hiçbir şey göremiyordu. Devamlı bu karanlık ve ıssız boşluğu kollamaktan yorgun düşmüş gözleri ve bedeniyle, birden oturduğu yerden doğrularak, "Haydi gölge, daha neyi bekliyorsun?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Ama sessizlikte ona yanıt veren. Hiçbir şey kıpırdanmamıştı etrafında. Fakat o şeyin, çok yakında olduğundan o kadar emindi ki... Bir daha bağırdı, "Ben, Küçük Atmaca buradayım, ben Ged... Ve şimdi gölgemi çağırıyorum!"

Deniz bir anda garip bir şekilde çırpındı ve tekne gıcırdamaya başladı. Beyaz yelkenin üzerinden ılık gibi hafifçe bir esinti geçti. Yelken direği olarak kullanığı asasına sımsıkı sarılarak, esintinin geldiği, buz gibi çiseleyen göğe doğru dikkatlice baktığında, uzaklarda yağmurun dövdüğü denizin üzerinden yaklaşan gölgeyi gördü.

Ama ne Osskil'li kürekçi Skiorh'un, ne de Roke tepesinde bürünmüş olduğu hayvanın kılığındaydı. Rüyalarındaki o garip şeye de benzemiyordu hiç. Ve gün ışığında olmasına karşın, şimdi bir şekli vardı. Çünkü son karşılaşmalarında Ged'in

gücünün bir kısmını kendisine aktarabilmiş. gün ışığında olsa bile, çağırısına yanıt verip gelebilmişti. Şimdi bir insanı andırıyordu. Bir gölge olmasına karşın gölge gibi davranmıyordu. Öylece Enlad'dan Gont'a dek denizin üzerinden gelebilmişti. Evet, bu rezil şey dalgaların üzerinde yürüyebiyordu ve gitgide ona yaklaşıyordu.

Günün aydınlığı onu yarı kör kılmişti. Ayrıca oraya kendiliğinden gelmiş değil de çağırılmış olduğundan, o Ged'i farketmeden önce Ged onu farketmişti.

Bir zamanlar o şeyin Ged'e yaptığı gibi. Ged'de şimdi onu her gölgenin arasından rahatlıkla seçebiliyordu.

Ged bu ıssız kış denizinin ortasında durmuş, kendisini korkutan şeye bakıyordu. Yüzüne şamar gibi inen rüzgara ve tekneyi beşik gibi sallayan koca dalgalara karşın, gittikçe yaklaşan o şeyden gözlerini ayıramıyordu. Sonunda gölge de onu fark etti. Ged, şeyin kendisine dokunuşunun iğrenç duygusunu anımsamaktan kendini alıkoyamıyordu. Şimdi bir tek o duygu vardı beyninde. Hareketsizce onu kendinden çekip alacak olan o soğuk ve acı dolu dokunuşu bekliyordu. Ama birden güçlü bir rüzgar büyüyle beyaz yelkenini şişirdi ve altındaki tekne karşıda dalgaların üzerinde asılı duran o lanet şeyin üstüne doğru ok gibi fırladı.

Bunu beklemiyordu gölge... Bir an kalıp bocaladı ama sonra dönüp kaçmaya başladı. Gölge kuzeye kaçıyor, Ged ise teknesiyle onu izliyordu. Gölge hızına karşı, büyü hızı... Ve her ikisine de karşı esen şiddetli bir fırtına ve yağan yağmur... Teknesinin üzerindeki bu genç adam, tilkinin peşindeki av köpeklerine bağırarak bir avcı gibi, rüzgar ve dalgalara emrediyordu. Söz dinleyen rüzgar ve dalgalarda, tekneyi sırtlayarak aradaki mesafeyi gitgide kapatmaya başladılar.

Gölge, dönüp bir yarım daire çizerek, bir an önce izini kaybettirebileceği bir karanlık bulmak umuyla Ged'e doğru esen kasırgayı arkasına almaya ve böylece ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Gölgenin bu ani manevrasına karşın, ustalıklı teknesini o yöne döndüren Ged, tekrar peşine takıldı. Şimdi bir kat daha hızlıydı ama buna gölge de gittikçe daha belirginleşiyordu. Yağmur, karla karışık yağmaya başlamış, yüzünü ve göğsünü sızlatır bir hal almıştı. Bu havada ancak otuz adım ilerisini, o da zorlukla görebiliyordu. Ve bir süre sonra kasırganın şiddeti iyice arttığında Ged'in herhangi bir şey görmesi olanaksız olmuştu. Ged şimdi gölgeyi tümüyle kaybetmişti. Denizde bile olsa, böyle bir durumda gölgeyi takip etmenin, kendisini tehlikeye atacağını biliyordu. Her ne kadar rüzgara yavaşlaması için emrediyorsa da, tekne pruvasına vurup köpükler saçarak korkunç dalgaların

üzerinden kayarak yine aynı yöne hızla gitmeye devam ediyordu.

Uzun süren takip esnasında, av ve peşindeki avcı, yollarını çok çabuk ve bilinmez yönlerle çevirmişlerdi. Hava kararmıştı. Ged bu süre içersinde Gont'un güneyindeki Spevy ve Torheven'in açıklarında bir yerde, hatta bu adaları da geçerek, onların ilerisindeki sulara dek gelmiş olabileceğini tahmin ediyordu.

Sonunda gölgeyi çok yakınında bir anlığına da olsa görebilmişti. Şimdi doğal esen rüzgarlar tamamen dinmiş ve yağın sulu kar yerini dondurucu kalın bir sise bırakmıştı. Sisler arasından çok az görebildiği gölge, tekrar önündeki sislere dalmış ve kaybolmuştu. Ged yine rüzgar ve dalgalara emrederek, gölgenin peşi sıra, hiçbir şey göremediği kalın sisin içine girdi. Gittikçe daha da ağırlaşan sis katmanları Ged'in çağırdığı rüzgarın etkisiyle bir anlığına birbirlerinden ayrılıyorlardı ama hemen tekneyi kucaklayarak içine alıyor ve bir şey görmesine engel oluyorlardı. Ged, sisi temizleyecek olan, açıklık tılsımının daha ilk sözlerini söylüyordu ki, gölge tekrar önünde beliriverdi. Bu kez daha yavaştı. Sis in artıkları, yüz süz başının üzerinden kıvrılarak kayboluyordu. Deforme olup değişmiş bir insan gölgesini andırırl bu şey in, onu karaya doğru çekmeye çalıştığını farkettiğinde artık çok geçti. Hemen önündeki kayalıkları, hızı ve sis nedeniyle çok az kala görebilmiş ve bu süre içinde de manevra yapamamıştı. Sığ kayalara büyük bir gürültüyle bindiren tek neden, ileri doğru bir taş gibi fırlayıp karanlık sulara gömüldü. Ama düşerken esasına sıkı sıkı sarılmayı ihmal etmemişti. Büyük bir dalga onu bir kayanın üzerine attı. Bir insanın ancak tutunabileceği büyüklükte bir kaya parçasıydı bu.

Ogion'un armağanı olan sağlam asa kırılmamış, kuru bir kütük gibi suyun üzerinde yüzyordu. Ona sıkı sıkı sarılarak kendini tekrar azgın sulara bıraktı. Geri çekilen dalgalarla bir an sığ kayalardan uzaklaşmış ama yeniden gelen büyük bir dalga onu yine aynı yere getirmişti. Buz gibi soğuk denizin, kör edecek kadar tuzlu suyunda boğulmamak için başını yukarıda tutmaya çalışıyordu. Onu her geri çeken dalgayla yüzmeye çabılıyor ve tekrar gelen dalgaya kendini teslim ediyordu. Bütün gücünü ve esasını kullanarak önce sağ salım sahile çıkmaya çalışıyordu. Ne yöne yüzeceğini bilmeden, yükselip alçalan koca dalgaların üzerindeki bir paçavra gibi, bilinmeyen bir yöne sürüklendi. Artık soğuktan donan kollarını kıpırdatamıyordu. Etrafı alabildiğince sularla kaplıydı ve hiçbir şey göremiyordu. Sonunda teslim oldu. Kendine geldiğinde sahile vuran dalgaların etkisiyle bir o yana bir bu yana savruluyordu. Dalgalar onu çürük bir tahta parçası gibi kumsala atmıştı. Hala yarı

yarıya suyun içindeydi. Her iki eliyle sımsıkı kavradığı asası da yanındaydı. Hareketsizce öylece yüzüstü uzanmış, nerede olduğunu göremiyordu.

Ancak uzun bir süre sonra kıpırdayabildi. Dizlerinin ve ellerinin üzerinde doğrularak, soğuk ve ıslak kumlarda emeklemeye başladı. Çok karanlıktı. Zorlukla emredebildiği asası önünü aydınlatan hafif bir ışık yaymaya başlamıştı. Asanın yardımıyla yavaşça bir kum tepesinin üstüne doğru sürünerek tırmanıyordu. Bu şimdiye dek yaptığı en zor işti. Elleri altındaki ıslak kumlar toprağa dönüşürken, deniz ve rüzgarın kulakları sağır eden sesi de ağır ağır alçalmaya başladı. Sonunda zor da olsa yana doğru başını kaldırdığında tepenin üzerinden yıldızları görebildi. Soluk alıp verişinden başka bir şey duymuyordu şimdi ve yüzüne bir bıçak gibi inen yağmuru duyumsuyabiliyordu yalnızca.

Hareket etmesi biraz ısınmasına neden olmuştu. Kum tepesini aştığında, sert rüzgara ve yağın yağmurdan biraz da olsa korunabileceği bir kuytu bulmuştu. Daha sonra ayakları üzerinde doğrulup asasına daha kuvvetle ışımasını emretti. Çünkü etraf şimdi daha da karanlıktı. Böylece asasına yaslanarak, adanın içlerine doğru zorlukla yarım kilometre kadar ilerledi. Bir tepenin üzerine geldiğinde denizin sesi tekrar duyulmaya başlamıştı ama bu kez arkadan değil tam önünden geliyordu. Tepeden yine denize, sahile iniliyordu. Burası bir ada olamazdı... Olsa olsa, koca okyanusun ortasındaki bir kum resifiydi burası...

Ümitsizliğe kapılamayacak kadar yorgundu. Uzun bir süre asasına yaslanıp dinlendi ve tekrar yürümeye başladı. Acımasızca esen rüzgarı arkasına almaya çalışıyordu. Böylece daha az üşüyebileceği, rüzgar ve yağmurun erişemeyeceği bir sığınak arıyordu. Tepeden aşağılardaki kuytuları asasıyla tararken birdenbire yosun ve toplama kütüklerden yapılmış derme çatma bir yer gözüne ilişiverdi.

Böyle bir şeyi ancak çocuklar yapabilir diye düşündü. Kulübenin alçak duvarındaki kapıyı asasıyla çaldı. Kapı kilitli değildi. İterek açtı ve içeri girdi. Başta tavana değiyordu. Yanan odunların aydınlatığı ocağın başında korkudan sinmiş, ona bakan uzun ve bembeyaz saçlı bir adam duruyordu. Adam yalnız değildi. Yerdeki paçavraların arasında gizlenmeye çalışan bir kişi daha vardı ama onun cinsiyetini anlayamamıştı.

"Size bir zarar vermem," diye fısıldadı Ged.

Yanıt vermediler. Her ikisinin de gözleri dehşetle parlıyordu. Elindeki asayı bir kenara bırakırken, yerdeki inleyerek korktuğunu gösterir bir ses çıkardı. Bu ses ancak bir kadından çıkabilirdi. Ged, yağmur ve denizden külçe gibi olmuş pelerini

ve diğeri giysilerini çıkarıp bir kenara yığı ve ateşin başına çömeldi. "Sarılabileceğim bir şeyiniz var mı?" dedi. Sesi, birbirine vurmakta olan çeneleri arasından zorla çıkmıştı. Duymuş olsalar bile iki ihtiyar yanıt vermedi. Yanıbaşındaki yatağın üzerinden uzanıp, eskilik ve kirlilikten üzeri yer yer kararmış keçi postundan örtüyü çekerek üzerine aldı. Bir yandan kurulanırken, "Daha odunuz var mı? Ateşi biraz kuvvetlendir, ihtiyar. Size bir zarar vermem, korkmayın," diye fısıldadı.

Ne dediğini anlamamış, korku dolu gözlerle seyrediyorlardı.

"Beni anlıyor musunuz, Hardic dilini konuşabiliyor musunuz?" Ged durdu ve sonra "Kargad?" diye sordu.

Son söylediğini anladığını gösteren bir baş işareti yapan yaşlı adam bu hareketiyle üzgün bir kuklayı andırıyordu. Ne yazık ki Ged, pek Kargca bilmiyordu. Bu yüzden de konuşmaları çok kısa sürmüştü. Ateşi, duvarın kenarında dizili bulduğu çalı çırpıyla güçlendirip, onlardan bir tas su istedi. Genzini ve tüm cildini yakan tuz onu çok susatmıştı. Yaşlı adam sindiği yerden içi su dolu büyük bir deniz kabuğunu işaret etti ve içi tütsülenmiş balık dolu bir diğerini de ateşin üzerine koydu. Ateşin başında oturup kendisine sunulan su ve balıktan biraz atıştırdıkça, canlanmaya ve nerede olduğunu daha çok merak etmeye başlamıştı. Büyülü rüzgarlarla bile olsa, Kargad topraklarına ulaşmış olacağını sanmıyordu. Burası, Gont'un doğusunda, ama Karego-At'ın batısında bir yer olmalıydı. Kum ve tuzdan başka hiçbir şeyin var olmadığı bu küçük adacıkta nasıl birileri yaşıyordu? Bu çok garipti ama, şu anda bilmece çözemeyecek kadar yorgundu.

Ateşin karşısına yaydığı pelerinini ters yüz etti. Gri kürk kaplı dış yüzü hemen kuruyuvermişti. Yünlü iç tarafıysa hala nemli ama sıcaktı. Bir güzel sarınıp, ateşin önüne uzandı. Ev sahiplerine dönüp, "Haydi biraz uyuyalım, zavalcılıklar," deyip, başını kum zemine koyar koymaz uykuya daldı.

Tam üç gece geçirdiği bu isimsiz adacıkta ilk sabah uyandığında her tarafı tutulmuş ve bedeninin her kası ayrı sancıyordu. O gün ve gecesi, ateşin başında bir kütük gibi, tembel tembel yattı. Bir sonraki sabah, biraz daha iyiceydi. Tekrar tuzlu elbiselerini giymek zorunda kalmıştı. Burada onları yıkamaya yetecek kadar tatlı su bulunmuyordu. Olan da ancak içmeye yeterdi. Rüzgarlı, gri sabahın aydınlığında nerede olduğunu, gölgenin onu nerelere kadar sürüklediğini öğrenebilmek için etrafı seyrediyordu.

Her yanı sığ kayalıklarla çevrili, birbuçuk kilometre çapında küçük bir kara

parçasıydı. Her yer kumlarla kaplıydı. Üzerinde bir tek çalı bile yetişmiyordu. Bitki türünden yalnızca yosunlar vardı. Baraka, kum tepelerinin altına kurulmuştu. Malzeme olarak dalgaların alıp getirdiği ağaç parçaları ve yosun kullanılmıştı. Bu kimsesiz iki ihtiyarın yalnız başlarına bütün dünyadan ayrı yaşayıp gittikleri ada işte böyle bir yerdi. Deniz, barakanın hemen aşağısına kadar geliyordu. Bütün yiyeceklerini deniz veriyordu onlara. Bu da taze ya da kurutulmuş balık, deniz böcekleri, salyangozlar bir de kayaların üzerinde bol bulunan midyelerden ibaretti. Eşya olarak kullandıklarıysa barakanın içerisinde yığılı duran paçavralar, birkaç kemik iğne ve olta ucu. olta olarak kullanılan kurutulmuş sinirden misinalardı. Bunları olsa olsa, yazın buralara kadar yavrulamak için gelmiş bir dişi ayıbalığından elde etmiş olabileceklerini düşündü Ged. Böyle bir yere kim uğrayıp bunları bırakmış olabilirdi ki? Bu yaşlı insanlar Ged'i ne hayalet sanmışlar, ne de büyücü olduğu için korkmuşlardı. Korkmalarının tek nedeni, onun insan olmasıydı... Dünyadaki diğer insanları unutacak kadar uzun süredir bu adada yalnız yaşıyor olmalıydılar.

Yaşlı adam hep aynı asık yüzlü ifadeyi koruyordu, yüzü hiç değişmemişti. Ne zaman Ged ona dokunacak kadar yaklaşırsa, hemen geri kaçıp, uzun dağınık ve kirli saçları arasından öfke ve tehdit dolu bakışlar fırlatıyordu. Başlarda Ged'in her ani hareketinde ne yapacağını bilmeden kaçıp ağlayan kadınsa yavaş yavaş Ged'in varlığına alışır görünüyordu. Bir süre sonra ona içmesi için su ikram etti. Ama deniz kabuğunu uzatırken bile çok korktuğu yaşlı gözlerinden belli oluyordu.

Şimdiyse yaşlı kadın, Ged'in onlardan ödünç aldığı ilkel bir keser ve büyü gücüyle çürümüş ağaç parçaları ve yosunlardan bir kayık yapışını ilgiyle izliyordu. Bu iş ne yapım, ne de onarım işine benziyordu. Çünkü bunlar için gerekli olan ağaç ve diğer malzeme yoktu. Bütün herşey büyü gücüne kalmıştı. Ama kadın, yapılan bu inanılmaz işten çok onu yapanı seyrediyordu. Yine aynı bakışlar vardı gözlerinde. Bir ara ayrılıp kayalardan topladığı bir avuç midyeyle geri döndü. Kendisine sunulan bu güzel hediyeyle Ged hemen oracıkta yiyiverdi. Midyeler hala ıslak ve çiğdi. Kadına teşekkür ederek tekrar işine koyuldu. Yaşlı kadın cesaretini iyice toplamış olacak ki, gittiği kulübeden bir süre sonra elinde eski bir posta sarılı bohçayla geri geldi. Bir an, çekingen bir tavırla yüzüne bakıp sonra bohçayı açmadan Ged'e uzattı. Onun görmesini istediği şeyler vardı içinde.

Bohçanın içindeki, incilerle bezenmiş gümüş işlemeli küçük bir çocuk elbisesiydi. Uzun yıllardır saklandığı belli olan bu elbise sapsarı kesilmişti ve üzeri

tuz kristalleriyle doluydu. Ged bir köşesine işlenmiş olan armayı görür görmez tanıdı. Kargad İmparatorluğunun soyundan gelenlere ait çift ok işaretini taşıyordu. Yenilmiş bir hanedanlığın armasıydı bu.

Yaşlı kadın, ayıbalığı derisinden bohçanın içinden çıkan bu kırıksık ve solmuş elbisenin iç tarafına dikilmiş gizli bir cepten bir şeyler çıkarıp Ged'e uzattı. Kararmış bir metal parçasıydı. Kırılmış bir yüzüğe benziyordu. Ged kadının yüzüne bakıyor ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Onu Ged'e hediye ediyordu anlaşılan. Eline aldığı anda, tedirgin yüzü bir anda yeniden gülümsemeye başlamış, başını heyecanla sallamıştı. Elbiseyi tekrar özenle katlayıp, deri bohçanın içine koydu ve ayaklarını sürüye sürüye barakaya geri döndü.

Ged, kırık yüzük parçasını mintanının iç cebine koydu. Bu olay onu bir hayli duygulandırmıştı. Şimdi herşeyi daha açık görebiliyordu. Bu iki zavallı ihtiyarın, bir zamanlar hanedan kanı dökmekten çekinen bir tiran tarafından Kargad sarayından alınarak burada ölüme terkedilmiş iki asil çocuk olduğunu biliyordu. Ama bu çocuklar ölmeyecekler ve kırk belki de elli yılı aşkın bir süredir hayatta kalmayı, insanlıklarını unutmama pahasına da olsa başaracaklardı. Bu iki ihtiyar, ıssızlığın prens ve prensesiydiler.

Ama Ged, asıl gerçek hikayeyi Kargad topraklarındaki Atuan mezarlarına, Erreth-Akbe'nin kayıp yüzüğünü bulmak için gideceği zaman öğrenecekti.

Adadaki üçüncü gecenin sabahında doğan güneş, oldukça soluk ve zayıf aydınlatıyordu çevreyi. O gün gündönümüydü. Yılın en kısa günüydü yani. Çürük yosun ve tahta parçalarını kullanarak büyülerle yaptığı teknesi artık hazırды. Bu yaşlı ev sahiplerine isterlerse onları da buradan alıp götürbileceğini anlatmaya çalıştı. Onları Gont, Spevy veya Torikles'e bırakabilir ya da Karego-At'ın ıssız bir sahiline ç kartabilirdi. Her ne kadar Karg suları takımadalardan gelme biri için hiç güvenli bir yer olmasa da, onlar isterse memnuniyetle bunu yapacaktı. Ne söylemek istediğini kavrayamayan kadın boş boş bakıyordu ama yaşlı adam Ged'in neyi kastettiğini anlamış, inatla başını sallıyordu. ıssız adalarını terketmeyeceklerdi. Dış dünya hakkında tek anımsadıkları küçük bir çocuğun hafızasında yer etmiş olan vahşet, kan ve çılgınlardı. Niçin bir daha geri dönmek istesinlerdi ki?

O sabah Ged artık iki garip ihtiyardan ve en az onlar kadar garip bu adacıktan ayrılıyordu. Kendisiyle herşeylerini paylaşan insanlara çok şey borçluydu. Hele yaşamında aldığı en anlamlı hediyeği ona sunan yaşlı kadını ömrü boyunca hiç unutmayacaktı. Onlara bir şekilde teşekkür etmeliydi. Asasını

dokundurarak bu tuzlu sudan başka bir şeyle yıkanmamış kumlardan bir pınar çıkardı. En az Gont'un tepelerinden akan pınarlar kadar tatlı ve buz gibi ve asla tükenmeyecek olan bir kaynaktı bu... Bu nedenledir ki, yıllarca sonra buralara uğrayan denizciler bu pınarla karşılaşacak ve bu adaya ve çevresindeki kayalıklara, "Kaynak adası" adını vereceklerdi. Ama ne baraka ne de üzerinde yaşamış olan iki sevimli insandan bir ize rastlayamayacaklardı bile. Deniz ve gök hepsini bir tarafa savurup atacaktı çünkü.

Ged pınarı çıkarırken bu iki ihtiyaç Ged'in, tuz ve kumun karışmış olduğu bu adadan ayrılışını seyretmekten korktukları ya da istemedikleri için barakalarından dışarı çıkmayıp, saklanıyorlardı. İşi bitince, kuzeyden esen iyi bir rüzgarla yolculuğuna yeniden başladı. Artık ihtiyarlar ve adacıkları geride kalmıştı.

Şimdi, önünde onu neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir ava çıkmış olmasına karşın ne avını tanıyor, ne de onu nerede bulabileceğini biliyordu. Bir zamanlar onun kendi peşinde olduğu gibi o da şimdi onun peşindeydi. Şansına ve duyularına güvenmekten başka çaresi yoktu. Tutulamayan, kavranamayan o şeyin Ged'i kıstırdığı gibi, Ged de onu gün ışığında faka bastırmıştı. Artık Ged kendisinin avcı, onun da av olduğundan emindi. Çünkü gölgeyi kovalarken, o bilmediği sahilde yarı ölü bir halde yatarken, düşmanı geri dönüp onun bu zayıf anından yararlanacağı yerde, arkasına bakmadan kaçmaya devam etmişti.

Ogion'un doğruyu söylediğini şimdi anlıyordu. Yüzünü ona döndüğü sürece gölge gücünü ondan asla alamazdı...

Şimdi, bu soğuk denizde ne yöne doğru gideceğini bilmese de hep yüzünü ona çevirmeliydi. Ged, rüzgarların ona getireceği şansa inanıyordu. Bu yüzden güneybatı yönünde ilerlemeye devam etti.

Akşama çok az bir zaman kala, iskele tarafından Karego-At olması olası bir karanın ufuktaki silik izi görünmeye başlamıştı. Artık yoluna daha da dikkatli devam etmeliydi. Zira şimdi tehlikeli beyaz barbarların iç sularında seyrediyordu. Gözlerini dört açarak, ufukta her an görünebilecek olan Karg'lı korsan kadırgalarını gözlüyordu. Bir yandan da eski bir anıyı tazeliyordu. Çocukluktan kurtulmaya başladığı o günlerin sisli bir sabahında, sisler ve göğe yükselen alevlerin arasında, Ten Alders'e doğru yaklaşan uzun mızraklı Karg savaşçıları... Ve sonra gölgeyi düşündü. Düşündükçe yüreği ezildi. Nasıl olur da, gölge onu o sislerin arasında kendi oyununa getirip bir kez daha attederdi. Az kalsın orada körü körüne bir aptal gibi can verecekti...

Uzaktaki büyük kara çizgisi görünmez olmuş. doğu tarafı akşamın yaklaşmasıyla gittikçe koyulaşıyordu. Ama Ged hala rotasını güneydoğuda tutarak yoluna devam ediyordu. Çok ötelerde batmakta olan güneşin kızılığınca, yükselen koyu dalgaların arasında bir görünüp bir kayboluyordu artık. Ve Ged, yüksek sesle şarkı söylemeye koyulmuştu. Adeta bağıırıyordu. Şarkı bittiğinde, Genç Kral efsanesinden anımsayabildikleriyle devam etti. Bu akşam, tüm takımadalarda ve Roke'ta gündönümü festivali kutlanıyordu. Ged de kendince söylediği bu şarkılarla katılıyordu buna. Denizin sessizliğinde, kendi sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Kış yıldızları, zifir gibi karanlık gökyüzünden bir bir çıkıyorlar ve ona eşlik ediyorlardı.

Yılın en uzun gecesinde o uyanıktı ve bir uçtan bir uca yıldızlarla bezeli göğü seyreliyordu. Belki bir an uyuyabilirdi ama onu yoran bu sert ve soğuk rüzgarlarla daha da acımasız hale gelen bu yolculukta zamanının büyük bir çoğunluğunda uyanık kalması ve bir yandan tılsımlarla ayakta duran teknenin batmaması için sürekli bir şeyler yapması gerekiyordu. Yosun ve denizle gelmiş maddelerden oluşturduğu tekneyi bir arada tutan bağlama tılsımını sürekli yenilemesi gerekiyordu. Sonra aynı şeyi rüzgarlardan ördüğü yelken bezi için de yapması, onu da canlı tutması zorunluydu. Yoksa hepsi birden, bir çöp yığını gibi denizin üzerine saçılıverirdi. Ged bunları yaparken en güçlü tılsımlardan yararlanmıştı ama yine de bunları bir gece boyunca bırakıp uyuyamazdı. Aslında bir yunusun ya da bir şahinin kılığında daha hızlı yol alabilirdi ama Ogion'un öğüdüne uyması ve böyle gitmesi onun için en uygun yoldu. Ogion ve sözlerinin değerini biliyordu çünkü... Yıldızlar ağır ağır batıya doğru kaymaya başlamışlardı. Uzun gece yerini yeni yılın ilk sabahına bırakırken Ged hala güneye doğru yelken açmaya devam ediyordu.

Güneşin doğu ufkundan sıyrılıp kurtulmasına az bir zaman kala ötelerde görünen kara çizgisine dümen ırmıştı. Gündoğuşuyla rüzgar birden kesildi. Yolun geri kalanını alabilmesi için, yelkenini şişkin tutacak bir tılsıma gereksinimi vardı artık. Karaya yaklaştıkça eski korkuları tekrar yüreğini kaplamış, onu geri dönüp kaçması için uyarıyordu. Ama o korkularının üzerine gitmeliydi. Aynı peşinde olduğu ayının, korkunç ayak izlerini izleyerek ilerleyen ve avının her an dönerek karşısına dikileceği duygusuna kapılmış bir avcı gibi, o da avına çok yaklaşmış olduğunun farkındaydı.

Yaklaştıkça daha büyük görünmeye başlayan bu yerde bir gariplik vardı. Uzaktan, duvar gibi dağların indiği dik bir kıyı gibi görünen yerler aslında

birbirinden dar ve karanlık kanallarla ayrılmış birçok kayalıklardan oluşuyordu. Bu yerin neresi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yalıtım kulesinde öğrendiği haritalardan hiçbirinde, takımadaların doğu menziline dışında bulunması gereken bu ada ve yer hakkında bir bilgiye rastladığını anımsamıyordu. Önünde uzanan bu yerde sadece korku vardı. Adanın sık ormanları arasındaki karanlık yarıklardan birinde sinmiş duran şeye doğru dümen kırdı.

Adanın önüne kadar gelmiş, en fazla iki kadirge genişliğindeki bir geçitten içeri doğru giriyordu şimdi. Her iki yamaca vuran koca dalgalardan geriye çamur sıçırıyordu. Karanlık boğazdan ağır ağır içeri şokuldu. Deniz burada hapis olmuştu. Etrafını çevreleyen dik kayalıklar göğe dek yükseliyordu sanki. Karaya çıkabileceği bir yer, bir koy yoktu. Kayalardan oluşan dik duvarlar ve onların karanlık yansımaları ile şimdi her yer sessiz ve esintisizdi.

Osskil kırlarında ve sisli kayalıkların üzerinde gölge onu iki kez oyuna getirmişti. Acaba burası da üçüncü kez mi olacaktı? O mu gölgeyi burada kıstırmıştı yoksa kendi mi bir tuzağa çekilmişti, bilmiyordu. Yalnızca içindeki korkunç dehşeti ve ne pahasına olursa olsun ileri gitmesi gerektiğini biliyordu. Yapmak zorunda olduğu şeyi yapacak, buraya kadar izlediği korkusunun kaynağını bulup, onu yok edecekti. Çok dikkatli bir şekilde ilerliyordu. Tüm dikkatini önüne, arkasına ve tepesindeki dik kayalık pencereye veriyordu. Açık denizi aydınlatan yeni günün ışıkları arkasında kalmıştı. Burada herşey karanlığın içerisindeydi. Girişin aydınlığı çok ötelerde görünüyordu. İçinde bulunduğu kayalık oyuk o kadar derindi ki, kendini bir dağın kökünde ilerliyor gibi hissediyordu ve kanal gittikçe darlaşıyordu. Önündeki karanlığın içinde bir mağaranın ağzını farkettiler. Yukarıdan kopup gelen kaya parçaları ve yarısını kaplayan ağaç kökleriyle neredeyse görünmez olmuştu. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Denizin ulaşabildiği son noktadaydı artık. Önünde ilerlemesi gereken bir tek yer vardı. Sessiz bir dağın derin kökleri altındaki karanlık bir tuzaktaydı şimdi. Herşey ölümüne sessizdi. Ve gidilecek bir yer de kalmamıştı.

Altındaki keskin kayalara ve yukarıdan inen kök karmaşasına çarpmamaya dikkat ederek teknesini geriye çevirdi. Yüzü girişe bakıyordu şimdi. Geriye bir tek onu buradan çıkaracak rüzgarı çağırmak kalmıştı. Ama tam tılsımı söylüyordu ki, sözcükleri dudaklarında dondu kaldı. Yüreği de... Zorlukla omuzundan geriye doğru baktığında gölgeyi gördü. O şimdi hemen yanında, teknenin üzerindeydi...

Eskiden olduğu gibi yine kendisini kaybedecek miydi? Hayır, bu defa

herşeye hazırды. Bir kol mesafesi kadar yakınına sokulmuş bu ürkek ve titreyen şeyi yakalamak için atıldı. Artık ona hiçbir büyü'nün yardımı olamazdı. Canlı kanlı bedenine karşılık, ruhu ve bedeni olmayan cansız bir varlıkla karşı karşıyaydı. Bir şey söylemeden saldırdı. Hamlesiyle tekne bir an devrilecek gibi oldu. O an soluğunu kesen bir acı. kollarından bedenine doğru akmaya başladı. Bir buzulun soğukluğu içini dolduruyor ve hiçbir şey göremiyordu. Ama elleri karanlık boşluğu kavramıştı.

Öne doğru tökezlenip, düşmemek için teknenin direğine tutunduğu an gözleri tekrar ışığa kavuşmuş ve o an, gölgeyi az ötede sinmiş kendisi gibi titrer görmüştü. Ancak gölge birden durduğu yerden fırlayıp, Ged'in üzerinden bir duman gibi akarak dar çıkıştan kaçıp kayboldu.

Kayık durduğu yerde sarsılarak sulara gömüldü. İçinde diz çökmüş, hareketsizce nefes almaya çalışan Ged, soğuk suyun ellerine dek ulaşmasıyla teknesinin batmakta olduğunu farketti. Onu yüzdüren büyü kayboluyordu. Direk olarak kullandığı اساسını kaldırarak teknenin tekrar yüzmesi için bildiği en güçlü tılsımı söylemeye çalıştı. Fakat bitik bir haldeydi. Elleri ve kolları acılar içerisindeydi ve hiç gücü kalmamıştı. Deniz ve dağın buluşup uykuya daldığı bu derin oyuğun içinde, artık sonunun geldiğine inanıyordu.

İçindeki gücün neden böyle zayıf düştüğünü anlayamıyordu. Nedeni, kaçıp giden o gölge mi yoksa onun acı veren soğuk dokunuşu muydu? Yoksa bu zayıflık uzun süredir duyduğu fiziksel açlık ve yorgunluktan mı kaynaklanıyordu? Ama sonuna dek mücadele ederek onu buradan çıkarıp gölgenin peşine düşürebilecek zayıf bir tılsım çağırabilmeyi başarmıştı sonunda...

Ne korku, ne de istek duyuyordu şimdi. Bu bir kovalama olmaktan çıkmıştı. Artık o ne bir av, ne de avcıydı. Tüm istediği üçüncü kez onunla tekrar yüzyüze gelebilmek ve ona elleriyle dokunup onu kavrayabilmektir. Ama ne yazık ki bu sefer de başaramamış, o şeyi tutamamıştı. Yalnız bu son kez onunla kendisi arasında kopmaz ve ayrılmaz bir bağın varlığını öğrenmiş oluyordu. O şeyi avlamak için bir neden yoktu, ne de onun kaçıp saklanması işe yarardı. Zamanı geldiğinde nasıl olsa tekrar karşılaşacaklardı zaten...

Ged dünyanın hiçbir yerinde şu anda duyduğu rahatlık ve huzuru duyabileceği bir yerin daha var olabileceğini sanmıyordu. Ne gece, ne gündüz... Ne bir ada, ne bir deniz, hiçbir yer... Şimdi şunu biliyordu ki, bu iş böyle halledilemezdi. Başlanan iş bitirilmeliydi...

Zar zor toparladığı kayıkla karanlık geçitten dışarı çıktı. Sabahın parlak ışıkları altındaki engin denizde-kuzeyden esen tatlı bir rüzgarla yol alıyordu.

Denizaslanı derisinden yapılmı kırbasının içinde kalan son suyu da içti ve önünde görünen adanın batısından dolanarak onun da batısında kalan bir diğer adanın arasında uzanan geniş ve uzun geçide doğru dümen kırdı. Batı menziline gösteren haritalarda bu yerleri görmüş olduğunu anımsıyordu. Bunlar, kuzeyden Kargad topraklarına doğru uzanan adalar topluluğunun bir parçası olan Hands adalarıydı. İki adanın arasından geçerek, batıdaki adanın güney sahiline çıktığında vakit öğleden sonra olmuş ve gökyüzü kuzeyden gelen fırtına bulutlarıyla ağır ağır kararmaya başlamıştı. Açıktan kıyıya doğru gelirken, karaya çıktığı yere yakın, küçük bir köy bulunduğunu farketmişti. Acaba orada gereksinim duyduğu bir yudum suyu, sıcak bir ateşi ve yatacak bir yeri ona sunacaklar mıydı?

Ged, adadaki bu köyde üç gün boyunca dinlenip kendine gelmiş ve bu süre içerisinde, bir öncekine benzemeyen sağlam malzemelerden yapılmış iyi bir de tekne bulmuştu. Kuzeydeki birçok benzeri gibi, o da hatalı bir şekilde inşa edilmişti. Birbiri üzerine bindirilmiş kalaslardan meydana gelen bu tekne böylelikle zorlu deniz şartlarına karşı daha dayanıklı bir hale getirilmişti ama Ged bununla yetinmeyip her bir parçasını ayrı bir tılsımla daha da güçlendirerek onu uzun yolculuklara dayanabilir yapmıştı. Tekne en fazla üç kişiyi taşıyabilirdi. Sahibi olan balıkçı kendisi ve kardeşlerinin birçok kötü havada onu güvenle kullandıklarını, birçoklarına göre çok daha iyi bir tekne olduğunu söylemişti.

Gont'daki kurnaz ihtiyarın aksine, bu adam teknesini ona bir büyücü olmasından çekinerek vermişti. Fakat Ged karşılığında, neredeyse kataraktan tamamıyla kör olacak olan gözlerini iyileştirerek borcunu fazlasıyla ödedi. Bu iyiliği karşısında sevincinden ne yapacağını bilemeyen ihtiyar, "Biz bu tekneye Yakamoz adını koymuştuk, ama eğer izin vererseniz, bundan sonra onun adı Keskingöz olsun. Her iki yanına çizeceğimiz gözler de, sizi ve teknenizi sığ kayalıklardan ve bütün tehlikelerden sakınsın. Ben uzun bir zamandan bu yana, dünyada ne denli güzel renkler ve ışıklar olduğunu unutmuştum, ta ki siz çıkıp gözlerimi bana geri verinceye dek.. Lütfen bu isteğimi kabul buyurup, beni ve zavallı teknemi şereflediriniz, efendim..."

Adanın sık ormanları arasındaki bu köyde kaldığı diğer günlerde yavaş yavaş eski gücüne yeniden ulaşan Ged, buna benzer iyiliklerde bulundu. Bu zavallı fakir insanların nelere gereksinim duyduğunu çok iyi biliyordu. O da Gont'daki çocukluğunu böyle insanlar arasında geçirmişti çünkü. Hasta ve sakat olan çocukları tedavi etti, çelimsiz ve hastalıklı hayvanlarına baktı. İşlerini daha iyi yapabilmeleri için kayıklarının küreklerine, tezgah ve ocaklarına ve diğer aletlerinin üzerlerine, Simn büyüsünün işaretini tek tek kazıdı. Evlerinin, ahırjarının çatılarına onları yangından, fırtınalardan ve çeşitli felaketlerden koruması için Pirr muskaları hazırlayıp astı.

Yeni teknesi Keskingöz'ü ağzına dek su ve kurutulmuş balıkla dolduran köylüler, onu tam olarak yola hazır etmişlerdi. Ama Ged, onlarla bir gün daha kalarak köyün ozanlarına, Morred efsanesi ve Havnor halk türkülerini öğretti. Hand adalarına, takımadaların gemileri çok seyrek uğrarlardı, bu nedenle yüzyıllar önce söylenmiş olan bu destanlardan birçoğu buralarda bilinmiyordu. Köylüler yeni duydukları bu hikayeleri ve kahramanları öğrenmeye can attılar. Eğer Ged özgür olsaydı, haftalar, hatta aylarca onlarla kalıp daha nicelerini bu insanlara öğretir ve bu harika destanları küçük ada halkına aktarmış olurdu. Ama ne yazık ki bunu yapacak durumda değildi. Ertesi sabah erkenden, güney menziline doğru açık denizlere yelken açtı. Gölgenin kaçtığı yön güneydi çünkü. Onu bulmak için hiçbir büyü de gerekmiyordu. Aralarında ne kadar denizler, adalar ve mesafeler olursa olsun, onlar koparılamayan bir bağla bağlıydılar. O yüzden, hiç mi hiç acelesi olmadan, ağır ağır ve beklentisizce gitmesi gereken yöne doğru yoluna devam ediyordu. Devamlı esen kış rüzgarlarına bile aldırmadan...

O gün ve gece, ıssız denizde durmaksızın ilerledi. İkinci gün ufak bir adaya vardı. Bir önceki adada burası için Vemish dendiğini duymuştu. Küçük limana toplanan ahali ona sanki hortlak görmüşçesine bakıyordu. Derken aceleyle köyün sihirbazı geldi. O da başta Ged'e dik dik ve soru soran gözlerle bakmış fakat sonra başını saygıyla eğerek, yaltaklanır bir edayla, "Saygıdeğer büyücü, efendim, baştaki kabalığım için beni bağışlamanızı dileyerek sizden bizi yolculuğunuz için, ihtiyacınız olan şeyleri size sunma şerefine ulaştırmanızı, yüksek şahanelerinizden istirham ediyorum. Halkım oldukça ürkmüş, yüce efendim. Çünkü bundan iki gün önce, tıpatıp size benzeyen birisinin küçük, zavallı adamızı bir ucundan öteki ucuna dek tek başına geçtiğini görmüşler. Garip olan, adamın bir gölgesinin olmayışymış ve onu buraya getiren bir gemi ya da başka bir şey de görmemişler. Bu yüzden sizi görünce ürkmüş ve canınızı sıkmış olmalılar, efendim. Onlar ve kendim adına bir kez daha özür diliyorum. Affedin bizi, efendim!"

Ged, bütün bu anlatılanları dinledikten sonra başıyla onları selamlayarak, gerisin geriye dönüp, arkasına hiç bakmadan limana indi ve tekrar açıklara doğru yelken açtı. Ne adalıların tutumundan korkmuş, ne de sihirbazlarını düşmanca bulmuştu. Geceyi denizlerde geçirmesinin tek nedeni ona anlatılan bu hikayeyi düşünmek ve içindeki bilmeceyi çözmekti

Gün bitip gece olduğunda, başlayan yağmurun denizin üzerindeki fısıltıları ertesi günün şafağına dek sürmüştü. Hala esmekte olan hafif güney esintileriyle

Keskingöz ağır ağır yol almaktaydı. Öğleden sonra yağmurun getirdiği sis dağılmış, güneş arada bir bulutların arasından kendini gösteriyordu. Derken, gün bitimine yakın bir saatte, yol aldığı rotanın çok uzaklarından güneşin altın sarısı ışıklarıyla parlayan ada ve mavi tepeleri görüldü. Engin bir suyun ortasında, adadaki evlerden göğe doğru kıvrılan ince dumanların oluşturduğu manzara gerçekten seyre değer bir görünümündü.

Ged, bir balıkçı filosunu izleyerek limandan içeri girdi ve hemen sahile çıktı. Akşam güneşinin yıkamakta olduğu dar parkeli sokaklarda yürüyerek, bir hanın önünde durdu. İçeride, karnını doyurabilecek, yorulan ruhu ve bedenini dinlendirebilecek sıcak ve güzel şeylerin olmasını umarak kapıyı itti. İçerideki masalardan biri dışındaki hepsi yemek ve içmek için gelmiş olan yerli müşterilerle doluydu. O tek masada oturanlarsa yolcu olmalıydılar. Giyisilerinden batı menzillerinden gelmiş tüccarlar olabileceklerini düşündü. Hand adasının çekingen insanların aksine buradakiler rahattı. Kıyafet ve davranışlarıyla tam birer kentliydiler. Bir büyücü olduğunun büyük bir olasılıkla farkındaydılar ama hiçbirinin bunu önemsemiş olduğu yüzlerindeki ifadeden anlaşılmıyordu. Pek oralı olmamışlardı. Sadece her halinden çok konuşkan bir adama benzeyen hancı onunla ilgilenmişti. Fakat sözleriyle bu yeni gelen yabancıya bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Konuşmasında, adadaki diğer kasabaların yanı sıra bu kasaba İsmay'de de kendisi gibi Roke okulunda eğitim görüp, başbüyücünün asasıyla ödüllendirilmiş bir kişinin yerleşmiş olduğundan söz ederek, buralarda yüksek sanatları bilen bir başka ustaya yer olmadığını vurgulamak istiyordu. Gülümseyerek, biraz da alaylı bir ifadeyle: "Bir yerde iki asa varsa, bir gün mutlaka birbirleriyle karşı karşıya gelirler," dedi. "Sizce de öyle değil mi, bayım?" Eğer geçimini büyülerle sağlamayı düşünen bir gezginse, burasının Ged için uygun bir yer olmadığını söylemeye çalışıyordu. Açıkçası burada istenmiyordu. Vemish'de sözünü sakınmadan onu kovanlar, şimdi İsmay'da aynı şeyi oldukça nazik bir üslupla yapıyorlardı. Burası, dostu Vetch'in doğduğu yer olan Iffish adasıydı ve halkı da, dostunun söylediği gibi pek konuksever görünmüyordu.

Diğerlerinin bakışlarından da bu rahatlıkla görülebiliyordu. Bakışlarında, onun kendilerinden apayrı bir dünyadan gelen, başka bir yazgının insanı olduğunu söyleyen bir anlam vardı. Sanki o, ocaklarına esen soğuk bir rüzgar, ötelerden fırtınaları beraberinde getiren kara bir felaket kuşuydu... Ve Ged, bu insanlarla kalmaktansa, kaderinin bilinmez yoluna devam etmenin daha iyi, daha doğru bir

seçim olacağı kanısına varmıştı.

"Birini arıyorum," dedi hancıya. "Burada bir ya da iki gece kaldıktan sonra gideceğim." sesi oldukça soğuktu. Köşede duran porsuk ağacından yapılmış asaya yan gözle bakan hancı başka bir şey söylememiş, önündeki kupayı taşana dek siyah birayla doldurup gözden kaybolmuştu.

Ged, İsmay'de ancak bir gece kalabileceğini biliyordu. Ne burada, ne de başka bir yerde iyi karşılanıyor, bulunduğu yerden eninde sonunda mutlaka ayrılması gerekiyordu. Bu gece burada kalacak ve ertesi sabah erkenden yola çıkacaktı. Yattığında vakit oldukça geçti. Sabah hafif bir kar atıştırmaktaydı. Dışarı çıkıp dolaşmaya başladı. Kasabada herkes bir şeylerle meşguldü. Yaptıkları kardan kaleler arasında birbirlerini kar topuna tutan çocukları, pencerelerden dedikodularını birbirlerine fısıldayan kadınlarıyla, cıvı cıvı, yaşayan bir yerdin burası. Demirci dükkanının önünde durup, uzun uzun ustasının ateşini harda tutmaktan ter, kan içinde kalmış kırmızı yanaklı çocuğu izledi. Batmakta olan güneşin yaktığı pencerelerden yayılan dokuma tezgahlarının seslerini işitiyordu. Akşama doğru, evlerinin kapısı önünde, karısı ve çocuklarıyla kucaklaşıp, sıcak yuvalarına dönen insanları görmüştü. Ged, tüm bunların yabancı olduğunu hissediyordu. O, bu dünyanın dışında, yalnız ve hüzün dolu birisiydi. Kalbi sızlıyordu...

Gece olmuş, o hala sokaklarda dolaşıyordu. Hana geri dönmek istemiyordu. Bir kız çocuğuyla bir erkek önünden konuşarak aşağıya, meydana doğru geçtiler. Ged durdu. Ses yabancı gelmemişti.

Geri dönüp peşlerine takıldı. Arkalarına iyice sokulduğunda onlar da durup geri döndüler. Kız bir adım geriledi ama adam öfkeyle elindeki asayı ona doğru kaldırdı. Yanan sokak lambasının aydınlattığı yolun karanlık kısmında öylece bir an durdular. Ve Ged, karşısındaki, kendini belaya karşı korumak için hamle yapmaya hazır olan adama fırsat vermeden, titreyen bir sesle, "Beni tanıyacağını sanmıştım, Vetch!" dedi.

"Sen!" dedi. Sonra asasını indirip, kollarını Ged'in boynuna doladı. "Seni tanıdım! Hoşgeldin dostum, hoşgeldin! Arkamızdan böyle hayalet gibi yaklaştığın için, sana tanışlık vermediğime inan çok üzgünüm. Ama geleceğini biliyor ve seni bekliyordum, bu aralar..."

"Şu İsmay'lilerin çok övdükleri büyücüler sen olmalısın!"

"Evet, o benim. Fakat dinle, niye seni ilk başta tanıyamadığımı açıklamama

izin ver delikanlı. Belki seni çok aradığım içindir. Üç gün önce... Ha sahi. İffish'e ne gün geldin? Üç gündür mü buradasın?"

"Dün geldim."

"Tam üç gün önce. Quor köyüne giden tepedeki yolda gördüm seni. O ya şendin, ya da tıpatıp sana benzeyen veya seni taklit eden birisiydi. Şehr'in dışındaki o yolda önümde gidiyordu. Onu gördüğümü farketttiği an, hemen yoldan ayrılarak başka bir yöne saptı. Seslendim ama yanıt alamadım, peşinden gittim ama kimseyi bulamadım. Ne de bir ize rastlayabildim. Yalnızca, bastığı yerlerdeki toprak donmuştu. Çok garip bir durumdu. Ve senin öyle bize doğru yaklaştığını görünce, seni ö sanarak tekrar bir oyun oynayacağını sandım. Çok üzgünüm. Ged!" Ged'in gerçek adını söylerken sesini oldukça alçaltmış ve birkaç adım ötelerindeki kız bir şey duymamıştı.

Ged'de aynı şekilde, çok alçak bir sesle dostuna gerçek adını vererek, "Zararı yok Estarriol. karşındaki gerçekten benim ve seni tekrar gördüğüme de çok seviniyorum..."

Vetch, biricik dostunun o basit mutluluktan öte bir şeyler taşıyan sesini duymuştu. Kollarını boynundan çözmeden, Ged'in kulağına gerçeklerin diliyle şöyle fısıldadı: "Ged, bela ve karanlıklardan geliyorsun, yine de gelmiş olman bana yeter." Ve hala garip telaffuz ettiği Hardic dilinde, "Haydi eve gidiyoruz! Böyle karanlık bir gecede, insanın evi gibisi yoktur. Bu da benim kızkardeşim oluyor. Aynı zamanda en genç olanımızdır. Gördüğün gibi benden oldukça güzel. fakat aynı şeyi zekalarımız için söyleyemeyeceğim doğrusu. Ona Yarrow deriz. Yarrow, bu Küçük Atmaca, kendisi bizlerin en iyisi ve benim de en iyi dostumdur. "

"Efendi büyücü!" diyerek, doğru kadınların saygılarını gösterdikleri biçimde başını eğerek, elleriyle yüzünü kapadı. Ged, gözlerinin güzelliğini ancak ellerini yüzünden çektiğinde farkedebilmişti. Aşağı yukarı ondört yaşlarındaydı. Ağabeyi gibi koyu bir tene sahip olmasına karşın çok güzel ve alımlı bir fiziğe sahipti. Kolunun üzerinde, bileğine bağlı küçük bir ejder duruyordu. Kanatları ve pençeleriyle ancak bir el büyüklüğündeydi.

Caddenin alacakaranlığında beraberce aşağı yürüdüler. Bir ara yanyana geldiklerinde Ged usulca Vetch'e sokularak, "Sizin kadınların çok cesur oldukları Gont'da hep söylenirdi, ama bana bir gün bir ejderi bilezik niyetine taşıyan bir kız göreceksin deselerdi, asla onlara inanmazdım..." dedi.

Bu söyledikleri, az önlerinde yürüyen Yarrow'u güldürmüştü. Dönerek şöyle

yanıt verdi: "O yalnızca bir harekkti. Gont'da bu hayvanı tanımazlar mı yoksa?" Söylediklerinden utanıp hemen gözlerini kaçırmıştı.

"Hayır, Gont'da ne bu tür hayvanlar, ne de ejderler yaşarlar. O şimdi bir ejder değil mi yani?"

"Küçük bir türü sayılır. Ormanlık yerlerde yaşayıp kurtlar, böcekler ve kuş yumurtalarıyla beslenirler. En fazla da bunun kadar büyüyebilirler. Efendim bana, çok vahşi bir hayvan olmasına karşın hiç yanınızdan ayrılmayan otaktan bahsetmişti. Halâ duruyor mu acaba?"

"Hayır, ne yazık ki durmuyor..."

Vetch sanki bir şey soracak olmuş ama sorusunu eve varınca, şöminenin karşısında başbaşa yapacakları sohbe dek saklamayı uygun görmüş ve susmayı yeğlemişti.

Vetch, bütün Iffish'in büyücüsü olsa da, ona sunulan tüm olanakları hiçe sayarak, doğup büyüdüğü yer olan Ismay'de kalıp, kardeşleriyle birlikte babadan kalma evlerinde yaşamayı yeğlemişti. Zengin bir tüccar olan baba, bu evi iyi bir şekilde inşa ettirip, döşetmişti. Kocaman salonun bir köşesinde, oldukça büyük bir arp duruyordu. Ona bitişik odaysa Yarrow'un dokuma tezgahı için ayrılmıştı. Evdeki bütün kapı, pencere ve döşemeler, ahşap işçiliğinin güzel birer örneğiydiler. Güzellikleri, kenarları ve köşelerine eklenmiş bronz işlemlerle bir kat daha arttırılmıştı. Birçoğu fildişinden yapılmış eşyalar Vetch'in saygın bir büyücü olduğunun göstergesiydi. İhtiyar hizmetçi çiftten başka, bu evde yaşayan neşeli bir delikanlı olan Vetch'in erkek kardeşi ve konuşurken onları büyük bir dikkatle dinleyen, sevimli ve bir o kadar da güzel kızkardeşi Yarrow'la birlikte akşam yemeğini yediler. Yemekten sonra iki eski arkadaşın yalnız kalmak isteyeceklerini düşünerek herkes odalarına çekildi. Evde iyi oturtulmuş, huzurlu bir düzen hemen farkediliyordu ve Ged, şöminenin aydınlattığı odada arkadaşına bakıp, etrafı göstererek, "İnsan işte hep böyle yaşamalı." dedi.

"Mmmm, bu iyi bir yol, sanıyorum," dedi Vetch. "Diğerlerini de göz ardı etmemek gerekir, tabii ki.. Şimdi bırak bunları da, biraz kendinden söz et. Seni son kez gördüğüm iki yıl öncesinden beri neler yaptın bakalım? Neler geçti başından anlat da öğrenelim. Gerçi bu gelişinde pek uzun kalacağına benzemiyorsun..."

Ged başından geçenleri bir bir anlatırken, Vetch'de dikkatle onu dinliyordu. Anlattıkları bittiğinde bir süre düşünceleriyle başbaşa kalan Vetch, "Bundan sonra

ben de seninle geliyorum, Ged." dedi.

"Hayır!"

"Evet, sanırım geleceğim..."

"Olmaz Estarriol! Bu seni hiç ilgilendirmiyor. Bu işe yalnız başıma koyuldum. Benim yüzümden başka birisinin daha mahvolmasına göz yumamam. hele sen bunu en son isteyeceğim insansın, Estarriol. Sen zaten, en başta boğazıma çöken o kara belayı benden çekip uzaklaştırmayı deneyerek, bana büyük bir iyilikte bulunmuşsun. Bunu unutmalısın..."

"Zaten her zaman kendi aklının gücüne güvenmişsindir," dedi arkadaşı gülerek. İkisi de, sanki onları ilgilendirmeyen başka bir konu hakkında konuşuyorlardı. "Şimdi bir kez daha düşün. bu araştırma tümüyle senin işin. buna ben de katılıyorum. ancak başarısız olduğunu varsayacak olursak. bu olayı takımadalardaki insanlara kim haber verecek. Çünkü senin yenilmen demek, gölgenin korkunç bir güce ulaşması ve tüm Dünyadenizine kötülük saçması demektir. Varsayalım ki onu yenip dize getirdin, peki o zaman bu kahramanlık efsanesini kim takımadalıları anlatacak? Bir düşün. Birinin bunu yapması gerekiyor ve sanırım bunu benden daha iyi yapacak kimse yok. İşte bu nedenlerle, her iki durumda da senin yanında olmam gerekiyor. Dostum, beni anlıyorsun değil mi?..."

Daha fazla üsteleyip arkadaşını üzmemek istemeyen Ged, zorlukla konuştu. "Bugün burada kalmamam gerektiğini biliyordum ama yine de kaldım..."

"Büyücüler, rastlantılarla karşılaşmazlar delikanlı ve demin de senin söylediğin gibi, çıktığın bu yolculuğun en başında ben de vardım. Sonunda da seninle birlikte olmam-doğru olacaktır." Bir süre ateşe yeni attıkları birkaç kütüğün çitirtilarla tutuşmasını sessizce seyrettiler.

"Roke tepesindeki o geceden sonra bir daha haber alamadığım o asilzade çocuğu Jasper'den haberin var mı?"

"Bir türlü esasını kazanamadı ve o yaz okuldan ayrıldı. O adasına, oranın prensinin şatosuna sihirbaz olmaya gidiyordu. Bütün bildiğim bu."

Susmuşlar, ellerini ve dizlerini ısıtan ateşin başında. öylece patlayıp etrafa yayılan kıvılcımları seyretmeye koyulmuşlardı yeniden.

Sessizliği bozan Ged oldu, sesi oldukça alçaktı. "O şeyden korkuyorum Estarriol! Eğer benimle gelecek olursan. korkum bir kat daha artacaktır. Hand'deki o ölüm mağarasının sonunda ona uzanıp dokunabilecek kadar yaklaştım. Ama

yakalayamadım ve o ellerimin arasında yok oluverdi. Tutabildiğim sadece boşluktu. Onu yenemedim, nasıl yenebilirdim ki? Kaçtı ve ben de peşinden buralara geldim. Bu hep böyle, bir daha, bir daha yinelenip duracak. Çünkü o şeyin üzerinde hiçbir güç kullanamıyorum. Bu kovalamaca kısır bir döngüden ibaret. Sonunda ne zafer, ne de ölüm var. Şimdiye dek olanlar bunu gösteriyor. Ömrüm, onun peşinde o denizden bu denize koşmakla geçecek. Bir gölgenin takipçisi oldum ben..."

"Değiş ve dur!" Bir elini başının üzerine koyup, diğer kolunu dirseğinden içeri sokarak konuşmuştu Vetch. Bu hareket, çocukların kötü bir şey olmamasını dilediklerinde hep gösterdikleri anlamsız bir tepkiydi ama bununla, Ged'i güldürmeyi başarmıştı. "Çok katı hükümlü ve yalnız başına olduğuna inandığın bir hikaye bu. Bir gün mutlaka onun ne olduğunu, asıl yapısını öğrenecek ve onu yakalayıp yenilgiye uğratacaksın. Onun ne olduğu sorusuna gelince, gerçekten cevabını bulmak şimdilik çok zor görünüyor. Anlayamadığım ve beni meraklandırıran bir şey var. Onların Vemish'de, benim de burada gördüğüm o şeyin senin kılığına bürünmüş ve senin gibi davranıyor olması... Bunu ne diye yapsın ki? Ve yine aynı o şey, takımadalarda neden senin-kılığına girememişti?"

"Menziller değiştiğçe, kurallar da değişir derler."

"Evet, doğru. Sara bu sözü açıklayabilirim, Roke'daki okulumuzda öğrendiğimiz sürü büyü, burada ya hiçbir işe yaramıyor, ya da tamamıyla ters işliyor. Ve yine burada gördüğüm öyle büyüler var ki, bunların hiçbirini asla Roke'da bizlere öğretmezler. Her yerin kendi öz güçleri vardır. O yerlerden, diğer topraklara doğru uzaklaştıkça, o yere bağlı olan güçler de etkilerini kaybederek zayıflarlar. Fakat bu kuralın gölgeyi etkileyeceğini daha doğrusu şimdiye kadar anlattıklarından, etkilemiş olduğunu hiç sanmıyorum..."

"Bunu daha önceleri ben de düşündüm. Ne zaman ki kaçmayı bırakıp ona döndüm, bu ona bir biçim sağlamış oldu ama bu davranışım aynı zamanda güçlenmesine de engel oldu. Yani benden kendisine artık güç transfer edemiyor. Anlayacağın, tüm davranışlarım bir biçimde ona yansımakta... Sanki o, benim..."

"Oeskil'de ismini söyleyerek, büyü kullanmana engel olmuştu. Peki neden aynı şeyi bir daha Hands'deki karşılaşmanızda yapmaya kalkışmadı?"

"Bilemiyorum. Belki o anki zayıflığımdan yararlanıp beni gafil avlamayı başararak kendi ismimle çağırdı. Fakat bunu nereden biliyordu? Gont'dan ayrıldığımdan beri, bu soruyu defalarca kendi kendime sorup yanıtını bulmaya

çalıştım. Ama bir türlü işin içinden çıkamadım. Belki şekilsizken konuşamıyordu ve bir başkasının diline gereksinim duymuştu. Bir gebbethinki gibi ödünç bir dile... Bilemiyorum..."

Ged, "Gebbeth şeklindeyken onunla bir kez daha karşılaşmamaya dikkat etmelisin."

"Galiba doğru söylüyorsun," diyerek ellerini yanan ateşe uzattı. "Sanırım bu bir daha olmayacak. Onun beni sınırladığı gibi, ben de onu sınırlıyorum çünkü. Skiorh'a yaptığı gibi bir başkasının bedenini ele geçirip benden uzaklaşmıyor artık. Fakat bana hala sahip olabilir, o da ancak tekrar kaçıp zayıf düşersem olası. Son kez, bütün gücümle onu yakalamaya çalıştığımda buhar olup benden kaçmıştı. Buna tam kaçma da diyemeyiz. Çünkü tekrar kolayca bulabilirim onu. O lanet şeyi zorlukla kontrol altında tutabiliyorum. Bu onun gerçek ismini öğreneceğim zamana dek hep böyle sürüp gidecek."

Kara kara düşünen Vetch, "O şeyin adı, karanlık dünyada saklı olmasın sakın?" diye bir soru sordu arkadaşına.

"Başbüyücü Gensher, bunun olamayacağını söylemişti. Fakat asıl efendim ve hocam Ogion başka türlü konuştu."

"Ah, şu ustaların bitmek bilmeyen çelişkileri..." diyerek yanıtladı Vetch hemen. Yüzünde garip bir gülümseme vardı.

"Osskil'in eski güçlerine hizmet eden o genç kadın, taşın gölgenin adını bildiğini söylemişti. Ama bunu o zaman hiç ciddiye almamıştım. Ve yine Pendor ejderinin, kendisini kurtarabilmek için benimle gölgenin ismini ortaya koyarak pazarlık etmesine ne demeli? Büyücülerin tartıştığı bir konuda, bir ejder neden daha çok şey bilmesin ki?"

"Evet ama onların bildikleri çok farklı şeylerdir. Sonra bu söz ettiğin ejder de nereden çıktı, sahi? Seni son gördüğümde bir ejderle karşılaşmış olduğundan hiç söz etmemiştin..."

Konuşmalar, gecenin geç saatlerine dek sürmüş ve yine her defasında, söz dönüp dolaşarak Ged'in içinde bulunduğu berbat duruma gelmişti. Fakat tartışılacak konu ne olursa olsun, iki dostun arasındaki sarsılmaz ve kopmaz sevgi ve güven asla zedelenmemişti. Ve o sabah Ged dostunun evinde uyandığında, içi tarif edilemez bir huzurla, mutlulukla doluydu. Sanki içinde bulunduğu bu yer tüm kötülüklerden yıkanmış ve arıtılmıştı. Bu esenlik duygusu gün boyunca da onu bırakmayacaktı. Düşüncelerine, benliğine sarılan bu duyguyu seve seve, kendisine

sunulan bir hediye gibi içine sindirmeye çalışıyordu. Burası cennet gördükleri de bir rüya olmalıydı. Eninde sonunda uyanacağı bir rüya...

Adadan ayrılmadan önce Vetch'in bazı işlerini tamamlaması gerekiyordu. Ona çıraklık yapan delikanlıyla adadaki diğer köylere uğrayıp dönecekti. Ged'de bu süre içinde, Yarrow ve küçük kardeş Murre ile birlikte evde kalacaktı.

Ağabeyi Vetch'in aksine, Murre büyücülüğe ait hiçbir şeyle ilgili değildi. Yaşamının tümü Iffish, Tok ve Holp adaları arasında geçmiş olan bu çocuğun, sade ve huzurlu bir yaşantısı vardı. Ged biraz da imrenmişti bu çocuğa. O da kaçamak gözlerle Ged'i incelemekteydi. Aşağı yukarı aynı yaşlarda olmalarına karşın, her ikisi de birbirlerini alışılmadık bulmuşlardı. Ged, bir insanın koskoca ondokuz yılı nasıl tasa ve kederden uzakta yaşayabileceğine bir türlü inanamıyordu. Karşısındaki bu yakışıklı yüze bakamıyor, kendi zavallı görünümünden dolayı utanıyordu. Oysa bilmediği, gencin de onu yine aynı hayranlık ve gıptayla seyretmekte olduğuydu. Ona göre Ged, bir ejderle savaşarak yaralanmış bir kahramandı. Yüzündeki derin izlerse birer kahramanlık nişanıydı.

Bu iki adamın aksine Yarrow, kendi evinde olmanın rahatlığıyla yavaş yavaş baştaki çekingenliğini bırakarak Ged'le konuşmaya, sohbet etmeye başlamıştı. Ged de ona oldukça nazik ve yakın davranmıştı. Böylelikle, bir türlü ağabeyine soramadığı, sorsa da yanıtını alamadığı birçok konuyu Ged'den öğrenme olanağı bulmuş. Ged de kırmayıp elinden geldiğinde onu hoş tutmaya çalışmıştı. Sonraki iki gün yolculukları için hazırlıklara başlayan Yarrow, yanlarına alabilecekleri türden herşeyi tekneye taşımıştı. Öyle ki, Ged ona artık durması gerektiğini, bu kadar erzağa gerek olmadığını, çünkü gidecekleri yer olan Selidor'a varmadan, en az birkaç yerde mutlaka mola vereceklerini söylemişti.

"Selidor denen yer nerede?"

"Ejderhaların fareler kadar çok bulunduğu, batı menzilinin çok çok ötelinde bir yerde..."

"Orada olmaktansa, doğuda kalmak bence en güzeli. Sonra fareler kadar çok olmasa da, buradaki ejderler de onlar kadar küçük ve zararsızdır. İşte yiyecekler burada. Bu kadarının yeteceğinden emin misin? Ha sahi, anlamadığım, sen de abim de güçlü birer büyücüsünüz. Elinizi bir oynatmakla, istediğinizi yanıma getirebilirsiniz. Peki neden o zaman hep acıkır durursunuz ki? Denizde yolculuk ederken, akşam olduğunda niçin bir kıymalı börek isteyip onu afiyetle yemeyesiniz ki?"

"Peki, bundan sonra öyle yaparız..." Ged gülümsüyordu. "Ama biz büyücüler söylediğimiz sözlerle karnımızı doyuramayız. Kıymalı börek yalnızca iki sözcük o kadar. Bizler yalnızca söylediğimiz o sözlerle bir yemeği daha bereketli ve lezzetli kılabiliriz. Oysa senin söylediğin şekilde, bir yemek gelip görünse de onu yiyerek ne açlığımızı yatıştırabilir, ne de gücümüzü geri kazanabiliriz..."

"Büyücüler ahçı değildir," dedi Murre. Ocağın karşısında oturmuş, satmak için hazırladığı tahta sandığı oymakla uğraşıyordu. Pek gayretli birisi olmasa da, marangozluğu bir merak olarak yapıyordu.

"Ne yazık ki, ahçılar da büyücü değiller," dedi Yarrow. Dizleri üstüne çömelmiş, tuğla ocağın üzerindeki son tepsi keklerin kızarıp kızarmadıklarını kontrol ediyordu. "Fakat hala anlamış değilim Küçük Atmaca! Abim ve çırağının birçok kez tek sözleriyle karanlık bir yerde ışık yaktıklarını görmüşümdür. Ve bu gördüğüm şey parlayan gerçek bir ışıktı, yani kesinlikle bir sözcük değildi demek istiyorum."

"Evet doğrudur," diye yanıt verdi Ged. "Işık bir güçtür. Bizimle var olan ama asıl varlığı kendi içinde saklı bir güç. Bu aynı zamanda isteğimizin ötesinde de vardır. Güneş ve yıldızlarda var olan, sırası geldiğinde kendiliğinden ortaya çıkan bir enerjidir. Karanlıkta ışığa can vermek gerekiyorsa, onu ismiyle çağırmak gerekir. Fakat böyle bir güce seslenen, ya da çağıran bir büyücü için o gelen şey onu çağırmış olanın gücüyle orantılı bir illüzyondan başka bir şey değildir. Bir göz aldanması veya görünüm hilesi de denebilir. Ve o şey, hiçbir zaman gerçek oluşum çağrısına yanıt vermiş bir şey olmaz. Bunun için çağırılan şeyin gerçek adının bilinmesi gereklidir. Ve bu söz ettiğim sanat da, böyle basit bir şey için kullanılamaz. Ya da aç birisinin isteklerine alet edilemez. Hey, Yarrow! Senin küçük yaramaz şu anda keklerden birini çalmakla meşgul!"

Yarrow, Ged'in anlattıklarına öyle dalmıştı ki, küçük ejderinin şöminenin yanındaki çengel tüneğinden inip kendi büyüklüğünde bir keki kaçırdığını görmemişti. Ged'in uyarmasıyla, onu kucağına alıp kekten kopardığı küçük parçalarla beslemeye başladı.

"Ve sen de kıymalı böreği, gerçek anlamda çağıramam diyorsun. Eğer yapacak olursan, şu, neydi? Hani, o sık sık abimin ağzından eksik etmediği şeyi bozarsın."

"Denge bütünlüğünü," diyerek tamamladı Ged. Kız o kadar ciddi bir şekilde konuşuyordu ki, ister istemez Ged de onu dikkatle dinliyordu.

"Evet, ama o bahsettiğin issiz adacıktan ayrılırken ullandığın tekneye ne demeli. Tümüne yakınının büyü ve tılsımlardan oluştuğunu şen kendin söyledin. Peki onun batmamasını nasıl sağlayabildin? İllüzyon dediğin şeyle mi? O da bir illüzyon muydu?"

"Öyle, yaptığım bir nevi illüzyundu. Teknenin altında, beni rahatsız eden kocaman delikler vardı. Ben de onları bir şeylerin görüntüsüyle bir güzel tıkayıverdim. Fakat teknenin gücü, ne bir illüzyon ne de bir gerçek çağırımıyla sağlanmıştı. Onun için bağlama ve bir arada tutmayı sağlayan başka bir tılsım kullandım ve böylece tekne, sanki sağlam ağaçtan yapılmış gibi oldu."

"Peki bütün bunlar onun batmasını engelleyebilir miydi?"

"Ben olsam böyle bir şey için garanti veremezdim," diye araya girdi Murre.

"Evet haklısın. Benim yaptığım o tekne de batardı, bunu önlemek için sürekli onu yeni tılsımlarla güçlü tutmam gerekti..." Oturduğu tabureden ocağa uzanıp, "İşte bir tane de ben çalıyorum!" diyerek aldığı keki soğutmak için bir yandan üflüyor, bir yandan avuçlarında yuvarlıyordu.

"Dikkat et, parmaklarını yakma. Uzaktaki denizlerin ortasında açıklıktan kıvrandığınız zaman bu keki düşünüp hayıflanacaksınız. Bu yüzden durumunuzu eşitlemek için, ben de abiminkinden bir tane alıyorum..."

"İşte bu yaptığın şey denge prensibinin ta kendisidir." Kızarmakta olan keklerden birisini alıp, üfleyerek soğutmaya çalışan kıza bu yanıtı vermişti Ged. Ama kız yine aynı ciddiyetle, "Bana anlatmaya çalıştığın şeyleri tamamiyle anladığımı sanmıyorum. Ah şu benim aptal kafam!" dedi.

"Küçük kardeş," dedi Ged. "Asıl, bu benim bir şeyi anlatabilme becerimin olmayışından kaynaklanıyor. Eğer daha çok zamanımız..."

"İleride bol bol zamanımız olacak," dedi Yarrow, Ged'in sözünü keserek. "Abim eve dönerken, sen de onunla geleceksin, değil mi?"

"Umarım öyle olur," dedi Ged kibarca.

Sonra kısa bir duraksama oldu. Harrekinin tüneğine geri tırmanmaya çalışmasını seyreden Yarrow, "Eğer sır değilse, ışığın yanbaşındaki gerçek büyük güçlerin neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Elbette, bu bir sır değil ki. Bence, bütün güçler bir kaynaktan çıkar ve sonunda yine bir noktada buluşurlar. Yıllar ve uzaklıklar, yıldızlar ve kandiller, su, rüzgar ve büyüler, insan elinin becerisi, bir ağacın köklerinde saklı olan erdem, bunların tümü bir kaynaktan türemişlerdir. Benim adım, seninki, güneşin ismi, bir

su kaynağının ya da doğmamış bir çocuğun adları. aslında yıldızların oluştuğu zamanlardan beridir yavaş yavaş söylenmekte olan yüce bir sözcüğün. hecelerinden ibarettir. Gerçekte o yüce güçten başka bir güç. onunkinden ayrı bir ad yoktur..."

Elindeki ağaç parçasını yontmakla uğraşan Murre, "Sence ölüm nedir?" diye bir soru yöneltti.

Kız, parlak siyah saçlarını önüne düşürmüştü. konuşulanları dikkatle dinlemekteydi.

"Söylenmiş bir söz sadece," dedi Ged yavaşça, "Sessizlik dedikleri şey olmalı. Öncesinde ve sonrasında derin bir suskunluk..." Konuşmasına ayağa kalkarak devam etti. "Bunları konuşmaya hakkım yok. Zira söyleyeceklerim yanlış da olabilir. Bu yüzden susmak ve bu konuyu bir daha açmamak en doğrusu olacak. Belki de ölüm, gerçek güçlerin yaşamadığı karanlıklardır..." Sözüünü bitirdikten sonra pelerinini alarak dışarı çıktı. Soğuk kış yağmurlarının çiselediği sokaklarda biraz yalnız kalmak istiyordu.

Çıkarken arkasından garip bir korkuyla bakakalan Murre, "O bir lanetli olmalı!" diyebilmişti.

"Sanırım çıkacağı yolculuğun onu ölümüne götüreceğini sanıyor ve bu yüzden korkuyor..." dedi kız. Bu sözleri söylerken sanki ocağın alevleri arasından boş denizlere doğru açılan teknelerinin bilinmeze doğru yol alışı seyrediyordu. Bir ara gözleri yaşlarla dolmuş ama daha fazla bir şey söylememişti.

Vetch ertesi gün dönmüş ve İsmay'ın ileri gelenlerine ayrılacağını bildirmişti. Onun bu kış ortasında denizlere açılmasına, hele bunu kendisinin değil de, bir başkasının ölüm kalım mesetesi için yapacak olmasına bir türlü rıza göstermek istemeseler de, hiçbir şey Vetch'i verdiği karardan geri çeviremeyecekti. Ona bu davranışından dolayı sitem eden yaşlı insanlara dönerek şunları söylemişti: "Nesillerdir süre gelen gelenekler ve sizlere vermiş bulunduğum hizmet vaadi beni sizlere bağlı kılıyor. Fakat bana göstermiş ve takınmış olduğunuz bu tavırla bir köle, bir hizmetli konumuna getirilmek isteniyorum. Şunu bilmeniz gerekir ki, ben kimseye tabi değilim. Bu nedenle çıkacağım yolculuktan ancak işim bittiğinde geri geleceğim. Ve o zamana dek hepinize hoşçakalın diyorum..."

Şafakla çok erken İsmay Koyunu terkeden iki kafadar, Kesgingöz'ün yeni ve sağlam yelkenini dolduran güçlü bir kuzey esintisiyle güneye, enginlere doğru açılmışlardı.

Limanda, gittikçe uzaklaşan karartılarının ardından, durmuş onları seyreden Yarrow'un boğazında bir şeyler düğümlenip kalmış ve peşlerinden seslenmesine mani olmuştu. Aynı uğurladıkları erkeklerini gözleyen çileli diğer Dünyadenizi kadınları gibi, onların döneceği günün özlemini daha şimdiden yüreğinde duymaya başlamıştı... Ve küçük teknenin engin ufuktaki görüntüsü kayboldu.

Gerilerinde bıraktıkları koy artık görünmez olmuştu. Tekneleri Keskingöz'ün her iki yanına yaşlı balıkçının yapmış olduğu göz resimleri, sanki gerçekmişlercesine ıssız denizi onlar için gözlemekteydi. Kötü hava şartlarına karşın iki gün, iki gece boyunca yüz millik bir yolu aşarak, Iffish'den Soders adasına vardılar. Burada kırbalarını dolduracak kadar kaldılar. Bir de sağlam bir branda bularak tekrar yola koyuldular. Zira ağır yağmur ve denize karşı teknenin bir kısmında yiyecekleri kuru tutacak böyle bir şeye ihtiyaç vardı. Başta bunu akıl edememişlerdi. Çünkü büyücüler böyle basit şeyler için pek kafa yormazlar, bu gibi şeyleri küçük numaralarla halledebilirlerdi. Yine su sorununu da bu yolla kolaylıkla çözebilirlerdi. Fakat Ged, ne kendisinin, ne de Vetch'in güçlerini kullanmalarına pek razı görünmemiş ve neden olarak da sadece, "Böylesi daha iyi olur," demişti. Vetch'de hiç üstelememişti. İlk yelken açtıklarından bu yana, bu kış soğuğunun kemiklerine işlediği gibi her ikisinin de içini kemiren güçlü bir duygu onları etkisi altına almıştı. Bütün bilinen şeyler arkalarında kalıyordu. Sığınaklar, limanlar, huzur ve güven, hepsi... Şimdi tehlikelerle dolu daracık bir yolda bilinmeyene doğru ilerliyorlardı. Bu rotada yapacakları bir tılsım, tüm güç dengelerini bozabilirdi. Çünkü, aydınlık ve karanlığın kesiştiği yöne, dengenin tam orta noktasına doğru yol almaktaydılar. Böyle bir yolculukta söylenecek olanlar, mutlaka büyük bir dikkatle söylenmeliydi...

Tekrar yelken açıp Soders'in karlı ve sisli tepelerini izleyerek ederek güneye doğru dümen tuttular. Şimdi ilerledikleri bu sulara takımadalı herhangi bir gemi girmeye asla cesaret edemezdi. Güney menziline en dış sınırına doğru iniyorlardı.

İzledikleri rota hakkında Vetch hiç soru sormamıştı. Zira gidilmesi gereken yolu Ged'in de seçmediğinin farkındaydı. Soders adası gerilerinde kalıp görünmez olurken, teknenin burnuna vurarak dağılan dalgaların sesleri arasından önlerinde uzanan gri ufka doğru bakmakta olan Ged, "Yolumuzun üzerinde başka hangi adalar var?" diye sordu. .

"Soders'in güneyinde hiçbir şey yok. Eğer güneydoğu yönüne uzun bir yol gidecek olursak, Son Kara diye adlandırılan, Pelimier, Kornay, Gosk veya Astowell

adalarından birisine rastlayabiliriz, onların ötesinde de açık deniz uzanıyor..."

"Peki güneybatıda?"

"Doğu menziline, dahil adalardan Rolameny var. Etrafında da küçük adacıklar bulunuyor. Daha sonra, güney menziline girinceye dek hiç kara yok. Ve en son olarak da, Rood, Toom ve kimselerin ne yaşayıp ne uğradıkları Kulak adası... Hepsi bu kadar."

"Belki biz uğrarız ne dersin," dedi Ged. Yüzünü buruşturmuştu.

"Bana kalsa gitmeyi istemezdim," dedi Vetch. "Orasının kötülüklerle dolu, terkedilmiş bir yer olduğunu duymuştum. Denizciler, Kulak ve Far Sorr adaları arasındaki sulardan görünen yıldızların, dünyanın başka hiçbir yerinde görülmemiş olduklarını ve kimsenin o yıldızların adlarını bilmediğini söylerler."

"Roke'dan ayrılırken beni götüren gemideki bir tayfa bundan söz etmişti bana. Ayrıca güney menzilin çok ötelerinde yaşayan Sal İnsanlarının hikayesini anlatmıştı. Hikayeye göre, büyük kütüklerle yaptıkları kocaman salları üzerinde yaşayan bu halk, senede yalnızca bir tek gün karaya çıkıp, diğer aylar sallalarının üstlerine inşa ettikleri evlerinde yaşayarak, okyanusta akıntılarla oradan oraya dolaşıp dururlarmış. Onlarla karşılaşmak, onları tanımak isterdim doğrusu..."

"Aman kalsın!" diyerek karşılık verdi Vetch. "Bana karada yaşayanlar yeter de artar bile..."

"Takımadalardaki bütün yerleri, şehirleri görmüş olmayı çok isterdim," diye devam etti Ged. Bir yandan konuşuyor, bir yandan da önlerindeki boş ve gri ufku seyrediyordu. "Dünyanın yüreği sayılan Havnor'u... Efsanelerin doğduğu yer Ea'yı, binbir çeşmenin aktığı Way'i, tüm bu yerleri, meşhur adaları tek tek görmek ve görmek isterdim. Küçük adaları, hatta menzillerin ötelerindeki garip beldeleri bile... Şimdi dosdoğru batıya, Dragon Run'a veya kuzeye, yüzen buz dağları arasından Hogen topraklarına doğru yelken açmak ne zevkli olurdu kimbilir. Bazıları oranın tüm takımadalardan bile büyük olduğunu, bazılarıysa orasının koca bir buzul olduğunu söylüyor ama hiç kimse doğrusunun ne olduğunu kesin bilmez... Sonra kuzey denizlerinde keyifle dolaşan balinaları görmek isterdim. Fakat hepsi benim için birer hayal şimdi. Çünkü gitmem gereken bir yer var ve ben tüm bunlara arkamı dönerek, oraya doğru yol almak zorundayım. O yerleri görebilmek için ne fırsatım ne de zamanım var. Ben bütün bunları, bir avuç güç için, karanlıklar ve bir gölgenin uğruna terk ettim..." Ged bu söylediklerini, bütün bu acı ve korkularını, yarı ağılamaklı bir tonda anlatmıştı. Ve arkadaşı da ona Erreth-

Akbe destanından okuduğu bir pasajla eşlik etti. "Acaba bir kez daha görebilecek miyim evrenin ışıldayan yüreğini? Havnor'un o beyazdan daha beyaz kulelerini..."

Engin denizleri gerilerinde bırakarak, düz bir rotada ilerlemeye devam ettiler. O gün rastladıkları tek canlı, yanibaşlarından güneye hızla yüzerek geçen bir gümüşbalığı sürüsüydü. Ne yunuslara, ne kırlangıçlara, ne de bir tek martıya rastlamışlardı. Doğu kararıp, batı kızılara boyanırken Vetch kalan son yiyeceklerini bölüştürdü. "Evet, bu da biramızın sonu. Son kadehimi, bu soğuk denizlerde bizleri düşünerek bu küçük fıçıyı tekneye koyan biricik kızkardeşim Yarrow'un şerefine kaldırıyorum!"

Düşüncelerinden silkinen Ged de, bu kutlamaya arkadaşından bile daha istekli bir şekilde katılmış, Yarrow'a kadeh kaldırmıştı... Yarrow'un o çocuksu sevimliliğini, güzel ve zeki bakişlarını düşünmekten kendini alamıyordu. O tanıdığı birçok insandan çok farklıydı. Hem daha önce kaç tane kızla tanışmıştı ki? Bunu hiç aklına getirmiyordu... "O sanki havuzda yaşayan küçük sevimli bir balık gibi. Savunmasız ama bir türlü yakalanamayan..."

Bu sözleri söyleyen arkadaşının yüzüne bakıp gülümseyen Vetch, "Sen gerçekten güçlerinle doğmuş birisin," dedi. "Çünkü onun asıl adı Kest'dir." Ged bunun eski dilde ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Kest, küçük bir cins tatlı su balığının adıydı. Yüreği bu gerçeği duyunca mutlulukla dolmuştu. Bir süre suskun kaldıktan sonra, gayet ağır bir şekilde, "Bunu bana söylememiş olsan belki daha iyiydi," dedi.

"Onun adı da, benimki gibi sende güvenliklidir. Hem sonra sen bunu, ben sana söylemeden de bilebilirdin..."

Batıdaki kızılık kül rengine ve sonra koyu bir siyaha terketti kendisini. Deniz ve gök, şimdi tamamen karanlıktaydı. Ged kürklü pelerinine sarınarak tekneye uzandı. Yelkenin idaresini alan Vetch hafif hafif Enlad türküsünü mırıldanmaya başlamıştı. Hikaye beyaz büyücü Morred'in kürekleri olmayan bir gemiyle Havnor'u terkedip, Solea adasına dek nasıl geldiğini ve oradaki meyve bahçelerinin birinde Elfarran'la nasıl karşılaştığını anlatmaktaydı. Hikayenin üzücü kısmına geldiğinde Ged çoktan uykuya dalmıştı bile. Geri kalan kısımda, ikisinin arasında doğan o çaresiz ve talihsiz aşk, sonunda Morred'in ölümü ve Enlad'ın mahvoluşu, o koca dalgalar, yok olan bahçeler, çığlıklar ve sondaki boşluk anlatılmaktaydı.

Gece yarısına doğru uyanan Ged nöbeti almış, bu kez de Vetch kestirmeye başlamıştı. Küçük tekne, arkasına aldığı güçlü rüzgarla, karanlık denizin üzerinde

dalgalarından kayarak hızla ilerliyordu. Hiçbir şey görünmüyordu. Sonunda, şafak vaktinin zayıf ışıkları doğudaki siyahlığı ağartmaya başladı.

"Gece sona eriyor," diye mırıldandı Vetch. Yüzünü oğuşturuyordu. Tanla birlikte, soğuk rüzgar da diner gibi olmuştu. Ged, doğu yönünde netleşmekte olan ufuğun az üzerinde batmakta olan ince bir tırnak şeklindeki eski aya bakmış ama bir şey söylememişti. Bu gündönümünden sonraki ilk kara ay vaktinin habercisiydi. Bu süre, yazın kutlanan ay gecesi ve uzun dansın, yıl içerisindeki zıt kutbunu oluşturunuyordu. Bu süre içerisinde, yolculuk etmek, bir işe başlamak hiç doğru bir şey değildi. Hastalar için de uğursuz kabul edilen kara ay vakti içinde, ne çocuklara gerçek adları verilir, ne şarkı söylenir, ne yemin edilir, ne de keskin bir alet kullanılırdı. Keçiler bile sağılmazdı. Bu karanlık yıl ekseninde yapılan herşeyin, yapana ve çevresine mutlak suretle kötülük getireceğine inanılırdı.

Soders'den ayrıldıktan üç gün sonra, deniz kuşlarını ve kıyı yosunlarını izleyerek, yüksek bir tepeden oluşan Pelimer adasına vardılar. Halkı Hardic dilinde konuşmasına karşın, kullandıkları garip aksan Vetch'i başta yanıltmıştı. Dinlenip, su bulabilmek için sahile çıkan iki genç büyük bir ilgi ve heyecanla karşılanmışlardı. Adanın asıl oturulan merkezinde bir sihirbazları vardı ama zavallı adam bir süredir çıldırmıştı. Devamlı Pelimer'in altında, adanın köklerini kemirmekte olan büyük bir yilandan söz ediyor ve koca adanın sonunda halatı koparılıp akıntıya salınmış bir kayık gibi kayarak dünyanın sonuna doğru sürükleneceğini söylüyordu. Genç büyücülere başta oldukça nazik ve saygılı davranan bu adam, yılan hakkında konuşmaya başlar başlamaz Ged'in yüzüne garip garip bakmaya ve değişmeye başlamıştı. Ged ve Vetch henüz ne olduğunu anlayamadan onları gösterip caddeden aşağı koşmaya başladı. Bir yandan koşuyor bir yandan da bu iki yabancının, aslında onları yok etmek için gelmiş Denizyılanının hizmetkarları olduklarını bağıırıyordu. Ona göre bu iki haini hemen yakalamak gerekiyordu. Ahali, sihirbazlarının bir deli olduğunu bildikleri halde, onun bu davranışı üzerine Ged ve Vetch'e başka gözle bakmaya başladılar. Bu olay onlara derhal orayı terketmeleri gerektiğini gayet açık anlatmıştı ve gece yarısı olmadan hemen yola koyulup kah güneye, kah doğuya doğru sürekli yelken basmaya devam ettiler.

Yolculuğun başından beri, Ged ne peşinde olduğu, gölge ne de izledikleri yol hakkında bir şey söylemişti. Vetch'de hiçbir şey sormamıştı. Tek bildiği, aynı yönü izleyerek. Dünyadenizi'nin bilinen yerlerinin dışına, çok ötelere doğru durmadan

ilerlemekte olduklarıydı... Ged'in bu konuda söylediği yalnızca şu söz vardı: "Mıknatısın olduğu yerde, demirin ne döneceğini bilmez mi, sence?" Bunu Vetch'e söylemiş o da başıyla doğrulayarak susmuş ve bir daha da bu konu hakkında aralarında hiçbir konuşma geçmemişti. Ara sıra yaptıkları sohbetlerin konusu ise genelde büyü sanatları hakkında, ya da eskilerde büyücülerin yitik sözcükleri bulup çıkarmada kullandıkları yöntemler üzerine oluyordu. Paln'lı Nereger'in, Kara Büyücünün adını nasıl gizlice ejderlerin aralarındaki konuşmalarından duyup öğrendiği... Enlad yaylasında ki savaş alanının tozları üzerine düşen yağmur damllarından düşmanın adını öğrenen Morred'in bunu nasıl becerebildiği gibi... Ayrıca Bulma tılsımları, Çağrılar ve en çok da şekilefendisinin derslerinde sorduğu o bilmeceler hakkında konuşuyorlardı. Fakat her defasında, Ged, efendisi Ogion'un çok uzun zaman önce Gont dağlarında ona söylediği sözü hatırlıyor ve "Duymak için önce susmak gerekir," diye mırıldanarak saatler boyu sessizce, önlerinde uzanan ufku seyre dalıyordu. Öyle ki zaman zaman Vetch, onun peşlerinde oldukları o şeyi, ta buralardan karanlık dalgaların arasından gördüğüne inanıyordu.

Kornay ve Gosk adalarının arasından berbat bir havada geçmişler fakat şiddetli yağın yağmur yüzünden bunu fark edememişlerdi. Ancak bir sonraki gün, önlerinde beliren adanın sivri tepelerini gördüklerinde anlayabildiler. Vetch ileriye göstererek, "Göründüğü kadarıyla orası Astowell olmalı," dedi. "Son Kara. Bu yerden sonrasını gösteren hiçbir harita yok..."

"Belki orada yaşayanlar ileride daha başka adaların olup olmadığını biliyorlardır," diye yanıtladı Ged.

"Niye öyle söylüyorsun ki?" dedi Vetch. Çünkü Ged bunları söylerken rahatsız olduğunu belli ederek, duraksamış ve garipleşmişti. "Orası olamaz," dedi, önlerinde duran Astowell'e bakarak. "Orada olamaz. Denizlerde de olamaz. Ancak ve ancak kuru toprakta olmalı, ama nerede? Açık denizin kaynağında, gün ışığının dünyaya girdiği kapının arkasında bir yerlerde olmalı..."

Bunları söyledikten sonra tekrar suskunlaşmıştı. Bu kez konuştuğunda sesi sanki bir büyü'nün etkisinden kurtulmuş birininki gibi normal çıkmıştı. Ve daha önce söylediklerini hatırlamıyor gibiydi.

Astowell'in limanı yüksek kayalıkların oluşturduğu bir dağ yarığının içinde ve adanın kuzeye bakan yakasındaydı. Bütün kapı ve pencereleriyle evler de ya kuzeye, ya da batıya dönmüştü. Sanki ada ve üzerinde yaşayanlar topyekün

sırtlarını ıssızlıklara dönerek kendilerini diğer insanlardan koparmak istemiş gibiydiler.

Bu sulara hiç kimsenin gelmeye cesaret edemeyeceği bir mevsimde gelen ve adalarına ayak basan iki yabancıya halk dehşet ve merakla bakıyordu. Kadınların çoğu derme çatma barakalarından çıkmayarak olup biteni pencereden seyretmeyi daha güvenli bulmuş olsa gerekti. Dışarda kalanlarsa etekleri arasına sakladıkları çocuklarıyla karanlık kulübelerine kaçışmışlardı. Yalnızca zavallı giyimli erkekler ve gençlerden oluşan hüznü bir topluluk yavaşça bu iki yabancıyı etrafında geniş bir daire oluşturmaya başlamıştı. Hemen hepsinin elinde taş baltalar ya da deniz kabuklarından yapılmış bıçaklar vardı. Böyle ilkel silahları kullanmalarının tek nedeni çok seyrek olarak buraya uğrayan Soders ve Rolameny'li gemilerden ham bronz ve aletler alabilecek kadar varlıklı insanlar olmayışlarıydı. Bu insanların kullandıkları tekneler kamış ve sazdan yapılmış hafif şeylerdi ve onlarla Gosk veya Kornay'a gitmek gerçekten çok zordu. Burada haritaların en dibinde, yalnız başlarına yaşamaya mahkum edilmiş insanlardı. Onlar öyle sanmasalar bile... Ne bir sihirbazları, ne de bir cadıları vardı. İki yabancıyı ellerinde tuttıkları asaların büyücülere ait olduklarını bu yüzden anlayamamışlardı. Onlar için sadece ağaçtan yapılmış birer silahlardı. Şefleri konumunda olan adam oldukça yaşlı birisiydi. Halk arasında bir kez daha takımadalardan gelen birilerini görebilecek kadar uzun yaşamış tek kişiydi. Erkekleri çağırarak, çocuklarına bu yabancıları göstermelerini söylemişti. Bütün babalar da, Ged'in hayretleri içinde oğullarına bu iki yabancıya iyi bakmalarını ve ileride kendi çocuklarına anlatmalarını söyleyerek denileni yaptılar. Gont'u hiçbiri bilmiyordu. Tek duydukları yer Havnor ve Ea olan bu insanlar Ged'i Hanvor'dan gelen bir prens sanmışlar ve ona hiç görmedikleri beyaz şehir hakkında sorular sormuşlardı. Ged'de soruları elinden geldiğince yanıtlamaya çalışmıştı. Bu soru yağmuru onu bir hayli yormuş, hep birlikte akşama doğru yanan tezek ateşinde içerisinin dumanla kaplandığı konuk evine girinceye dek bitmek bilmemişti. Bu adada keçi tezeği ve çalı çırpıdan başka yakacak maddesi bulunmuyordu. Sonunda, Ged sormak istediği soruyu ateşin karşısında oturmakta olan şefe sorabildi, "Adanızın doğusunda uzanan yerler hakkında hiçbir fikriniz var mı?"

Hepsi sustu ve birbirlerinin yüzüne baktı. Konuşan yalnızca yaşlı reisti.

"Yalnızca deniz..."

"Başka bir yer yok mu buradan ötede?"

"Burası Son Kara. Ötesinde başka bir kara yok. Dünyanın sonuna dek uzanıp giden sudan başka bir şey yok..."

"Bunlar bilge insanlara benziyorlar. baba," dedi daha genç biri. "Misafirlerimiz kaşif olmalı. Belki de bizim bilmediğimiz bir adanın varlığından haberdardırlar..."

Yaşlı adam Ged'e dik dik bakarak oğluna yanıt verdi, "Bu yerin doğusunda başka bir ada yok!" Ve bir daha hiç konuşmadı.

İki arkadaş, içerisi dumanla dolu konukevinde geceyi geçirdiler. Gün ışıklarından önce uyanan Ged, hala uyuyan dostunu dürterek "Estarriol, haydi kalk, burada kalamayız, gitmemiz gerek," diye fısıldadı.

"Neden daha sonra gitmiyoruz?" diye uyuklu bir sesle yanıt verdi öteki.

"Sonra geç olur. Çok yavaş gidiyoruz zaten. Eğer böyle devam edecek olursak peşinde olduğumuz şey bizi yanıltarak kurtulabilir. Ve onun kaybolması, benim kaybolmam demek olur. Bu nedenle çok çabuk olmalıyız, haydi."

"Onu nerede arayacağız?"

"Doğuda, kalk bakalım. Ben kırbaları çoktan doldurdum bile..."

Kaldıkları yeri terkederlerken, köy derin uykusundan uyanmamış, her yer sessizlikle kaplıydı. Gerçi evlerden birinden duyulan bir çocuk ağlaması bu sessizliği bir an için bozduysa da az sonra kesildi. Kaybolmaya yüz tutmuş yıldızların ışığı altında Keskingöz'ü kayalıkların içinden açığa çıkarak, kara ay vaktinin bu sökmemiş ilk şafağıyla birlikte, açık denize doğru yollarına koyuldular.

O gün gök oldukça açıktı. Kuzeydoğu yönünden esmekte olan soğuk ve sert rüzgara karşın, yollarına Ged'in çağırdığı tılsım rüzgarlarıyla devam ediyordu. Yolculuğun başından beri bu onun büyüye ilk başvurmasıydı. Sahibinin söylediği gibi, bu küçük ama yaman tekne en az Roke'dakiler kadar tılsım rüzgarlarına yanıt verebiliyor ve peşinde beyaz köpükler bırakarak bir martı hızıyla dalgalar üzerinde doğuya doğru kayarak ilerliyordu.

Ged, sabahtan bu yana rüzgarı canlı tutmak için yenilediği tılsım sözcüklerinden başka bir laf etmemişti. Böylece hiç sapmadan, dosdoğru yol almışlardı. O arada, Vetch rahat olmasa da yarım kalan uykusunu almaya çalışmıştı. Öğle olduğunda yemek yediler. Dikkatli ve tutumlu bir şekilde paylaştıkları tuzlu balık ve buğday unundan yapılmış keklerinden oluşan bir lokma yemeklerini sessizlik içinde gevelemişlerdi.

Bütün öğleden sonra durmaksızın rotayı doğuya tutmuşlardı. Suskunluğu ilk

Ged bozdu: "Menzillerin dışında denizlerden başka bir şey olmadığını ileri sürenlere mi, yoksa dünyanın bilinmeyen yüzünde keşfedilmeyi bekleyen yerlerin var olduğuna inananlara mı katılıyorsun?"

"Ben, dünyanın bir tepsi gibi olduğu ve kenarına gelindiğinde aşağıya düşüleceğini ileri sürenlerin fikrindeyim..."

Ged, Vetch'in yaptığı bu esriye gülümsedi. "Orada neyle karşılaşılacağını kim bilebilir ki? Kendi kıyılarımızdan ötelere hiç geçmeyen bizler mi?"

"Bazıları bunu öğrenmek istemişler ve gittikleri yerden asla geri gelememişler. Sonra, o bilmediğimiz yerlerden de kimseler bize gelmemiş..."

Ged buna yanıt vermedi.

O gün ve gece tılsım rüzgarlarıyla durmaksızın doğuya, hep doğuya, bilinmeyen okyanusun enginliğine doğru yelken basmaya devam ettiler. Ged, şafak sökene dek önlerindeki zifiri karanlığı gözünü kırpmadan gözlemiş teknenin önündeki gözlerden farklı hiçbir şey görememişti. Karanlık, hep karanlık... Onu tedirgin eden karanlıklar hala gücünü ondan alabilecek olan o şey için en uygun sığınaktı. Gün doğarken, yorgun düşen gözlerini ve neredeyse soğuktan kaskatı kesilen bedenini biraz olsun dinlendirebilmek için dümeni Vetch'e bıraktı. Çok alçak bir sesle, "Tılsımı batıdan estirmeye devam et, Estarriol," dedikten sonra, bayılırcasına uykuya daldı.

Doğuyu kaplayan yağmur bulutları güneşi arkalarına saklamıştı. Çılgınca yağan yağmur ve esen soğuk kış rüzgarlarından başka bir şey yoktu. Tüm bunlara karşın, gün fırtınasız geçeceğe benzerdi. Açık teknenin üzerinde ona hakim olmaya çalışan Vetch'in kalın yağmurluğu kemiklerine kadar ıslanmasına engel olmuyordu. Ged bile uykusunda titremekteydi. Hem arkadaşına, hem de kendi haline acıyan Vetch, devamlı esen acımasız soğuğa sırtını vererek biraz olsun kendini korumaya çalışıyordu. Her ne kadar Ged'in istediği gibi kesintisiz ve güçlü bir rüzgar estirmeye çabalıyorsa da, bilinmezliğe doğru ilerledikçe hava hakimiyetini kaybetmeye başlıyor ve bir türlü açık denizin rüzgarlarına söz dinletemiyordu.

Artık onun da içini korkular kaplamış ve bu ana dek kendisinin ve Ged'in güçlerinden ne kadarını kaybetmiş olabileceklerini, merak etmeye başlamıştı. Acaba güçleri bu yolculuğun sonuna dek dayanabilecek miydi?

Ged, gece olduğunda dümene geçerek doğuya yol almaya devam etti. Yeni günle birlikte rüzgar biraz yavaşlar gibi olmuş ve güneş düzensiz de olsa, ara sıra kendisini bulutlardan göstermeye başlamıştı. Bütün bunlara karşın, nereden çıktığı

belli olmayan koca koca dalgaların arasında kalan Keskingöz, neredeyse her biri bir tepe büyüklüğündeki dalgaların üzerinde, bir yükselip, bir alçalarak ilerlemeye çalışıyordu.

Akşama dek süren uzun suskunluklarını bu kez Vetch bozdu: "Dostum, daha önceki konuşmandan sanki mutlaka bir karayla karşılaşmamız gerektiğini biliyorsun sanmıştım. Bu yüzden de bir şey sorma gereğini görmemiştim. Ancak bu ıssız okyanusun ortasında gölgenin bizi hiçbir insanın ulaşamayacağı kadar uzağa çekerek bize bir oyun oynayacağından kuşkulandırmaya başladım. Zira o şey bizler gibi ne acııyor, ne de yorulmak biliyor. Ayrıca farkındaysan güçlerimiz bu garip sularda değişikliğe uğramaya ve zayıflamaya başladı. Bunun bir tuzak olabileceğinden korkuyorum..."

Teknenin kenarına karşılıklı oturup dengede durmaya çalışıyorlardı. Ged sanki bir boşluktan bakıyor gibiydi. Arkadaşına, gözlerindeki çelişkili ifadeyle zorlukla yanıt verebilmişti, "Estarriol, artık çok yaklaştık biliyorum."

Sözlerini güçlükle işitebilen Vetch, arkadaşının doğruyu söylediğinden emindi. Tekrar korkmayâ başlamıştı. Fakat bunu belli etmemeye çabalayarak, elini Ged'in omuzuna koyup, "Evet, işte bu çok iyi, çok iyi." dedi.

Ged, gece boyunca nöbet tuttu. Çünkü karanlıkta uyuyamıyordu. Aslında tam üç gündür uyuyamamıştı. Vetch, aralıksız süren bu kovalamacaya arkadaşının daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Çünkü artık kendi gücü kalmamıştı... İlerliyorlar ve ilerledikçe de Vetch, Ged'in sözlerinde ne kadar haklı olduğunu anlamaya başlıyordu. Gerçekten de, okyanusun kaynağının ötesine, en doğudaki aydınlığın kapısına doğru gidiyorlardı. Ged, teknenin en ucunda durmuş, devamlı ilerileri gözlemekteydi. Fakat şimdi onun gözlediği, Vetch'in görmekte olduğu engin deniz ve gök değildi. Ged'in gözleri, ötelerde deniz ve göğün grilikleri arkasında gizlenmiş olan karanlıklara bakıyordu şimdi. Bunu ilk başta arkadaşının gözlerinden anlamayan Vetch de sonunda o karanlığı farkedebilmişti. Ve bu ilerleyiş, sanki doğu ve batı kavramlarının artık olmadığı bir yere getirmişti onları. Dünyanın doğusuna, en son noktasına varmışlardı sanki... Ve sanki her ikisi de yalnız başınaydı, bu bilinmeyen diyarda...

Pruvanın üzerinde birden dikiliveren Ged, yüksek bir sesle konuşarak tılsım rüzgarını durdurdu. Rotasını şaşırان Keskingöz, artık enginde bir yaprak gibi başıboş yüzmekteydi. Kuzeyden, şimdiye dek esmediği bir şiddette esen rüzgara karşın yelken hiç kıpırdamıyordu. Ve tekne dalgaların üzerinde, onların ağır

hareketlerine uyarak yalpalamaktaydı. Fakat hiçbir yere kıpırdamıyor, öylece yerinde sayıyordu.

Ged "Yelkeni indir," dedi ve Vetch söylenileni çabucak yaptı. O sırada kürekleri yerleştiren Ged, kürek çekmeye başlamıştı.

Vetch, gözalabildiğince ötelere dek yükselip alçalan denizde, neden geri kalan yolu kürekle alacak olduklarını anlamıyordu. Ama bekledi ve rüzgarın zayıfladığını ve dalgaların dinginleşmeye başladığını gördü. Tekneyi bir beşik gibi, kaldırıp indiren o koca dalgalar durulmuş ve sonunda Ged'in kürek darbeleriyle teknenin ilerleyişi farkedilir olmuştu. Sanki sessiz bir koyda ilerliyorlardı şimdi. Vetch, Ged'in gördüğünü göremese de, tekne her kürekle kıpırdamadan duran yıldızların altındaki karanlık bir yarığa doğru yaklaşıyordu. Bu kez o da büyücü gözleriyle baktığında, karanlıklardan fışkırarak teknelerinin etrafını sarmaya başlayan içi boş dalgaları farkedebildi. Deniz, ağır ağır kıpırdayarak kabarmaya başlamıştı.

Eğer bu bir göz yanılmıyorsa, inanılması güç bir şekilde açık deniz karaya dönüşüyordu. Cesaretini ve mantığını toplamaya çalışan Vetch, ona asıl gerçeği gösterecek olan arıtım büyüsünü söylemeye başladı. Heceler ağzından ağır ağır dökülürken hala kıvrılıp değişmekte olan okyanusu seyretmekteydi. Hiçbir şey farklılaşmamıştı. Ya büyüsü burada etkisiz kalmıştı ya da gördükleri bir illüzyon değil gerçeğin ta kendisiydi. Burası dünyanın sonu olmalıydı...

Olanlara aldırmadan kürek çekmeye devam eden Ged, bir yandan omuzundan arkasına bakarak, ilerleyebileceği bir yer, bir sığınak bulmaya çalışıyordu. Birden teknenin gövdesi bir şeye süründü. Teknenin altında derin okyanus olması gerekirken karaya oturmuşlardı. Ölüm sessizliğinin içinde kürekleri yerinden çıkarıp içeri alan Ged sanki kulakları sağır eden bir gürültü çıkarmıştı. Artık ne suyun, ne rüzgarın ne de yelkenin sesi vardı. Hepsi bu asla bozulamaz sessizlik tarafından yutulmuştu. Tekne hareketsiz yatıyordu. Deniz gölgelerle kaplı kıpırtısız bir kumula dönüşmüştü. Karanlık gökyüzünde, altlarından göz alabildiğince uzanan gerçekliğine inanılmaz topraklarda hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Ged ayağa kalktı. Asasını alarak yavaşça teknedan aşağı adımını attı. Vetch, onun denize düşeceğini sanmıştı. Ona göre bu sonsuz kumulun altında yine bir deniz olmalıydı. Fakat sandığı gibi olmadı ve Ged ileri doğru yürümeye başladı. Karanlık kumlarda bıraktığı ayak izleri nereye gittiğini gösteriyor, ayağı altında ezilen kum tanecikleri sanki bir şeyler fısıldıyordu.

Elinde tutuğu asa ışık saçmaya başlamıştı. Ama bu kez zayıf bir ışık değıl, güçlü bir aydınlık yayıyordu. Öyle ki, gücün şiddetinden akkor haline gelen asa elini yakıyordu.

Vetch gözleriyle, karanlıkta bir yıldız gibi parıldayan bu ışığı izliyordu. Işıkla arasındaki kara perde gitgide kalınlaşıyor ve neredeyse bir şeyi görünmez kılıyordu. Sadece Ged, elindeki asanın yardımıyla ilerisini görebiliyordu. Ve yürümeye devam etti. Sonunda, önünde uzanan karanlığın ucunda bir yerden, kumların üzerinden ona doğru gelmekte olan gölgeyi farkettiler.

İlk başta şekilsiz olan gölge, yaklaştıkça bir insan şekline bürünmüştü. Bu solgun gri yüzlü, yaşlı bir adamın görüntüsüydü. Ona doğru gelen bu adamı, bir anlığına demirci babasına benzetmişti. Fakat aniden gölge genç birinin kılığına geçti. Bu kez karşısındaki Jasper'dı. Biçimli soluk yüzündeki o küstah ifadesi, gümüş düğmeli gri peleriniyle Jasper'ın ta kendisiydi. Sert ve uzun adımlarıyla ona doğru yaklaşıyordu. Aralarına giren kara kumlara karşın, gözlerindeki nefreti okuyabiliyordu. Ged durmamış, ama adımlarını yavaşlatmıştı. Asasını biraz daha kaldırarak yürümesine devam etti. Artan ışığı altında daha iyi görünen Jasper'ın yüzü bir anda Pechvarry'ninkine dönmüştü. Fakat Pechvarry'nin yüzü bu kez şişmiş ve boğulan birininki gibi mosmor olmuş bir haldeydi. Ellerini ona doğru garip bir şekilde sallayıp uzatarak, sanki bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ged hala durmamıştı. Ama aralarında artık bir şey kalmamıştı. O şeyin yüzü yeniden değişmeye başladı. Sanki suratı yayılıp, kocaman siyah bir perde olmuş ve kıvrılarak tekrardan büzölüp bu kez başka birinin görüntüsüne bürünmüştü. Bir an onu, Skiorh'un beyaz yüzüne benzetti ama şimdi ona bakan bu gözler, daha önce hiç görmediği bir insanın, bir canavarın gözlerine dönmüştü. Kıvrılan ağzı, cehennem ateşleriyle tutuşmuş gözleriyle, karşısında duran görüntü bir insana ait olamazdı.

Asasını yükseğe kaldıran Ged, ondan yayılan dayanılmaz parlaklıkla gölgeyi saklandığı karanlıkların dışına çıkarmayı becermişti. Ve bu kör edici ışığın altında o şey, tüm o insanların kılığında değişerek Ged'e doğru gelmişti. Şu an, kumların üzerinde siyah pençeleriyle yürüyen korkunç bir hayvan olmuştu. Yüzü yoktu bu hayvanın. Baş, gözleri, kulakları ağzı olmayan kör bir hayvanın başıydı. Tam önüne geldiğinde, daha da siyah bir renk alan bu şey, yavaşça doğrularak ayağa kalktı. Şimdi insan ve gölge yüzyüze duruyorlardı. Her ikisi de sessizdi.

Ged, bu eski sessizliği, net bir sesle bozup gölgenin ismini söylediğinde bu

ağız, dili ve yüzü olmayan yaratığın sesi de karışmış, oda aynı ismi söylemişti: Ged! İki ses birleşmiş ve tek bir ses duyulmuştu.

Ged, elindeki asayı düşürüp, kollarını uzatarak gölgeyi, gölgesini, bir türlü ulaşamadığı bu siyah kabuğu sardı. Karanlık ve aydınlık buluşmuş, karışarak bir bütün olmuştu...

Katran misali karanlıkların içerisinde, uzaklardaki ışığı dehşetle izleyen Vetch, o an Ged'in başarısız olduğunu sanmıştı. Çünkü asası artık parlamıyordu. Bir anda içini dolduran öfke ve umutsuzlukla, tekreden sıçrayıp ötelerdeki dostunu kurtarmak ya da onunla birlikte ölmek için koşmaya yeltendiğinde, attığı ilk adımla ayağının altındaki kumlar gömülüp birden onu içeri doğru çekmeye başladı. Kurtulmak için çabaladıysa da, gittikçe batıyordu. Birden büyük bir gürültüyle açılan bir yerden düştüğünü hissetti. Ve kendisini gün ışığında, gerçek bir denizin ortasında, korkunç dalgaların arasında buldu. Suyun acı soğuşunu, kör edici tuzunu hissedebiliyordu.

Boş tekne az ötesinde duruyordu. Vetch gözlerini kavuran tuzlu suda, başka hiçbir şeyi göremiyordu. İyi yüzememesine karşın, tüm gücüyle uğraşıp Keskingöz'ü kenarından yakalayabilirdi ve zor da olsa kendini içine çekmeyi başardı. Bir yandan öksürerek boğazındaki tuzlardan kurtulmaya çalışırken, bir yandan da saçlarından oluk gibi akan suları kurulaşıp, deliler gibi ne yöne bakacağını bilemeden etrafı araştırıyordu. Sonunda, kabaran dalgalar arasında yüzmeye çalışan karaltıyı farketmişti. Sessiz kumların yerini şimdi azgın deniz almıştı. Derhal küreklere asılarak, dostunun yanına yaklaştı ve kolundan yakalayarak, yukarı gelmesine yardım etti.

Ged sersemlemiş ve sanki kör olmuştu. Ama görünürde başka hiçbir şeyi yoktu. Yalnızca siyah porsuk ağacından asasını tutan sağ eli oldukça ağır bir şekilde yanmıştı o kadar. Yine de asasını bırakmamış, kendisinden ayrılmasına göz yummamıştı. Sımsıkı tutmaktaydı hala. Hiçbir şey söylemeden, bitkin ve ıslak bir halde direğin dibine kıvrılarak, yüzüstü uzandı. Yelkeni toparlayıp, tekneyi kuzeydoğudan esen rüzgarla çeviren Vetch'in yüzüne dönüp bakmamıştı. Güneşin battığı yerde hava iyice kararıp, uzunca bulutların arasından, mavi beyaz ışıklarıyla doğan hilale kadar da, herşeyden habersiz öylece yatmıştı. Yeni ay, fildişiinden yapılma muhteşem bir sanat eserini andırıyordu. Beyaz ince bir boynuz... Ve okyanus üzerinde dans eden yansıması da en az onun kadar göz alıcıydı.

Ged, yattığı yerden başını kaldırarak bu güzel manzarayı uzunca bir süre

seyretti. Sonra ayağa kalktı ve iki eliyle kavradığı esasını, galip savaşçılar gibi başı üzerinde kaldırarak sırasıyla gökyüzüne, denize, üzerlerindeki yelkene ve en sonunda da arkadaşının yüzüne baktı.

"Estarriol!" dedi. "Bak, herşey bitti!" Kahkahalarla gülüyordu.

"Artık yaralar kapandı! İşte karşında duran benim ve tamamen özgürüm... Ben özgürüm..." Bunları söyledikten sonra dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü kollarıyla kapayıp çocuklar gibi ağlamaya başladı.

Ö ana kadar, Vetch onu korkuyla ve şüpheyile izlemişti. Çünkü orada, karanlıklarda neler olduğunu bilmiyordu. Teknede kendisiyle beraber olanın Ged olduğundan emin olamadan, tam dört saat boyunca elinde çapayla beklemişti. Gölge, dostu Ged'in kılığına girmiş, ona sahip olmuş olabilirdi. Eğer öyleyse, bu belanın Dünyadenizi sahillerinden herhangi birine varmasına, kendi yaşamı pahasına da olsa izin vermemeliydi. Bu olasılıklar arasında, tam dört saat gidip gelerek, her an tekneyi batırıp kendini ve beraberinde gölgeyi de okyanusun soğuk ve karanlık sularına hapsedmek fikriyle mücadele edip durmuş, her an tetikte beklemiş, ondan bir hareket beklemişti. Ve şimdi arkadaşını görüp, söylediklerini işittiğinde, şüpheleri yavaş yavaş kaybolmaya ve doğruyu görmeye başlamıştı. Karşısındaki Ged, girdiği bu savaştan ne yenilgi ne de zaferle çıkmıştı. Ölümün gölgesini, kendi adıyla çağırarak, onu kendinden bir parça haline getirmiş, kendini onunla bütünleştirmişti. Ve bu yeni adam, aslında bir zamanlar kendinden kopmuş olan gölgesinin bir daha karanlık ve kötülüklere hizmet etmesine engel olmuş, kendisini yine kendisiyle kontrol ederek, ebediyen onu içine hapsedmişti. En eski destan Ea'da anlatıldığı gibi:

Sessizlerde bir söz,
Bir ışık karanlıkta.
Ve yaşam son bulur,
Bir şahin kanadında, ebedi boşlukta.

Batıya doğru hızla yol alırlarken, Vetch bu şarkıyı söylemeye başlamıştı. Açık deniz yavaş yavaş gerilerinde kalmaktaydı, onları bir an önce yuvaya geri götürmek için telaş eden soğuk kış gecelerinin rüzgarlarıyla birlikte...

Sekiz günde geldikleri bu sulardan geriye dönmek de hiç mola vermedikleri halde yine sekiz günlerini aldı. Biten sularını, denizin tuzlu suyunu tılsımlar

sayesinde değiştirerek yenilemişler. yiyecek olarak pek azının gerçek adını bildikleri birkaç açık deniz balığıyla yetinmek zorunda kalmışlardı. Yiyecek herşeyleri tükенip, teknenin dibindeki kırıntılara kaldıklarında, Ged'in aklına ocaktan kek çalarken Yarrow'un söyledikleri gelmişti. O tatlı kızın neyi anlatmak istediğini, ancak şimdi anlayabildiğine gülüyordu. Ve içinde bulunduğu bu kötü anda Yarrow'u hatırlattığı için açlığına teşekkür etmişti. Kek için söyledikleri gibi, sağsalim eve dönecek olmalarında da haklıydı...

Ancak üç gün dayanabildikleri tılsımlı yolculuğun devamında doğal rüzgarlardan yararlanarak ilerleyebilmişlerdi. O güne-dek, hiç kimse bu iki genç büyücünün yaptığı gibi üstü açık bir tekneyle, hem de kara ay vaktinde, açık denizin ötesine gidip, geri dönebilmiş değildi. Dönerken şansları yaver gitmiş ve hiç fırtınaya tutulmamışlar, pusulanın ve Tolbegren yıldızının yardımıyla rotalarını kah kuzeyde, kah batıda tutarak Koppish adasının en güneyindeki burnu görünceye dek ilerlemişlerdi. Martıların kaynaştığı, etrafındaki küçük köylerinden göğe doğru yükselen dumanların orta yerinden yükselen kayalıklarıyla bu burn sağlam bir kaleyi andırıyordu.

Buradan sonraki yolculuk pek uzun sayılmazdı. İsmay'e karanlık bir akşam üstü varabildiler. Onları, lm Krallığı sahillerine dek götürüp, getirerek büyük bir şeyi başarmış olan tekneleri Keskingöz' sıkıca bağlayarak, dar sokaklardan yukarı, büyücünün evine doğru yürüdüler. İçeri girdiklerinde sevinç çığlıkları koptu. Kapıda her ikisinin de boynuna sarılan Yarrow, gördüğü manzara karşısında dayanamamış, deliler gibi ağlıyordu.

İffish'li Estarriol vermiş olduğu sözü tutarak, Ged'in ilk büyük efsanesini anlatan destan-türküyü yazmışsa da, şimdilerde kaybolmuş olmalı. Doğu menziline anlatılan bir hikaye, okyanusun bitimindeki bir sahilde, kumda yüzen bir tekneden söz eder. İffish'deyse o tekneyle Estarriol'un yolculuk ettiği söylenir. Tok'da bir fırtınaya tutulan iki balıkçının, sürüklenerek açık denizin ötesine varmaları anlatılır. Bu hikaye Holp'da, Holp'lu bir balıkçı üzerine anlatılmaktadır ve hala o balıkçının oralarda dolaştığı inancı çok kuvvetlidir. Yine gölgeyi anlatan birçok şarkıya, efsanelere rastlamak olasıdır. Bu hikayelerin tümü, yıllarca adalardan adalara, hep biraz kendilerinden bir şeyler katarak, biraz değiştirilerek dolaşıp durmuştur. Fakat ne bu yarıculuk, ne Ged'in gölgeyle mücadelesi, ne ondan önce ejderle arasında geçen macera, ne de Erreht-Akbe'nin kaybolan yüzüğünü Atuan mezarlarında bularak Havnor'a geri getirmesinin hikayesi anlatılmış değildir. Bunlar efsaneye dahil edilmemiş ya da bir yerlerde kaybolmuştur. Oysa Ged sonunda, Roke adasına geri dönerek tüm büyücülerin başı olacaktır...

"Eve gel Tenar! Eve gel!"

Derin vadide elma ağaçları çiçek açmak üzereydi. Ağaç dallarının gölgeleri arasında tek tük, sönük yıldızlar gibi erken açmış pembe beyaz çiçekler vardı. Meyve ağaçlarının arasında sık, taze ve ıslak çimenlikteki küçük kız, ilkinde kulak asmadığı çağrıyla eve dönmeden önce geniş bir daire çizerek keyifle koştu. Arkasını ateşin aydınlığına vermiş, kulübenin kapısında bekleyen anne, ağaçların altında gittikçe kararan çimenlerin üzerinde, rüzgarın savurduğu bir pamuk parçası gibi koşan ve kıpır kıpır hareket eden küçücük bedeni izledi.

Kulübenin köşesinde toprağa bulanmış bir çapayı kazıyıp temizleyen baba, "Neden bu çocuğa bağlanıyorsun? Gelecek ay onu almaya gelecekler. Bir daha geri gelmemek üzere gidecek. Onu unutmak da, bunu kabullenmek de aynı derecede güç, ancak kaybedecek olduktan sonra birisine bağlanmak neye yarar? Onun bize hiçbir yararı yok. Onu aldıklarında karşılığını verecek olsalardı, bu da bir şey sayılırdı ama vermeyecekler. Onu alacaklar ve olay bitecek," dedi.

Anne, ağaçların arasında oynamayı bırakan çocuğu izleyerek, hiçbir şey söylemedi. Yüksek tepelerden, meyve ağaçlarının üstünde, akşam yıldızı etkileyici bir ışıltıyla parlıyordu.

"O artık bizim değil, onlar buraya gelip, kızın mezarlar rahibesi olması gerektiğini söylediklerinden beri bizim olmaktan çıktı. Neden anlamıyorsun bunu?" Adamin sesi, keder ve acıyla sertleşmişti. "Senin bundan başka dört çocuğun daha var. Onlar burada kalacaklar ama bu kalmayacak, gidecek. Bu yüzden ona kalbinde yer verme. Bırak gitsin!"

"Zamanı gelince," dedi kadın, "Bırakacağım." Küçük, çıplak, beyaz ayaklarıyla çamurlu toprakta koşa koşa gelen çocuğu karşılamak için eğildi ve kucağına aldı. Kulübeye girmek üzere dönerken çocuğun siyah saçlarını öpmek için başını eğdi. Kendi saçlarıysa ateşin titreşen ışığında sapsarıydı.

Kocaman bir boynuz tiz bir sesle öttü ve sustu. Arkasından gelen sessizlik düşük tempoda yavaş yavaş vuran bir davula tempo tutan ayak sesleriyle bozuldu. Taht salonunun çatısındaki yarıklardan, sütunların arasındaki tüm duvar ve çini bölümü çökmüş olan geçitlerden güneş ışığı zar zor parlıyordu. Gün doğuşundan bir saat sonraydı. Hava durgun ve soğuktu. Mermer döşeme taşlarının arasında biten yabani otların ölü yaprakları kırağı kaplanmıştı ve rahibelerin uzun siyah cüppelerine çarparak çıtırdıyorlardı.

Çift sütunların arasındaki geniş salona dörder dörder geldiler. Davul kasvetli bir havayla çalıyordu. Ne başka bir ses, ne de bir bakış vardı. Siyah giysili kızların taşıdığı meşaleler, alacakaranlıkta daha parlak görünen, güneş ışıklarının altında kızılbaşan alevlerle yanıyordu. Dışarıda, taht salonunun merdivenlerinde nöbetçi, borazancı ve davulcu erkekler duruyordu. Büyük kapılardan içeriye yalnızca siyah cüppeli ve siyah başlıklı, boş tahta doğru dörder dörder ağır adımlarla yürüyen kadınlar girmişti.

Biri ince ve dimdik, diğeri şişman ve sallana sallana yürüyen, kara cüppenin içinde olduklarından daha uzun boylu gösteren iki kadın geldi. Bu iki kadının arasında altı yaşlarında bir kız çocuğu yürüyordu. Üzerinde düz beyaz bir gömlek vardı. Başı, kolları, bacakları çıplaktı ve yalın ayakta. Çok küçük görünüyordu. İki uzun boylu kadın diğerlerinin siyah diziler halinde bekledikleri tahta çıkan merdivenlerin başına gelince durdular. Çocuğu öne doğru ittiler.

Yüksek zemini üzerinde taht çatının yarattığı karanlıkta perde mi yoksa yalnızca koyu gölgeler mi olduğu kestirilemeyen büyük kara örtülerle çevrelenmiş gibi görünüyordu. Kollarında ve sırtında altın ve değerli taşların pırıltılar saçtığı siyah bir tahttı ve çok büyüktü. Birisi otursa, cüce gibi görünürdü. İnsan ölçülerine göre değildi. Boştu. Gölgelerden başka o tahta oturan hiçbir şey yoktu.

Çocuk tek başına, kırmızı damarlı mermerden yapılmış yedi basamağın dördünü çıktı. Basamaklar öylesine geniş ve yüksekti ki, kız zorlukla çıkıyordu. Merdivenin ortasında tahtın tam karşısında, tepesi oyulmuş büyük, kaba bir ağaç kütüğü duruyordu. Çocuk dizüstü çöktü ve başını hafifçe yana çevirerek, oyuğa yerleştirdi. Hareket etmeksizin orada diz üstü durdu.

Birden, tahtın sağındaki gölgelerin arasından, yünlü bir cüppe giymiş bir adam çıktı ve çocuğa doğru uzun adımlarla basamakları indi. Yüzü, beyaza boyanmıştı. Hiçbir şey söylemeden ve duraksamadan iki eliyle tuttuğu kılıcı havada küçük kızın ensesine savurdu. Davul sustu.

Kılıcın ağız havada en yüksek noktaya kadar çıkıp durduğu sırada, tahtın sol tarafından siyahlara bürünmüş bir adam ok gibi fırladı, basamakları bir sıçrayışta indi ve celladın kollarını zayıf görünümlü elleriyle tuttu. Kılıcın keskin kenarı havada parlıyordu. Bu şekilde, akla kara yüzleri belirsiz, siyah saçlarının ayrılıp ortaya çıkardığı beyaz ensesiyle hareketsiz duran çocuğun üzerinde dans eder gibi bir an birbirlerini tarttılar.

İki adam da sessizlik içinde birer yana sıçrayıp tekrar merdivenleri çıktılar ve koca tahtın arkasındaki karanlıkta kayboldular. Bir rahibe öne çıktı ve diz çöken çocuğun yanındaki basamaklara bir kâse sıvı bir şey döktü. Leke, salonun loşluğunda siyah görünüyordu.

Çocuk kalktı ve dört basamağı zar zor indi. Merdivenlerin sonuna gelip durduğunda, iki uzun boylu rahibe kıza kısa siyah bir cüppe, başlık ve manto giydirdiler. Kızı merdivenler, kara leke ve tahtla yüz yüze gelecek şekilde döndürdüler.

"İsimsizler, onlara sunulan, kendisi de isimsiz doğmuş kıza bir baksınlar. Kızın, aynı zamanda onların sayılan yaşamını ve ölene dek yaşayacağı yılları kabul etsinler. Onu kabul edilebilir bulsunlar. Kabul edilsin."

Diğer sesler, borazanlarıinki gibi tiz ve sert, "Kabul edildi! Kabul edildi!" diye yanıtladılar.

Küçük kız, siyah başlığın altından tahta bakarak ayakta duruyordu. Tahtın iri tırnaklı kolları ve arkasına kakılmış değerli taşlar, tozla, oymalı sırtının üzerindeki de örümcek ağları ve baykuş pisliklerinin beyaz lekeleriyle kaplıydı. Kızın diz çöktüğü basamağın yukarısında, tahtın tam önündeki en yüksek üç basamağa hiçbir ölümünün ayağı değmemişti. Toz katmanı öyle kalındı ki, yüzyılların ellenmemiş, bozulmamış çerçöpüyle tamamen kapanan kırmızı damarlı mermer basamaklar, gri topraktan oluşmuş eğimli bir yüzeye benziyordu.

"Kabul edildi! Kabul edildi!"

O sırada davul birden daha hızlı bir tempoyla tekrar çalmaya başladı.

Sessiz ve ayaklarını sürüyerek yürüyen alay toplandı ve tahta ters yönde, doğruya, uzaktaki aydınlık giriş alanına doğru gitti. Her iki yandaki kocaman

parmaklara benzeyen kalın çift sütunlar, tavanın alacakaranlığına kadar çıkıyordu. Rahibelerin arasında artık kendisi de diğerleri gibi siyahlar içinde olan çocuk, küçük çıplak ayaklarıyla donmuş yabancı otların, buz tutmuş taşların üzerine basarak ciddi bir havayla yürüyordu. Yıkık çatıdan giren eğimli güneş ışığı yolu üzerinde bir yandan bir yana parladığında, başını kaldırıp bakmadı bile.

Nöbetçiler büyük kapıları açık tutuyordu. Kara alay, serin aydınlığa ve sabah rüzgarına çıktı. Doğu enginlerinde görünen güneş göz kamaştırıyordu. Batı yönünde güneşin sarı ışıkları, taht salonunun cephesine olduğu gibi dağlara da vuruyordu. Yolum karşısında, küçük bir kum tepesinin üzerindeki yaldızla yeni boyanmış çatısı gün ışığını pırıl pırıl yansıtan Tanrı Kardeşler tapınağı dışında, tepenin eteklerindeki tüm binalar, hala mora çalan gölgenin içindeydiler. Rahibelerin dörder dörder oluşturdıkları siyah dizi mezarlar tepesini döne döne indi. Kadınlar giderken alçak sesle ilahi söylemeye başladılar. Melodi yalnızca üç notadan oluşuyordu ve defalarca yinelenen söz, yol kaldırıldığı halde hala orada kalan bir işaret direği gibi, anlamını çoktan yitirmiş çok eski bir sözcüktü. Anlamsız sözcüğü defalarca yinediler. Rahibenin yenilenme gününün tümü, kadınların bitmek bilmeyen, alçak ve kuru bir sesle, aynı perdeden söyledikleri ilahilerle geçti.

Küçük kızı odadan odaya, tapınaktan tapınağa götürdüler. Bir yerde dilinin üzerine tuz kondu, bir diğerinde saçları kısa kesilip yağla yıkanıp, sirke koklatılırken yüzünü batıya verecek şekilde diz çöktü, bir diğerinde tiz sesle ölümler için ağıt yakarken, kurban taşının arkasındaki siyah bir mermer parçasının üzerine sırt üstü yattı. Gün boyunca kız ve rahibeler ne yemek yediler ne de su içtiler. Akşam yıldızı çıkarken koyun postu örtülerin arasında çıplak, daha önceden hiç yatmadığı bir odada yatağa yatırıldı. Burası yalnızca o gün açılmış olan, yıllardır kapalı kalmış bir evin odasıydı. Oda ince uzundu ve penceresi yoktu. İçeride durgun ve ağır, donuk bir koku vardı. Sessiz kadınlar kızı orada, karanlıkta bırakıp gittiler.

Onu bıraktıkları şekilde yatarak, hareket etmeksizin duruyordu. Uzunca bir zaman öylece, gözleri açık yattı.

Yüksek duvarda titreşen bir ışık gördü. Eliyle gölgelediğinden, bir ateş böceğinden daha fazla aydınlatmayan zayıf bir ışıkla, koridordan sessizce birisi geliyordu. Boğuk bir fısıltı, "Hey orada mısın, Tenar?" dedi.

Çocuk yanıt vermedi.

Kapı aralığından içeri, tıpkı soyulmuş bir patates gibi saçsız ve sarımsaktrak renkli bir baş uzandı. Gözleri, patatesin üzerindeki benekler gibi kahverengi ve

küçüktü. Burun, kocaman yassı yanakların arasında küçücük görünüyordu ve ağız, dudağı olmayan bir yarıktı. Çocuk gözlerini dikip kımıldamadan bu yüze baktı. İri, koyu ve sabit gözlerle bakıyordu.

"Hey Tenar, benim küçük bal peteğim, işte buradasın!" Ses, boğuk bir kadın sesi gibi tiz çıkıyordu, ama kadın sesi değildi. "Burada olmamalıydım. Dışarıya, verandaya aitim ben. Zaten oraya gidiyordum, ama bütün gün olup bitenlerden sonra küçük Tenar'ımın nasıl olduğunu görmeliydim, eh nasılmış benim zavallı küçük bal peteğim?"

Kız adama dikdik bakarak, "Ben artık Tenar değilim," dedi çocuk. Adamın eli durdu, kıza dokunmadı.

Bir anlık bir duraksamadan sonra, "Evet." diye fısıldadı adam. "Biliyorum, biliyorum... Sen artık küçük kabul edilensin. Ancak ben..."

Kız hiçbir şey söylemedi.

Adam, iri san elindeki zayıf ışık titreyerek yanarken, "Küçük bir çocuk için zor bir gündü," diye sözü değiştirdi.

"Bu evde olmaman gerekirdi, Manan."

"Hayır... Hayır... Biliyorum. Bu evde olmamam gerekirdi. Peki, iyi geceler, küçük... İyi geceler."

Çocuk hiçbir şey söylemedi. Manan yavaşça döndü ve gitti. Zayıf ışık odanın yüksek duvarlarında görünmez oldu. Artık Arha, yani "Kabul Edilen"den başka bir adı olmayan küçük kız, karanlığa sabit gözlerle bakarak, sırt üstü uzandı.

Kız büyüdükçe, farkına varmadan, annesine ilişkin tüm anıları unuttu. O buraya, mezarlar yöresine aitti. Her zaman buraya ait olmuştu. Yalnız bazen, uzun yaz akşamları, batıdaki kurak ve gün batarken güneşin arkasında bıraktığı parlaklıkta kurşuni renge bürünen dağlara bakarken, çok önce, aynı parlak sarı ışıklarla evinin ocağında yanan ateşi anımsayacaktı. Ve bununla, dokunulmayı bile çok ender duyumsadığı burası için tuhaf bir şeyi, kucaklandığını anımsıyordu. Ve hoş bir kokuyu, yeni yıkanmış ve adaçayı kokan suda durulanmış, günbatımı ve alevlerin renginde sarı uzun saçların güzel kokusunu anımsıyordu. Aklında kalanların tümü buydu.

Tüm hikaye ona anlatıldığından, anımsadığından daha fazlasını biliyordu. Yedi sekiz yaşlarında, bu Arha diye adlandırılan kişinin gerçekte kim olduğunu merak etmeye ilk başladığı zamanlar, vasisi muhafız Manan'a gitti ve "Bana nasıl seçildiğimi anlat, Manan," dedi.

"Oh, hepsini biliyorsun, küçük."

Gerçekten de biliyordu. Uzun boylu, kuru sesli rahibe Thar, iyice öğreninceye kadar anlatmıştı, kız bunları ezbere söyledi; "Evet, biliyorum. Atuan mezarlarının tek rahibesinin ölümünde, gömme ve kutsama törenleri, ay takvimine göre bir ay içinde tamamlanır. Bu olaydan sonra, bir kısım mezarlar yöresi rahibeleri ve muhafızları, Atuan kasaba ve köylerinde araya sora, çölü bir baştan bir başa geçerler. Rahibenin öldüğü gece doğan bir kız çocuk ararlar. Böyle bir çocuk bulduklarında, bekler ve izlerler. Çocuk bedenlen ve zihnen mükemmel doğmalı. Büyüdükçe raşitizm, çiçek ya da herhangi bir sakatlığa uğramamalı, ya da kör olmamalıdır. Eğer beş yaşına kadar sakatlanmadan gelirse çocuğun bedeni aslında ölen rahibenin yeni bedeni demektir. Ve çocuk Awabath'daki tanrıkralla bildirilir ve bir yıl boyunca eğitilir. Ve bir yılın sonunda, taht salonuna götürülür ve isimsizlerden olduğu için, yeniden doğan rahibe olduğu için, ismi efendilerine, isimsizlere geri verilir.

Thar'ın anlattıklarının hepsi buydu ve kız bir daha hiçbir şey sormaya kalkışmadı. Zayıf rahibe acımasız biri değildi, ancak çok soğuktu ve demir gibi kurallarla yaşıyordu. Arha ondan korkuyordu ama, Manan'dan çekinmesine neden

yoktu. "Şimdi bana nasıl seçildiğimi anlat!" diye emredecek, adam da yine anlatacaktı.

"O zamanki Arha, son ayın üçüncü günü öldüğü için, ayın büyümésinin üçüncü günü buradan ayrılıp kuzeybatı yönünde yola koyulduk. İlkın, büyük bir şehire, Tenacbah'a geldik, gerçi her iki şehri de görenler Awabath'a göre devede kulak kaldığını söylüyorlar ama, benim için yeterince büyük. Tenacbah'ta onyüz ev olmalı. Oradan, Gar'a geçtik. Ama bu şehirde de kimsenin bir ay önce, ayın üçüncü günü doğmuş kız bebeğı yoktu, oğlu olanlar vardı ama oğlan da uygun değildi... Böylece, Gar'ın kuzeyindeki tepelere kurulmuş kasaba ve köylere girdik. Orası benim memleketim. Irmaklar akan, toprakları yemyeşil o tepelerde doğdum ben. Bu çölde değil." Bunu söylerken, Manan'ın boğuk sesi bir tuhaf çıkar, küçük gözleri iyice kısılırdı. Bir süre durup sonunda devam ederdi. "Ve böylece, son aylarda bebeğı olan bütün ana babaları bulup konuştuk. Bazıları bize yalan söyledi: 'A tabii, kızımız ayın üçüncü günü doğdu.' Bilirsin, çoğu kez fakir köylüler, kız bebekten kurtulduklarına sevinirler. Bir de, tepelerin vadilerinde, iç karartıcı kulübelerde yaşayan, çok fakir diğer köylüler vardır. Onlar da günleri saymıyor ve hemen hiçbir zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordu, dolayısıyla bebeklerinin ne kadarlık olduğunu kesin olarak söyleyemiyorlardı. Ama biz yeterince çok soru sorarak, gerçeğe ulaşabiliyorduk. Ancak bu yavaş giden bir işti. Sonunda, Entat'ın batısında, meyve bahçeleriyle kaplı ovalarda, on haneli bir köyde bir kız çocuk bulduk. Sekiz aylıktı, bizim aradığımızdan daha büyüktü, ancak mezarlar rahibesinin öldüğü gece ve öldüğü saatte doğmuştu. Annesinin dizine oturmuş, mağaraya dolmuş yarasalar gibi evin bir odasına doluşan bizlere, parlak gözlerle bakan çok hoş bir kızdı. Baba, fakir bir adamdı. Zenginlerin bahçelerindeki elma ağaçlarına bakıyordu. beş çocuk ve bir keçiden başka kendine ait hiçbir şeyi yoktu. Ev bile onun değildi. Böylece, hepimiz oraya doluştuk. Bu arada, rahibeler bebeğı bakıp bakıp, kendi aralarında sonunda yeniden doğanı bulduklarını düşündüklerini söylüyorlardı. Anne de bunu anladı. Bebeğı kucakladı ve tek bir söz söylemedi. Derken, ertesi gün yine eve gittik. Bir de ne görelim! Küçük, parlak gözli bebek hasır karyolasında yatmış, ağlayıp bağıırıyordu ve bütün bedeni kırmızı lekelerle doluydu, anne de bebeğinkini bastıran bir sesle 'Oh! Oh! Bebemi cadı parmakları tuttu!' diye bağıırıyordu. Bu onun söyleyişi. Aslında çiçek hastalığını kastediyordu. Benim köyümde de çiçeğe cadı parmakları derler. Ancak şu anda tanrıkralın başrahibesi olan Kossil karyolaya gitti ve bebeğı kaldırdı. Diğer herkes,

ben de dahil geri çekildik. Yaşamıma çok da önem vermem ama çiçek olan bir eve kim girer? Ama o korkmadı. Bebeği kaldırdı ve ateşinin olmadığını söyledi. Parmağına tükürüp kızıl lekeleri ovalayınca da lekeler kayboldu. Yalnızca kızılıcık suyuydu. Zavallı salak anne, bizi aldatıp bebeği elinde tutacağını düşünmüştü."

Manan buna kahkahalarla gülerken, sarı yüzü hemen hemen hiç değişmedi. "Derken, rahibelerin, öfkesinden korktuğu için kocası kadını dövdü. Kısa bir süre sonra biz çöle geri döndük, ancak her yıl yöre halkından birisi, elma bahçelerinin arasındaki köye dönecek ve çocuğun nasıl olduğuna bakacaktı. Böylece beş yıl geçti ve o zaman Thar ve Kossil, tapınak nöbetçileri ve rahibelere güvence içinde eşlik etmeleri için, tanrıkralın gönderdiği kırmızı miğferli askerlerle yolculuğu gerçekleştirdiler. Gerçekte yeniden doğan mezarlar rahibesi olduğu ve buraya ait olduğu için, çocuğu buraya getirdiler. Çocuk kimdi küçük, hı?"

Görüş alanının ötesinde bir şeye, göremeyeceği bir şeye bakar gibi uzaklara bakarak, "Ben," dedi Arha.

Bir defasında, "Çocuğu götürmeye geldikleri zaman an... anne ne yaptı?" diye sordu.

Ancak Manan bilmiyordu, o son yolculukta rahibelerle birlikte gitmemişti.

Ve kız da anımsayamıyordu. Anımsamanın ne yararı vardı ki? Tümüyle olmuş bitmişti. Gelmesi gereken yere gelmişti. Bütün dünyada, yalnızca bir tek yeri taniyordu: Atuan mezarları yöresi.

Oradaki ilk yılında, dörtle ondört yaş arası diğer rahibe adayı kızlarla, büyük bir yatakhane de yatmıştı. O zamanlar, Manan on muhafız arasından özel vasısı olarak atanmıştı. Karyolası da büyük evdeki yatakhane nin, uyumadan önce kızların kıkır kıkır gülüşüp fısıldaştıkları, sabahın ağaran ışıklarında esneyerek birbirlerinin saçlarını ördükleri, uzun, alçak yapılmış asıl odasından kısmen ayrılmış küçük bir kameryede dururdu. İsmi alınıp Arha olduğu zaman, küçük evdeki yaşamının geri kalanı için kendi yatağı ve kendi odası olacak yatakta ve odada tek başına uyudu. Bu ev, tek rahibenin evi, onundu ve izni olmadan kimse içeri giremezdi. İnsanların itaatkar bir şekilde kapısını çaldıklarını duymak ve, "Girebilirsiniz" demek ona zevk veriyordu. İki başrahibe Kossil ve Thar'ın evine kapıyı çalmadan girmeleri için kendisinden izin istemeleri ise canını sıkıyordu.

Hepsi birbirine benzeyen günler, yıllar geldi geçti. Mezarlar yöresinin kızları zamanlarını sınıflarda, eğitimle geçirdiler. Hiç oyun oynamazlardı. Oyuna zaman yoktu. Dinsel şarkılar ve dinsel danslar, Kargad diyarının tarihi ve Awabath'de

hüküm süren Tanrıkkral ya da İkiz Kardeşler, Atwah ve Wulwah gibi bağlı oldukları tanrıların tüm gizemlerini öğrendiler. İçlerinden yalnızca Arha, isimsizlerin dinsel törenlerini öğrendi. Bunlar ona bir kişi tarafından, ikiz tanrıların başrahibesi Thar tarafından öğretildi. Bu onu diğerlerinden günde bir saat ya da daha fazla ayırıyordu, ancak gününün çoğu diğerlerinki gibi yalnızca çalışarak geçiyordu. Koyunların yününü eğirip dokumasını ve her zaman yedikleri mercimek lapası türü kaba yemekler için öğütülmüş mısır, mayasız ekmek için ince un, soğan, lahana, keçi peyniri, elma ve bal gibi yiyecekleri hazırlamasını öğrendiler.

Olabilecek en iyi şey, çölde yörenin bir kilometre kuzeydoğusunda akan bulanık yeşil nehirde balık avlamalarına, öğle yemeği için beraberlerinde bir elma ya da soğuk bir pide götürmelerine ve yeşil nehir sularının ağır ağır akışını ve dağların üzerindeki yavaş yavaş değişen bulut gölgelerini izleyerek, kuru güneş ışıklarının altında kamışların arasında gün boyunca oturmalarına izin verilmesiydi. Ancak, ipler gerilip salıncakta sallandığınız zaman ya da parlak bir balık nehrin kenarına vurup öldüğü zaman coşkuyla çocukça sesler çıkarırsanız, Mebbeth engerek yılanı gibi tıslayan bir sesle, "Sizi aptallar, doğru durun!" derdi. Tanrıkrallın tapınağında hizmet eden Mebbeth, esmer, hala genç sayılabilecek ancak yanardağ taşları gibi sert ve haşın bir kadındı. Balık avına meraklıydı. Onu idare etmek ve hiç ses çıkartmamak zorundaydınız, yoksa sizi bir daha balığa götürmezdi. O zaman da, yazın kuyular suyunu çektiğinde su getirmenin dışında, hiçbir zaman nehre gidemezsiniz. Kavurucu bir sıcakta bir kilometre aşağıya, nehre kadar yorucu bir yürüyüş yapmak, sırığa asılı iki kovayı doldurmak ve tepenin yukarısındaki yöreye doğru olabildiğince çabuk yola koyulmak sıkıcı bir işti. İlk yüz metre kolaydı ama sonra kovalar gitgide daha ağır gelmeye başladılar. Sırık ta kızgın bir demir çubuk gibi omuzlarınızı yakardı. Güneş ışığı kıpkuru yolda gözkamaştırır, her adım gittikçe zorlaşır ve yavaşlardı. Sonunda, sebze bahçesinin bitişiğindeki, büyük evin arka avlusunun serin gölgesine varırdınız ve kovaları büyük sarnıca şorr diye dökerdiniz. Ve sonra, bütün bunları yeniden ve yeniden yapmak için başa dönmek zorundaydınız.

Karg İmparatorluğunun dört diyarının en eski ve en kutsal olan bu kısmına kısaca yöre denmekteydi. Burasının herhangi bir ismi hiç olmamıştı. Yöre sınırları içinde, birkaç yüz kişi yaşırdı ve birçok bina vardı. Üç tapınak, Büyük ve küçük ev, hadım muhafızların kışlası, duvarın dış yanında gizli nöbetçi barakaları, bir sürü köle kulübesi, dükkanlar, koyun ve keçi ağılları ve çiftlik binaları. Yöre uzaktan,

dağınık çalı kümeleri, küçük yabani otlar ve çöl bitkilerinden başka hiçbir şeyin yetişmediği batıdaki çorak tepelerden bakıldığında, küçük bir kasaba gibi görünüyordu. İnsan ötelerden, doğudaki ovalardan bile baksa, dağların aşağısındaki ikiz tanrılar tapınağının altın çatısının, kaya katmanındaki bir mika zerresi gibi pırl pırl parladığını ve göz kamaştırdığını görebilirdi.

Tapınağın kendisi taştan yapılmış kübik, beyaza sıvanmış, penceresiz, verandası ve kapısı alçak bir binaydı.

Daha gösterişli ve yüzyıllar sonra yapılmış olan diğer tapınak öbürünün biraz daha aşağısındaki tanrıkral tapınağıydı. Yüksek bir revağı ve ormanlarla kaplı Hur-at-Hur'dan gemiyle getirilmiş ve yöreye kiraç ovalardan yirmi köle tarafından sürüklenerek taşınmış, her biri sedir ağacından yapılma yekpare birer kütük olan, başlıkları boyalı, bir dizi kalın beypz sütunu vardı. Yalnız doğudan yaklaşan bir yolcu altın çatıyı ve parlak sütunları gördükten sonra, yöre tepesinin daha yukarısında, hepsinin üstünde, bilinen tapınakların en eskisi olan tıpkı çölün kendisi gibi koyu sarı ve harap tapınağı, onarılmış duvarları ve harap olmuş yassı kubbesiyle büyük, basık taht salonunu görürdü. Salonun gerisinde, harçsız yapılmış ve birçok yeri yarı yarıya çökmüş kesme taştan bir duvar tepenin zirvesini çevreliyordu. Duvarın iç tarafında beş altı metre yüksekliğinde birkaç siyah taş yerden çıkmış kocaman parmaklar gibi birbirine yapışık duruyordu. İnsan bakınca gözlerini alamıyordu. Orada çok anlamlı duruyorlardı ama ne anlama geldikleri hakkında hiçbir şey bilinmiyordu. Dokuz tane taş vardı. Biri dik duruyordu, diğerleri yana yatmış, ikisi de devrilmişti. Çıplak ve siyah, üzeri mat cilalı olan bir tanesi dışında hepsi boya bulaşmış gibi gri ve turuncu yosunlarla kabuk bağlamıştı. Çıplak olanın yüzeyi pürüzsüzdü ama diğerlerinde yosunların altında belirsiz oymalar görülebiliyor, dokununca şekiller, işaretler duyumsanabiliyordu. Bu dokuz taş, Atuan mezarlarıydı. Söylendiğine göre ilk insanlardan, ta Dünyadenizi ilk yaratıldığından beri orada duruyorlardı. Karalar, okyanusların derinliklerinden çıktığı zaman onlar da karanlıklara gömülmüşlerdi. Kargad'ın tanrıkrallarından, ikiz tanrılardan hatta gün ışığından bile çok daha yaşlıydılar. Onlar, insanların dünyası ortaya çıkmadan önce hükmedenlerin, isimlendirilmemiş olanların ve kendilerine tapan isimsiz kızın mezarlarıydı.

Kız, onların olduğu yere pek sık gitmezdi ve başka kimse de, taht salonunun arkasında, kayadan duvarın iç tarafında mezarların bulunduğu bu yere adımını bile atmazdı. Yılda iki kez, ilk ve sonbaharda gündönümüne en yakın dolunayda tahtın

önünde bir kurbân verilirdi ve kız elinde keçinin tüten kanıyla dolu büyük pirinç bir leğenle salonun alçak arka kapısından çıkardı. Bu kan, yarısını dik duran siyah kayanın dibine, yarısını da yüzyıllardır kan sunmaktan kararış olan kayalık toprağa gömülmüş yatan düşmüş kayalardan birinin üzerine dökmesi gereken kandı.

Bazen Arha tek başına sabah erkenden gider, dar açıyla gelen gün ışığında daha net görünen kararış tümsekleri ve oymaların çizgilerini anlamaya çalışarak taşların arasında dolaşır, ya da orada oturup batıdaki dağlara ve aşağıda tümü görünen yörenin çatılarına ve duvarlarına bakar, büyük evin çevresinde, nöbetçilerin barakalarında ve nehrin kenarındaki seyrek otlaklara giden koyun ve keçi ağıllarındaki hareketin ilk kıpırtılarını izlerdi. Taşların arasında yapılacak hiçbir şey yoktu. Yalnızca, oraya gitmesine izin verildiği ve orada yalnız kaldığı için gidiyordu. Kasvetli bir yerdi. Çöl yazının öğle sicağında bile oralarda bir soğukluk vardı. Bazen rüzgar birbirine sır verir gibi birbirine doğru eğilmiş iki kayanın arasından hafiften ısıklanarak geçirdi ama açıklanan hiçbir sır yoktu.

Mezar duvarından yöre tepesinin çevresinde uzun, düzensiz bir yarım daire yapıp kuzeydeki nehre doğru uzanan daha alçak bir başka kaya duvar çıkıyordu. Yöreyi ikiye ayırdığı için de pek bir yeri koruduğu söylenemezdi. Bir yanda rahibeler ve muhafızların tapınak ve evleri, öbür yanda nöbetçilerin kışlası ve yöre için çiftçilik yapan, hayvanları güden ve yiyecek toplayan kölelerin kulübeleri. Bu adamların hiçbiri, çok kutsal belirli festivallerde nöbetçilerin, davulcular ve borazancılarla, rahibe alayına eşlik etmelerinin dışında duvarın öbür yanına geçemezlerdi. Eşlik ettikleri zaman da, tapınakların kapılarından içeri giremezlerdi. Başka hiçbir erkek yörenin iç tarafına adımını atmamıştı. Bir zamanlar dört diyardan tapınmak için gelen hacılar, krallar ve başkanlar olmuştu. Birbuçuk yüzyıl önce ilk tanrıkralları kendi tapınağının ayinlerini yönetmeye gelmişti. Ancak o bile yöre duvarlarının dışında yiyip, uyumak zorundaydı ve mezartaşlarının bulunduğu bölgeye girememişti.

İnsan bu duvara ayaklarını yarıklara sokarak rahatlıkla çıkabilirdi. İlkbaharın son günlerinde, bir öğleden sonra, Kabul Edilen'le Penthe isimli bir kız duvarın üzerinde oturuyorlardı. Her ikisi de oniki yaşlarındaydılar. Büyük evin büyük taştan yapılmış çatı arası olan dokuma odasında olmaları gerekiyordu. iç karartıcı yünlerle eğrilmiş, cüppeler için siyah kumaş dokuyan büyük dokuma tezgahlarının başında olmalıydılar. Avludaki kuyudan su içmeye diye sıvıştılar. Arha "Hadi!" dedi ve diğer

kızı tepenin aşığısına doğru büyük evin görüş alanının dışına, duvara götürdü. Şimdi duvarın üç metre yüksekliğindeki tepesinde, çıplak bacaklarını dış tarafa sarkıtmış doğru ve kuzeye doğru uzanan düz ovalara bakarak oturuyorlardı.

"Denizi görmek isterdim," dedi Penthe.

Arha, duvardan kopardığı bir yabani otun acı sapını çiğneyerek "Niye?" diye sordu. Kırac arazinin çiçeklenme zamanı henüz sona ermişti.

Kısa boylu çabuk çiçeklenen, sarı, pembe ve beyaz, renkli küçük çöl çiçekleri, rüzgarda bembeyaz görünen minik tüylerini ve toz çanakçıklarını dağıtıp, kanca biçiminde özenle şekillenmiş dikenli kabuklarını dökerek, tohuma kaçıyordu. Meyve bahçelerinin, elma ağaçlarının altındaki toprak çürümüş bir pembeler ve beyazlar yığınıydı. Ağaçların dalları yeşildi, yörenin kilometrelerce genişlikteki alanı içindeki tek yeşil ağaçlardı. Başka herşey, çiçek açan adaçayının ilk tomurcuklarıyla gümüş grisi bir renge bürünen dağlar dışında, bir baştan bir başa donuk, koyu sarı bir çöl rengiydi.

"Oh, nedenini bilmiyorum. Yalnızca, farklı bir şey görmek isterdim. Burada herşey aynı. Hiçbir şey olmuyor."

"Herşey, burada başlar," dedi Arha.

"Biliyorum, biliyorum... Ama o başlayan şeylerin birazını da görmek isterdim!"

Penthe gülümsedi. Yumuşak, rahat görünümlü bir kızdı. Çıplak ayaklarının tabanlarını, güneşin yaktığı kayalara sürterek kaşdı ve konuşmasını sürdürdü. "Biliyor musun, küçükken deniz kenarında yaşırdım. Köyümüz, rüzgarın yığıdığı kum tepelerinin hemen gerisindeydi ve arasıra aşığıya inip kumsalda oynardık. Bir keresinde, anımsıyorum, bir gemi konvoyunun geçip gidişini görmüştük. Koşup köye anlatmıştık ve herkes görmeye gelmişti. Gemiler kırmızı kanatlı ejderhalar gibiydi. Atuan'dan yelken açıp gelmişlerdi ama Karg'lı değillerdi. Başımızdaki adam batıdan, içeri diyardan geldiklerini söyledi. Herkes onları izlemeye geldi. Sanırım karaya çıkmalarından korkuyorlardı. Yalnızca geçip gittiler, kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Belki Karego-At'a savaşmaya gidiyorlardı. Bir düşünsene, gerçekten halkı toprak rengi olan, hepsinin de göz kırpar gibi kolayca seni büyüleyebilecekleri yerden, büyücüler adasından gelmişlerdi." Arha sertçe, "Beni büyüleyemezler," dedi. "Ben olsam onlara bakmazdım. Aşğılık, melun büyücüler. Kutsal diyar'ın bu kadar yakınında yelken açmaya nasıl cüret ederler?"

"Oh şey, sanırım, tanrıkrall birgün onları yenecek ve hepsini köle yapacaktır."

Ama ben denizi yine görebilmeyi isterdim. Gelgitten sonra biriken havuzlarda küçük ahtapotlar olurdu ve "Böö!" diye bağıırırsan, bembeyaz kesilirlerdi. Bak, yaşlı Manan geliyor, seni arıyor."

Arha'nın nöbetçisi ve uşağı olan adam, duvarın iç tarafından yavaş yavaş geliyordu. Elindeki bükülmüş desteden düşen bir yabancı soğanı almak için eğildi, sonra doğruldu ve küçük, donuk, kahverengi gözleriyle çevresine bakındı. Yıllar geçtikçe şişmanlamıştı ve saçsız sarı derisi güneşin altında parlıyordu.

Arha, "Erkeklerin olduğu tarafa kay!" diye tısladı ve iki kız da kertenkele kıvraklığıyla, derin tarafa, duvarın iç tarafından görünmeyecek şekilde aşağıya tutununcaya kadar sarktılar. Manan'ın, o yana doğru gelen yavaş adımlarını duyuyorlardı.

Arha, çimenlerin arasındaki rüzgar gibi fısıldayan alaycı bir ifadeyle "Hey! Hey! Patates surat!" diye seslendi.

Ağır yürüyüş durdu. İkircikli bir ses, "Orada mısın?" dedi. "Küçük? Arha?"
Sessizlik.

Manan ileri doğru yürüdü.

"Heey! Patates surat!"

Penthe taklit ederek, "Hey, şişko patates" diye fısıldadı ve sonra kıkırdamasını bastırmaya çalışarak inledi.

"Orada biri mi var?"

Sessizlik.

Hadım, "Oh, pekala, pekala," diye iç çekti ve yavaş yavaş yürümeye devam etti. Adam bayırın sırtında giderken, kızlar duvarın üstüne geri çıktılar. Penthe, terden ve kıkırdamaktan pespembeydi ama Arha kızgın görünüyordu.

"Her yerde beni izleyen aptal, yaşlı, geveze herif!"

Penthe akılcı bir şekilde, "Yapması gerekir," dedi. "Onun işi sana bakmak."

"Tapındıklarım bakar bana. Onları memnun ediyorum, başka kimseyi de memnun etmeye gereksinimim yok benim. Bu yaşlı kadınlarla yarım adamların beni rahat bırakmaları gerek. Ben tek rahibeyim."

Penthe, diğer kıza baktı. "Oh," dedi hafifçe. "Oh, sen Arha'sın biliyorum,"

"O halde bıraksınlar olayım. Ve sürekli emirler vermesinler."

Penthe bir süre hiçbir şey söylemedi ancak iç geçirdi ve tombul bacaklarını sallayıp, engin, belirsiz, uçsuz bucaksız ufka doğru yavaş yavaş yükselen aşağıdaki geniş ve soluk arazilere gözünü dikip oturdu.

Sonunda sessizce, "Biliyorsun, çok yakında emirleri veren sen olacaksın," dedi. "İki yıl sonra artık çocuk olmayacaksın. Öndördümüzde olacağız. Ben, tanrıkrallın tapınağına gideceğim ve benim için herşey aynı olacak. Oysa sen gerçekten başrahibe olacaksın. Kossil ve Thar bile sana baş eğmek zorunda kalacaklar."

Kabul Edilen hiçbir şey söylemedi. Yüzü donuktu ve siyah kaşlarının altındaki gözlerine gökyüzünün soluk pırıltılı ışığı vuruyordu.

"Geri dönmeliyiz," dedi Penthe.

"Hayır."

"Ama dokumacıbaşı Thar'a söyleyebilir. Hem birazdan dokuz ilahi vakti gelecek."

"Ben burada kalıyorum. Sen de kalıyorsun."

Penthe kendi yumuşak tarzıyla, "Seni cezalandıramazlar ama beni cezalandırırlar," dedi. Arha yanıt vermedi. Penthe iç geçirdi ve kaldı. Güneş, ovaların yukarısında hafif bir sise girdi. Çok ötede arazinin geniş, derece derece eğimli yüzünde, koyunların çingırakları hafif hafif şingırdıyor, kuzular meliyordu.

İki kız döndüklerinde, dokuz ilahi neredeyse bitmek üzereydi. Mebbeth onları erkekler duvarında otururken görmüştü ve tanrıkrallın başrahibesine rapor etmişti. Kossil ağır ağır yürüyen, cansız yüzlü biriydi. İki kıza ifadesiz bir yüz ve sesle kendisini izlemelerini söyledi. Önlerinden giderek onları büyük evin koridorlarından geçirip ön kapıdan dışarı çıkardı ve kum tepesine, Atwah ve Wulwah tapınağı'na götürdü. Orada tapınağın başrahibesi, bir geyiğin bacak kemiği gibi uzun, kuru ve ince olan Thar'la konuştu.

Kossil, Penthe'ye "Cüppeni çıkar," dedi.

Deriyi kesen, birbirine bağlanmış kamış değneklerle kızı kamçılادığında Penthe buna sessiz gözyaşları içinde sabırla dayandı. Akşam yemeği verilmeden, dokuma odasına gönderildi. Ertesi günü de yemek yemeden geçirecekti. "Eğer bir daha erkekler duvarına çıktığın görülürse," dedi Kossil, "Bundan çok daha kötü şeyler gelir başına. Anlıyor musun Penthe?" Kossil'in sesi yumuşaktı ama nazik değildi. Penthe "Evet," dedi ve ağır giysileri sırtındaki kesiklere sürtünürken, ezile büzüle savuşup gitti.

Arha, kamçılamayla izlemek için Thar'ın yanında kalmıştı. Şimdi Kossil'in değneklerini temizlemesini izliyordu.

Thar kıza, "Diğer kızlarla koşup oynaman hiç uygun düşmüyor. Sen

Arha'sın," dedi.

Kız somurttu ve yanıt vermedi.

"Yalnızca senin için yararlı olan şeyleri yapman daha iyi olur. Sen Arha'sın."

Kız bir an, gözlerini kaldırıp Thar'ın yüzüne, sonra da Kossil'inkine baktı.

Bakışında nefret ve öfkenin korkunç derinliği vardı. Ancak zayıf rahibe hiç ilgi göstermedi, onun yerine biraz öne eğilerek, neredeyse fısıltıyla, "Sen Arha'sın. Geriye kalan hiçbir şey yok. Tümüyle kabul edildin," sözünü yineledi.

Kız, altı yaşından beri hergün yinelediği gibi, "Tümüyle kabul edildim." diye yineledi.

Thar hafifçe başını eğdi, kamçıyı yerine kaldırırken Kossil'de başını eğdi. Kız eğilmedi ama itaatkar bir şekilde dönerek çıktı.

Patates ve bahar soğanıyla yapılmış hafif akşam yemeği sessizlik içinde, dar, karanlık yemekhanede yendikten, akşam ilahileri söylenip, kutsal sözcükler kapıların üzerine yerleştirildikten ve Konuşulmayan Ayin'in bitiminde sonra, günlük işler sona ermiş olurdu. Artık kızlar yatakhaneye çıkıp tek mum ışığı yakılana dek, zar ve çubuklarla oyun oynayabilir, karanlıkta yataktan yatağa fısıldaşabilirlerdi. Arha her gece yaptığı gibi yörenin meydan ve bayırlarını geçip yalnız uyuduğu küçük eve giderdi.

Gece rüzgarı yumuşaktı. İlkbahar yıldızları, çayırlardaki papatya kümeleri gibi, Nisan denizinde parıldayan ışık gibi, pırıl pırıl parlıyordu ama kızın çayırlara ya da denize ilişkin hiçbir anısı yoktu. Gökyüzüne bakmadı.

"Hey, işte küçük!"

Kız, düz bir sesle "Manan," dedi.

Yıldızların ışığı saçsız kafasında parlayan büyük gölge, ayaklarını sürüye sürüye kızın yanına geldi.

"Cezalandırıldın mı?"

"Ben cezalandırılamam."

"Hayır... Yani..."

"Beni cezalandıramazlar. Buna cesaret edemezler."

Adam, iki yanında sarkan, kararmış, etli iri elleriyle ayakta duruyordu.

Kız, adamın kenarı yırtılmış ve ona çok küçük gelen eski siyah cüppesinin yabani soğan, ter ve adaçayı kokan kokusunu aldı.

Tiz ve keskin bir sesle, "Bana dokunamazlar, ben Arha'yım." dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Büyük, koruyan eller geldi ve kızı kendine çekti. Yavaşça kucaklayıp örgülü saçlarını okşadı. "Haydi, haydi. Küçük bal peteği, küçük kız..." Kız, adamın göğsünün derinlerinden gelen boğuk mırıltıyı duydu ve ona sarıldı. Sonunda jözyaşları durdu ama yine de adama sarılı kaldı.

Adam. "Zavallı küçük," diye fısıldadı ve çocuğu kucağına alıp, kızın yalnız başına uyuduğu evin kapısına kadar taşıdı. Yere bıraktı.

"Şimdi iyi misin, küçük?"

Kız başını salladı, arkasını döndü ve karanlık eve girdi.

Kossil'in düzenli ve ağır adımları küçük evin koridoru boyunca duyuluyordu. Kapı aralığını dolduran uzun boylu, şişman rahibe, bir dizini yere verip eğildi hemen, doğrulup gerçek büyüklüğüne döndü.

"Efendimiz."

"Ne var, Kossil?"

"Şimdiye dek, isimsizler bölgesine ilişkin bazı sorunlara bakmam için bana izin verilmişti. Eğer isterseniz, bu yaşamda henüz anımsamadığınız bu sorunları öğrenmenizin, görmenizin ve yetki almanızın zamanı geldi."

Kız, penceresiz odasında oturmuş sözde ibadet ediyor, gerçekteyse hiçbir şey yapmıyor, neredeyse hiçbir şey düşünmüyordu. Yüzüne sabit, donuk ve kibirli bir ifade vermesi biraz zaman aldı. Beli etmemeye çalışmasına karşın yüzünün ifadesi değişti. Belirgin bir kurnazlıkla, "Labirent mi?" dedi.

"Labirente girmeyeceğiz. Ama mezaraltından geçmemiz gerekecek."

Kossil'in sesinde, Arha'yı korkutmaya niyetli, korkmuş ya da korkmuş gibi görünen bir ton vardı. Kız acele etmeden kalktı ve düz bir sesle, "Pekala," dedi. Tanrıkrallın rahibesinin şişman bedenini izlerken içinden çok seviniyordu; "Sonunda! Sonunda! Kendi bölgemi göreceğim sonunda!"

Onbeş yaşındaydı. Kadınlığa geçeli ve aynı zamanda Atuan mezarlarının tek rahibesi, Kargad diyarlarının bütün başrahibelerinin başı, tanrıkrallın kendisinin bile emredemeyeceği kişi olmanın getirdiği tüm güçlere sahip olalı bir yıl olmuştu. Hepsi, boyun eğmez Thar ile Kossil bile artık onun önünde dizlerini bükerek reverans yapıyorlardı. Hepsi onunla, özen gösterilen bir farklılıkla konuşuyordu. Ancak hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey olmadı. Kutsama ve adama törenleri bittikten sonra, günler her zamanki gibi geçmişti. Eğirilmesi gereken yün, dokunulması gereken siyah kumaş, öğütülmesi gereken yiyecek, yapılması gereken ayinler... Dokuz ilahi gece vakti söylenmeli, kapı girişleri kutsanmalı, Taşlar yılda iki kez keçi kanıyla beslenmeli, ayın karanlığında yapılan danslar, boş tahtın önünde yapılmalıydı.

Böylece bütün yıl tıpkı öncekiler gibi geçti, yaşamının kalan tüm yılları da böyle mi geçecekti?

İçindeki sıkıntı bazen öyle büyüyordu ki, dehşet veriyor, kızı boğuyordu. Çok değil, bir süre önce bunu konuşmaya zorunlu hale gelmişti. Konuşması gerektiğini düşünüyordu, yoksa çıldıracaktı. Konuştuğu kişi Manan'dı. Gurur, diğer kızlara açılmasına, tedbir yaşlı kadınlara itiraf etmesine engel oldu ama Manan hiçbir şey değildi. Sadık, yaşlı bir şişkoydu. Ona ne söylendiğinin önemi yoktu. Ancak adam, kıza şaşırtıcı şeyler söylemişti.

"Biliyor musun, küçük?" dedi "Çok önce, dört diyarımız bir imparatorluk altında birleşmeden önce, küçük küçük bir sürü kral, prens ve şef vardı. Sürekli birbirleriyle çekişiyorlardı ve buraya, kavgalarını çözümlmeye gelirlerdi. Atuan'dan Karego-At'den, Atnini ve hatta Hur-at-Hur'den bütün şefler ve prensler, hizmetkarları ve ordularıyla gelirlerdi. Sana ne yapacaklarını sorarlardı. Sen de boş tahtın önüne gidip, onlara isimsizlerin öğüdünü verirdin. Neyse, bu çok önceydi. Bir süre sonra, rahipkrallar, Karego-At'e hakim olmak için geldiler, kısa bir süre sonra Atuan'a hükmediyorlardı. Şimdi, dört beş yaşamlık bir zamandan beri, tanrıkrallar dört diyarın tümünde birden hüküm sürüyorlar ve bir imparatorluk kurdular. Böylece herşey değişti. Tanrıkral, itaat etmeyen şefleri düşürebilir ve bütün kavgaları kendisi halledebilir. Anlıyor musun? Tanrı olarak isimsizlere pek danışması gerekmez.

Arha, bunun üzerinde düşünmeyi bıraktı. Değişmeyen Taşların altında, dünyanın başlangıcından beri hep aynı şekilde süre gitmiş bir yaşamı sürdüren bu çöl diyarında, zamanın pek bir anlamı yoktu. Değişen şeyler hakkında düşünmeye alışkın değildi, yok olan eski yöntemler, ortaya çıkan yeniler. Olaylara bu şekilde bakmak rahatsız ediciydi. Kaşlarını çatarak, "Tanrıkralın güçleri, benim tapındığım isimsizlerin güçlerinden çok daha az." dedi.

"Tabii ki... Tabii ki.. Ama kimse bunu bir tanrıya söylemeye cesaret edemez, küçük balpeteği. Ne de Tanrının rahibesine."

Kız, adamın küçük, kahverengi, parıldayan gözüne bakarak, yöreye ilk geldiğinden beri korktuğu, tanrıkralın başrahibesi, Kossil'i düşündü ve ne demek istediğini anladı.

"Ama tanrıkral ve halkı, mezarlar ibadetini ihmal ediyorlar. Kimse gelmiyor."

"Eh, mahkumları buraya kurban etmek için gönderirler. Bunu hiç ihmal etmez. Ne de isimsizlere verilmesi gereken hediyeleri."

"Hediyeler! Kendi tapınağı her yıl yeni baştan boyanır. Mihrabın üzerinde yüz kilo çeken altın var ve lambalarında gül yağı yanar! Bir de taht salonuna bak, çatıda

delikler, çatırdayan kubbe ve fareler, baykuşlar ve yarasalarla dolu duvarlar... Ama olduğu gibi aynen tanrıkraldan da, tapınaklarından da, ondan sonra gelecek tanrılardan da daha çok dayanır. Onlar gelmeden önce de oradaydı, tümü gittikten sonra da orada olacak. Herşeyin temeli bu."

"Herşeyin temeli bu."

"Orada hazineler var. Thar bazen bana anlatır. Tanrıkralın tapınağını on kez doldurmaya yeter. Çağlar önce, yüz kuşak önce, kimbilir ne kadar zaman önce onlara verilen zafer anıları ve altınlar. Hepsi yeraltındaki kuyularda ve mahzenlerde kilitli. Daha beni oraya götürmeyecekler, beni hep bekletiyorlar ama neye benzediğini biliyorum. Salonun altında, bütün yörenin altında, hatta şu anda bulunduğumuz yerin altında odalar var. Koskoca, tünellerden oluşan karmakarışık bir yer, bir labirent var. Tepenin altında, kocaman karanlık bir şehir gibi. Altın, eski kahramanların ve eski hükümdarların kılıçları, iskeletleri, yıllar ve sessizlikle dolu."

Kız kendinden geçmiş gibi konuşurken Manan onu izliyordu. Ablak yüzünde duygularını göstermeyen, ihtiyatlı bir hüzünden başka bir ifade zaten hiç olmazdı. Şu andaysa her zamankinden daha hüzünlüydü. "Evet, ve sen bütün bu sessizliğin ve karanlığın efendisisin," dedi.

"Öyleyim. Ama bana hiçbir şey göstermeyecekler, yalnızca yerin üstünde tahtın arkasındaki odalar. Yeraltındaki odaların hala girişini bile göstermediler. Arada bir yalnızca oralar hakkında ağızlarında bir şeyler geveliyorlar. Benim kendi bölgemi benden saklıyorlar! Neden beni sürekli bekletiyorlar?"

"Gençsin. Ve belki de," dedi Manan boğuk, alto sesiyle, "Belki de korkuyorlar. Herşey bir yana, orası onların bölgesi değil, senin. Oraya girdikleri zaman tehlikedeler. İsimsizlerden korkmayan hiçbir ölümlü yoktur."

Arha hiçbir şey söylemedi ama gözleri parladı. Manan yine yeni bir bakış göstermişti. Korkuyor olduklarını asla hayal bile edemeyeceği Thar ve Kossil ona hep çok heybetli, çok soğuk ve çok güçlü görünürdü. Ama Manan haklıydı. Bu yerlerden, Arha'nın bir parçası olduğu ve ait olduğu güçlerden korkuyorlardı. Kabul edilme korkusuyla o karanlık yerlere gitmeye korkuyorlardı.

Şimdi küçük evin basamaklarından inip, içine işleyen bir rüzgarın estiği patikadan taht salonuna giderken Manan'la yaptığı bu konuşmayı anımsadı ve bir kez daha sevindi. Nereye götürülürse götürülsün, ne gösterirlerse gösterebilirler korkmayacaktı. Ne yapacağını biliyordu.

Patikada, hemen arkasından gelen Kossil, "Efendimin görevlerinden biri de,

kendilerinin de bildiği gibi kutsal şeylere saygısızlık ve ihanet ederek tanrıkralları efendimize karşı günah işlemiş olan asilzade suçlulardan oluşan belirli mahkumların kurban edilmesidir."

"Ya da isimsizlere karşı günah işleyenlerin," dedi Arha.

"Doğru. Şimdi, Kabul Edilen henüz bir çocukken bu görevi üstlenmesi uygun düşmezdi. Ancak, efendim artık bir çocuk değil. Zincir odasında tanrıkralları efendimizin lütfuyla kendi şehri Awabath'den bir ay önce gönderilen mahkumlar var."

"Mahkum geldiğini bilmiyordum. Neden haberim olmadı?"

"Mahkumlar mezarların ayın kitaplarında emrettiği yoldan, gece vakti gizlice getirildiler. Duvar boyunca uzanan patikadan giderse efendimin izleyeceği gizli yol, bu yoldur."

Arha, kubbeli salonun arkasındaki mezarları çevreleyen, taştan yapılmış büyük duvarı izlemek için patikadan çıktı. Duvarın yapımında kullanılan kayalar yekpareydi, en küçüğü bir adamdan daha ağır gelirdi ve en büyükleri vagonlar kadar iriydi. Yontulmamış olmakla birlikte özenle yerleştirilmiş ve iç içe geçirilmişlerdi. Ama yine de duvarın boyu arazide gittikçe alçalıyordu ve kayalar, biçimsiz bir yığın gibi uzanıyordu. Tepelerin bu bin yıllık farkedilmez hareketleri, ancak cayır cayır yanan günler ve buz gibi gecelerde geçen çöl yüzyılları içinde oluşabilirdi.

Duvarın aşağısında yürürlerken Arha, "Mezar duvarına tırmanmak çok kolay," dedi.

"Yeniden yaptıracak yeterli adamımız yok," diye yanıtladı Kossil.

"Koruyacak yeterli adamımız var."

"Yalnızca köleler. Onlara güvenilmez."

"Eğer korkutulurlarsa güvenilebilirler. Duvarın iç tarafındaki kutsal topraklara ayak basan yabancılara uygulanan cezanın aynısını onlara da uygulayın."

Kossil, yanıtı öğrenmek için, "Nedir bu ceza?" diye sordu. Çok önce, Arha'ya yanıtı öğretmişti.

"Tahtın önünde başının vurulması."

"Acaba efendimin niyeti, mezar duvarına nöbetçi dikmek mi?"

"Evet" diye yanıtladı kız. Siyah, uzun yenlerinin içinde parmakları, büyük bir memnuniyetle sıkılmıştı. Kossil'in, bu duvarı koruma görevi için köle kullanmak istemediğini biliyordu ve aslında buraya hiç gelmeyen yabancılara karşı çok

gereksiz bir görevdi. Şansızlık eseri ya da bilerek, hiçbir erkeğin yörenin herhangi bir yerinde görünmeksizin dolaşması olanaksızdı. Kesinlikle kimse mezarların yanına yaklaşılamazdı. Ancak, nöbetçi onlar için gerekli bir onurdu ve Kossil bu konuda tartışamazdı. Arha'ya itaat etmek zorundaydı.

Kossil soğuk sesiyle, "Burası," dedi.

Arha durdu. Mezar duvarının çevresindeki bu yolda sık sık yürürdü ve yörenin her karışını, her taşını, çalısını ve dikenini tanıdığı gibi tanırırdı. Büyük taş duvar, solunda kendinin üç katı yüksekliğe erişiyordu. Sağındaki tepe sığ, kıraç vadiye doğru iniyor, sonra batıdaki arazinin bayırlarına doğru tekrar yükseliyordu. Etrafa şöyle bir tepeden baktı ve daha önce görmediği hiçbir şey görmedi.

"Kızıl kayaların altında, efendim."

Birkaç metre aşağıda yeraltından çıkan kızıl lav, tepede bir basamak ya da küçük bir uçurum meydana getiriyordu. Oraya inip, önündeki düzlükte yüzünü kayalara vererek durduğu zaman Arha, kayaların birbuçuk metre yüksekliğinde kaba bir kapı girişine benzediklerini düşündü.

"Ne yapmalı."

Çok önce, kutsal yerlerde nasıl açılacağını öğrenmeden, bir kapıyı açmaya çalışmanın yararsız olduğunu öğrenmişti.

"Efendimiz, karanlık yerleri açacak tüm anahtarlara sahip."

Arha, tek rahibelik törenlerinden beri kuşağında küçük bir hançerle kimisi uzun ve ağır, kimisi olta iğnesi gibi küçük onüç anahtarın asılı olduğu demir bir halka taşıyordu. Demir halkayı kaldırdı ve eliyle anahtarları yaydı. Kossil parmağıyla göstererek "Şu" dedi sonra kalın işaret parmağını iki kırmızı kayanın arasındaki yarığa koydu.

İki süslü dişliyle, demirden uzun bir mil olan anahtar yarığa girdi. Arha, zor döndürdüğü için iki eliyle birden anahtarı sola doğru çevirdi, sonunda anahtar yavaşça döndü.

"Şimdi?"

"Beraber..."

Beraberce kaba kayadan yüzeyi anahtar deliğinin soluna doğru ittiler. Yavaşça ama tutukluk yapmadan ve çok az gürültüyle kırmızı kayanın pürüzlü bir bölümü dar bir yarık açılana kadar içeri doğru hareket etti. İçerisi kapkaranlıktı,

Arha eğildi ve girdi.

Kalın giyinmiş şişman bir kadın olan Kossil, dar aralıktan sıkışarak girmek

zorunda kalmıştı. İçeri girer girmez sırtını kapıya dayadı ve zorlayarak kapattı.

Gözleri kör edici zifiri bir karanlıktı. Hiç ışık yoktu.

Bulundukları yer, birbuçuk metreden daha yüksek olmadığı ve Arha'nın karanlıkta yoklaya yoklaya giden ellerinin aynı anda iki yandaki nemli kayalara dokunabileceği kadar dar olduğu için, neredeyse iki büküm olup çömeldiler.

"Işık getirdin mi?"

İnsanın karanlıkta hep yaptığı gibi fısıldamıştı.

Arkasında duran Kossil, "Hiç ışık getirmedim," diye yanıtladı. Kossil'in sesi de alçaktı ancak sanki gülümsüyormuş gibi tuhaf bir tonu vardı. Kossil hiç gülümsemezdi. Arha'nın kalbi hızla attı yüreği ağzına geldi. Öfkeyle kendi kendine söylendi, "Burası benim yerim, ben buraya aitim, korkmayacağım!"

Sesli hiçbir şey söylemedi. İlerlemeye başladı, gidilebilecek yalnızca bir yol vardı. Yol, tepenin içlerine ve aşağıya doğru iniyordu.

Kossil, ağır ağır nefes alıp giysilerini kaya ve yerlere sürterek onu izledi.

Bir yerde tavan birden yükseliverdi. Arha dik durabiliyordu ve kollarını açıp gerince duvarları hissetmedi. Durgun ve toprak kokan hava serin bir rutubetle yüzüne vuruyordu ve hafif hava hareketleri büyük bir genişlik duygusu veriyordu. Arha, zifiri karanlığa doğru temkinli birkaç adım attı. Çarıklı ayağının altından kayan bir çakıлтаşı bir diğerine çarptı ve küçük ses anında, uzakta daha da uzakta bir sürü yankı yarattı. Mağara devasa boyutlarda olmalıydı. Yüksek ve genişti ama boş değildi. Mağaranın karanlığında bir şey, görünmeyen nesnelerin ya da duvarların yüzeyleri, yankıyı bin parça ediyordu.

Kız fısıldayarak, "Şu anda Taşların altında olmalıyız," dedi. Uzun süre duyulabilecek kadar havada kalan fısıltı, derin karanlığa girdi ve örümcek ağı kadar ince ses tellerine ayrıldı.

"Evet, burası mezaraltı. Devam edin. Burada kalamayız. Sola doğru duvarı izleyin. Üç geçiti geçin."

Kossil'in fısıltısı ısıklıandı. "Burada isimsizlerin arasında, onların mezarlarında, mağaralarında, karanlıkta olmaktan hoşlanmamıştı. Burası onun yeri değildi, o buraya ait değildi.

Arha, mağaranın duvarı boyunca, elleriyle yoklaya yoklaya yolunu bularak kayaların tuhaf şekillerini, girinti ve çıkıntılarını kimi yerde dantel gibi pürüzlü, kimi yerde de metal gibi dümdüz, zarif kavis ve kenarları merak ederek, "Buraya bir daha meşaleyle geleceğim," dedi. Belki de bütün mağara eski zaman

heykeltraşlarının işiydi.

"Burada ışık yasaktır." Kossil'in fısıltısı keskindi. Kadın daha konuşmadan, Arha öyle olması gerektiğini biliyordu. Burası karanlığın gerçek evi, gecenin merkeziydi. Kızın parmakları karanlıkta üç kez bir aralığı bir yandan bir yana geçti. Dördüncü kez aralığın yüksekliğini ve genişliğini duyumsadığı zaman içeri girdi. Kossil arkasından geldi.

Hafif eğimli bir yüzey üzerinde yukarıya doğru çıkan tünelde, soldaki bir geçiti geçtiler ve sonra bir yol ayrımından sağa döndüler. Bunların tümünü, yeraltının kör karanlığında ve yerin içindeki sessizlikte, duyumsamayla ve el yordamıyla yaptılar. Bunun gibi bir geçitte sayılması gereken geçitlerden birini kaybetme ya da farkına varmadan bir yol ayrımını geçme korkusuyla insan neredeyse sürekli tünelin her iki tarafına birden uzanmalıydı. Tek rehber dokunmaydı. İnsan yolu göremezdi ama elinde tutabilirdi.

"Labirent bu mu?"

"Hayır. Bu tahtın altında bulunan daha küçük bir labirent."

"Labirentin girişi nerede?"

Arha karanlıktaki bu oyundan hoşlanmıştı ve onu şaşırtacak daha büyük bir bilmece istiyordu.

"Mezaraltında geçtiğimiz ikinci geçit. Şimdi sağınızda bir kapı arayın, tahta bir kapı, belki de geçtik bile..."

Arha, Kossil'in ellerinin kaba kayaları kazıyarak duvar boyunca telaşla, beceriksiz hareketlerle arandığını duydu. Kız, parmak uçlarını hafifçe kayanın üzerinde gezdirdi ve tahtanın pürüzsüz yüzeyini duyumsadı. İtti ve kapı gıcırdayarak kolayca açıldı. Gözlerini kör eden ışıkla bir an durdu.

Yontulmuş taştan duvarları, bir zincire asılı isli yanan bir meşaleyle aydınlanan büyük, basık bir odaya girdiler. İçerisi, çıkacak deliği olmayan meşale dumanıyla pis kokuyordu. Arha'nın gözleri yandı ve sulandı.

"Mahkumlar nerede?"

"Orada."

Sonunda kız, odanın öte yanında duran şekilsiz üç yığının, aslında insanlar olduğunu anladı.

"Kapı kilitli değil. Nöbetçi yok mu?"

"Hiçbirine gerek yok."

Kız, dumanlı siste etrafı seçmeye çalışarak, yavaşça odanın içine doğru

biraz daha girdi. Mahkumlar, her iki ayaklarından ve bir ellerinden, duvardaki kayaya sokulmuş büyük bir halkaya kelepçelenmişlerdi. Eğer içlerinden birî, yere uzanmak isterse, zincirlenmiş kolu kelepçeden sarkarak havada kalmak zorundaydı. Gölgelerle birlikte yüzlerini gizleyen saç ve sakalları keçe gibi düğüm düğüm olmuştu. Biri yarı uzanmış, diğer ikisi de oturmuş ya da çömelmişti. Çıplaktılar. Beden kokuları dumanın pis kokusundan bile daha güçlüydü.

Bir tanesi Arha'yı izliyor gibiydi. Kız adamın gözlerinin pırlıtlısını gördüğünü sandı, emin olamadı. Diğerleri ne hareket etti ne de kafalarını kaldırdılar.

Kız geri döndü. "Bunlar artık insan sayılmaz," dedi.

"Hiçbir zaman değillerdi. Tanrıkrallın kutsal yaşamına kast eden planlar yapmış şeytanlar, canavarlardı." Kossil'in gözleri kızılımsı meşale ışığıyla parlıyordu.

Arha, korku ve merakla mahkumlara tekrar baktı. "Bir insan, bir tanrıya nasıl saldırabilir? Nasıl olur? Sen! Yaşayan bir tanrıya saldırmaya nasıl cüret edebilirsin?"

Soru sorulan adam, siyah çalı gibi saçlarının arasından kıza baktı ancak hiçbir şey söylemedi.

Kossil, "Awabath'dan gönderilmeden önce dilleri kesildi," dedi. "Onlarla konuşmayın efendim. Pisliktirler. Onlar sizin, ama konuşmak bakmak ya da üzerlerinde düşünmek için değil. İsimsizlere vermeniz için sizinler."

"Nasıl kurban edilecekler?"

Arha mahkumlara daha fazla bakmadı. Onun yerine, kadının iri bedeninden ve soğuk sesinden güç alarak Kossil'e döndü. Sersemlemişti. Dumanın pis kokusu ve pislik midesini bulandırıyor, yine de mükemmel bir sakinlikle düşünür ve konuşur gibiydi. Daha önce de bunu birçok kez yapmamış mıydı?

"Hangi ölümün Efendilerini memnun edeceğini en iyi mezarlar rahibesi bilir ve seçim ona aittir. Birçok yol var."

"Nöbetçilerin başı Gobar kafalarını kessin ve kan tahtın önünde aksın."

"Keçilerin kurban edilişi gibi, öyle mi?" Kossil, kızın hayal gücünün kıtlığıyla alay eder gibiydi. Kız sesini çıkarmadı.

"Yanısıra, Gobar bir erkek. Hiçbir erkek mezarların karanlık yerlerine giremez. Şüphesiz efendim bunu hatırlarlar? Girse de, çıkamaz..."

"Onları buraya kim getirdi, kim besliyor?"

"Benim tapınağımda hizmet eden muhafızlar Duby ve Vahto. Onlar hadım ve

isimsizlerin hizmeti için, benim gibi buraya girebilirler. Tanrıkrallın askerleri, mahkumları duvarın dış tarafında bağlı olarak bıraktılar. ben ve muhafızlar da onları kızıl kayalardaki kapıdan, Mahkumlar Kapisından getirdik. Hep böyle yapılır. Yiyecek ve su, tahtın arkasındaki odalardan birinin yerdeki kapağından indirilir."

Arha yukarı baktı ve gördü. Meşalenin asılı olduğu zincirin yanında, tahta dört köşe bir kapak tavana oturtulmuştu. Bir adamın sürünerek çıkması için fazla küçüktü ama indirilen bir sicim, üç mahkumdan yalnızca ortadakinin uzanabileceği yüksekliğe kadar gelirdi. Kız yine çabucak bakışlarını kaçırdı.

"O halde, onlara yiyecek ve su getirmesinler artık. Meşale de kendiliğinden söner."

Kossil başını eğdi. "Ve öldükleri zaman bedenleri?"

Kız, hızlanan ve yükselen bir sesle, "Duby ile Vahto, içinden geçtiğimiz büyük mağarada, mezaraltında gömsünler," dedi. "Bunu karanlıkta yapsınlar. Efendilerim, bedenleri kabul edecek."

"Yerine getirilecek."

"Tamam mı Kossil?"

"Tamam efendim."

Arha çok tiz bir sesle, "O halde gidelim," dedi. Döndü ve tahta kapıya, zincir odasının dışına, tünelin karanlığına aceleyle çıktı. Sessizlik, ışığın ya da yaşamın olmadığı, yıldızsız bir gece gibiydi. Zifiri karanlığa daldı ve suyun içindeki bir yüzücü gibi hızla ilerledi. Kossil, nefesi kesilmiş ve hantal, gitgide daha da geride kalarak, kızın arkasından aceleyle geliyordu. Arha hiç duraksamadan geçtikleri tüm dönemeçleri, geldikleri gibi tekrarlardı, geniş yankılanan mezaraltının kenarından geçti, kapalı kayadan kapıya çıkan son uzun tüneli eğilip emekleyerek çıktı. Orada çömeldi ve yeleğindeki halkanın üzerinde uzun anahtarı aradı. Anahtarı buldu ama anahtar deliğini bulamadı. Önündeki görünmeyen duvarda en ufak bir ışık yoktu. Kilit, sürgü ya da kulp arayarak, elleriyle yokladı ve hiçbir şey bulamadı. Anahtar deliği nereye gitmiş olabilirdi? Dışarı nasıl çıkabilirdi?

"Efendim!"

Kossil'in sesi yankılanarak büyüdü, epeyce gerisinden ısıklık gibi öttü ve gürledi.

"Efendim, kapı içerden açılmaz. Hiçbir çıkış yolu yoktur. Geri dönüşü yoktur."

Arha, kayaya dayanıp çömeldi. Hiçbir şey söylemedi.

"Arha!"

"Buradayım."

"Gelin!"

Kız, köpek gibi, geçit boyunca ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek, Kossil'in eteklerinin peşi sıra geldi.

"Sağa. Acele edin. Burada uzun zaman kalmamalıyım. Burası benim yerim değil. Beni izleyin."

Arha ayağa kalktı ve Kossil'in cüppesine tutundu. Sağındaki uzun yol boyunca, mağaranın garip oymalı duvarını izleyerek, sonra da karanlıkta kara bir geçitten girerek ilerlediler. Artık merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı. Kız, hala kadının cüppesine yapışmış tutuyordu. Gözleri kapalıydı.

Göz kapaklarının arasından kızıl bir ışık girdi. Kız, bunun yine dumanla dolu, meşale yanan oda olduğunu düşündü ve gözlerini açmadı. Ama havada hoş, kuru ve küflü, tanıdık bir koku vardı. Ayakları merdiven gibi basamaklı bir yokuşta duruyordu. Kossil'in cüppesini bıraktı ve çevresine baktı. Başının üstünde, açık bir kapak vardı. Kossil'in ardından tırmanarak çıktı. Kapak onu tanıdığı bir odaya, içinde birkaç sandık ve demir kutu, salonun taht odasının arkasındaki odalar bölümündeki küçük taş bir odaya çıkardı. Kapının dışında koridorda, gün ışığı alaca ve soluk ışıklarla parlıyordu.

"Diğer tüm kapılar yalnızca tünellere açılır, dışarıya çıkmaz. Bu, dışarıya çıkan tek yoldur. Başka bir yol varsa bile, ne benim haberim var, ne de Thar'ın." Kossil, yavaş bir sesle, nasihat eder gibi hala konuşuyordu. Siyah başlığının içindeki cansız yüzü solgun ve terliydi.

"Bu yola çıkan dönemeçleri anımsayamıyorum."

"Size anlatacağım. Yalnızca bir kez. Onları anımsamalısınız. Gelecek sefere sizinle gelmeyeceğim. Orası benim yerim değil. Yalnız gitmelisiniz."

Kız başını salladı ve "Bundan sonra tek başıma gideceğim," dedi. Sonra dönüp gitmeye kalkarken, bacaklarının kesildiğini hissetti ve odanın etrafında döndüğünü gördü. Rahibenin ayaklarının dibinde küçük siyah bir yığın oluşturarak düşüp bayıldı.

Hala yavaş yavaş nefes alan Kossil, ayakta hareketsiz durarak, "Öğreneceksiniz," dedi. "Öğreneceksiniz."

Rüyalar ve Öyküler

Arha birkaç gündür iyi değildi. Ateşlendiği için onu tedavi ettiler. Ya yataкта yatıyor, ya da yumuşak sonbahar güneşinde, küçük evin verandasında oturuyor ve batıdaki tepelere bakıyordu. Kendini zayıf ve aptal hissediyordu. Aynı düşünceler tekrar tekrar aklına geliyordu. Bayıldığı için utanıyordu. Mezar duvarına nöbetçi dikilmemişti ama şu anda Kossil'e bunun nedenini sormayacaktı. Kossil'i hiçbir şekilde görmek istemiyordu. Bunun nedeni, yanında bayıldığı için utanmasıydı.

Güneş ışığının altında, sık sık, tepenin altındaki karanlık yerlere bir sonraki gidişinde nasıl davranacağını planlıyordu. Bir sonraki mahkum grubu için, daha özenli, boş taht ayinlerine daha uygun ne tip bir ölüm şekli emretmesi gerektiğini birçok kez düşündü.

Her gece, karanlıkta, "Henüz ölmemişler! Hala can çekişiyorlar!" diye çılgık atarak uyanıyordu.

Bir dolu rüya gördü. Lezzetli sebze yemekleriyle dolu büyük kazanlarda yemek pişirdiğini ve hepsini yerdeki bir deliğe döktüğünü görüyordu. Çukur, pirinçten, bir tas dolusu suyu, karanlıkta, susamış birisine götürdüğünü görüyordu. Ama bu adama bir türlü ulaşamıyordu. Uyandı, kendisi susuzdu ama gidip su içmedi. Penceresiz odada gözleri açık, uyanık yattı.

Bir sabah, Penthe onu görmeye geldi. Arha verandadan, sanki bu yolda ilk kez dolaşıyormuş gibi gamsız, amaçsız bir havayla küçük eve doğru yaklaştığını gördü. Eğer Arha konuşmasaydı, kız da merdivenlere gelmeyecekti. Ancak Arha yalnızdı ve konuştu.

Penthe, mezarlar rahibesine yaklaşan herkesin yapması gerektiği gibi reverans yaptı ve sonra Arha'nın aşağısındaki basamaklara pat diye oturdu ve pıfladı. Oldukça uzun ve tombuldu, yaptığı herhangi bir şey onu kiraz pembesine döndürürdü ve şimdi de yürümekten pespembeydi.

"Hasta olduğumu duydum. Sana birkaç elma sakladım."

Birden, kat kat cüppesinin altından bir yerden, içinde altı yedi tane olgun, sarı elma olan hasır bir file çıkardı. Şu anda, tanrıkrallın hizmetlerine tahsis edilmişti ve onun tapınağında, Kossil'e bağlı olarak hizmet ediyordu ama henüz bir rahibe

değildi ve diğer rahibe adayı kızlarla, derslere ve koro çalışmalarına gidiyordu. "Bu yıl, elmaları Poppe'la ben topladık ve en iyilerini sakladım. Gerçekten iyi olanları daima kurudur. Tabii ki bozulmazlar, ama boşu boşuna duruyorlar. Güzel değiller mi?"

Arha, elmaların soluk, altın rengi, saten yüzlerine dokundu, üzerinde hala narince tutulan yaprakların olduğu dallara baktı.

"Güzeller."

"Yesene bir tane," dedi Penthe.

"Şimdi değil, sen ye."

Penthe, nezaketi bırakıp en küçüğünü seçti ve sulu, becerikli, iştahlı on ısırıkta elmayı yedi.

"Bütün gün yemek yiyebilirim," dedi "Asla doymam. Rahibe olacağıma keşke bir ahçı olsam. Şu yaşlı, cimri Nathabba'dan daha iyi pişirirdim ve hepsini de afiyetle yerdim... Oh, Munith'in ne yaptığını duydun mu? İçinde gülyağı sakladıkları şu pirinç kapları parlatması gerekiyordu, bilirsin, şu kapaklı ince uzun kavanozlar. İçlerini de temizlemesi gerektiğini sandı, onun içinde eline bir paçavra dolayıp içine soktu, tamam mı, derken çıkaramadı. O kadar çok çabaladı ki eli yapışıp olduğu gibi kabardı ve bileği şişti, tamam mı, öyle ki kavanoz ona yapışıp kaldı. Ve gidip yatakhanelerde deli danalar gibi koşarak "Çıkaramıyorum! çıkaramıyorum!" diye çılgık çılgıca bağırdı. Artık iyice sağır olan Punti, yangın çıktığını sandı ve diğer muhafızlara, gelip kızları kurtarmaları için ciyak ciyak bağırmaya başladı. Vahto süt sağıyordu ve ağıldan koşa koşa çıkıp ne olduğunu görmeye geldi ve kapıyı açık bıraktı. süt veren keçilerin hepsi dışarıya çıktı ve avluya yayılarak, Punti, muhafızlar, küçük kızlar ve kolunun ucundaki pirinç kabı sallayan ve sinir krizleri geçiren Munith'in yarattığı kalabalığa doğru koştu. Kossil tapınaktan çıkıp geldiğinde hepsi orada koşuşturup duruyordu. Ve Kossil, "Ne oluyor?" dedi.

Penthe'nin saf, yuvarlak yüzü, aslında Kossil'in soğuk ifadesine hiç te benzemeyen ama yine de, nasılsa, Arha'nın neredeyse dehşete düşmüş bir gülüşle kahkaha atmasına yetecek kadar benzer, uzak bir alaycılığa büründü.

"Kossil, 'Ne oluyor? nedir bütün bunlar?' dedi. 'Ve o sırada, kahverengi keçi ona tos vurdu." Penthe kahkahadan kırılıyordu, gülmekten gözleri yaşarmıştı. "Ve M - Munith k - keçiye t - t - tasla vurdu."

Kızların ikiside gülmekten kasılarak, tıkanarak, dizlerini tuta tuta, bir öne bir

arkaya sallanıyordı.

"Ve Kossil dönüp, ke- ke- keçiye 'Ne oluyor? Ne oluyor?' dedi." Hikayenir. kalanı kahkahanın içinde kayboldu. Sonunda Penthe gözleriyle burnunu sildi ve düşünmeksizin bir başka elmaya başladı.

Bu kadar çok gülmek. Arha'nın kendini bir parça sarsak hissetmesine neden olmuştu. Kendi kendini yatıştırdı ve bir süre sonra, "Buraya nasıl geldin Penthe?" diye sordu.

"Oh, annemle babamın altıncı kızlarıydım, bu kadar çok çocuğa bakamazlardı ve hepsini birilerine verdiler. Onun için, yedi yaşındayken beni tanrıkralın tapınağına getirdiler. ve tapınağa verdiler. Tapınak Ossawa'daydı. Sanırım çok fazla rahibe adayı vardı. çünkü oldukça kısa bir süre önce beni buraya gönderdiler. Ya da belki, benim özellikle çok iyi bir rahibe ya da başka bir şey olacağımı düşündüler. Ama yanlışlar!" Penthe neşeli, acınası yüzüyle elmasını ısırdı.

"Rahibe olmamayı tercih eder miydin?"

"Tercih etmek mi! Tabii ki tercih ederdim! Bir domuz sürüsüyle evlenip, hendekte yaşamayı tercih ederdim. Başlayan her günümü, bir kadın yığınıyla, hiç kimsenin gelmediği, kahrolası, köhne bir çölde geçirerek, diri diri gömülüp kalmaktansa, herşeyi tercih ederim! Ama bunu istemenin bir yararı yok, çünkü artık kutsandım ve bu beni bağlıyor. Ama bir sonraki yaşamımda, Awabath'de bir dansçı kız olmayı ümit ediyorum. Çünkü buna layık olacağım."

Arha kıza, karanlık, sabit dik bakışlarla baktı. Anlamıyordu. Penthe'yi daha önce hiç tanımadığını, güzel görünümlü sarı elmalarından biri gibi yaşam ve canlılık dolu kıza, hiç dikkatle bakmadığını ve onu hiç tanımadığını anladı.

Daha sert bir şekilde. "Tapınağın senin için hiçbir anlamı yok mu?" diye sordu.

Her zaman itaatkar ve kolay korkutulan Penthe, bu sefer uyanmadı. Arha'yı şok eden bir kayıtsızlıkla, "Oh, Efendileri'nin senin için çok önemli olduklarını biliyorum," dedi. "Ne olursa olsun, bu akla yatar, çünkü onların tek özel hizmetkarısın. Sen yalnızca kutsanmadan, özel biri olarak dünyaya geldin. Birde bana bak. Tanrıkrala karşı büyük bir korku vesaire duymam düşünülebilir mi? Herşey bir yana, Awabath'de altın çatıları olan onbeş kilometrelik bir sarayda yaşıyor olsada, o-yalnızca bir adam. Elli yaşlarında ve dazlak. Bütün heykellerinde görebilirsin. Ve bahse girerim, tıpkı herhangi bir başka adam gibi ayak tırnaklarını

kesmek zorundadır. Onun bir tanrı olduğunu da çok iyi biliyorum. Ama bence, öldükten sonra çok daha tanrısal olacak."

Penthe, gizli gizli, kendi kendilerini Kargad'ın ilahi imparatorları ilan edenleri, gerçek ve sonsuz güçlere yaraşan ibadeti ele geçirmeye çalışan sonradan türediler, sahte tanrılar olarak değerlendirdiği için Arha. Penthe'yle aynı düşüncedeydi. Ancak Penthe'nin sözlerinin altında, aynı düşüncede olmadığı bir şey, onun için tümüyle yeni, onu korkutan bir şey vardı. Çok değişik insanlar olduklarını, yaşamı çok değişik gördüklerinin farkına varmıştı. Yukarı bakıp, birden, pencerenin tam dışında, gökyüzünde asılı duran kocaman, meskun, yepyeni bir gezegen, tanrıların bir anlam taşımadığı, tümüyle yabancı bir dünya görmüş gibi hissetti. Penthe'nin sarsılmaz inançsızlığından korktu. Korktuğu halde, devam etti.

"Bü doğru, Efendiler'im çok uzun zaman önce öldüler ve hiçbir erkek değildi... Biliyormusun Penthe, seni mezarların hizmetine alabilirim." Arkadaşına daha iyi bir seçenek teklif ediyormuş gibi tatlı tatlı konuşuyordu.

Penthe'nin yanaklarının pembesi uçtu gitti.

"Evet," dedi. "Yapabilirsin. Ama ben... ben bu işi becerebilecek bir tip değilim."

"Neden?"

Penthe, alçak bir sesle, "Karanlıktan korkarım," dedi.

Arha hafifçe küçümseyen bir ses çıkardı ama aslında memnun olmuştu. Amacına ulaşmıştı. Penthe tanrılara inanmıyor olabilirdi ama her ölümlü gibi, karanlığın isimlendirilemez güçlerinden korkuyordu.

Arha "Sen istemediğin sürece yapmam, biliyorsun," dedi.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

Penthe, yumuşak, hülyalı tarzıyla, "Gitgide Thar'a daha çok benziyorsun," dedi. "Neyse ki Kossil'e benzemiyorsun! Ama sen çok güçlüsün. Keşke ben de güçlü olsam. Ben yalnızca yemek yemekten hoşlanıyorum."

Yukarıdan bakan ve eğlenen Arha. "Devam et," dedi ve Penthe yavaşça, üçüncü bir elmayı, çekirdeklerine kadar yeyip bitirdi.

Birkaç gün sonra, yörenin sonsuz ayininin gerekleri, Arha'nın dokunulmazlığını ortaya koydu. İkiz oğlaklar, annelerinden dünyaya zamansız gelmişlerdi ve adet olduğu gibi ikiz tanrı kardeşlere kurban edileceklerdi: başrahibenin bulunması gereken önemli bir ayindi. Ayın zamanı, ayın gölgeli yüzü çıkmıştı ve karanlıktaki törenler, boş tahtın önünde yapılmalıydı. Arha, tahtın

Önündeki geniş bronz tepsilerde yanan otların uyuşturan tütsüsünü içine çekti ve karanlıkta tek başına dans etti. Ölülerin ve doğmamışların görünmez ruhları için dans ediyordu ve o dans ettikçe, ruhlar, ayaklarının dönüş ve burgularını, kollarının yavaş emin hareketlerini izleyerek, çevresine doluyorlardı. Kimsenin anlamadığı, çok önce, Thar'dan hece hece öğrenmiş olduğu şarkıları söylüyordu. Büyük çift sıra sütunların arkasındaki alacakaranlıkta gizli bir rahibe korosu, tuhaf sözcükleri kızın arkasından yineliyordu ve geniş, harap odadaki hava, doluşan ruhlar, şarkıları tekrar tekrar yineliyormuş gibi uğulduyordu.

Awabath'deki tanrıkrak, yöreye başka mahkum göndermedi ve Arha, giderek, artık uzun zaman önce ölmüş olan üç mahkumu rüyalarında görmeyi bırakıp, onları mezartaşları'nın altındaki büyük mağarada, sıg mezarlara gömdü.

Mağaraya geri dönmek için cesaretini topladı. Oraya tekrar gitmeliydi. Mezarlar rahibesi yolu öğrenmek için, kendi bölgesine, dehşete kapılmadan girebilmeliydi.

İlk girdiği sefer kapak zor açıldı, genede korktuğu kadar zorlanmamıştı. Kendini buna o kadar alıştırmıştı ve tek başına gitmeye ve sinirlerine hakim olmaya o kadar karalıydı ki, oraya gittiğinde korkulacak hiçbir şeyin olmadığını görmek neredeyse canını sıkmıştı. Mezarlar orada olabilirdi ama onları göremiyordu; hiçbir şey göremiyordu. Karanlıktı, sessizdi. Ve hepsi buydu. Birinin göremediği halde anlayabileceği tuhaf oymalarla işlenmiş duvarlı mağaranın her yerini iyice öğreninceye kadar, her seferinde, tahtın arkasındaki odanın yerdeki kapağından girerek, oraya her gün gitti. Karanlıkta, kısa sürede yön duygusunu yitirebileceği büyük oyuğa doğru ilerleyip, sonunda acemice duvara geri tutunarak, nerede olduğunu bilmeksizin, duvarı hiç bıramadan ilerliyordu. İlk seferinde öğrendiği gibi, aşağıdaki karanlık yerlerde önemli olan şey, hangi dönemeç ve geçitlerin geçilip, hangilerinden girileceğiydi. El yordamıyla aranan yerler için, hepsi birbirine benzediğinden bunun sayarak yapılması gerekiyordu. Arha iyice bellemişti ve bu eşsiz, görüntü ve sağduyu yerine, dokunuş ve sayıyla yolunu bulma hünerini hiç te zor bulmuyordu. Kısa sürede, mezaraltından dışarı açılan bütün koridorları, taht salonu ve tepenin zirvesinin altında yatan küçük labirenti iyice öğrendi. Ancak hiç girmediği bir koridor vardı. Bildiği bir tanesiyle karıştırıp girse, tekrar çıkış yolunu asla bulamayacağı, kırmızı kaya girişten soldaki ikinci koridor. Oraya girme, labirenti öğrenme isteği gitgide büyüyordu. Yer üstünde, hakkında öğrenebileceği herşeyi öğreninceye kadar kendini tuttu.

Thar orayı biraz biliyordu ama odaların tam olarak isimleri ve yolların, dönemeçlerin listesi yapılmış ve saklanmıştı. Bunları Arha'ya anlatacaktı, ancak asla toz-toprağa çıkarmayacak, parmağının ucuyla bile dokunmayacaktı; kendisi bunları hiç izlememiş, labirente hiç girmemişti. Ama Arha, "Resimli odaya açılan, açık demir kapıdan çıkan yol hangisi?" ya da "Yol, İskelet odasından nehrin kenarındaki tünele nasıl çıkıyor?" diye sorduğu zaman, Thar bir süre sesini çıkarmaz, sonra, çok önce, o zamanki Arha'dan öğrendiği tuhaf yolları ezbere anlatırdı: Geçilen bir sürü dörtyol ağzı, yapılan bir sürü sola dönüş, vesaire. Ve Arha bunların hepsini, çoğu kez ilk dinlemede, Thar gibi ezberlerdi. Geceleri yatağında yatarken, yerleri, odaları, dönemeçleri kafasında canlandırmaya çalışarak kendi kendine yinelerdi.

Thar Arha'ya, bütün binalardan ve yöre tapınaklarından ve hatta kapıların dışındaki kayaların altından labirente çıkan birçok gizli geçit gösterdi. Taş duvarlı, tünellerden oluşan örümcekağı, bütün yörede ve hatta duvarların ötesinde, yeraltında uzanıyordu, aşağıdaki karanlıkta kilometrelerce uzunlukta tüneller vardı. Orada, kendisi, iki başrahibe ve özel hizmetkarları olan hadım Manan, Vahto ve Duby'den başka hiç kimse, attıkları her adımın altında uzanan bu labirentin varlığından haberdar değildi. Diğerlerinin arasında belirsiz söylentiler vardı, hepsi de mezartaşlarının altında, bazı mağara ve odaların olduğunu biliyordu. Ancak hiçbirisi, isimsizlerle yapılacak hiçbir şeye, ya da onlara adanmış yerlere pek meraklı değildi. Belki de daha az bilmelerinin, daha iyi olduğunu hissediyorlardı. Arha, şüphesiz çok meraklıydı ve labirénte giden gizli geçitler olduğunu bildiği için, onları bulmaya çalıştı. Ancak yerlerdeki döşemelere ya da çöl toprağına öyle iyi gizlenmişlerdi ki, Thar gösterene kadar kendi küçük evindekini bile bulamadı.

İlkbaharın başlarında bir gece bir mum feneri alıp, yakmadan, aşağıya mezaraltına, kızıl kaya kapıdan girilen koridorun sağındaki ikinci koridora gitti.

Karanlıkta, koridordan aşağıya otuz adım kadar gitti ve sonra elleriyle kayaya oturtulmuş demir çerçeveyi yoklayarak, bir kapı girişinden geçti: Keşiflerin, şu ana kadarki sınıırıydı. Demir Kapi'nın gerisinde, tünel boyunca uzun bir yol katetti ve sonunda, yol sağa doğru dönmeye başladığında mumu yaktı ve çevresine bakındı. Zira, buradâ ışığa izin veriliyordu. Artık mezaraltında değildi. Gerçi belki daha korkunçtu ama daha az kutsal olan bir yerdeydi. Labirentteydi.

Oymasız, boş duvarlar, kayadan kemer ve zemin, mum ışığının küçük halesinde, kızı çepeçevre sarıyordu. Hava soğuktu. Tünel, kızın önünden ve

arkasından karanlığa doğru uzanıyordu.

Birbirlerini çaprazlama kesen tünellerin tümü de aynıydı. Dönemeç ve geçişlerin sayısına dikkat ediyor ve çok iyi bildiği halde, Thar'ın bahsettiği yolları kendi kendine yineliyordu. Çünkü bilgisi, Labiret'te kaybolmamasına yetmezdi. Mezaraltı ve çevresindeki koridorlarda, Kossil ya da Thar onu bulabilir, ya da birkaç kez oraya götürdüğü için Manan gelip onu arardı. Buradaysa, daha önce hiçbirini bulunmamıştı. Bir tek kendi gelmişti. Mezaraltına gelip, ona seslenseler ve o da, içiçe dönen, karmakarışık tünellerde, bir kilometre ötede kaybolmuş olsa bile, pek yararı olmazdı. Onu çağıran seslerin, her biri koridorda yankılanan yankılarını nasıl duyabileceğini, onlara ulaşmaya çalışacağını, ancak kaybolup yalnızca gitgide daha da uzaklaştığını hayal etti. Bunu kafasında öyle berrak canlandırdı ki, uzakta onu çağıran bir ses duyduğunu sanıp durdu. Ama hiçbir şey yoktu. Ve o kaybolmayacaktı. Çok dikkatliydi ve burası onun yeri, onun kendi bölgesiydi. Karanlığın güçleri, isimsizler, tıpkı mezarlar labirentine girmeye cüret eden herhangi bir başka ölümlünün yolunu şaşırtacakları gibi, buradaki her adımında ona yol göstereceklerdi.

Bu ilk seferde çok ilerilere değil, ama oradaki tam yalnızlığın ve bağımsızlığın, tuhaf, acı, ama yine de zevk veren kesinliğinin, içinde gitgide daha da güçlenmesine ve oraya tekrar tekrar ve her seferinde daha uzağa götürmeye yetecek kadar ileriye gitmişti. Resimli odaya ve uzun en dıştaki tüneli izleyerek, iskelet odasına giden tuhaf, karmaşık yollara daldı.

Arha Thar'a, "Labirent nasıl yapıldı?" diye sordu ve sert, zayıf rahibe, "Bilmiyorum efendim. Kimse bilmez," diye yanıtladı.

"Neden yapıldı?"

"Mezarların hazinelerini saklamak ve bu hazineleri çalmaya çalışanları cezalandırmak için."

"Benim gördüğüm bütün hazineler, tahtın arkasındaki odalar ve bodrumda. Labirentte ne var?"

"Çok daha büyük ve eski bir hazine. Görmek ister misiniz?"

"Evet."

"Mezarlar hazinesine sizden başka kimse giremez. Hizmetkarlarınızı labirente götürebilirsiniz ama hazineye değil. Manan bile oraya girse, karanlığın öfkesi uyanır, labirentten canlı çıkamaz. Oraya, her zaman yalnız başınıza gitmelisiniz. Büyük hazinenin nerede olduğunu biliyorum. Ölmeden evvel,

anımsamam ve geri döndüğünüzde size anlatmam için, onbeş yıl önce yolu bana anlattınız. Size, labirentte izleyeceğiniz, resimli odanın ilerisindeki yol ve halkanızdaki, gümüş ve sapında bir ejderha şekli olan anahtarı anlatabilirim."

"Bana yolu anlat."

Thar anlattı ve kız kendisine anlatılan herşeyi anımsadığı gibi, anımsadı. Ama mezarların büyük hazinesini görmeye gitmedi. İsteğinin ve bilgisinin henüz tam olmadığını söyleyen bazı duygular onu geri çekti. Ya da belki, bir şeyi yedeğinde saklamak, her zaman boş duvarlar ya da çıplak, tozlu odalarla biten karanlığın içinde, uçsuz bucaksız bu tünelleri büyüleyecek bir şeyi beklemek istiyordu. Hazineseleri görmeyen önce bir süre bekleyecekti.

Herşey bir yana, onları daha önce görmemiş miydi?

Thar'la Kossil ona, ölmeden önce yaptığı ya da söylediği şeylerden sözettikleri zaman, hala kendini bir tuhaf hissediyordu. Gerçekten öldüğünü ve eski bedeninin öldüğü saatte, yeni bir bedenle yeniden dünyaya geldiğini biliyordu. Yalnızca bir kez, onbeş yıl önce değil, elli yıl önce ve ondan da önce ve ondan da önce, labirentin kazıldığı, taşların dikildiği ve isimsizlerin ilk rahibesinin bu yörede yaşadığı ve boş tahtın önünde dans ettiği zamana kadar uzanan yıllar, yüzyıllar, kuşaklar önce de doğmuştu. Yaşayan ve ona ait olan hepsi, bir tekti. O ilk rahibeydi. Tüm insanoğlu, sonsuza dek, yeniden doğardı, ancak yalnızca o, Arha, kendisi olarak yeniden doğardı. Labirentin yollarını ve dönemeçlerini yüzlerce kez öğrenmiş ve sonunda gizli odaya gelmişti.

Bazen, anımsadığını düşünüyordu. Tepenin altındaki karanlık yerler sanki yalnızca onun bölgesi değil de, eviymiş gibi, ona çok tanıdık geliyordu. Ayın gölgeli yüzünde, dans etmek için uyuşturucu tütsüleri içine çektiği zaman, başı gitgide sersemlemeler ve bedeni artık onun olmaktan çıkardı. O zaman, siyah cüppesinin içinde, çıplak ayaklarıyla, yüzyılların ötesinde dans eder ve dansın hiç bitmemiş olduğunu anlardı.

Yine de Thar, "Ölmeden önce bana anlattınız..." dediği zaman, ona hep tuhaf geliyordu.

Bir keresinde, "Kim bu mezar'ı soymaya gelen adamlar! Bunu yapan hiç oldu mu?" diye sordu. Hırsız düşüncesi ona heyecan verici ama olanaksız gelmişti. Yöreye gizlice nasıl girebilirlerdi? Çok az, mahkumlardan bile daha az hacı gelirdi. Ara sıra, dört diyarın daha küçük tapınaklarından yeni rahibe adayları ya da köleler gönderilir, ya da tapınaklardan birine altın ya da ender bulunur tütsü

türünden hediyeler getirmek için, küçük bir gurup gelirdi. Ve hepsi buydu. Kimse şans eseri, alıp satmak, gezip görmek ya da soygun yapmak için gelmezdi, emredilenlerin dışında hiç kimse gelmezdi. Arha, otuz kilometre kadar ötedeki en yakın kasabanın, ne uzaklıkta olduğunu bile bilmezdi ve en yakındaki kasaba küçük bir kasabaydı. Yöre, boşluk ve yalnızlıkla korunup savunuluyordu. Onu kuşatan çölden geçen herhangi birinin, karlı alandaki siyah bir koyun kadar görünmeden geçme şansı olacağını düşündü.

Küçük evde ya da tepenin altında yalnız başına olmadıkça zamanın büyük bir bölümünü birlikte geçirdiği Thar ve Kossil'le birlikteydi. Fırtınalı, soğuk bir Nisan gecesiydi. Tanrıkrall tapınağının arkasındaki Kossil'in odasının tam ortasındaki küçük çalı ateşinin yanında oturuyorlardı. Kapının dışında, salonda, Manan'la Duby, çubuk ve pullarla, bir deste çubuğu havaya atıp, elin üst yanılla olabildiğince çoğunu yakalayarak bir oyun oynuyorlardı. Manan'la Arha, küçük evin iç avlusunda gizli gizli, bu oyunu hala oynarlardı. Üç rahibe sessizliğe gömüldüğü zaman duyulan tek ses düşen çubukların tıkırtısı, boğuk zafer ve yenilgi mırıltıları ve ateşin hafif çıtırtısıydı. Duvarların ötesinde her yer çöl gecesinin derin sessizliğine gömülmüştü. Zaman zaman, seyrek ya da hızlı yağın yağmurun sesi geliyordu.

Thar, "Uzun süre önce mezarı soymaya kişiler geldi ama,hiçbiri soyamadı." dedi. Az konuşan biri olan Thar, arasına hikaye anlatmaktan hoşlanırdı ve çoğu kez bunu Arha'nın emrinin bir parçası olarak yapardı. Bu gece bir hikaye çıkacak gibi görünüyordu.

"Bir insan buna nasıl cüret eder?"

"Onlar eder," dedi Kossil. "İçeri diyardaki efsuncu, büyücü kavim. Tanrıkrall, Kargad diyarlarında hüküm sürmeye başlamadan önceydi. O zamanlar o kadar güçlü değildik. Büyücüler gemiyle batıdan Karego-At ve Atuan'a, kıyıdaki kasabaları basıp, çiftlikleri yağmalamak, hatta kutsal şehir Awabath'a girmek için gelirlerdi. Ejderhaları öldürmeye geldiklerini söylüyorlar ama kasaba ve tapınakları soymak için kalıyorlardı."

Thar, "Büyük kahramanları kılıçlarını denemek ve tanrı tanımayan büyülerini yapmak için gelirlerdi," dedi. "Aralarından biri, güçlü bir büyücü ve ejderhalarla konuşan adam, en büyükleri, burada belasını buldu. Uzun, çok uzun zaman önceydi ama hikaye yalnızca buradâ değil her yerde hala anımsanır. Erreth-Akbe isminde bir büyücüydü ve batıda hem kral hem de efsuncuydu. Topraklarımıza

geldi ve Awabath'da Karglı bir gurup zorba toprak sahibine katılıp şehri almak için ikiz tanrıların merkez tapınağının başrahibiyle savaştı. İnsanların büyüüne karşı tanrıların yıldırımı uzun süre çarpıştı ve çevrelerindeki tapınak harap oldu. Sonunda başrahip büyücülerin sihir yapan askerlerini kırdı, Erreth-Akbe'nin tılsımının gücünü yarı yarıya etkisiz hale getirdi ve onu yendi. Erreth-Akbe, şehirden ve Karg diyarından kaçtı. Dünyayı bir baştan bir başa geçip, batının en ötelere kadar gitti ve orada bir ejderha onu öldürdü. Çünkü gücünü yitirmişti. O günden sonra, içeri diyarların gücü kuvveti zayıfladı. başrahip Intathin diye isimlendirildi ve yüzyılların ardından, Karego-At'in rahipkralları ve onlardan çıkan, bütün Kargad'ın tanrıkrallarının soyu olan Tarb hanedanının ilki oldu. Mezarları soymaya gelenler, Erreth-Akbe'nin parçalanmış tılsımı geri almaya tekrar tekrar uğraşan büyücülerdi. Ama tılsım hala burada. başrahibin saklamak için koyduğu yerde. Ve onların kemikleri de orada..." Thar ayaklarıyla yeri gösteriyordu.

"Ve diğer yarı ebediyen kayıp."

"Ne kayıp?" diye sordu Arha.

"Intathin elinde olan yarıyı sonsuza dek güvenlik içinde durması gereken yere, mezarlar büyük hazinesine verdi. Diğer, büyücünün elinde kaldı ama kaçmadan önce onu zorbalardan biri olan, Thoreg isimli önemsiz bir krala verdi. Neden öyle yaptığını bilmiyorum."

"Çekişmeye yol açmak, Thoreg'i mağrur kılmak için," dedi. Kossil. "Öyle de oldu. Tarb hanedanı hüküm sürerken, Thoreg'in torunları yeniden ayaklandı ve sonunda yine kral veya tanrı olarak tanımayı reddederek, tanrıkrala karşı silahlara sarıldılar. Onlar melun, büyülenmiş bir soydu. Şimdi hepsi öldü..."

Thar, başını sallayarak onayladı. "Şimdiki tanrıkralımızın babası. Thoreg ailesini yendi ve saraylarını yok etti. Bunun yapıldığı sırada, Erreth-Akbe ve Intathin zamanından beri sakladıkları yarı tılsım kayboldu. Hiç kimse ona ne olduğunu bilmiyor. Ve bu bir kuşak zaman önceydi."

"Hiç şüphesiz, bu hikaye bir söylenti," dedi Kossil. "Erreth-Akbe'nin yüzüğünün değerli bir şeye benzemediğini söylerler. Yüzüğüne de büyücü kavmin herşeyine de lanet olsun!" Kossil ateşe tükürdü.

Arha Thar'a "Buradaki yarıyı hiç gördün mü?" diye sordu.

Zayıf kadın başını salladı. "Tek rahibeden başka kimsenin giremeyeceği hazinede duruyor. Oradaki bütün hazinelerin en büyüğü olabilir, bilmiyorum. Sanırım öyledir. Yüzyıllarca içeri diyarlar buraya, onu geri çalmaya çalışmaları için

hırsızlar ve büyücüler gönderdi. Onlar da altın sandıklarını açıp, o tek şeyi arayarak geçip gittiler. Erreth-Akbe ve Intathin'in yaşadığı dönemden bu yana çok zaman geçti ve yine de hala hikaye bilinir ve hem burada hem de batıda anlatılır. Yüzyıllar geçtikçe çoğu şeyler eskidi ve yok oldu. Hala değerli kalan çok az değerli şey ve hala anlatılan çok az hikaye kaldı."

Arha bir an daldı ve "Mezarlara girmek için ya çok yürekli ya da çok aptallaşmış olmak gerek. İsimsizlerin güçlerini bilmiyorlar mıydı?" dedi.

Kossil, soğuk sesiyle, "Hayır," dedi. "Onların tanrıları yok. Büyüyle uğraşır ve kendilerinin tanrı olduklarını düşünürler. Ama değiller. Öldükleri zaman, yeniden doğmazlar. Toprak olurlar ve onları eşip götürüne dek, rüzgarda sızlanırlar. Ruhları ölümsüz değildir."

Arha, büyülenmiş gibi. "Peki, bu uğraştıkları büyü ne?" diye sordu. Bir defasında, dönüp gideceğini ve içeri diyarlardan gelen gemilere bakmayı reddedeceğini söylediğini anımsıyordu. "Bunu nasıl yapıyorlar? Ne yapar bu büyü?"

"Numaralar, dolaplar, hileler," dedi Kossil.

Thar, "Hikayelerin birazı bile doğruysa," dedi "Bir şey daha yapar batı büyücüler, rüzgar çıkarabilir ya da durdurabilir ve istedikleri yerde estirebilirler. Herkes bunun üzerinde birleşir ve aynı hikayeyi anlatır. Büyük denizciler olmalarının nedeni bu. Yelkenlerini büyü rüzgarlarıyla şişirebilir ve diledikleri yere gidebilir, denizdeki fırtınaları dindirebilirler. Bir istemeyle aydınlık ve karanlığı yaratabilirler. Taşları elmas ve altına çevirebildikleri, en azından görünüşte bir anda, koskoca bir saray ya da baştan sona bir şehir yapabildikleri, kendilerini ayı, balık yada ejderhalara, dönüştürebildikleri söylenir."

"Ben bütün bunlara inanmıyorum," dedi Kossil. "Numaracılık ve yılan balığı gibi kaypaklıkla, tehlikeli ve anlaşılmasız olduklarına inanmıyorum. Ancak bir büyücünün esasını alırsan hiçbir gücünün kalmadığını söylerler. Büyük bir olasılıkla, asanın üzerinde kötü yazılar var."

Thar yine başını salladı. "Gerçekten bir asa taşıyorlar ama bu, içlerinde taşıdıkları güç için, yalnızca bir alet."

"Peki, gücü nasıl kazanıyorlar?" diye sordu Arha. "Nereden geliyor bu güç?"

Kossil, "Yalanlardan," dedi.

"Sözcüklerden," dedi Thar. "İçeri diyarlar'ın münecim diye adlandırılan büyük bir büyücüsünü izlemiş olan birisi öyle demişti. Batıya baskın yapıp, bu

müneccimi esir almışlardı. Adam onlara kuru bir ağaç çubuk gösterip çubuğa bir sözcük söylemiş. Ve çubuk hop! Çiçek açmış. Başka bir sözcük söylemiş ve hop! Kırmızı elmalar çıkmış. Ve bir sözcük daha söylemiş, çiçekler, elmalar olduğu gibi bütün çubuk ve onlarla birlikte büyücü yok olmuş. Bir sözcükle göz kırpar gibi iz bırakmadan gökkuşağının gidişi gibi gitmiş. Ve onu, adada hiçbir şekilde bulamamışlar. Bu yalnızca hile miydi acaba?" .

Kossil, "Aptalları kandırmak kolaydır" dedi.

Thar, tartışmadan kaçınarak başka bir şey söylemedi, ancak Arha konunun kapanmasını istemiyordu. "Büyücü kavim neye benziyor?" diye sordu. "Gerçekten beyaz gözlü ve tepeden tırnağa karalar mı?"

Kossil, alçak iskemlede, şişman gövdesinin yerini değiştirerek, ellerini ateşe uzatmış, hoşnutlukla, "Kapkara ve iğrençler. Ben hiçbirini görmedim." dedi.

Thar, "İkiz tanrılar, onları buradan uzak tutsun," diye mırıldandı.

Kossil, "Buraya bir daha asla gelmeyecekler," dedi ve ateşe tükürdü.

Mevsim kışa dönerken Thar öldü. Yazın ağır bir hastalığa tutulmuştu. O iskelet gibi zayıf, çetin kadın artık hiç konuşmuyordu. Bazen, yalnızca Arha'yla başbaşa kaldıkları zaman konuşurdu. O zaman bile konuşmaları bittiğinde yorgun düşer uyuyakalırdı. Öldüğü zaman Arha onu çok özledi. Sert olsa da, asla zalim değildi. Arha'ya gururu öğretmişti, korkuyu değil.

Artık yalnızca Kossil vardı.

Baharda, Awabath'dan ikiz tanrılar tapınağı için yeni bir başrahibe gelecekti. O zamana kadar Arha ve Kossil, kendi aralarında, yörenin idarecileriydi. Kadın kıza, "Efendim" diye hitap ediyordu ve emrederse itaat etmesi gerekirdi ama, Arha, Kossil'e emretmemeyi öğrenmişti. Bunu yapmaya hakkı vardı ama gücü yoktu. Kossil'in kendisinininkinden daha yüksek bir konuma duyduğu kıskançlığına ve kendisinin denetlemediği herşeye duyduğu düşmanlığa karşı durmak çok büyük bir güç isterdi.

Penthe'den inançsızlığın varlığını öğrendiğinden ve onu korkutsa bile bunu bir gerçek olarak kabul ettiğinden beri, Kossil'e çok daha net bakabilmiş ve anlayabilmişti. Kossil'in kalbinde isimsizlere ya da tanrılara karşı gerçek bir iman yoktu. Güçten başka kutsal hiçbir şeye inanmıyordu. Şu anda, Kargad diyarlarının imparatoru gücü elinde tutuyordu, bu yüzden onun gözünde gerçek bir tanrıkalrı ve ona layığıyla hizmet ederdi. Ama aslında ona göre tapınaklar sırf gösteriydi. Mezartaşları kaya, Atuan mezarları da yer içindeki korkunç ama boş, karanlık deliklerdi. Yapabilse, boş taht ibadetini ortadan kaldırırdı. Cesaret edebilse, ilk rahibeyi öldürürdü.

Arha, bu son gerçekle bile sakince yüzleşti. Belki de Thar, doğrudan hiçbir şey söylememekle birlikte bunu anlamasına yardımcı olmuştu. Sessizliğe gömülmeden önce, hastalığının ilk aşamalarında Arha'dan birkaç günde bir kendisine gelmesini istemiş, çoğu kez tanrıkrall atalarının yaptıklarını, Awabath'daki gidişatı, önemli bir rahibe olarak bilmesi gereken, ancak tanrıkrall ve sarayı için çoğu kez utanılacak konuları anlatarak onunla konuşmuştu. Ve kendi yaşamından söz etmiş, önceki yaşamda, Arha'nın neye benzediğini ve neler yaptığını anlatmıştı.

Pek sık değil, bazen, Arha'nın şimdiki yaşamının güçlük ve tehlikelerinin neler olabileceğinden bahsetmişti. Bir kez bile Kossil'den ismen bahsetmedi. Ancak Arha, Thar'ın onbir yıllık öğrencisiydi ve anlamak ya da anımsamak için bir ima ya da ses tonundan daha fazlasına gereksinimi yoktu

İç daraltan yas ayinleri çalkantısı bittikten sonra Kossil'den uzak durmaya başladı. Günün uzun işleri ve ayinleri yapıldıktan sonra özel meskenine giderdi. Zaman olduğunda, tahtın arkasındaki odaya gider, yerdeki kapağı açıp karanlığa inerdi. Gece ya da gündüz orada hiç farketmediğinden, bölgesinin sistematik keşfiyle uğraşır dururdu. Kutsallığının büyük nüfuzuyla mezaraltı, rahibeler ve onların en güvenilir hadımlarının dışında herkese tamamen yasaktı. Erkek ya da kadın, cesaret edip oraya giren herhangi biri kesinlikle isimsizlerin gazabıyla öldürülürdü. Ancak öğrendiği tüm kuralların arasında labirente girişi yasaklayan bir kural yoktu. Böyle bir kurala gerek yoktu. Oraya yalnızca mezaraltından girilebilirdi ve hiç sinekler, örümcek ağına girmemeleri için kuralların anlatılmasına gerek duyarlar mı?

Böylece, Manan'ı sık sık yolları öğrenebileceği kadar labirentin yakınlарına götürüyordu. Adam oraya gitmeye hiç te istekli değildi ama her zamanki gibi itaat ediyordu. Arha, Kossil'in hadımları Duby'yle Vahto'nun zincir odasına giden yolla, mezaraltından çıkan yoldan başka hiçbir şey bilmediklerinden emin olmuştu. Onları, labirente asla götürmedi. Ona tamamen sadık olan Manan'dan başka hiç kimsenin bu gizli yolları bilmesini istemiyordu. Zira oralar onun, sonsuza dek yalnızca onundu. Yoğun keşif çalışmalarına labirentten başlamıştı. Bütün sonbahar, çoğu zamanı bu sonu gelmez koridorlarda yürüyerek geçirmişti ve hala hiç girmediği bölgeler vardı. Bu geniş, anlamsız yol ağında iz sürmek bezginlik getirmişti. Bacaklar yorgun düşmüş ve kafa sürekli arkada kalan ve ileride karşılaşılacak dönemeç ve geçitlerin hesabını tutmaktan bunalmıştı. Yeraltındaki yekpare kayanın içinde büyük bir şehrin sokakları gibi tasarlanmış bu labirent bir harikaydı ancak içinde yürüyen ölümlüyü şaşırtıp bıktıracak ve oranın rahibesine bile, sonunda büyük bir tuzaktan başka hiçbir şey olmadığı duygusunu verecek şekilde yapılmıştı.

Böylece, kış gitgide bastırırken bütün araştırmasını salonun kendisine, kurban taşlarına, kurban taşlarının arkasındaki ve altındaki girintilere, sandık ve kutuların bulunduğu odalara, sandık ve kutuların içindekilere, geçit ve çatı odalarına, kubbenin altındaki yüzlerce yarasanın yuvalandığı tozlu girintiye,

bodrum katlarına ve karanlıktaki koridorların giriş odaları olan, bodrum altı odalara çevirdi.

Elleri ve giysisinin kollarına sekiz yüzyıldan beri demir bir kutuda duran pudraya dökülmüş misk kokusunun kuru tatlılığı sinmişti ve kaşına yapış yapış siyah bir örümcek ağı yapışmıştı. Bir kral döneminin mezarların isimsiz güçlerine hediyesi olan zamanla yıpranmış sedir ağacından güzel bir sandığın üzerindeki oymaları incelemek için bir saatir dizüstü duruyordu. Kocaman burunlu, küçük, dimdik bedeniyle kral ve kimbilir kaç yüzyıldan beri toprak olmuş bazı sanatçılar tarafından, ağaç üzerine zarif kabartmalarla işlenmiş, yassı kubbesi ve veranda kolonlarıyla taht salonu vardı. Bronz tepsilerdeki uyuşturucu tütsüleri içine çeken, kehanet edip, bu resimde burnu kopmuş krala tavsiyelerde bulunan tek rahibe vardı. Rahibenin yüzü, net bir şekli olamayacak kadar küçüktü, bununla beraber Arha, kafasında, bu yüzü kendi yüzü olarak canlandırılıyordu. Büyük burunlu krala ne söylediğini ve kralın minnettar kalıp kalmadığını merak etti.

Güneşli bir evde insanın oturmak için gözde yerlerinin olduğu gibi, taht salonunun da gözde yerleri vardı. Çoğu kez salonun arka kısmındaki giyinme odalarından birinin üzerindeki yarı çatı arası küçük bir odaya giderdi. Orada büyük kralların ve toprak sahiplerinin, kendilerinin ya da bir başka insanınkinden daha yüce bir gücü kabul ederek, yöreye tapınmaya geldikleri günlerden kalma eski cüppe ve giysiler saklanıyordu. Zaman zaman, onların kızları, prensesler, üzeri safir ve koyu mor yakutla işlenmiş bu yumuşak, beyaz ipekleri giyip mezarlar rahibesiyle dans etmişlerdi. Hazinelerden birinin içinde böyle bir dansı ve o zamanlar şimdi de olduğu gibi, mezarlar toprağına hiçbir erkek adımını bile atmadığı için, salonun dışında bekleyen toprak sahipleri ve kralları gösteren küçük resimli, fildişi levhalar vardı. Babalarının tersine genç kızlar içeri girebilir ve beyaz ipeğin içinde rahibeyle dans edebilirlerdi. Rahibenin kendisi o zaman da şimdi de evde eğrilmiş, siyah kaba kumaş giyiniyordu ama, gelip parmaklarıyla zamanla çürümüş, hoş, yumuşak kumaşa, hafif ağırlıklarıyla kumaşı yırtan, bozulmamış değerli taşlara dokunmaktan hoşlanırdı. Bu sandıklarda yöre tapınaklarının bütün misk kokularından ve tütsülerinden farklı bir koku vardı. Daha taze, daha baygın, daha genç bir koku.

Hazine odalarında tek bir sandığın içindekileri, her değerli taşı, paslanmış zırhı, sorgucu kırık miğferi, tokayı, iğneyi ve broşları, bronz, gümüş ve som altını inceleyerek, geceler geçirirdi.

Varlığından rahatsız olmayan baykuşlar kırışlerde oturur ve sarı gözlerini açıp kaparlardı. Küçücük bir yıldız ışığı demeti çatının kiremitleri arasından parlardı. Ya da bir dokunuşta parçalanın bu eski ipekler gibi güzel ve soğuk bir kar incecik yağardı.

Kış sonlarına doğru bir gece salon çok soğuktu. Yerdeki kapağı gitti, kaldıramadı. Merdivenlere indi ve kapağı üstüne kapattı. Sessizce, artık çok iyi bildiğı mezaraltına giden geçitten yola koyuldu. Orada tabii ki, asla ateş yakmazdı. Labirente giderken ya da yerin üstünde, gecenin karanlığında bir fener taşırsa, mezaraltına yaklaşmadan önce söndürürdü. Rahibeliğinin hiçbir kuşağında orayı görmemişti. şimdi geçitte taşıdığı lambanın mumunu söndürdü ve adımlarını hiç yavaşlaşmadan karanlık suda küçük bir balık gibi kolayca zifiri karanlığa doğru yürüdü. Burada kış ya da yaz, soğuk ya da sıcak yoktu. Hep aynı, serin, biraz nemli, sabit... Yukarıda, buz gibi şiddetli kış rüzgarları çölü karla dövüyordu. Burada rüzgar, mevsim yoktu. Kapalıydı, durağandı, güvenliydı.

Resimli odaya gidiyordu. Bazen oraya gidip, mumunun hafif ışığında karanlıktan fırlayan tuhaf duvar resimlerini incelemekten hoşlanırdı. Uzun kanatlı, iri gözlü, sakın ve suratsız adamlar. Onların kim olduklarını ona kimse söyleyemezdi. Yörenin başka hiçbir yerinde böyle resimler yoktu ama o bildiğini sanıyordu. Onlar yeniden doğmayan, lanetlenmişlerin ruhlarıydı. Resimli oda labirentteydi, onun için ilk olarak, mezartaşlarının altındaki mağaradan geçmesi gerekiyordu. Eğimli geçitten aşağıya doğru yaklaştıkça, ufak bir belirti ve hafif bir ışık, uzakta bir ışığın yarattığı yansıma olan hafif bir grilik belirdi.

Bu zifiri karanlıkta sık sık olduğı gibi gözlerinin kendisini aldattığını düşündü. Gözlerini kapattı ve hafif parıldama yok oldu. Gözlerini açtı ve ışık yine göründü.

Hiç kıpırdamadan durdu. Gri, siyah değıl. Herşeyin siyah olması gereken, hiçbir şeyin görünemeyeceğı yerde, görünebilir, solukluğun belirgenliğı.

Birkaç adım ilerledi ve elini tünel duvarının köşesine uzattı ve elinin son derece belli belirsiz hareketini gördü.

Devam etti. Işığın hiç girmemiş olduğı bir yerde, karanlığın en derin mezarında, bu hafif ışığın belirmesi düşüncenin ya da korkunun ötesinde tuhaftı. Gürültü etmeden, siyah giysilerinin içindeki çıplak ayaklarıyla yürüdü. Koridorun son döneminde durdu, yavaşça son adımı attı, baktı ve gördü.

Yüzlerce kez yaşamış olsa da, hiç görmemiş olduğı şeyi gördü. İnsan elleri

değil, isimsizlerin gücüyle oyulmuş olan mezartaşlarının altındaki büyük, kemerli mağara, kristallerle donanmış ve ölçülemeyecek kadar uzun zaman önce, yeraltındaki suların oluşturduğu beyaz kireçtaşından sivri tepeli kuleler ve telkari ile süslenmişti. Parlak tavan ve duvarlarıyla çok büyük, pırıldayan, narin, girift, elmastan bir saray. Eski karanlığın pırlıltıyla ortaya çıkardığı, mor yakut ve kristalden bir ev.

Parlak olmadığı halde karanlığa alışan göz için şaşırtıcı olan ışık, mağarayı aydınlatıyordu. Değerli taşlarla donatılmış tavandan binlerce parıltı yansıtan ve oymalı duvarlar boyunca binlerce fantastik gölge oynatan küçücük, yumuşak, zayıf bir ışık mağarada bir yandan öbür yana hareket etti.

Işık, ağaç bir değneğin ucunda duman çıkarmadan ve tahtayı yakmadan yanıyordu. Değneği bir insan eli tutuyordu. Arha, ışığın yanındaki karanlık yüzü gördü. Bir erkek yüzü.

Kıpırdamadı.

Adam, uzun bir süre geniş mağarada, bir o yana bir bu yana gitti. Girintili çıkıntılı uzanan taşların arkasına bakarak, mezaraltından dışarıya çıkan birkaç koridoru inceleyip hiçbirine girmeyerek bir şey arar gibi hareket ediyordu. Ve mezarlar rahibesi hala geçitin karanlık köşesinde bekleyerek hareketsiz duruyordu.

Düşleyebileceği zor şey, birisine bir yabancıya bakıyor olmasıydı. Çok ender yabancı görmüştü.

Öyle görünüyordu ki, bu, muhafızlardan biri olmalıydı. Hayır, duvardaki adamlardan biri, bir keçi çobanı ya da bir nöbetçi, yörenin bir kölesi, isimsizlerin sırlarını görmeye gelmişti. Belki de mezarlardan bir şey çalmaya.

Bir şey çalmak, karanlık güçleri soymak... Kutsal şeylere saygısızlık... Arha'nın aklına yavaş yavaş bu geliyordu. Bu bir erkekti. mezarların kutsal yöresinin topraklarına hiçbir erkeğin ayağı basmamalıydı. Yine de adam buraya, mezarların kalbi olan oyuk yere gelmişti, içeri girmişti. Işığın yasak olduğu, dünyanın başlangıcından beri hiç girmediği yerde ışık yakmıştı. İsimsizler onu neden yere vurmuyordu?

Adam şimdi parçalanmış ve altüst edilmiş kayalık toprağa bakarak, ayakta duruyordu. İnsan oranın açılıp, yeniden kapatıldığını anlayabilirdi. Soğuk, nemli ve kırıncı toprak mezarlar için kazılıp çıkartılmış ama tümü tekrar çiğnenerek bastırılmıştı.

Efendileri bu üçünü kabul etmişti. Bunu niçin kabul etmiyorlardı? Neyi

bekliyorlardı?

Ellerinin işlemesi, dillerinin konuşması için ne bekliyorlardı?

Avazı çıktığı kadar, "Git! Git! Defol!" diye bağırdı. Karanlığı bulandırır gibi gelen uzun yankılar, mağara boyunca tiz bir sesle çınladı. Kıza doğru dönen ve bir an için mağaranın titreşen parlaklığında kızı karşıdan gören yüzü irkiltti. Sonra ışık söndü. Bütün parlaklık gitti. Kör karanlık ve sessizlik geri geldi.

Artık yine düşünebiliyordu. Işığın büyüünden kurtulmuştu.

Kızıl kaya kapıdan, Mahkumlar Kapısından girmiş olmalıydı. Dolayısıyla, oradan kaçmaya çalışacaktı. Yumuşak kanatlı baykuşlar gibi hafif ve sessiz mağaranın yarı çevresinden yalnızca içeriye doğru açılan kapıya uzanan alçak tünele doğru koştu. Dışarıdan rüzgar esintisi gelmiyordu. Adam kapıyı arkasından açık bırakmamıştı. Kapı kapalıydı ve eğer tüneldeyse, kapana kısılmıştı.

Ama tünelde değildi. Kız bundan emindi. Böyle kapalı, ağzı tıkanmış bir yerde adamın nefesini duymuş, varlığının sıcaklığını ve titreşimlerini duyumsamış olurdu. Tünelde kimsé yoktu. Kız dimdik durdu ve dinledi. Adam nereye gitmişti?

Karanlık, bir gözbağı gibi gözlerini sımsıkı sarıyordu. Mezaraltını gözleriyle görmek aklını karıştırmıştı. Sersemlemişti. Orayı yalnızca işitme, ellerin dokunuşu, karanlıktaki serin hava esintileri, bir genişlik, asla görülmeyecek bir gizem olarak betimlediği bir bölge olarak tanımıştı. Orayı görmüştü ve karanlığinkinden bile daha derin olan gizem, yerini dehşete değil, beğeniye bırakmıştı.

Şimdi, güvensizce yavaş yavaş ilerliyordu. Soldaki ikinci geçiti, labirente giden yolu aradı. Orada durdu ve dinledi.

Kulakları gözlerinden daha fazlasını anlatmıyordu. Ancak, bir eli kayadan kemeraltı yolunun bir yanında dururken, kayada hafif, belirsiz bir titreme duyumsadı ve nemli, durgun havada oraya ait olmayan bir koku duydu. Çöl tepelerinde, yukarılarda, açık gökyüzünün altında yetişen yabani adaçayı kokusu.

Yavaş ve sessizce kokuyu izleyerek, koridordan aşağı doğru ilerledi.

Belki yüz adım sonra, onu işitti. Adam, neredeyse onun kadar sessizdi ama karanlıkta o kadar adımına sağlam değildi. Bozuk zeminde sendelemişte hemen toparlanmış gibi, hafif bir ses duydu. Başka hiçbir şey yoktu. Bir süre bekledi. Sonra sağ elinin parmak uçlarıyla çok hafifçe duvara dokunarak yavaş yavaş ilerledi. Sonunda eline yuvarlak, metal bir çubuk geldi. Orada durdu ve demirin ince, uzun sapını hemen hemen uzanabileceği yüksekliğe kadar elleriyle aradı. Kaba demirden, çıkıntı yapan kulpa dokundu. Hızla, bütün gücüyle aşağıya doğru

çekti.

Korkunç bir gıcırta oldu. Yağmur gibi mavi kıvılcım yağdı. Yankılar birbirlerine girerek kızın arkasındaki koridorda kayboldu. Elini uzattı ve yüzünün yalnızca birkaç santim önünde, demir kapının pürüzlü yüzeyine dokundu.

Derin bir nefes aldı.

Mezaraltına gider! tüneli yavaş yavaş geri çıkarak ve duvarı sağında tutarak, taht salonundaki kapağa doğru ilerledi. Acele etmiyor ve gerek olmadığı halde sessizce gidiyordu. Hırsızı yakalamıştı. Adamın geçtiği kapı, labirente giren ya da çıkan tek yoldu ve yalnızca dışarıdan açılabilirdi.

Şu anda orada, aşağıda, yeraltındaki karanlıktaydı ve bir daha dışarı çıkamayacaktı.

Yavaş yavaş ve dimdik yürüyerek, tahtı geçip uzun sütunlu salona gitti. Yüksek bir saçayak üzerinde duran mangal kömürünün kızıl ateşiyle ağzına kadar dolu bronz bir kasenin olduğu yerde döndü ve tahta çıkan yedi basamağa yaklaştı.

En alt basamakta diz çöktü ve alnını soğuk, tozlu, baykuşların düşürdüğü fare kemikleriyle karmakarışık taşa eğdi.

İçinden, "Karanlığın bozulduğunu gördüğüm için beni bağışla," dedi. "Mezarlarına saygısızlık edildiğini gördüğüm için bağışla. Öcün alınacak. Oh, Efendilerim onu size getireceğim ve asla yeniden doğmayacak!"

Ancak, yalvarırken bile aklından, aydınlanan mağaranın titreşen parlaklığı geçiyordu. Kutsal şeylere saygısızlığın korkunçluğu ve hırsıza karşı yoğun öfke yerine bunu düşünmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Ne kadar tuhaftı...

Kış rüzgarının sert esintisine çıkıp mantosuna sarınırken kendi kendine, "Kossil'e ne anlatmalıyım?" diye sordu. "Hiçbir şey. Henüz değil. Ben labirentin efendisiyim. Bu tanrıkrallık işi değil. Belki hırsız öldükten sonra söylerim. Onu nasıl öldürmeliyim? Kossil'i getirip, adamın öldüğünü göstermeliyim. Kadın ölüm delisi. Adamın aradığı şey ne acaba? Çıldırmış olmalı. Nasıl girdi içeri? Kızıl kaya kapının ve kapağın anahtarları yalnızca Kossil'le bende var. Yine de oradan girmiş olmalı. Yalnızca bir büyücü onu açabilir. Bir büyücü..."

Rüzgar neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu ama yine de durdu.

"O bir büyücü, Erreth-Akbe'nin tilsimini arayan, içeri diyarlardan bir büyücü."

Ve bu olayda öylesine aşağılayıcı bir büyü vardı ki, bu buz gibi rüzgarda bile kızıl ateş bastı ve yüksek sesle güldü. Çevresindeki yöre ve onun çevresindeki çöl, tümüyle karanlık ve sessizdi. Rüzgar çok sert esiyordu, aşağıdaki büyük evde hiç

ışık yoktu. İncecik, görünmez kar, rüzgarla atıştırıyordu.

"Eğer kızıl kaya kapıyı büyüyle açıtsa, diğerlerini de açabilir. Kaçabilir."

Bu düşünce, bir an canını sıktı ama inandırıcı gelmedi. İsimsizler içeri girmesine izin vermişlerdi. Neden olmasın? Herhangi bir zarar veremezdi. Kendi hırsızlık oyunundan çıkamayan bir hırsız ne zarar verirdi? Büyüleri ve karanlık güçleri olmalıydı ve bu kadar ileri gittiğine göre hiç şüphesiz bu özellikleri güçlüydü. Ama daha ileri gidemeyecekti. Hiçbir ölümlünün yaptığı büyü, isimsizler, mezarlarda bulunanlar ve tahtı boş duran kralların isteklerinden daha güçlü olamazdı.

Bu konuda kendine yeniden güven vermek için aşağıya, küçük eve doğru hızlandı. Manan, paltosuna ve kışlık yatağı olan sıçan kürkünden battaniyesine sarınmış uyuyordu. Onu uyandırmayacak kadar sessizce, lamba yakmadan içeri girdi. Küçük, kilitli salonun sonundaki tek odayı açtı. Zeminde belli bir yeri bulmasına yetecek kadar kıvılcımlanan bir çakmaktaşı çaktı ve dizüstü çöküp, manivela yaparak bir taşı kaldırdı. Gürültü çıkarmadan yana kaydırıldı. Yukarı doğru, dosdoğru yüzüne vuran bir ışık demetiyle geri çekildi.

Bir an sonra, temkinli bir şekilde girişten içeri baktı. Adamın değneğindeki şu garip ışığı taşıdığını unutmuştu. Orada, aşağıdaki karanlıkta en fazla sesini duyacağını ummuştu. Işığı unutmuştu ama adam kızın beklediği yerdeydi. Geçitin hemen altında, labirentten kaçışını engelleyen demir kapıda.

Adam, bir eli kalçasında, diğeriyle püsküllü ucuyla kendisi kadar uzun, ağaç değneği tutmuş duruyordu. İki metre yukarıdan baktığı adamın başı bir parça yana doğru kalkmıştı. Giysileri, herhangi bir kış yolcusu ya da hacının giydiği türden kısa ağır bir palto, deri bir tünik, yün tozluk, işli çarıklardı. Sırtında hafif bir çanta, ona asılı bir su şişesi, kalçasında kınının içinde bir bıçak vardı. Orada, bir heykel gibi hareketsiz, rahat ve düşünceli duruyordu.

Değneğini yavaşça kaldırdı ve parlak ucunu, Arha'nın gizli geçitinden görebileceği kapıya doğru tuttu. Işık, daha küçülüp canlanan, yoğun bir parlaklığa dönüştü. Adam yüksek sesle konuştu. Konuştuğu dil Arha'ya yabancıydı ama ona sözcüklerden daha tuhaf gelen şey derin ve yankılanan sestti.

Değneğin üzerindeki ateş canlandı, titreşti ve karardı. Bir an için neredeyse söndü ve kız adamı göremedi.

Suluk mor, küçük ışık titremeksizin yine göründü ve kız, adamın kapıya arkasını döndüğünü gördü. Kapıyı açma büyüsu başarılı olamamıştı. Kapıyı sıkıca

kilitli tutan güçler, adamın sahip olduğu her tür büyüden daha güçlüydü.

Düşünüyormuş gibi çevresine bakınıyordu. Bu sefer ne düşünüyordu?

Adamın durduğu tünel bir buçuk metre genişliğindeydi. Tavanı, dört beş metre yüksek, kaba, kaya bir yüzeydi.. Buradaki duvarlar çoğu kez harçsız ama insanın nadiren bıçağının ucunu birleşme yerlerine sokabileceği kadar dikkatli ve sıkı bir şekilde dizilmiş olan taşlardan yapılmıştı. Bir kemer biçimini alarak yükseldikçe, içeri doğru gitgide daha çok yatıyorlardı.

Başka hiçbir şey yoktu.

Adam ileri doğru yürüdü. Attığı uzun bir adım, onu Arha'nın görüş alanının dışına çıkardı. Işığın yumuşak çizgileri, kızın önündeki zeminin dışında yeniden belirmediği sırada, taşı tekrar yerine koymayı düşünüyordu. Adam kapıya geri gelmişti. Belki de bir kez kapıyı bırakıp labirente girerse, büyük olasılıkla kapıyı yeniden bulamayacağını anlamıştı.

Alçak sesle, yalnızca bir sözcük söyledi. "Emenn" dedi ve sonra daha yüksek bir sesle, tekrarladı "Emenn!" Demir kapı, pervazlarının arasında tıkırdadı. Alçak yankılar, gökgürültüsü gibi kemerli tünelden aşağı doğru gürledi ve Arha'ya altındaki zemin sarsılmış gibi geldi.

Ama kapı sabit duruyordu.

O zaman adam, "Ne büyük aptallık etmişim," diye düşünür gibi kısa bir kahkahayla güldü. Mutsuz bir ifadeyle çevresindeki duvarlara göz gezdirdi. Sonra oturdu, çantasından bir parça kuru ekmek çıkardı ve çiğnemeye başladı. Boşmuş gibi hafif görünen deri su şişesinin kapağını açtı ve şişeyi salladı. İçmeden kapağı kapadı. Çantayı yastık yaparak paltosunu üzerine çekti ve uzandı. Asası sağ elindeydi. Sirtüstü uzandığı için küçük ışık küresi değnekten yukarı yayılıyor ve yerden birkaç metre yüksekte havada asılı kalıyordu. Sol eli boynuna asılı ağır zincirden sarkan bir şeyi tutuyordu. Orada, bacakları ayak bileklerinde üstüste atılmış, dik bakışları, gizli geçitin üzerinden dolaşıp giderken, gayet rahat yatıyordu. İç geçirdi ve gözlerini kapadı. Işık yavaş yavaş daha da soluklaştı. Adam uyudu.

Göğsünün üzerinde sıkılı duran eli gevşedi ve bir yana kaydı, ancak o zaman kız, zincirinde taşıdığı tılsımın ne olduğunu gördü. Yarım aya benzer, kaba bir metal parçasıydı bu.

Işığın zayıf pırıltısı kayboldu. Adam artık sessizlik ve karanlık içinde yatıyordu.

Ertesi gün, çeşitli tapınaklardaki görevleri ve rahibe adaylarına kutsal dansları öğretmesi bittiği zaman doğru küçük eve gitti ve odayı karartıp, gizli geçiti açtı. Dikkatle aşağıya baktı. Hiç ışık yoktu. Gitmişti. Açılmayan kapının önünde çok uzun süre kalacağını sanmamıştı zaten. Ancak orası, bakmak için bildiği tek yerdi. Şimdi kaybolan adamı nasıl bulacaktı?

Labirentin tanıdığı tünelleri, Thar'ın tarifi ve kendi deneyimiyle bütün dönemeç, sarmal ve çıkmaz yollarıyla, otuz kilometreden fazla genişlemişti. Mezarlarda ötelere dümdüz uzanan kör yol, büyük olasılıkla, birbuçuk kilometreden daha fazla değildi. Ama aşağıda, yerin altında hiçbir şey düz gitmiyordu. Kavisli, ayrılan, yeniden birleşen, dallanan, birbirine giren, halkalanan yollarla örülü bütün tüneller başlangıç noktası ve sonu olmadığı için başladıkları yerde bitiyordu. İnsan gidebilir ve gidebilir ve gidebilirdi, ama ulaşılacak hiçbir yer olmadığı için yine de hiçbir yere varamazdı. Bir merkez, labirentin bir ortası yoktu. Ve kapı bir kez kilitlendi mi, hiçbir çıkışı olmazdı. Hiçbir yön doğru değildi.

Bununla beraber keşiflerinde yanında bir top ince pamuk ipliği götürüp, arkasında iplik bırakarak ve dönüşte ipi izleyip yeniden sararak gittiği çeşitli odaların ve bölgelerin yolları ve dönemeçleri belleğinde biçimlenmişti. Sayılması gereken dönüş ve yollardan biri atlanacak olsa, o bile kaybolabilirdi. Yer işaretleri olmadığı için ışık işe yaramazdı. Bütün koridorlar, bütün kapı girişleri ve geçitler birbirine benziyordu.

Adam şimdiye kadar kilometrelerce gitmiş olabilirdi ama yine de girdiği kapıdan on metre ötede olmayabilirdi.

Taht salonuna, ikiz tanrılar tapınağına ve mutfakların altındaki kilere gitti. Yalnız kaldığı bir anı seçerek gizli geçitlerden tek tek aşağıdaki soğuk, koyu karanlığa baktı. Dondurucu ve yıldızlarla parlayan gece geldiğinde, tepedeki belli yerlere gitti, belli taşları kaldırdı, toprağı temizledi, yine dikkatle aşağıya baktı ve yeraltının yıldızsız karanlığını gördü.

Adam oradaydı. Orada olmalıydı. Kızdan kaçmış olsa bile, kız onu bulmadan önce susuzluktan ölecekti. Bir kez öldüğünden emin olunca, Manan'ı labirente, onu bulmaya göndermesi gerekecekti. Düşünülmesi dayanılmaz bir şeydi bu.

Yıldızların ışığında tepenin sert yüzünde diz çökerken, gözlerinden öfke gözyaşları iniyordu.

Bayırı tanrıkrall tapınağına kavuşturan patıkaya gitti. Oymalı başlıklı sütunları kırığıyla yıldızların ışığında kemikten sütunlar gibi bembeyaz parlıyordu. Arha kapıyı çaldı ve Kossil onu içeri aldı.

İriyari kadın, soğuk ve dikkat kesilmiş bir şekilde, "Efendimi buraya ne getirdi?" dedi.

"Rahibe, labirente bir adam var."

İlk kez ummadığı bir şey ortaya çıktığından, Kossil'in savunması düşmüştü. Ayakta duruyor ve dikkat bakıyordu. Gözleri biraz büyümüş gibiydi. Arha'nın aklından Kossil'in, Penthe'nin Kossil'i taklit ederkenki haline çok benzediği geçti. İçinden, zorlukla bastırıldığı çalgın bir kahkaha yükseldi.

"Bir adam? labirente?"

"Bir adam, bir yabancı," Sonra Kossil gibi inanmaz gözlerle bakarak ekledi, "Gerçi çok az gördüm ama görünüşünden bir adam olduğunu farkettim."

Kossil, kızın çelişkisini küçümsedi. "Oraya bir adam nasıl gelmiş?"

"Büyüyle sanırım. Cildi kara, belki de içeri diyarlardan. Mezarları soymaya geldi. Onu ilkin, mezaraltında, Taşların tam altında buldum. Beni farkedince nereye gittiğini biliyormuş gibi labirentin girişine koştu. Arkasındaki demir kapıyı kilitledim. Büyüler yaptı ama bunlar kapıyı açmadı. Sabah labirente doğru gitti. Şimdi onu bulamıyorum."

"Ateşi var mı?"

"Evet."

"Su?"

"Küçük bir şişe, dolu değil."

"Mumu zaten sönecek," diye düşündü Kossil. "Dört ya da beş gün. Belki de altı. O zaman ölüyü çıkarmaları için muhafızlarımı aşağıya gönderebilirsiniz. Kanın tahta sunulması gerekir ve..."

Arha tiz bir coşkuyla, "Hayır," dedi. "Onu canlı bulmak istiyorum."

Rahibe iriyari bedeniyle kıza yukarıdan baktı. "Neden?"

"Ölümünü, ölümünü uzatmak için. İsimsizlere karşı saygısızlık etti. Mezaraltını ışıkla kirletti. Hazinelemin olduğu mezarları soymaya geldi. Bir tünelde, yalnız başına yatıp ölmekten daha kötü bir şekilde cezalandırılmalı."

Kossil düşünüyormuş gibi, "Evet," dedi. "Ama onu nasıl yakalayacaksınız

efendim? Bu tehlikeli. Öbürünün hiç şansı yok. Labirentin bir yerinde, içeri girip çıkamayan insanların kemikleri dolu bir oda yok mu? Bırakın. karanlıklar onu kendi usulleriyle öldürsünler. Susuzluk çok eziyetli bir ölümdür."

Kız "Biliyorum," dedi. Döndü ve ısıklanan, buz gibi rüzgara karşı başlığını başına çekerek gecenin karanlığına çıktı. Bilmez miydi?

Kossil'e gelmekle, çocukluk ve aptallık etmişti. Ondan yardım bulamazdı. Kossil'in kendisi, soğuk bir bekleyiş ve sonunda ölümden başka bir şey bilmiyordu. Anlamıyordu. Adamın bulunması gerektiğini anlamıyordu. Ölümü, ötekilerle aynı olmamalıydı. Buna bir daha dayanamazdı. Ölüm gerekiyorsa, gündüz vakti, çarçabuk olsundu. Şüphesiz, yüzyıllardır mezarları soyacak kadar cesur ilk adam olan bu hırsızın kılıçla ölmesi daha uygun olurdu. Yeniden doğacak ölümsüz bir ruhu bile yoktu. Ruhu, sızlanarak koridorlarda kalacaktı. Orada, karanlıkta tek başına, susuzluktan ölmesine izin verilemezdi.

Arha o gece çok az uyudu. Ertesi gün ayınlar ve görevlerle geçti. Geceyi, sessiz ve fener almadan, yörenin tüm karanlık binalarındaki ve rüzgarlı tepedeki gizli geçitlerin birinden diğerine giderek geçirdi. Sonunda, gün ağarmadan iki saat önce, küçük eve yatmaya gitti ama hala rahatlayamamıştı. Üçüncü gün ikinci vakti, tek başına çöle, kamışların arasında buz tutmuş, kış kuraklığıyla alçalmış nehre doğru çıkıp gitti. Bir keresinde sonbaharda, labirente çok ileriye gitmişti ve uzun oymalı koridor boyunca, taşların arkasında akan suyun sesini duymuştu. O yola girip kalırsa, susuz bir adam bu sesi duyamaz mıydı? Buralarda bile gizli delikler vardı. Arayıp bulması gerekiyordu. Thar geçen yıl tek tek göstermişti. Onları zorlanmadan yeniden buldu. Yeri buluş şekli ve görünüşüyle bir köre benziyordu. Gizli delikleri aramaktan çok elleriyle yokluyor gibiydi. Mezarlara en uzak ikinci delikte ışığı kesmesi için başlığını çekip düz yassı bir kayaya oyulmuş deliğe gözünü dayadığı zaman altında büyü ışığının sönük pırıltısını gördü.

Oradaydı, yarısı görüş alanının dışında kalıyordu. Gizli delik çıkmaz yolun en sonuna bakıyordu. Adamın yalnızca sırtını, eğik boynunu ve sağ omzunu görebiliyordu. Duvarın köşesine oturmuş, değerli taşlarla işli sapı olan kısa çelik bir kama olan bıçağıyla taşlarda delik açıyordu. Bıçağın ağzı bir parça kırılmıştı. Kırık uç gizli deliğin tam altında duruyordu. Ucu yerin altındaki bu ölümcül sakinlikte, delinmez duvarın öte yanındaki, net ve uğultulu akışını duyabildiği suya ulaşmak için taşları manivela yapıp ayırmaya çalışarak koparmıştı.

Hareketleri halsizdi. Bu üç gece ve günden sonra, demir kapının önündeki

kıvrak ve rahat duran, kendi yenilgisine gülen görünümünden çok farklıydı. Hala dirençliydi ama gücü tükenmişti. Bu taşları bir yana kaldıracak hiçbir büyüsü yoktu, bı a ını kullanması gerekiyordu. Büyücü ışığı bile solgun ve s n kt . Arha gözetlerken ışık titredi, adamın başı birden sarsıldı ve kamayı düŐürdü. Sonra inatla, yerden aldı ve kırık a  ı taşların arasına sokmaya çalıştı.

Nehir kenarındaki buzla kaplı kamışların arasında uzanmış, nerede olduğunun ya da ne yaptığının bilincinde olmadan a  ını kayanın soğuk deliğine dayayıp, sesi içeride tutmak için elleriyle a  ının yanlarını kapattı. "Büyücü!" derken taş geçitten aşağıya kayan sesi, yeraltındaki tünelde, cansız a fısıldadı.

Adam birden sıçradı, toparlanıp ayağa kalktı ve kızın görüş alanının dışına  ıktı. Kız a  ını yine gizli deli e dayadı, "İkinci dönemece kadar nehir duvarı boyunca geri git. Soldaki ilk dönemeç. Sa daki ikisini geç.    nc ye gir. Sa dan birini atla, ikinciye gir. Sonra sola, sonra sa a. Orada, resimli odada kal," dedi.

Yeniden bakmak için kıpırdandığında, bir an için, gizli delikten tünele vuran bir g n Őı ı demetini kapatamamıŐ olmalı ki, kız baktığında, adam görüş alanına geri'girmiş, yukarıya, deli e doğru dik dik bakıyordu. O sırada gördüğü yaralı yüzü, gergin ve sabırsızdı. Dudaklar kupkuru ve siyah, gözler parlaktı. De ne ini kaldırdı ve ışığı kızın gözlerine yaklaŐtırdı. Kız korkarak geri çekildi, gizli deliği taş kapa ıyla ve üstünü örten taş yığınlarıyla kapattı, kalktı ve yöreye çarçabuk geri döndü. Ellerinin titredi ini farkettiler, yürürken arasına bir baş dönmesi gelip gidiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Ona söylediği yolları izlerse, demir kapı tarafındaki resim odasına geri gelecekti. Orada hiçbir Şey yoktu, adamın oraya gitmesi için hiçbir neden yoktu. Resimli odanın tavanında gizli bir geçit vardı, belki bu yüzden öyle d Ő nm Ő . Bilmiyordu. Onunla neden konuşmuştu?

Gizli geçitlerden birinde bir parça su bırakabilir ve onu oraya  a ırabilirdi. Bu onu daha uzun süre yaŐatırdı. Yani kız iŐtedi i sürece. Eğer ara sıra su ve bir parça yiyecek indirirse, labirente öteye beriye dolanarak, günlerce, aylarca yaŐardı ve kız onu gizli geçitlerden izleyip, suyu nerede bulabilece ini söyleyebilir, bazen yanlış yerler söyler, adam da oraya boş yere giderdi ama yine de her zaman gitmek zorunda kalırdı. Bu ona isimsizlerle alay etmenin, Sonsuza Dek YaŐayacak    ler'in mezarlığında aptal yi itli iyle kabadayılık etmenin ne demek olduğunu   retirdi.

Ancak adam orada olduğu sürece, kendisi labirente giremezdi. Kendi

kendine "Neden olmasın?" diye sordu ve yanıtladı. "Çünkü arkamda açık bırakmam gereken demir kapıdan kaçabilir... Ama mezaraltından daha öteye kaçamaz." Aslında onunla karşılaşmaktan korkuyordu. Onun gücünden, mezaraltına girmek için kullandığı hünerlerinden, ateşi yanık tutan büyüden korkuyordu. Yine de, bu o kadar korkulacak bir şey miydi? Orada, isimsizlerin bölgesinde bir şey yapamazdı. Demir kapıyı açamamış, büyüyle yiyecek getirememiş, ne duvardan su çıkarabilmiş ne de duvarları yıkmak için büyüyle şeytan gibi bir canavar yaratamamıştı. Bu üç günlük dolanmadan sonra şüphesiz aradığı büyük hazinenin kapısına giden yolu bile bulamamıştı. Arha, belli bir korku, isteksizlik ve henüz zamanının gelmediği duygusuyla, yolculuğu sürekli erteleyerek, Thar'ın anlattığı o odaya giden yollarla şimdiye dek hiç uğraşmamıştı.

Şimdi, onun yerine bu yolculuğa adam niye gitmesin diye düşünüyordu. Mezarlardaki hazinelere istediği kadar bakabilirdi. Hazineler adamın çok işine yarardı! Onunla eğlenip altınları yemesini, elmasları içmesini söyleyebilirdi.

Üç gündür ona hakim olan sinirli, heyecanlı telaşla, ikiz tanrılar tapınağına koştu. Küçük kemerli hazine dairesini açtı ve yerde iyice gizlenmiş gizli geçitin üstündekileri kaldırdı.

Resimli oda aşağıdaydı ama zifiri karanlıktı. Adamın labirentte izlemesi gereken yol çok daha girift, belki kilometrelerce daha uzundu, bunu unutmuştu. Hiç şüphesiz, adam zayıf düşmüştü ve hızlı ilerleyemiyordu. Belki de kızın yollarını unuttur, yanlış bir dönemece girerdi. Çok az insan, kendisi gibi bir duyuşla yolları anımsayabilirdi. Belki de adam, konuştuğu dili anlayamamıştı bile. "Eğer öyleyse, karanlıkta düşüp ölene kadar öteye beriye dolansın, aptal yabancı, kafir." Ruhu, Atuan mezarlarının taş yollarında, karanlık onu kabul edene kadar, sızlanıp dursun...

Az uyku ve korkunç rüyalarla geçen bir geceden sonra, ertesi sabah erkenden küçük tapınaktaki gizli geçite geri döndü. Aşağıya baktı ve hiçbir şey göremedi, karanlıktı. Bir zincire asılı, küçük, teneke bir fenerin içinde yanan bir mum indirdi. Adam orada, resimli odadaydı. Mum ışığının gerisinde, bacaklarını ve gevşek duran bir elini gördü. Bir döşeme taşı genişliğindeki gizli geçitten içeri, "Büyücü!" diye seslendi.

Hareket yok. Ölmüş müydü? Bütün gücü bu muydu? Dudak büktü, yüreği eziliyordu. Sesi aşağıdaki oyuk odada çınlayarak, tekrar "Büyücü!" diye bağırdı. Adam kıpırdadı, yavaşça oturup, şaşkın şaşkın çevreye bakındı. Bir süre sonra,

yukarıya, tavanından sallanan fenere, gözlerini kırıştırarak baktı. Şişmiş, bir mumya gibi kapkara yüzü berbattı.

Elini yerde, yanında duran değneğine uzattı. Ancak değneğin üzerinde ateş yanmıyordu. Hiç gücü kalmamıştı.

"Atuan mezarlarının hazinesini görmek ister misin, büyücü?"

Adam, görebileceği tek şey olan fenere gözlerini kısarak, yorgun bir şekilde yukarıya baktı. Bir süre sonra, gülümsemeyle karışık bir çekinmeyle, başını bir kez salladı.

"Bu odadan sola çık." "Soldan ilk koridora gir..." Uzun yollar dizisini, durmaksızın tıkr tıkr saydı ve en sonunda, "Orada, gelişinin nedeni olan hazineyi bulacaksın ve belki de su. Şu anda hangisine sahip olmayı tercih edersin, büyücü?" dedi.

Adam değneğine dayanarak, ayağa kalktı. Kızı görmeyen gözlerle yukarıya bakarak, bir şey söylemeye çalıştı ama kuru boğazından hiç ses çıkmadı. Omuzlarını silkti ve resimli odadan çıktı.

Ona su vermeyecekti. Nasıl olsa, adam hazine odasının yerini asla bulamazdı. Komutlar, adamın anımsayamayacağı kadar uzundu ve eğer oraya kadar giderse, Hendekle karşılaşacaktı. Artık karanlıktaydı. Yolunu kaybedecek ve sonunda yere düşüp, dar, oyuk, kuru yollarda bir yerde ölecekti. Ve Manan onu bulup dışarı çıkaracaktı. Bu onun sonuydu. Arha, gizli geçitin kapağını elleriyle sıkı sıkı tutuyor ve korkunç bir acıya dayanmaya çalışır gibi ileri geri, ileri geri, çömelmiş sallanıyordu. Ona su vermeyecekti. Ona su vermeyecekti. Ona ölüm vermeyecekti, ölüm, ölüm, ölüm, ölüm...

Yaşamının bu en bunalıcı anında siyah kışlık cüppelerinin içinde Kossil hazine dairesine ağır adımlarla girerek, yaklaştı.

"Sonunda öldü mü?"

Arha başını kaldırdı. Gözlerinde yaş ya da gizlenecek bir şey yoktu.

Ayağa kalkıp eteklerinin tozlarını silkeleyerek "Sanırım," dedi. "Işığı söndü."

"Numara yapıyor olabilir. Ruhsuz olanlar çok kurnazdır."

"Emin olmak için bir gün daha bekleyeceğim"

"Evet, ya da iki gün. O zaman Duby aşağıya inip onu getirebilir. Yaşlı Manan'dan daha güçlüdür."

"Ama Manan isimsizlerin hizmetinde, Duby değil. Labirentin içinde Duby'nin gitmemesi gereken yerler var ve hırsız bunlardan birinde."

"Neden, o zaman orası zaten kirlendi."

"Adamın orada ölümüyle temizlenmiş olacak," dedi Arha. Kossil'in ifadesinden, yüzünde tuhaf bir şeyin olduğunu anlayabiliyordu. "Bu benim bölgem, rahibe. Efendilerim benden istediği için orayı ben korumalıyım. Ölüm hakkında daha fazla derse gereksinimim yok."

Kossil'in yüzü, bir çöl kaplumbağasının kabuğuna çekilişi gibi suratsız, yavaş ve soğuk bir biçimde, siyah başlığına geri çekilir gibi oldu. "Pekala efendim."

Tanrı Kardeşler'in kurban taşının önünde ayrıldılar. Arha, artık telaşa kapılmadan küçük eve gitti ve eşlik etmesi için Manan'ı çağırdı. Kossil'le konuştuğundan beri ne yapması gerektiğini biliyordu.

O ve Manan, yukarı tepeye çıkıp, salona girip mezaraltına indiler. Uzun kulpunu beraber zorlayarak labirentin demir kapısını açtılar. Orada fenerlerini yakıp, içeri girdiler. Önde Arha, resimli odaya gittiler ve oradan büyük hazineye ilerlediler.

Hırsız çok öteye gitmemişti. O ve Manan, dar koridorda yere atılmış paçavra yığını gibi yığılıp kalmış adama rastladıklarında, dolambaçlı yollarında beşyüz adım yürümemişlerdi. Düşmeden önce değneğini düşürmüştü, adamdan biraz uzakta duruyordu. Ağız kanlı, gözleri yarı kapalıydı.

Manan diz çöküp, büyük sarı eliyle kara boğazın üzerinde nabız atışlarını hissederek, "Yaşıyor" dedi. "Boğayım mı efendim?"

"Hayır, onu canlı istiyorum. Kaldır ve arkamdan getir."

Manan aklı karışarak, "Canlı mı?" dedi. "Ne için, küçük efendim?"

"Mezarların bir kölesi olması için. Konuşma ve dediğimi yap."

Manan, her zamankinden daha hüzünlü yüzüyle itaat edip, genç adamı uzun bir çuval gibi kolayca omuzlarının üzerine kaldırdı. Bu kadar yüklendiği için Arha'nın arkasından giderken sendeliyordu. Bu ağırlığın altında, bir defada çok fazla gidemiyordu. Manan'ın nefes alması için dönüş yolunda on kez durdular. Her duruşta koridor aynıydı. Bir kemer oluşturan grimsi sarı bitişik taşlar, bozuk kayalık zemin, durgun hava, inleyen ve soluyan Manan, hareketsiz yatan yabancı, koridorun her iki yönünde, karanlığa doğru giderek daralan bir ışık kubbesinde cansız yanan iki féner. Her duruşta Arha, küçük bir şişede getirdiği suyun birazını, adamın kuru ağzına, yaşama döndürecek şeyin adamı öldürmesinden korkarak, her seferinde azar azar damlatıyordu.

Demir kapıya uzanan geçite geldiklerinde Manan, "Zincir odasına mı?" diye sordu. O zaman Arha ilk kez, mahkumu nereye götürmesi gerektiğini düşündü.

Bilmiyordu. Dumanı, pisliği ve keçeleşmiş, dilsiz, görmeyen yüzleri her anımsayışında olduğu gibi tiksinierek, "Hayır, oraya değil," dedi. Kossil zincir odasına gelebilirdi. "O... O labirente kalmalı, böylece büyüsünü yeniden kazanamaz. Orada bir oda var..."

"Resimli odanın bir kapısı, kilidi ve bir gizli geçiti var efendim. Şayet kapıları açamayacağına inanıyorsanız."

"Burada, aşağıda hiçbir gücü yok. Oraya götür, Manan."

Böylece Manan adamı yarı yarıya geldikleri yolu yineleyerek, büyük bir çabayla ve nefes nefese kalarak, güçlükle geri taşıdı. Sonunda resimli odaya geldikleri zaman Arha, uzun, ağır, kışık yün mantosunu çıkardı ve tozlu yere serdi. "Bunun üzerine koy," dedi.

Manan hırıltıyla soluyarak, umutsuz bir keder içinde dimdik bakıyordu. "Küçük efendim..."

"Adamın yaşamasını istiyorum, Manan. Soğuktan ölecek, bak nasıl titiyor."

Manan, acıyormuş gibi gözlerini kısarak, düşünmeden, "Giysiniz kirlenecek. rahibenin giysisi. O bir kafir, bir erkek," dedi.

"O halde ben de mantoyu yakar, başka bir giysi bulurum! Haydi, Manan!"

Bunun üzerine Manan, itaatle eğildi ve mahkumu siyah mantonun üzerine sırtüstü devirdi. Adam ölü gibi yatıyordu ama boğazında nabızı yavaş yavaş atıyor ve ara sıra bir kasılma, yatan bedenini titretiyordu.

Manan "Zincirlenmesi gerek," dedi.

Arha, "Tehlikeli mi görünüyor?" diye alay etti ama Manan mahkumun bağlanması için taşların içine oturtulmuş demir bir halkayı gösterdiği zaman, gidip zincir odasından zincir ve pranga getirmesine izin verdi. Manan yolları kendi kendine mırıldanarak, söylene söylene dışarı çıktı. Bundan önce resimli odaya gelip gitmiş ama hiç kendi başına gelmemişti. Dört duvardaki kocaman sarkan kanatlarıyla, sonsuz bir kasvet içinde, çömelen ya da ayakta duran insan figürleri, kızın tek fenerinin ışığında hareket eder, yerlerinde oynar gibiydiler.

Diz çöktü ve mahkumun ağzına azar azar su damlattı. Sonunda adam öksürdü ve elleri güçsüzce su şişesine gitti. Kız içmesine izin verdi. Toz ve kana bulanmış, olduğu gibi ıslak yüzüyle geri yattı ve kızın bilmediği bir dilde, bir iki kelime bir şey mırıldandı.

Sonunda Manan, uzun demir bir zincir, anahtarlarıyla birlikte büyük bir asma kilit ve adamın beline uyan demir bir kuşağı sürükleyerek geri döndü ve adamı

belinden bağıladı. Zincirin son halkasını duvara yerleştirilmiş halkaya kilitlerken, "Kuşak yeterince sıkı değil, kurtulup çıkabilir." diye söylendi.

"Hayır, bak." Artık mahkumundan daha az korkarak, demir kuşakla adamın kaburgalarının arasına elini sokamadığını gösterdi. "Açlıktan derisi kemiğine yapışmadıkça çıkamaz."

Manan ağlamaklı, "Küçük efendim, sorgulamıyorum, ama... bir köle olarak onun isimsizlere ne yararı olur? O bir erkek," dedi.

"Ve sen de yaşlı bir aptalsın, Manan. Şimdi benimle gel, yaygarayı da bırak." Mahkum onları, parlak, yorgun gözlerle izliyordu.

"Değneği nerede, Manan? İşte, orada. Bunu alacağım, içinde büyü var. Oh, ve bu, bunu da alacağım." Hızlı bir hareketle adamın tünüğünün boynundan görünen gümüş zinciri yakaladı ve adamın kollarını yakalamaya ve onu durdurmaya çalışmasına rağmen, başından zorla çıkardı. Manan adamın sırtına tekme attı. Kız zinciri, adamın ulaşamayacağı kadar yukarısında salladı. "Bu senin tılsımın mı, büyücü? Senin için değerli mi? Pek değerliye benzemiyor, daha iyisine gücün yetmedi mi? Onu senin için saklayacağım." Ucundaki parçayı, uzun cüppesinin kalın yakasının altına gizleyerek, başından geçirdi. Adam çok boğuk bir sesle ve Karg dilindeki sözcükleri, yeterince anlaşılır olmakla birlikte, bozuk telaffuz ederek, "Onunla ne yapılacağını bilmiyorsun," dedi.

Manan bir daha tekmeledi ve bunun üzerine adam acıyla küçük bir hırıltı çıkardı ve gözlerini kapattı.

"Bırak Manan. Gel."

Kız odadan çıktı, Manan'da homurdanarak peşi sıra gitti. O gece, yörenin bütün ışıkları söndüğünde tek başına yine tepeye çıktı. Küçük şişesini, tahtın arkasındaki odanın çeşmesinden doldurdu, suyu ve mayasız esmer buğday ekmeğini labirentteki resimli odaya götürdü. Kapının iç yanında, mahkumun erişebileceği uzaklığa koydu. Adam uyuyordu ve hiç kımıldamadı.

Kız küçük eve geri döndü ve hemen derin ve uzun bir uykuya daldı.

Öğle vaktinden biraz sonra, labirente tek başına geri döndü. Ekmek gitmişti, küçük şişe boştu. Yabancı sırtını duvara dayamış oturuyordu. Yüzü hala kir ve yara kabuklarıyla kaplıydı ama tetikte bir ifadesi vardı. Onu bağıladıkları gibi zincirli, hiçbir şekilde kıza erişemeyeceği uzaklıkta duran adamın karşısında, ayakta duruyor ve ona bakıyordu. Sonra bakışlarını kaçırdı. Ama odada özellikle bakılacak hiçbir yer yoktu. Bir şey konuşmasını engelliyordu. Korkuyormuş gibi kalbi

çarpıyordu. Ondan korkması için hiçbir neden yoktu. Adam kızın elindeydi.

Kızın aklını karıştıran, yumuşak ama derin bir sesle. "İnsanın ışığının olması güzel bir şey." dedi.

Kız buyurgan bir havayla, "İsmin ne?" diye sordu. Kendi sesinin, anormal bir şekilde yüksek ve tiz olduğunu düşündü.

"Şey, çoğu kez Küçük Atmaca diye çağırırım."

"Küçük Atmaca. İsmi bu mu?"

"Hayır."

"O halde ismin ne?"

"Bunu sana söyleyemem. Sen mezarların tek rahibesi misin?"

"Evet."

"Nasıl çağırılırsın?"

"Arha diye."

"Yutulmuş, kabul edilmiş olan." Koyu gözleri kıızı dikkatle izliyordu. Hafifçe gülümsedi, "Asıl ismin ne?"

"Benim ismim yok. Bana sorular sorma. Nerelisin?"

"Batılıyım, içeri diyarlardan."

"Havnor'dan mı?"

Bu, içeri diyarlardaki bildiği tek şehir ya da ada ismiydi.

"Evet, Havnor'dan."

"Buraya neden geldin?"

"Atuan mezarları halkım arasında ünlüdür."

"Ama sen bir inkarcı, bir kafirsin."

Adam başını salladı. "Oh, hayır rahibe. Karanlığın güçlerine inanırım. Başka yerlerde de isimsizlerle karşılaşmıştım."

"Hangi başka yerler?"

"İçeri diyarlarda, burası gibi evrenin eski güçlerine ait yerler var. Ama hiçbiri burası kadar büyük değil. Başka hiçbirinde bir tapınakları, bir rahibeleri ve burada gördükleri gibi bir tapınma yok."

Kız alay ederek "Sende onlara tapınmaya geldin." dedi.

"Ben onları soymaya geldim," dedi adam.

Kız adamın ciddi yüzüne dik dik baktı. "Küstah."

"Kolay olmayacağını biliyordum."

"Kolay! Bu olanaksızdır. Bir kafir olmasan bunu bilirsin. İsimsizler,

kendilerinin clanı korurlar."

"Aradığım şey onların değil."

"Şüphesiz senin öyle mi?"

"Benim ve istiyorum."

"O halde kimsin, bir tanrı mı? Bir kral mı?" Kirli, bitkin, zincire vurulmuş adama yukarıdan aşağı bir baktı. "Bir hırsızdan başka hiçbir şey değilsin!"

Adam bir şey söylemedi ama dik bakışları kızinkilerle buluştu.

Kız tiz bir sesle, "Sen bana bakamazsın!" dedi.

Adam, "Hanımefendi," dedi "Ayıp etmek istemem. Bir yabancı ve topraklarınıza izinsiz olarak girmiş biriyim. Ne adetlerinizi biliyorum ne de mezarlar rahibesine gereken saygıyı. Elinizdeyim ve eğer gücendirdiysem, beni bağışlayın."

Kız sesini çıkarmadı ve bir anda kanın, ılık ılık, aptalca yanaklarına çıktığını hissetti. Ama adam ona bakmıyor ve kızardığını görmüyordu. İtaat etmiş ve karanlık bakışlarını çevirmişti.

Bir süre de konuşmadı. Üzgün, görmeyen gözlerle çevresindeki resimlere bakıyordu.

Kız taş bir testi dolusu su getirmişti. Adamın gözleri testiye kaydı. Bir süre sonra kız, "İstersen iç," dedi.

Adam hemen testinin yanına ilişti ve şarap kadehi gibi kolayca kaldırıp uzun bir yudum içti. Sonra giysisinin kolunun bir köşesini ıslattı ve kiri, kan pıhtısını, yüzündeki örümcek ağını ve ellerini, elinden geldiği kadar temizledi. Bunlarla zaman harcarken kız onu izledi. İş bittiğinde daha iyi görünüyordu ama bu temizlik yüzünün bir yanındaki yaraları açığa çıkarmıştı. Uzun süre önce kapanmış, kara yüzünün üzerinde beyazımtırak, eski yaralar, büyük bir hayvan pençesinin tırnak izleri gibi, gözden çene kemiğine kadar inen dört paralel çizgi.

"Bunlar ne?" dedi kız. "Şu yaralar."

Adam hemen yanıtlamadı.

Kız küçümsemeye çalışarak, "Bir ejderha mı?" dedi. Buraya kurbanıyla alay etmeye, onu çaresizliğiyle bunaltmaya gelmemiş miydi?

"Hayır, bir ejderha değil."

"O halde, en azından, bir ejderefindisi değilsin."

Adam biraz isteksizce, "Hayır" dedi. "Ben bir ejderefindisiyim. Ama yaralar daha önce oldu. Daha önce, karanlık güçlerle bazı yerlerde karşılaştığımı söyledim. Bu yüzümdeki, isimsizlerle akrabalığı olanlardan birinin işareti. Ama sonunda onun

adını öğrendiğimden, artık isimsiz değil."

"Ne demek istiyorsun? Ne ismi?"

"Bunu sana söyleyemem," dedi ve yüzü ciddi olmakla beraber gülümsedi.

"Saçma, aptal saçması, kutsallığa saygısızlık. Onlar isimsizler! Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen..."

Adam, sesi derinleşerek, "Senden bile iyi biliyorum, rahibe" dedi. "Bir daha bak!" Yanağındaki boydan boya dört korkunç işaretli kızın görebileceği şekilde başını çevirdi.

Kız "Sana inanmıyorum," derken sesi titredi.

Adam nazıkçe, "Rahibe," dedi, "Çok yaşlı değilsin, karanlıklara çok uzun zaman hizmet etmiş olamazsın."

"Ama ettim! Çok uzun zaman! Ben ilk rahibeyim, yeniden doğanım. Efendilerime binlerce yıldır hizmet ettim. Ben onların hizmetkarı, sesi ve elleriyim. Ve mezarları kirleten ve görülmemesi gereken şeye bakanların lanetiyim. Yalan söylemeyi ve övünmeyi kes, bir söz söylersem nöbetçinin gelip başını omuzlarından kesip koparacağını göremiyor musun? Ya da kapıyı kilitleyip, çekip gidersem, o zaman hiçbir şekilde kimsenin gelmeyeceğini, karanlıkta öleceğini ve hizmet ettiklerimin, bedenini ve ruhunu kabul edip, kemiklerini burada, toz toprağın içinde bırakacaklarını göremiyor musun?"

Adam sessizce, başıyla onayladı.

Kız kekeledi ve söyleyecek başka şey bulamayarak, odadan fırladı ve kapıyı arkasından gürültüyle çarptı. "Bırak, geri gelmeyeceğimi düşünsün! Orada, karanlıkta terlesin, lanet edip korkudan titresin ve aptal, işe yaramaz büyülerini çalıştırmaya uğraşsın!"

Ama aklından, daha önce kapının yanında gördüğü şekilde, güneşli bir çayırdaki koyun gibi sakın sakın uyumak için uzandığını görür gibi oluyordu.

Çarptığı kapıya tükürdü ve laneti kovma işareti yapıp, neredeyse bir koşuda mezaraltına doğru gitti. İçinden, zamanın şekillendirdiği kayaya, duvarın tatlı pırıltılarına, yalnızca bir an, bir kez daha bakmak için fenerini yakma isteği geçerken gözlerini sıkı sıkı yumdu ve aceleyle devam etti.

Günlük ayin ve görevler hiç bu kadar önemsiz ve uzun görünmemişti. Solgun yüzlü, sinsî huylu küçük kızlar, kıpır kıpır rahibe adayları, sert ve küstah görünen ama yaşamları tümüyle gizli bir kıskançlıklar, sefillikler, küçük hırslar ve boş ihtiraslar çekişmesi olan rahibeler, her zaman aralarında yaşadığı ve onun çevresi olan bütün bu kadınlar, şimdi ona zavallı ve sıkıcı görünüyordu.

Ama büyük güçlere hizmet eden o, gecenin rahibesi, bu adiliğin dışındaydı. Bayağı yaşamlarının tek zevki olasılıkla, mercimeğinin üzerine yanındakinden daha büyük bir kuzu eti dilimi almak olan günlerin öğretücü adiliğini düşünmek zorunda değildi. Günlerden tümüyle bağımsızdı. Yeraltında gün yoktu. Hep ve yalnızca gece vardı.

Bu sonsuz gecenin içindeki mahkum demirle bağlanmış, kayayla kapatılmış, kızın gelip gelmeyeceğini ve tümüyle kızın arzusuna göre, su, ekmek ve yaşam, ya da bıçak, cellat ve ölüm getirmesini bekleyen, karanlık hünerlerle uğraşan, kara adam.

Kossil'den başka hiç kimseye adamdan bahsetmemişti ve Kossil de başka birisine anlatmamıştı. Şu anda adam, üç gün üç gecedir resimli odadaydı ve kadın hala Arha'ya adamı sormamıştı. Belki de öldüğünü ve Arha'nın Manan'a bedeni iskelet odasına taşıttığını varsayıyordu. Bir şeyi gerçekmiş gibi kabul etmek Kossil'in yapacağı iş değildi ama Arha kendi kendine Kossil'in sessizliğinde tuhaf bir şey olmadığını söylüyordu. Kossil herşeyin gizli kalmasını ister ve soru sormaktan nefret ederdi. Dahası, Arha işine burnunu sokmamasını söylemişti. Kossil yalnızca itaat ediyordu.

Bununla beraber adamın ölmüş olması düşünülürse, Arha adam için yiyecek isteyemezdi. Dolayısıyla, büyük evin kilerlerinden birkaç elma ve kurutulmuş soğan aşırmasının dışında, yiyeceksiz idare ediyordu. Yalnız başına yemek istediğini bahane ederek, sabah ve akşam yemeklerini küçük eve gönderiyor ve her gece çorbanın dışındaki bütün yiyeceği, labirentteki resimli odaya götürüyordu. Bir seferde dört gün boyunca oruç tutmaya alışıkta. Labirentteki adam, tabağı pek de doldurmayan ekmek, peynir ve fasulyeyi, kurbağanın sineği yeyişi gibi silip süpürüyordu. Sanki adam onun konuğuymuş da, tanrıkrallın sarayındaki ziyafet

hikayelerinde duyduğu gibi kızarmış etler, tereyağlı ekmekler ve kristal içinde şarapla baştan başa donatılmış bir masada yiyormuş gibiydi. Adam çok garipti.

"İçeri diyarlar neye benziyor?"

Çapraz bacaklı, katlanır, küçük, fildişi bir iskemle getirmişti. Böylece adamı sorgularken ayakta durmak zorunda kalmayacak, hem de onun düzeyine yere oturması gerekmeyecekti.

"Şey, bir sürü ada var. Yalnız Takım adalarda yüzaltmış tane derler. Sonra Menziller var, hiç kimse gemiyle Menzillerin tümüne gitmedi. Herbiri bir diğerinden değişiktir. Ama aralarında en güzeli dünyanın merkezindeki büyük şehir, Havnor'dur. Havnor'un merkezindeki gemilerle dolu geniş koyda kurulu Havnorkent'tir. Şehrin burçları beyaz mermerden yapılmış. Her prens ve tacirin bir burcu vardır, sanki biri diğerinin üzerinde yükselir. Evlerin çatıları kırmızı kiremit ve kanalların üzerindeki bütün köprüler, kırmızı, mavi ve yeşil mozaikle kaplıdır. Prenslerin beyaz burçlarında uçuşan bayraklarında her renk vardır. Bütün burçların en yüksekinde zirve gibi göğe doğru Erreth-Akbe'nin kılıcı bulunur. Havnor'da güneş doğduğu zaman, ilkin bu kılıcın ağzına vurur ve parlatır. Ve güneş battığında kılıç, aşağıdaki akşamın üzerinde bir süre daha altın gibi parlar."

Kız kurnazca, "Erreth-Akbe kimdi?" dedi.

Adam kıza baktı. Hiçbir şey söylemedi, ama biraz sıırttı. "Onun hakkında bir şeyler bildiğın kesin. Ama Karglı diyarlara gelişinin ötesinde belki de hiçbir şey. Bu hikayenin ne kadarını biliyorsun?"

Kız "Senin gibi büyücü değneğini, tılsımını ve gücünü kaybettiğini," diye yanıtladı. "Başrahipten kurtuldu, batıya kaçtı ve ejderhalar onu öldürdü. Ama buraya, mezarlara gelseydi, ejderhalara gerek olmayacaktı."

Mahkum "Yeterince doğru," dedi.

Kız konuda tehlike sezerek, Erreth-Akbe'den daha fazla sözetmek istemedi. "Onun bir ejderefindisi olduğunu söylerler, sen de kendinin öyle olduğunu söylüyorsun. Söyle bana, ejderefindisi nedir?"

Kızın ses tonunda sürekli alaycılık olmasına karşın adamın yanıtları, kızın soruları iyi niyetliymiş gibi dosdoğru ve açıktı.

"Ejderhaların konuşacağı kişi," dedi. "Ejderefindisi budur, ya da en azından konunun özü bu. Çoğu insanın sandığı gibi ejderhaları yönetme hüneri değil. Ejderhaların efendileri yoktur. Bir ejderhayla konu hep aynıdır. Seninle konuşacak mı, yoksa seni yiyecek mi? İlkini yapacağına ve diğerini yapmayacağına

güvenebiliyorsan, Ejderfendisi olursun."

"Ejderhalar konuşabilir mi?"

"Tabii ki! Biz insanların, sihir ve şekil değıştirme büyülerimizi yapmak için, çok zor öğrendiğimiz ve çok bozuk kullandığımız eski dilde. Kimse bu dilin tümünü bilmez, onda birini bile bilemez. Öğrenmeye zamanı olmaz. Ama ejderhalar binlerce yıl yaşarlar... Tahmin edebileceğin gibi konuşmaya değerler."

"Burada, Atuan'da ejderhalar var mı?"

"Ne burada ne de Karego-At'da, sanırım yüzyıllardır yok. Ama en kuzeydeki adanız Hur-at-Hur'de dağlarda hala büyük ejderhaların bulunduğunu söylerler. Şimdi hepsi, içeri diyarlarda batının en ötelerinde, Batı Menzilinde kimsenin yaşamadığı, çok az insanın geldiği adalarda yaşarlar. Acıkırlarsa, doğularındaki topraklara baskın yaparlar ama bu ender olur. Hep birlikte dans etmeye geldikleri adayı görmüştüm. Bir aşağı bir yukarı daireler çizen büyük kanatlarıyla, batıdaki denizin üzerinde, gitgide yükselerek, sonbaharda sararan yaprakların fırtınada uçuşması gibi uçuyorlardı." Bu görüntüyle dopdolu gözleri, gün batımına uzanan açık denizi, altın rengi ejderhaları ve altın rengi kanatlarını görerek, duvardaki karanlık resimlerin arasından, duvarların, toprağın ve karanlığın içinden ötelere dimdik bakıyordu.

Kız öfkeyle, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Sen uyduruyorsun."

Adam irkilerek kıza baktı. "Neden yalan söyleyeyim, Arha?"

"Kendimi aptal, budala ve korkak gibi hissetmem için. Kendini akıllı, cesur, güçlü, bir ejderfendisi ve şu ve bu göstermek için. Dans eden ejderhaları ve Havnor'daki burçları görmüşsün ve herşey hakkında ne varsa biliyorsun. Ve ben hiçbir şey bilmiyorum ve hiçbir yere gitmedim. Ama bildiklerinin tümü yalan! Bir hırsız ve bir mahkumdan başka hiçbir şey değilsin, ruhun yok, ve buradan asla çıkamayacaksın. Okyanusların, ejderhaların, beyaz burçların ve bütün bunların olup olmamasının bir önemi yok, çünkü onları bir daha göremeyeceksin, güneş ışığını bile göremeyeceksin. Bütün bildiğim, karanlık ve yeraltındaki gece. Ve gerçekten var olanların hepsi bu. Sessizlik ve karanlık. Sen herşeyi biliyorsun, büyücü. Ama ben bir tek şey biliyorum. Tek gerçek şeyi."

Adam başını eğdi. Kızıl kahverengi, uzun elleri, dizlerinin üzerinde hareketsizdi. Kız, yanağındaki yaraya baktı. Karanlığa kızdan daha fazla girmişti, ölümü ondan daha iyi biliyordu, ölümü bile... İçinde, bir an için boğazını tıkayan bir nefret seli yükseldi. Neden orada böyle savunmasız ancak güçlü oturuyordu? Onu

neden bir türlü yenemiyordu?

En küçük bir ihtiyat göstermeksizin aniden, "Yaşamana izin vermiş olmamın nedeni şu," dedi. "Büyücü numaralarının nasıl yapıldığını göstermeni istiyorum. Bana gösterecek hünerlerin olduğu sürece, canlı kalacaksın. Eğer yoksa, hepsi kandırmaca ve yalansa, o zaman işime yaramazsın. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Pekala. Haydi bakalım."

Adam başını bir dakika ellerine dayadı ve duruşunu değiştirdi. Dümdüz uzanmadıkça, demir kemir bir parça bile rahatlamasına elvermiyordu.

Sonunda yüzünü kaldırdı ve çok ciddi bir havayla konuştu. "Dinle, Arha. Ben bir müneccimim. Bu senin büyücü dediğin şey. Belli hünerlerim ve güçlerim var. Bu doğru. Burada, eski güçlerin yerinde gücümün çok zayıf olduğu ve hünerlerimin işime yaramadığı da doğru. Şu anda senin için illüzyonlar yaratabilir, her türlü mucizeyi gösterebilirim. Bu büyücülüğün en basit yönüdür. Bir çocukken bile illüzyonlar yaratabiliyordum. Burada da yapabilirim. Ama onlara inanırsan seni korkuturlar ve korku seni kızdırırsa beni öldürmek isteyebilirsin. Eğer inanmazsan, dediğin gibi yalnızca yalan ve kandırmaca olarak göreceksin. Ve ben ceza olarak yaşamımı yine kaybedeceğim. Şu anda benim amacım canlı kalmak."

Bu, kızı güldürdü. "Oh, bir süre canlı kalacaksın, bunu anlayamıyor musun? Sen aptalsın! Pekala, şu illüzyonları göster bana. Sahte olduklarını biliyorum ve korkmayacağım. Aslında gerçek olsalar da korkmazdım. Haydi, devam et. Ne olursa olsun, değerli canın bu gece güvencede," dedi.

Adam buna bir saniye önce kızın yaptığı gibi güldü. Yaşamını, oynadıkları bir top gibi aralarında ileri geri atıyorlardı.

"Ne göstermemi istersin?"

"Ne gösterebilirsin?"

"Herşey!"

"Nasıl da atıyorsun!"

Adam, görünür bir şekilde bir parça bozularak, "Hayır" dedi. "Atmıyorum. Öyle bir niyetim yoktu. Neyse."

"Görölmeye değer bulacağım bir şey göster. Herhangi bir şey!"

Adam başını eğdi ve bir süre ellerine baktı. Hiçbir şey olmadı. Kızın fenerindeki mum soluk ve titremeden yanıyordu. Duvardaki kara resimler, kuş kanatlı soluk kırmızı ve beyaz gözlü, hareketsiz figürler adamın ve kızın tepesinde

olduklarından büyük görünüyorlardı. Hiç ses yoktu. Kız içini çekti, hayal kırıklığına uğramış ve üzülmüştü. Adam güçsüzdü büyük şeylerden bahsediyor ama hiçbirini yapmıyordu. İyi bir yalancından başka bir şey değildi. İyi bir hırsız bile değildi. Kız, "Pekala" dedi ve kalkmak için eteklerini topladı. Hareket ettikçe, yün tuhaf bir şekilde hışırıyordu. Üzerine baktı ve irkilerek ayağa kalktı.

Yıllardır giydiği ağır, siyah giysi gitmişti. Giysisi akşam göğü gibi turkuaz rengi ipekten, parlak ve yumuşacıktı. Bol bir şekilde kalçalarından çan biçiminde iniyordu. Ve bütün etek gümüş iplikler, ufacık inciler ve minicik kristal parçalarıyla bezenmişti. Öyle ki Nisan yağmuru gibi yumuşacık parıldıyorlardı.

Dili tutulmuş gibi büyücüye baktı.

"Beğendin mi?"

"Nerede..."

Adam giysiye memnuniyetle bakarak, "Bir keresinde, Havnor'da Yeni Saraydaki yılbaşı ziyafetinde bir prensesin üzerinde gördüğüm giysiye benziyor," dedi. "Görölmeye değer bir şey göstermemi söylemiştin. Sana kendini gösteriyorum "

"Gönder, gönder bunu."

Adam sitem eder gibi, "Sen bana mantonu verdin," dedi. "Benim hiçbir şey vermemem mümkün mü? Peki, endişelenme. Yalnızca bir illüzyon, bak."

Parmağını bile oynatmadı, kesinlikle hiçbir söz söylemedi, ama ipeğin mavi görkemi gitti ve kız kendi kaba, siyah giysisiyle kaldı.

Arha bir süre hareketsiz kaldı.

Sonunda, "Göründüğün gibi olduğunu nereden bileyim?" dedi.

"Bilemezsin," dedi adam. "Sana nasıl göründüğümü bilmiyorum."

Kız yine düşünceye daldı. "Beni aldatabilirdin ve seni yanlış görmemi..."

Adam elini kaldırıp, yukarı doğru kısa, bir el hareketi yaptığı için sözünü yarıda kesti. Adamın büyü yaptığını düşünerek kapıya doğru hızla geri çekildi ama gözleri, el hareketini izleyerek yukarıda, karanlık, kemer biçimindeki tavanda, ikiz tanrılar tapınağının hazine odasındaki gizli geçit olan küçük kareyi buldu.

Gizli geçitte ışık yoktu. Hiçbir şey göremiyordu, yukarıda kimseyi duyamıyordu ama adam işaret etmişti ve soran bakışları kızın üzerindeydi.

Bir süre her ikisi de hareketsiz kaldı.

Kız kesin bir şekilde, "Senin büyüün çocuklara gösterilecek türden budalalık," dedi. "Hile ve yalan. Yeterince gördüm. İsimsizlere verileceksin. Bir daha

gelmeyeceğim."

Feneri aldı ve dışarı çıktı. Sürgüyü yerine sert ve gürültülü bir şekilde itti. Sonra orada, kapının dışında durdu ve korkuyla orada öylece kaldı. Ne yapmalıydı?

Kossil ne kadarını görmüş ya da duymuştu? Ne konuşmuşlardı? Anımsayamadı. Mahkuma söylemeye niyetlendiği şeyleri söyleyememişti. Adam sürekli ejderhalardan, burçlardan, isimsizleri isimlendirmekten, canlı kalma isteğinden ve üzerine yattığı paltosuna minnettarlığından bahsederek akılnı karıştırmıştı. Söylemek istediği hiçbir şeyi söyleyememişti. Hala taktığı, göğsünde gizli duran tılsımı bile adama sormamıştı.

Kossil dinliyor olduğundan, iyi de olmuştu.

Peki, ne önemi vardı. Kossil ne zarar verebilirdi? Bu soruya kendi kendine sorarken bile yanıtı biliyordu. Hiçbir şeyi öldürmek, kafese kapatılmış bir atmacayı öldürmek kadar kolay değildi. Adam çaresiz, taştan kafesinde zincirliydi. Tanrıkralın rahibesinin Duby'yi bu gece adamı boğması için göndermesi gerekirdi. Ya da o ve Duby labirenti iyi bilmiyorsa yapması gereken tek şey, resimli odaya inen gizli geçitten zehir tozu serpmektir. Bazıları, yiyecek ve suyu zehirlemek için, bazıları havayı ilaçlayan ve bu havayı fazlaca solursa, insanı öldüren korkunç maddelerle dolu kutuları ve küçük şişeleri vardı. Adam sabaha ölmüş ve herşey bitmiş olurdu. Mezarların altında, bir daha hiç ışık olmazdı. Arha, mezaraltından, karanlıkta yaşlı bir kurbağa gibi sabırla çömelmış onu bekleyen Manan'ın bulunduğu girişe uzanan dar yollarda hızlanarak yürüdü. Adam, kızın mahkuma yaptığı ziyaretlerden huzursuzdu. Kız, onunla birlikte gelmesine hiçbir şekilde izin vermezdi. O yüzden, böyle bir uzlaşmada karar kılmışlardı. Kız, şimdi adamın orada, yanında olmasından memnundu. Ona güvenebilirdi.

"Manan dinle, resimli odaya gitmen gerek, hemen. Adama, onu mezarların altına canlı canlı gömmek için götüreceğini söyle." Manan'ın küçük gözleri parladı. "Bunu yüksek sesle söyle. Kiliti aç ve onu alıp..." Kız, mahkumu en iyi nereye gizleyebileceğine henüz karar vermediği için, durdu.

Manan sabırsızca, "Mezaraltına" dedi.

"Hayır, aptal. Bunu söylemen için söylüyorum, yapman için değil. Bekle..."

Nereye Kossil ve Kossil'in casusları ulaşamazdı? Yeraltındaki en derin yerlerden, gitmeye cesaret etmediği isimsizlerin bölgesinin en kutsal ve en gizli yerlerinden başka her yere gelebilirdi. Yine de Kossil neredeyse herşeye cüret etmez miydi? Karanlık yerlerden korkuyor olabilirdi ama amaçlarına ulaşmak için

korkusunu bastırarak biriydi. Thar'dan ya da önceki yaşamın Arha'sından, ya da geçmiş yıllarda yaptığı kendi gizli keşiflerinden, labirent planlarının ne kadarını öğrendiğini bilemiyordu. Arha, kadının gösterdiği kadarından daha fazlasını bildiğinden kuşkulanıyordu ama kesinlikle öğrenmiş olamayacağı bir tek yol vardı, en iyi saklanan sır.

"Adamı, sana önceden göstereceğim yere getirmelisin ve bunu karanlıkta yapmalısın. Sonra seni buraya geri getirdiğim zaman, mezaraltında bir mezar kazacaksın, bir tabut yapıp mezara boş olarak koyacaksın ve toprağı geri dolduracaksın ama birisi ararsa kolayca bulabileceğı gibi olsun. Anlıyor musun?"

Manan sert ve ters bir şekilde. "Hayır." dedi. "Küçük, bu hilekarlık akılcı değil. İyi değil. Burada bir erkeğın bulunmaması gerekir! Bir ceza gelecek..."

"Ve yaşlı bir aptal dilini kestirecek. Evet! Bana neyin akılcı, olduğunu söylemeyemi cüret ediyorsun? Ben karanlık güçlerin emirlerini izliyorum. Peşimden gel!"

"Özür dilerim, küçük efendim. Özür dilerim..."

Resimli odaya geri döndüler. Manan içeri girip, zinciri duvardaki halkadan çözerken Arha dışarıda, tünelde bekliyordu. Derin bir sesin, "Şimdi nereye, Manan?" diye sorduğunu ve hadımın tersçe, "Efendim, canlı canlı gömülmen gerektiğini söylüyor. Mezartaşlarının altına. Kalk!" diye yanıtladığını duydu. Ağır zincir kamçı gibi şakladı.

Mahkum, kolları Manan'ın deri kemeriyle bağılı olarak dışarı çıktı. Manan onu kısa bir kayışa bağılı bir köpek gibi tutarak çekiyordu ama tasma, adamın belinin çevresindeydi ve kayış demirdi. Gözleri kıza döndü ama kız mumu üfledi ve tek bir sözcük söylemeden, karanlığa doğru yola koyuldu. Parmak uçlarını çok hafifçe ama sürekli olarak her iki yandaki duvarlar boyunca sürterek labirente ışık kullanmadığı zaman genellikle tutturduğu, yavaş ama oldukça düzenli yürüyüşüne başladı. Manan'la mahkum kayıştan dolayı beceriksizce, ayaklarını sürüyerek ve sendeleyerek, peşi sıra geliyorlardı. Ama kız, her ikisinin de yolu öğrenmesini istemediğı için karanlıkta gitmek zorundaydı.

Resimli odadan bir sola dön ve bir geçiti geç, bir sonraki sağdakine gir ve sağdaki geçiti geç, sonra uzun, kavisli bir yol, ve uzun, kaypak ve insan ayakları için çok dar olan bir kat merdivenden aşağı. Kız bu merdivenlerin daha ötesine hiç gitmemişti.

Hava burada daha pisti. Keskin bir kokuyla birlikte çok durgundu. Yolları

anlatan Thar'ın sesinin tonu bile aklıdaydı. Merdivenlerden aşağı in. Arkasında mahkum sendeledi ve Manan onu, zincirin güçlü bir silkinişiyle ayakta tutarken, adamın soluduğunu duydu. Ve merdivenlerin sonunda hemen sola dön, orada üç geçit boyunca soldan git, sonra ilk sağ, ondan sonra sağdan gir. Tüneller kavisli ve köşelidir, hiçbiri düz gitmez. Zihninin karanlığında Thar'ın sesi, "Sonra hendeğin kenarından geçmelisin," dedi. "Ve yol çok dardır."

Kız adımlarını yavaşlattı, eğildi ve zemin boyunca bir eliyle önünü yokladı. Artık koridor, dolaşan kişiye sahte bir güvence vererek uzun bir yol boyunca dümdüz gidiyordu. El yordamıyla aranan. Önündeki kayaya dokunmayı ve taramayı hiç bırakmayan eli birdenbire hiçbir şey hissetmedi. Taş bir kenar, bir sınır vardı. Sınırın ilerisi, boşluktu. Koridorun sağ duvarı hendeğe dimdik iniyordu. Solda, bir elin genişliğinden daha fazla olmayan düz bir çıkıntı ya da bir kenar taşı vardı.

"Bir hendek var. Yüzünüzü soldaki duvara verin, yapışın ve yandan gidin. Ayaklarınızı kaydırarak yürüyün. Zinciri tutmaya devam edin. Manan... Çıkıntıda mısın? Gitgide daralıyor. Ağırlığını topuklarına verme. Pekala, hendeğin öbür yanındayım. Elini uzat. İşte..."

Tünel, bir dolu yan geçitle, kısa zikzaklar yaparak gidiyordu. Bunların bazılarını geçerken, adımlarının sesi tuhaf bir şekilde derin derin yankılanıyordu. Daha da tuhafı, insanı içeri doğru çeken, hafif bir esinti hissedilebiliyordu. Bu koridorlar geçtikleri hendek gibi, hendeklerle bitiyor olmalıydı. Belki de, labirentin bu alçak kısmının altında derin bir yer, mezaraltı mağarasına göre dev boyutlarda bir mağara, kocaman, karanlık, içeri doğru bir boşluk uzanıyordu. Ama bu uçuşumun üstünde, yürüdükleri karanlık tünellerde koridorlar Arha'nın bile eğilmesini gerektirecek kadar daralıyor ve alçalıyordu. Bu yolun sonu yok muydu?

Son birden geldi. Kapalı bir kapı. Arha kapıya doğru yürüyüp başını ve ellerini çarptı. Önce anahtar deliğini, sonra da kemerindeki hiç kullanmadığı ejderha biçiminde sapıyla gümüş, küçük anahtarı aradı. Anahtar deliğe uydu ve döndü. Kız Atuan mezarların büyük hazinesinin kapısını açtı. Kuru, ekşi ve bayat bir hava dışarı, karanlığa çıktı.

"Manan, buraya giremezsin. Kapının dışında bekle."

"Hı, ama ben girmeyecek miyim?"

"Bu odaya girersen, çıkamazsın, Manan. Bu yasa benden başka herkes için geçerli. Benden başka hiçbir ölümlü, bu odadan sağ çıkmadı. Girecek misin?"

Karanlığın içindeki üzgün ses. "Dışarıda bekleyeceğim," dedi. "Efendim,

efendim, kapıyı kapatmayın."

Adamın uyarısı öyle sinirlerini bozdu ki, kapıyı aralık bıraktı. Gerçekten de yer, kızın içini sıkıntılı bir korkuyla dolduruyordu ve bağlı olduğu halde mahkuma güvenemiyordu. İçeri girince, ışığını yaktı. Elleri titriyordu. Fenerin mumu zor yandı. İçerisi kapalı ve havasızdı. Karanlığın uzun yolculuğundan sonra parlak görünen sarımsaklı titrek ışıkta, kıpırdayan gölgelerle dolu çevrelerindeki oda, olduğundan büyük görünüyordu.

Hepsi, ekmeğin üzerindeki un gibi ince, gri tozla kaplı kalın, taştan yapılmış altı büyük sandık vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Oda soğuktu, insanın kanını donduran, yoğun ve havasız, bir soğuktu. Hiç örümcek ağı yoktu, yalnızca tozdu görülen. Burada hiçbir şey yaşamıyordu, hiçbir şey, labirentin tek tük, küçük, beyaz örümcekleri bile. Yerdeki toz katmanı kalındı ve zamanın ya da ışığın olmadığı burada, her zerresi geçmiş bir gün olabilirdi. Günler, aylar, yıllar, çağlar toza karışmıştı.

Arha, "Burası aradığın yer," dedi. Sesi düzdü. "Mezarların büyük hazinesi. Bunun için gelmiştin. Artık asla bırakamazsın."

Adam hiçbir şey söylemedi. Yüzü sakindi ama gözlerinde kıızı harekete geçiren bir şey vardı. Bir yalnızlık, ihanete uğrayan bir insanın bakışı.

"Canlı kalmak istediğini söyledin. Burası canlı kalabileceğini bildiğim tek yer. Kossil seni öldürecek ya da bana öldürecek Küçük Atmaca. Ama buraya ulaşamaz."

Adam hala hiçbir şey söylemiyordu.

"Nasıl olsa mezarlardan asla çıkamazdın, bunu anlıyor musun? Bir farkı yok. Ve en azından yolculuğunun... yolculuğunun sonuna geldin. Aradığın yer burası."

Bitkin görünen adam, sandıklardan birinin üzerine oturdu. Sürüklenen zincir, taşın üzerinde sertçe şakırdadı. Çevredeki loş duvarlara, gölgelere ve sonra kıza baktı.

Kız gözlerini kaçırıp, taş sandıklara baktı. Onları açmak için hiçbir istek duymuyordu. İçerilerindeki çürümüş harikaları görmek istemiyordu.

"Burada zinciri takmak zorunda değilsin." Gelip, demir kemeri açtı ve Manan'ın deri kemerini kollarından çözdü. "Kapıyı kilitlemeliyim ama geldiğim zaman sana güveneceğim. Çıkamayacağını biliyorsun, uğraşmaman gerektiğini de. Ben onların hizmetkarıyım onların isteklerini yapıyorum, ama eğer onların ümitlerini boşa çıkarırsam, sen de eğer benim güvenimi boşa çıkarırsan, o zaman

intikamlarını kendileri alırlar. Geldiğim zaman canımı yakarak ya da beni aldatarak odadan çıkmaya çalışmamalısın. Bana inanmalısın."

Adam yavaşça "Dediğin gibi yapacağım, "dedi.

"Ne zaman yapabilirsem yiyecek ve su getireceğim. Çok olmayacak. Yeterince su ama bir süre için fazla yiyecek değil. Ben de acıkıyorum, anlıyor musun? Ama canlı kalmaya yeter. Bir gün ya da iki gün, belki de daha uzun süre gelemeyebilirim. Kossil'i olayın dışına çekmeliyim. Ama geleceğim. Söz veriyorum. İşte su şişesi. İdare et, kısa sürede geri gelemem. Ama geri döneceğim."

Adam yüzünü kıza doğru kaldırdı. İfadesi tuhaftı: "Dikkatli ol, Tenar," dedi.

Kız, Manan'ı karanlıktaki dolaşık yollardan geri götürdü ve Kossil için, hırsızın gerçekten cezalandırıldığını gösteren kanıt olarak orada olması gereken mezarları kazması için mezaraltının karanlığında onu bıraktı. Vakit geç olmuştu. Doğru küçük eve yatmaya gitti. Gece ansızın uyandı, mantoyu resimli odada bıraktığını anımsadı. O nemli mahzende ısınmak için adamın kendi kısa paltosundan başka bir şeyi, tozlu taştan başka yatağı yoktu. Soğuk bir mezar diye düşündü ama tekrar kalkmak için çok yorgundu. Yeniden uykuya daldı. Rüyasında, resimli odanın duvarlarındaki ölülerin, karanlık yerlerin tozunda çömelen, insan elli, insan ayaklı ve insan yüzlü, büyük, kirli kuşlara benzer figürlerin ruhlarını gördü. Uçamıyorlardı. Yiyecekleri toprak, içecekleri tozdu. Yeniden doğmayanların, eskiden yaşamış insanlar ve kafirlerin, isimsizlerin yuttuklarının ruhlarıydı. Gölgelemin içinde, kızın etrafında çepeçevre çömelmişlerdi ve arasına onlardan belli belirsiz gıcırta ve cıvıltı sesleri geliyordu. Bir tanesi oldukça yakınına geldi. İlk önce korktu ve itmeye çalıştı ama kımıldayamadı. Bunun bir kuş yüzü vardı, bir insan yüzü değil. Saçları altın rengiydi ve bir kadın sesiyle, şefkatle "Tenaar," diyordu, yumuşakça "Tenaar".

Kız uyandı. Ağzı toprakla tıkalıydı. Yeraltında, taş bir mezarda yatıyordu. Kolları ve bacakları kefenle sarılıydı ve kımıldayamıyor ya da konuşamıyordu. Umutsuzluğu o kadar büyüdü ki, göğsünü çatlatıp açtı ve bir ateş kuşu gibi kayayı paramparça edip, günışığına, penceresiz odasındaki baygın günışığına çıktı.

Bu kez gerçekten uyanık, geceki rüyayla bitkin, kafası bulanık bir şekilde doğrulup oturdu. Giyinip küçük evin duvarlarla çevrili avlusundaki sarnıca gitti ve bedeni soğuktan titreyip, kanı hızlı akana kadar kollarını, yüzünü ve başını buz gibi suya daldırdı. Sonra sular damlayan saçlarını arkaya atarak dimdik durdu ve yukarıya, sabah göğüne baktı.

Güzel bir kış günüydü, gün yeni doğmuştu. Gökyüzü sarımsak ve çok açıktı. Yüksek, çok yüksekteki güneş ışığı gözünü alıyor ve onu küçük bir altın zerresi gibi yakıyordu. Bir kuş, bir atmaca ya da çöl kartalı, daireler çiziyordu.

"Ben Tenaar'ım," dedi içinden, orada, berrak güneşin yıkadığı gökyüzünün altında, soğuk, dehşet ve sevinçle titriyordu. "İsmimi geri aldım. Ben Tenaar'ım!"

Altın zerrisi batıya, gözden uzak dağlara doğru dönerken küçük evin saçaklarını pırıl pırıl parlatıyordu. Aşağıdaki ağıllarda koyun çingirakları şıkırdıyordu. Mutfak bacasından çıkan odun dumanının ve buğday lapasının kokusu yumuşak, serin rüzgarda sürükleniyordu.

"Çok açım... Nasıl bildi? İsmimi nasıl bildi?... Oh, yemeğe gitmeliyim, çok açım..."

Başlığını çekti ve kahvaltıya gitti.

Üç günlük yarı oruçtan sonra yemek, kendini güçlü hissetmesini ve dengesinin yerine gelmesini sağladı. Kendini artık o kadar vahşi, gamsız ve korkmuş hissetmiyordu. Kahvaltıdan sonra kendini Kossil'i idare etme gücüne sahip buldu.

Büyük evin yemek salonunun dışındaki yolda uzun boylu, sağlam yapılı kadının yanına geldi ve alçak sesle, "Hırsız ortadan kaldırdım... Ne güzel bir gün!" dedi.

Soğuk, gri gözler siyah başlığın içinden, kıza bakıyordu.

"Bir insan kurban verildikten sonra rahibenin üç gün yemekten çekilmesi gerektiğini sanıyordum."

Bu doğruydı. Arha bunu unutmuştu ve yüzü unuttuğunu gösteriyordu.

Sesine kaygısız bir ton vermeye çalışarak, "Adam, henüz ölmedi." dedi.

"Canlı canlı gömüldü. Mezarların altında. Bir tabutun içinde. Biraz hava girer, her yanı kapalı değil, tahta bir tabut. Ölümü oldukça yavaş olacak. Öldüğünden haberim olunca, oruca başlayacağım."

"Nasıl haberiniz olacak?"

Kız şaşırarak, yine duraksadı. "Haberim olacak. Ben... Efendilerim bana söyleyecek."

"Anlıyorum. Mezar nerede?"

"Mezaraltında. Manan'a Pürüzsüz Taşın altını kazmasını söyledim."

Bu aptal ve kandırıcı ses tonuyla, bu kadar hızlı yanıtlamamalıydı. Kossil'le statüsünün ağırlığıyla konuşmalıydı.

"Tahta bir tabutta, canlı. Bu, bir büyücüye yapıldığında tehlikeli bir şey, efendim. Ağzının büyü söyleyemeyeceği kadar tıkağından emin oldunuz mu? Elleri bağlı mı? Dilleri kesildiği zaman bile, bir parmak hareketiyle büyü yapabilirler."

Kız sesini yükselterek, "Büyüsünde hiçbir şey yok, safi hile," dedi. "Adam

gömüldü ve Efendiler onun ruhunu bekliyor. Gerisi sizi ilgilendirmez rahibe!"

Bu sefer çok ileri gitmişti. Diğerleri duyabilirdi. Penthe ve diğer birkaç kız, Duby ve rahibe Mebbeht, hepsi duyabilecek uzaklıktaydılar. Kızlar kulak kesilmişti ve Kossil bunun farkındaydı.

"Burada olan herşey beni ilgilendirir, efendim. Krallığında olan herşey tanrıkrallık hizmetkarı olduğum Ölümsüz Adam'ı ilgilendirir. Yeraltındaki yerleri ve insanların yüreklerinin içini bile araştırıp bakar ve kimse onun girişini engellemez."

"Ben engellerim. İsimsizler yasaklarsa, mezarlara kimse giremez. 'Onlar senin tanrıkrallıktan önce vardı ve ondan sonra da var olacaklar. Gazaplarını üzerine çekme. Rüyalarına gelir, aklının karanlık yerlerine girerler ve çıldırırsın."

Kızın gözleri alev alev yanıyordu. Kossil'in siyah başlığına çekilmiş yüzü gizliydi. Penthe ve diğerleri dehşete kapılmış, büyülenmiş bir şekilde izliyorlardı.

Kossil'in alçak başlığının derinliklerinden ısıklanan sesi, "Onlar eskidi," dedi. "Zamanları geçti. Bir tek burada sürdürülen inançları unutuldu. Güçleri bitti. Artık yalnızca gölge onlar. Hiç güçleri yok. Beni korkutmaya çalışma Kabul Edilen. Sen ilk rahibesin, bu senin son olmadığın anlamına da gelir mi?... Beni aldatamazsın. İçinden ne geçtiğini görüyorum. Karanlık benden de hiçbir şeyi gizlemez. Dikkat et, Arha!"

Kadın döndü ve ağır, sakın adımlarıyla, kırağı kaplı yabancı otları ağır, çarıklı ayaklarıyla ezerek tanrıkrallığın beyaz sütunlu evine doğru gitti.

Kız, yere çakılmış gibi büyük evin ön avlusunda duruyordu. Kimse kıpırdamıyordu, hiçbir şey kıpırdamıyordu. avlu ve tapınağın, tepenin, çöl düzlüğünün ve dağın bütün bu geniş manzarası içinde kıpırdayan tek şey Kossil'di.

Atmaca çılgılığı gibi bir sesle, "Karanlıklar ruhunu kabul etsin, Kossil!" diye bağırdı ve kolunu kaldırıp, elini dosdoğru uzatarak tam tapınağın merdivenlerini çıkarken rahibeyi arkasından lanetledi. Kossil sendeledi ama durmadı. Yürümeye devam etti ve tanrıkrallığın kapısından girdi.

Arha bütün günü, boş tahtın en alt basamağında oturarak geçirdi. Labirente gitmeye kalkışmadı, diğer rahibelerin aralarına da girmedi. İçine bir ağırlık çöktü ve onu orada, büyük salonun soğuk alacakaranlığında saatlerce tuttu. Gözlerini dikip, uzakta, salonun sonundaki karanlığa uzanıp kaybolan kalın, soluk sütunlara çatının deliklerinden yatay giren gün ışığı demetlerine ve tahtın yanındaki bronz sacayağından koyu kıvrımlarla tüten dumana bakıyordu. Sersemlemiş gibi olsa da kafası meşgul, başını eğmiş, mermer merdivende farelerin küçük kemikleriyle

şekiller yapıyordu. Kendi kendine "Ben kimim?" diye sordu ve bir yanıt alamadı. Salonun karanlığına vuran ışık çoktan gitmiş, soğuk daha da artmıştı. O sırada Manan ayaklarını sürüye sürüye, çifte sütunların arasından salona geldi. Hamur gibi yüzü üzgündü. Elleri sarkmış, kızın biraz ötesinde ayakta duruyordu. Kullanılmış paltosunun yıpranan kenarları, topuklarına kadar sarkıyordu.

"Küçük efendim."

"Ne var Manan?" Adama kasvetli bir sevgiyle baktı.

"Küçük, bırak, söylediğin şeyi... yapıldığını söylediğin şeyi yapayım. O ölmeli, küçük. Seni büyüledi. Kadın kin besleyecek. O yaşlı ve zalim, sense çok gençsin. Yeterince güçlü değilsin."

"Bana zarar veremez."

"Seni herkesin önünde açıkta bile öldürse bütün imparatorlukta onu cezalandırmaya kalkışacak kimse yok. Tanrıkrallık ve tanrıkrallığın kurallarının başrahibesi o. Ama seni ortalık yerde öldürmeyecek. Seni gizli bir girişimle, zehirle, gece vakti öldürecek."

"O zaman ben yeniden doğmuş olacağım."

Manan ellerini birleştirdi. "Belki de seni öldürmeyecek," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni... orada, aşağıda bir odaya kapatabilir. Senin adama yaptığın gibi. Ve sen belki yıllarca canlı kalırsın. Yıllarca... Ve sen ölmeyeceğin için yeni bir rahibe doğmaz. Bir daha hiç mezarlar rahibesi olmaz, ayın karanlık yüzünde yapılan danslar yapılmaz, kurban verilmez ve kanı akıtılmaz, karanlıklara inanç unutulabilir, sonsuza dek. O ve efendisi böyle olmasını isterler."

"Beni serbest bırakırlar, Manan."

Manan "Sana öfkeliyken bırakmazlar, küçük efendim," diye fısıldadı.

"Öfkeli?"

"Adam yüzünden.... Kutsal şeylere saygısızlığın bedeli ödetilmelidir. Oh, küçük, küçük! Onlar bağışlamaz!"

Kız başını eğmiş, en alt basamağın tozunda oturuyordu. Avucunda tuttuğu küçük bir şeye, küçük bir fare kafatasına bakıyordu. Tahtın üzerindeki kirislerde duran baykuşlar biraz kıpırdadılar. Gitgide gece karanlığı çöküyordu.

Manan çok alçak bir sesle, "Bu gece labirente innie," dedi. "Evine git ve uyu. Sabah Kossil'e git ve ona laneti üzerinden kaldırdığını söyle. Hepsi bu. Endişelenmene gerek yok. Ben ona kanıtı göstereyim "

"Kanıt?"

"Büyücünün ölümü."

Kız hareketsiz oturuyordu. Yavaşça yumruğunu sıktı ve narin kafatası çatırdayıp, kırıldı. Elini açtığında içinde küçük kemik parçaları ve tozdan başka bir şey yoktu.

"Hayır," dedi. Avucundaki tozu temizledi.

"O ölmeli. Sana büyü yapmış. Kendinde değilsin, Arha!"

"Bana büyü falan yapmadı. Yaşlı ve korkaksın Manan. Yaşlı kadınlar tarafından korkutuluyorsun. Gelip, onu öldürüp, şu "kanıtı" nasıl almayı düşünüyorsun? Geçen gece karanlıkta geçtiğin büyük hazineye giden yolu iyi biliyor musun? Geçitleri sayıp, merdivenlere, sonra hendeğe, sonra kapıya gelebilir misin? Kapının kilitini açabilir misin? ... Oh, zavallı, yaşlı Manan, fikirlerinin hepsi kafasızca. O seni korkutmuş. Küçük eve git, uyu ve bütün bunları unut. Sürekli ölümden bahsederek benim için endişelenme... Ben daha sonra geleceğim. Haydi, yürü bakalım yaşlı aptal, yaşlı ahmak." Ayağa kalkmıştı ve hafif hafif vurarak, gitmesi için Manan'ın geniş göğsünü yavaşça itiyordu. "İyi geceler, iyi geceler!"

Adam isteksizce ağır ağır ve kötü bir şeyler olacağını sezer gibi ama itaatle döndü, sütunlar ve yıkık çatının altındaki salon boyunca zorla yürüdü. Kız, gidişini izliyordu.

Atuan mezarlarının büyük hazine dairesinde zaman geçmiyordu. Işık yok, yaşam yok, tozun içinde en ufak bir örümcek kıpırtısı ya da soğuk toprağın içinde en ufak bir sıcaklık yok... Kaya, karanlık ve geçmeyen zaman...

İçeri diyarlardan gelen hırsız, büyük bir sandığın taş kapağının üzerinde bir mezarın üzerindeki oyma figür gibi uzanmış yatıyordu. Hareketleriyle bozulan toz giysilerine yapışmıştı. Kıpırdamıyordu.

Kapının kiliti tıkırdadı. Kapı açıldı. Işık zifiri karanlığı bozdu ve daha serin bir hava akımı durgun havayı hareketlendirdi. Adam hiç kıpırdamadı.

Arha kapıyı içeriden kapadı ve kilitledi. Fenerini bir sandığın üzerine koydu ve yavaşça hareketsiz bedene yaklaştı. Ürkekçe yürüyordu ve karanlıktaki uzun yolculuktan gözbebekleri hala sonuna kadar büyük olan gözleri iri iri açıktı.

"Küçük Atmaca!"

Adamın omuzuna dokundu ve ismini yine söyledi, sonra da bir daha.

Adam o zaman kımıldadı ve inledi. Sonunda, kasılmış bir yüz ve boş gözlerle doğrulup oturdu. Kıza tanımayan bakışlarla bakıyordu.

"Benim Arha... Tenar... Sana su getirdim. İşte iç."

Adam elleri uyuşmuş gibi beceriksizce su şişesine uzandı ve içti.

Zorlukla konuşarak "Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Bu odaya geldiğinden beri iki gün geçti. Bu üçüncü gece. Daha erken gelemedim. Yiyecek aşırıman gerekiyordu. İşte burada." Yassı gri somunlardan birini getirmiş olduğu çantadan çıkardı ama adam başını salladı.

"Aç değilim. Bu... bu öldürücü bir yer." Başını ellerinin arasına aldı ve kıpırdamadan oturdu.

"Üşüyor musun? Resimli odadan mantoyu getirdim."

Adam yanıt vermedi.

Kız mantoyu yere koydu ve adama gözünü dikip bakarak ayakta durdu. Bir parça titriyordu ve gözleri hala kara ve açıktı.

Aniden dizlerinin üzerine yığıldı. İki büküm oldu ve bedenini sarsan ama gözyaşı getirmeyen derin hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Adam sandıktan dimdik aşağı indi ve kızın üzerine eğildi. "Tenar..."

"Ben Tenar değilim. Arha da değilim. Tanrılar ölmüş, tanrılar ölmüş."

Adam başlığı geri iterek elini kızın başına koydu. Konuşmaya başladı. Sesi yumuşaktı ve sözcükler kızın hiç duymadığı bir dildendi. Sesi, inen yağmur gibi kalbine giriyordu. Dinlemek için sessizleşti.

Sakinleştiği zaman, adam kızı kaldırdı ve daha önce yattığı büyük sandığın üzerine bir çocuk gibi oturttu. Ellerini kızınkilerin üzerine koydu.

"Neden ağladın, Tenar?"

"Anlatacağım. Sana anlatmamın bir anlamı yok. Hiçbir şey yapamazsın. Yardım edemezsin. Sende ölüyorsun, değil mi? Onun için bir anlamı yok. Hiçbir şeyin anlamı yok. Kossil, tanrıkrallığın rahibesi, her zaman zalimdi. Bana seni öldürtmek için uğraşıp durdu. Şu diğer öldürdüklerim gibi. Halbuki ben yapmayacaktım. Ne hakkı var? İsimsizlere karşı geldi ve onları küçümsedi ve ben de onu lanetledim. O zamandan beri ondan korkuyorum çünkü Manan'ın dediği doğru, tanrılara inanmıyor. Onların unutulmasını istiyor ve uyurken beni öldürecek. Onun için uyumadım. Küçük eve geri gitmedim. Bütün gece, salonda ki çatı odalarından birinde, dans giysilerinin saklandığı odada kaldım. Gün ışımadan büyük eve gittim, mutfaktan biraz yiyecek aşardım ve sonra salona geri dönüp bütün gün orada kaldım. Ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyordum. Ve bu gece.... bu gece çok yorgundum. Kutsal bir yere uyumaya gidebileceğimi düşündüm. Oraya gelmeye korkabiliirdi. Onun için aşağıya, mezaraltına geldim. Seni ilk gördüğüm şu büyük mağara. Ve... ve oradaydı. İçeriye kızıl kaya kapıdan girmiş olmalıydı. Bir fenerle oradaydı. İçinde bir ceset olup olmadığını görmek için Manan'ın açtığı mezarı kazıyordu. Mezarlıkta bir fare gibi kocaman, şişman, kapkara bir fare gibi kazıyordu. Ve ışık, Kutsal Yerde, karanlık yerde yanıyordu. Ve isimsizler hiçbir şey yapmadılar. Onu öldürmediler ya da çıldırtmadılar. Dediği gibi ölmüşlerdi. Hepsi gitmişti. Ben artık bir rahibe filan değilim."

Adam, elleri hala kızınkilerin üzerinde, başı biraz eğik, ayakta dinliyordu. Yanağındaki yaralar kurşuni bir renk almıştı ve giysileriyle saçlarında hala toz vardı ama yüzüne ve duruşuna bir parça güç gelmiş gibiydi.

"Onu geçip, mezaraltının öbür yanına gittim. Mum ışığından çok gölge yapıyordu, beni görmedi. Ondan kurtulmak için labirente girmek istedim ama içerdeyken, sürekli birinin beni izlediğini sandım. Bütün koridorlar boyunca sürekli arkamdan birisini duyuyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Burada

güvenlikte olacağımı düşündüm. Efendilerimin beni koruyup, savunacaklarını sanıyordum. Ama korumuyorlar. Gitmişler, ölmüşler..."

"Onlar için mi ağlıyordun, onların ölümüne mi? Ama onlar buradalar Tenar, burada!"

Kız gönülsüzce "Nereden biliyorsun?" dedi.

"Çünkü mezartaşlarının altındaki mağaraya adımımı attığımdan beri her an varlığımdan onları haberdar etmemek için çabaladım. Bütün becerilerim buna gitti, gücümü buna harcadım. Bu tünelleri uyku, sakinlik ve sır büyülerinden, ucu bucağı gelmez bir ağla doldurdum ama yine de benden haberleri var. Yarı haberdar, yarı uykuda, yarı uyanık. Ve böyleyken bile, onlara karşı çabalamaktan neredeyse işim bitiyordu. Burası son derece berbat bir yer. Tek başına bir adamın, burada hiç umudu yok. Bana su verdiğinde susuzluktan ölüyordum. Yine de beni kurtaran yalnızca su değildi. Onu veren ellerin gücüydü." Bunu söylerken, bir an, kızın avuç içini kendi avucunda yukarı doğru çevirip baktı, sonra arkasını dönüp odada birkaç adım yürüdü ve yine kızın önünde durdu. Kız hiçbir şey söylemedi.

"Onların öldüğünü gerçekten düşündün mü? Sen kendin daha iyi biliyorsun. Onlar ölmez. Karanlıktırlar ve ölmezler. Işıktan nefret ederler. Ölümsüzlüğümüzün kısa, parlak ışığından. Ölümsüzler ama tanrı değiller. Hiç olmadılar. Hiçbir insan ruhunun tapınmasına değmezler."

Kız üzgün gözlerle, bakışları titreyerek yanan fenere takılmış, dinliyordu.

"Sana şimdiye dek ne verdiler. Tenar?"

Kız "Hiçbir şey," diye fısıldadı.

"Verecekleri hiçbir şeyleri yok. Bunu yapmaya güçleri yok. Bütün güçleri karartmak ve yok etmektir. Bu yeri terkedemezler. Onlar bu yerin kendisi ve buranın onlara bırakılması gerekir. Yadsımamak ya da unutmamak gerekir ama tapınmak da gerekmez. Evren güzel, parlak ve müşfiktir ama hepsi bu değil. Aynı zamanda evren korkunç, karanlık ve zalimdir de. Yeşil çayırarda ölen tavşan acı acı bağırır. Dağlar, gizli ateşle dolu büyük ellerini sıkırlar. Denizde köpekbalıkları, insanların gözünde zalimlik vardır. Ve insanların bunlara tapındıkları ve önlerinde alçaldıkları yerde kötü şeyler var. Dünyada karanlığın toplandığı yerler var. İsimsiz diye adlandırdığımız varlıklara evrenin ışıktan önceki kutsal güçlerine, karanlığın, perişanlığın, çılgınlığın güçlerine tümüyle bırakılmış yerler... Sanırım, rahibe Kossil'i uzun süre önce çıldırttılar. Sanırım bu mağaraları kendi labirentinde dolaşır gibi sinsi sinsi dolaşmıştır ve artık bir daha gün ışığını göremez. Sana isimsizlerin

öldüğünü söylüyor. Yalnızca gerçeklerden uzaklaşmış, kendini kaybetmiş bir ruh buna inanabilirdi. Onlar var. Ama senin efendilerin değiller. Hiçbir zaman değillerdi. Özgürsün, Tenar. Bir köle olmak üzere eğitildin ama özgürlüğe kavuştun."

Kız, ifadesi değişmemekle birlikte, dinliyordu. Adam başka bir şey söylemedi. Sessizdiler ama bu, kız girmeden önce odada var olan sessizlik değildi. Şimdi ikisinin soluk alışları, damarlarındaki yaşamın hareketi ve mumun, teneke fenerinin içinde canlı bir sesle yanışı vardı.

"İsmimi nasıl bildin?"

Adam, uyuşturan soğuktan kurtulmak için kollarını ve omuzlarını geçerek, ince tozu kaldıra kaldıra odada aşağı yukarı yürüyordu.

"İsmi bilmek benim işim. Benim hünerim. Bir şeye büyü yapmak için anlıyor musun, o şeyin gerçek ismini bulmak gerek. Benim memleketimde gerçek ismimizi yaşamınız boyunca tam olarak güvendiklerimizin dışında herkesten gizleriz. Çünkü bir isimde büyük bir güç ve büyük bir tehlike vardır. Bir zamanlar, zamanın başlangıcında, Segoy okyanus diplerinden toprakları çıkardığı zaman herşey kendi gerçek adını taşırdı. Ve bütün büyücülük, bütün efsunculuk, hala kuruluşun bu gerçek ve eski dilinin bilgisini yeniden öğrenmeye, anımsamaya bağlıdır. Şüphesiz, öğrenilecek büyüler, sözcükleri kullanma yolları var ve sonuçlarını da bilmek gerek, ama bir büyücünün yaşamını harcadığı şey varlıkların isimlerini bulma ve varlıkların isimlerini nasıl bulacağını bilmektedir."

"Benimkini nasıl buldun?"

Adam, aralarındaki gölgelerin öte yanından derin, berrak bir bakışla kıza bir an baktı. Duraksadı. "Bunu sana anlatamam. Sarılıp, örtülmüş, karanlık bir yere gizlenmiş bir fener gibisin. Yine de ışık parlıyor, feneri söndüremediler. Seni gizleyemediler. Işığı bildiğim gibi, seni bildiğim gibi, adını biliyorum Tenar. Bu benim becerim, benim gücüm. Sana daha fazlasını anlatamam. Yalnız söyle bana, ne yapacaksın şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Kossil şimdiye dek boş mezarı bulmuştur. Ne yapacak?"

"Bilmiyorum. Dışarı çıkarsam beni öldürtebilir. Bir başrahibe için yalan söylemek ölümdür. İsterse beni tahtın merdivenlerinde kurban ettirebilir. Ve Manan bu kez yalnızca kılıcı kaldırıp, kara adamın durdurmasını beklemek yerine başımı gerçekten kesmek zorunda kalır. Bu sefer kılıç durmaz. İner ve başımı keser."

Kızın sesi duyusuz ve yavaştı. Adam kaşlarını çatı. "Burada uzun süre

kalırsak," dedi. "Çıldıracaksın. Tenar. İsimsizlerin öfkesi senin zihnini de zorluyor, benimkini de. Şu anda burada olman daha iyi, çok daha iyi. Ama sen gelmeden önce uzun zaman geçti ve gücümün çoğunu kullandım. Kimse karanlıklara uzun süre tek başına karşı koyamaz. Çok güçlüler." Adam durdu. Sesi birden bire alçalmış, konuşmasının gerisini unutmuş gibiydi. Elleriyle alnını oğuşturdu ve küçük şişeden su içmeye gitti. Ekmekten iri bir parça koparıp, yemek için karşıdaki sandığa oturdu.

Adamın söylediği doğrudu. Zihninde bir ağırlık, bütün duygu ve düşüncelerini karıştırır gibi olan bir basınç duyumsuyordu. Yine de koridorlardan tek başına gelirken korkmamıştı. Yalnızca odanın dışındaki tam sessizlik korkunç geliyordu. Bu korku niye? Daha önce yeraltının sessizliğinden hiç korkmamıştı ama daha önce de hiç isimsizlere itaatsizlik etmemiş, onlara karşı durmamıştı.

Sonunda ağlamaklı bir sesle güldü. "Burada imparatorluğun en büyük hazinesinin üzerinde oturuyoruz," dedi. "Tanrıkrallık, hazinenin bir tek sandığına sahip olmak için bütün karılarını verir. Ve biz bakmak için bir kapak bile açmadık."

Küçük Atmaca lokmasını çiğneyerek, "Ben açtım," dedi

"Karanlıkta mı?"

"Küçük bir ışık yarattım. Büyü ışığı. Burada bunu yapmak zordu. Değneğimle bile zor olacaktı. Değneksiz, yağmurda ıslak bir odunla ateş yakmak için uğraşmaya benzedi ama sonunda yandı. Ve peşinde olduğum şeyi buldum."

Kız, adama bakmak için yavaşça yüzünü kaldırdı. "Yüzüğü mü?"

"Yarım yüzük. Diğer yarı sende."

"Bende mi? Diğer yarı kayıptı..."

"Bulundu. Boynuma asılı bir zincirde taşıyordum. Sen onu aldın ve daha iyi bir tılsıma gücümün yetip yetmeyeceğini sordun. Erreth-Akbe'nin yüzüğünün yarısından daha iyi tek tılsım, bütünüdür. Şimdi, benim yarım sende, seninki de bende." Adam, mezarın gölgelerinden kıza gülümsedi.

"Onu aldığım zaman, onunla ne yapacağını bilmediğini söyledin."

"Bu doğrudu."

"Ve sen biliyorsun."

Adam başıyla onayladı.

"Anlat bana. Bu yüzüğün ne olduğunu ve kayıp yarıyı nasıl bulduğunu, buraya nasıl ve neden geldiğini anlat. Bütün bunları bilmeliyim. Belki o zaman, ne yapacağımı anlarım."

"Belki. Pekala. Nedir bu Erreth-Akbe'nin yüzüğü? Eh, değerli görünmediğini ve bir yüzük bile olmadığını görebilirsin. Çok büyük. Belki bir pazubend ama bunun için çok küçük. Kimse ne için yapıldığını bilmez. Solea Adası denizin altında kaybolmadan önce Güzel Elfarran bir kez takmıştı ve taktığında bile yüzük çok eskiydi. Sonunda Erreth-Akbe'nin eline geçti... Metal, üzerinde dokuz delik açılmış sert bir gümüştü. Dış yanına kabartılar ve iç yanına dokuz tane harf kazınmış bir biçimi vardı. Sendeki yarı, dört harf ve bir diğerinin bir parçasını taşır. bendeki de. Darbe, bu kırık sembolün tam üstüne geldi ve onu harap etti. Bu, o zamandan beri Kayıp Harf diye adlandırılan harf. Diğer sekizi münecimlerce iyi bilinir: Pirr çılgnlıktan, rüzgardan ve ateşten korur, Gess sabır verir, ve saire. Ama parçalanmış harf, diyarları kuşatan harfti. Sınır-harfiydi ve egemenliğin işareti, barışın işaretiydi. Bu işaretin altında idare etmezse, hiçbir kral ülkesini iyi idare edemez. Kimse nasıl yazıldığını bilmez. Kaybolduğundan beri, Hanvor'da hiç büyük kral olmadı. Prenler ve zorba hükümdarlar, savaşlar ve çekişmeler oldu."

"Onun için, takımadaların akıllı kişileri ve münecimleri, kayıp harfi onarabilmek için, Erreth-Akbe'nin yüzüğünü aradılar. Ama sonunda Atuan mezarlarındaki yarıyı bulamadıkları ve Erreth-Akbe'nin Karglı bir krala verdiği diğer yarı, uzun zaman önce kaybolduğundan yüzüğü aramak için adamlar göndermekten vazgeçtiler. Aramanın yararı olmadığına inandılar. Bu yüzlerce yıl önceydi."

"Şimdi konuya geliyorum. Senden biraz daha büyükken, bir... bir iz üstündeydim, denizlerde bir çeşit avdı. Beni avlamaya çalışanı avladığım bir oyundu. Öyle bir oyun ki, Karego-At ve Atuan sahillerinin uzağında olmayan, buranın güney-batısında bir çöl adasına tıkmıştım. Ortasında kum tepeleri ve bir tuzlu su kaynağından başka bir şey olmayan bir kumsal şeridinden ibaret, küçük bir adacıktı."

"Bununla beraber, orada iki kişi yaşıyordu. Yaşlı bir erkekle bir kadın. Sanırım kardeşlerdi. Benden korkmuşlardı. Yıllardır, onlarca yıldır oradaydılar. Ama ben gereksinim içindeydim ve onlar bana iyi davrandılar. Denizin sürüklediği odunlardan bir kulübeleri ve ateşleri vardı. Yaşlı kadın bana yiyecek verirdi, gelgitin alçaldığı zaman kayalardan topladığı midye ve taş atarak öldürdükleri deniz kuşlarının kurutulmuş eti. Benden korkuyordu ama bana yiyecek veriyordu. Sonra ben onu korkutacak hiçbir şey yapmayınca bana güvendi ve hazinesini gösterdi. Bir hazinesi vardı... Küçük bir giysiydi. Tümü ipekten, incilerle bezeli bir kumaş.

Küçük bir çocuğun giysisi, bir prensesin giysisi. Kadın, kurutulmamış ayıbalığı derisi giyiniyordu."

"Konuşamıyorduk. O zaman Karg dilini bilmiyordum, onlar da benim dilimi hiç bilmiyor, kendi dillerini de çok az konuşuyorlardı. Küçük birer çocukken oraya getirilmiş ve ölüme terkedilmiş olmalıydılar. Nedenini bilmiyorum ve onların da bilmediklerine eminim. Adadan, rüzgardan ve denizden başka hiçbir şey bilmiyorlardı. Ama oradan ayrılırken, kadın bana bir hediye verdi. Bana Erreth-Akbe'nin yüzüğünün kayıp yarısını verdi."

Bir süre durdu.

"Ne işe yaradığını kadından daha fazla bilmiyordum. Dünyanın en büyük hediyesiydi ve ayıbalığı derileri içinde, zavallı, yaşlı, akılsız bir kadından, cebine atıp, "Teşekkürler!" diyen ve teknesine binip giden şaşkın bir aptala verilmişti... Eh, böylece devam ettim ve yapmam gerekeni yaptım. Sonra başka şeyler çıktı ve batıya doğru, Ejderhaların yurduna gittim, falan filan. Ama her zaman o şeyi yanımda taşıdım, çünkü hediye olarak verebileceği tek şeyini bana veren yaşlı kadına şükran duyuyordum. Üzerine açılmış deliklerden birinden bir zincir geçirip boynuma taktım ve üzerinde hiç düşünmedim. Sonra birgün, Erreth-Akbe'nin ejderha Orm'la savaşında öldüğü yer olan, en uzak ada, Selidor'da, Orm'un soyundan bir ejderhayla konuştum. Göğsümün üzerinde ne taşıdığımı anlattı bana."

"Bilgisizliğimi çok komik buldu. Ejderhalar bizim tuhaf olduğumuzu düşünürler. Ama Erreth-Akbe'yi anımsarlar, ondan bir insan değil de, bir ejderhaymış gibi bahsederler."

"Merkez Adalar'a geri döndüğümde Havnor'a gittim. Uzağında değil, sizin Karg diyarlarının batısında uzanan Gont'ta doğdum ve o zamandan beri bir hayli gezdim ama Havnor'a hiç gitmemiştim. Oraya gitmenin zamanıydı. Beyaz burçları gördüm ve büyük adamlarla, tacirler, prensler ve arazi sahipleriyle konuştum. Onlara sahip olduğum şeyi anlattım. Eğer isterlerse, barışın anahtarı kayıp harfi bulmak için Atuan mezarlarına gidip, yüzüğün kalanını arayacağımı söyledim. Çünkü dünyada barışa şiddetle gereksinimimiz var. Adamlar şükran doluydu ve biri tekne mi hazırlamam için para bile verdi. Böylece, dilinizi öğrendim ve Atuan'a geldim."

Önündeki gölgelere bakarak sustu.

"Kasabalarımızdaki insanlar derinden, konuşmandan bir Batılı olduğunu

anlamadılar mı?"

Adam dalgın dalgın "Hileleri biliyorsan," dedi, "İnsanları kandırmak kolaydır. Birkaç illüzyon yaparsan bir başka müneccim dışında aralarından kimse anlamaz. Ve sizin burada, Karg diyarlarında, büyücü ya da münecciminiz yok. Bu tuhaf bir şey. Çok önce bütün büyücülerinizi sürdürünüz ve büyü hüneryiyle uğraşmayı yasakladınız. Şimdi de büyüye hala zor inanıyorsunuz."

"Bana inanmamam öğretilmişti. Bu, rahipkralların eğitimine aykırı. Ama seni mezarlara yalnızca büyü'nün getirebileceğini ve kızıl kaya kapıdan içeri sokabileceğini biliyorum."

"Yalnız büyü değil, sanırım. Yazıyı sizden daha çok kullanıyoruz. Okumayı biliyor musun?"

"Hayır. Karanlık hünelerden biri."

Adam başıyla onayladı. "Ama yararlı bir hüner," dedi. "Eski bir hırsız, Atuan mezarlarının açık tanımlarını ve büyük açış büyülerinden birini kullanabilenler için giriş komutları bırakmıştı. Bütün bunlar, Havnor prensinin hazinesindeki bir kitapta yazılıydı. Okumama izin verdi. Böylece büyük mağaraya kadar geldim."

"Mezaraltına."

"Giriş yolunu yazan hırsız, hazinenin orada, mezaraltında olduğunu sanıyordu. Onun için oraya baktım ama hazine labirentin daha içerlerinde daha iyi gizlenmiş olmalıydı. Labirente girişi biliyordum ve seni gördüğümde, labirente gizlenip araştırmayı düşünerek oraya gittim. Şüphesiz, bu bir hataydı. İsimsizler, beni sersemleterek zaten alıkoyuyorlardı. Ve o zamandan beri yalnızca gitgide daha güçsüzleştim ve aptallaştım. İnsan onlara teslim olmamalı, direnmeli, inancını sürekli güçlü ve sağlam tutmalı. Bunu çok uzun bir süre önce öğrendim ama bunu burada, onların çok güçlü olduğu yerde yapmak zor. Onlar tanrı değil Tenar ama bir insandan çok daha güçlüler."

Her ikisi de uzun bir süre sessiz kaldı.

Kız durgun bir şekilde "Hazine sandıklarında başka ne buldun?" dedi.

"İvrir-zıvır. Altın, mücevherler, taşlar, kılıçlar. Ölmek üzere olan hiçbir insanın isteyemeyeceği şeyler... Söyle bakalım Tenar. Mezarlar rahibesi olmak için nasıl seçildin?"

"İlk rahibe öldüğü zaman bütün Atuan'da rahibenin öldüğü gece doğan bir kız bebek aramaya giderler. Her zaman bir tane bulurlar. Çünkü bebek, yeniden doğan rahibedir. Çocuk beş yaşındayken, buraya, yöreye getirirler. Altı

yaşındayken karanlıklara verilir ve ruhu onlar tarafından kabul edilir. Böylece onlara ait olur. İlk günlerinden beri onlara ait olmuştur, ve ismi yoktur."

"Buna inanıyor musun?"

"Her zaman inandım."

"Şimdi inanıyor musun?"

Kız hiçbir şey söylemedi.

Gölgeli sessizlik yeniden aralarına girdi. Uzun bir süre sonra kız. "Bana... Batı'daki ejderhaları anlat." dedi.

"Tenar, ne yapacak'sın? Burada birbirimize hikayeler anlatarak, mum sönüp karanlık yeniden gelene kadar oturamayız."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Korkuyorum." Kız ellerini birleştirmiş, taş sandığın üzerinde dimdik oturuyor, acı çeken bir insan gibi bağıra bağıra konuşuyordu. "Karanlıktan korkuyorum," dedi.

Adam tatlılıkla yanıtladı. "Bir seçim yapmalısın. Ya beni bırakıp, kapıyı kilitleyip yukarıya, kurban taşlarına gitmeli ve beni efendilerine vermelisin, ya da kapıyı açıp, dışarı çıkmalısın. Mezarları bırak, Atuan'ı bırak, benimle denizin ötesine gel. Ya Arha olmalısın, ya da Tenar olmalısın. Her ikisi birden olamazsın."

Derin ses, yumuşak ve kesindi. Kız gölgelerin içinden, adamın sert, yaralı ama zalimlik ve hilekarlık bulunmayan yüzüne baktı.

"Karanlıkların hizmetini bırakırsam, beni öldürürler. Bu yeri bırakırsam ölürüm."

"Sen ölmeyeceksin. Arha ölecek."

"Yapamam..."

"Yeniden doğmak için ölmek gerekir Tenar. Bu görüldüğü kadar zor değil."

"Çıkmama izin vermezler. Asla."

"Belki. Yine de çabalamaya değer. Senin bilgin, benim becerim var ve ikimizin arasında..." Adam durdu.

"Erreht-Akbe'nin yüzüğü var."

"Evet, bu. Ama aramızda başka bir şeyin daha olduğunu düşünüyordum. Güven diyelim... Bu isimlerinden biri. Çok önemli bir şeydir bu. Her birimiz tek başımıza zayıf olsak bile, bununla güçleniriz. karanlığın güçlerinden daha güçlü." Yaralı yüzündeki gözleri berrak ve parlaktı. "Dinle, Tenar," dedi. "Buraya bir hırsız, bir düşman, sana karşı silahlı biri olarak geldim ve sen bana merhamet gösterdin bana güvendin. Mezarların altındaki mağarada karanlığın içindeki güzel yüzünü bir

an için ilk gördüğümünden beri ben de sana güvendim. Sen bana güvenini kanıtladın. Ben karşılığını vermedim. Sana vermem gerekeni vereceğim. Benim gerçek adım Ged. Ve saklaman için senindir." Ayağa kalkmıştı ve kıza delikli, oymalı yarım daire şeklindeki gümüşü uzattı. "Yüzüğü yeniden birleştir," dedi.

Kız parçayı adamın elinden aldı. Diğer parçanın asılı olduğu gümüş zinciri boynundan kaydırды ve parçayı zincirden çıkardı. İki parçayı, kırık kenarları birleşecek şekilde avucunda yatırdı yüzük bütünleşti.

Kız yüzünü kaldırmadan, "Seninle geleceğim," dedi.

Kız bunu söylediği zaman, Ged isimli adam elini kızın tılsımı tutan elinin üzerine koydu. Kız irkilerek başını kaldırıp baktı ve gülümseyen adamın, canlılık ve zaferle dopdoluluğunu gördü. Adam "Her ikimizi de özgür kıldın," dedi. "Tek başına, kimse özgürlüğü kazanamaz. Gel, hala zamanımız varken boşa geçirmeyelim! Tekrar bitıştır, biraz." Kız parmaklarını gümüşün üzerine kapatmıştı ama adamın isteğiyle, parçalatı, kırık kenarları birbirine degecek şekilde elinde yeniden bitıştirdi.

Adam yüzüğü almadı ama parmaklarını üzerine koydu. Birkaç sözcük söyledi. Kız avucunun içinde sanki orada uyuyan küçük bir hayvan kıpırdamış gibi tuhaf, küçük bir titreyiş hissetti. Ged içini çekti. Gergin duruşu gevşedi ve terli alnını sildi.

"İşte," dedi. Erreth-Akbe'nin yüzüğünü alarak, kızın sağ elinin parmaklarından bileğine kaydırıldı. "İşte!" ve halkaya memnuniyetle baktı. "Uydu. Bir kadının ya da çocuğun bileziği olmalı."

Kız, önce kolunda soğuk ve zarif bir görünümle kayan gümüş bandı duyumsayarak, ürkekçe "Duracak mı?" diye sordu.

"Duracak. Erreth-Akbe'nin yüzüğüne, köy büyüleriyle çaydanlık onarır gibi bir büyü yapılamaz. Onu tümüyle bütünlemek zorunda kaldım. Artık hiç kırılmamış gibi sağlam. Tenar, hemen gitmeliyiz. Ben çantayla su şişesini getireceğim. Mantonu giy, başka bir şey var mı?"

Kız beceriksiz ellerle kapının kilidini açarken, adam "Keşke değneğim yanımda olsaydı," dedi. Kız hala fısıldayarak "Tam kapının dışında. Getirdim," diye yanıtladı.

Adam merakla "Neden getirdin?" diye sordu.

"Seni... Kapiya götürmeyi düşünüyordum. Seni bırakmayı."

"Bu, yapamayacağın bir seçimdi. Beni bir köle olarak tutabilir ya da serbest bırakıp benimle özgürce gelebilirdin. Gel, küçük, cesaret. Anahtarı çevir."

Kız ejderha saplı anahtarı çevirdi ve basık, karanlık koridordaki kapıyı açtı. Kolunda Erreth-Akbe'nin yüzüğüyle mezarlar hazinesinden dışarı çıktı ve adam kız

izledi.

Duvarların kayasında, yerde ve kemerde, tam bir gürültü değil ama hafif bir titreşim vardı. Uzaktaki bir gökgürültüsü gibiydi, büyük bir yolu çökerten çok büyük bir şey gibiydi.

Kızın saçları diken diken oldu ve bir yandan anlamaya çalışarak, fenerinin içindeki mumu üfledi. Adamın, arkasında hareket ettiğini duydu. Alçak sesle, nefesi kızın saçlarını kımıldatacak kadar yakınında konuşuyordu. "Feneri bırak. Gerekirse ben ışık yaratabilirim. Dışarıda saat kaç?"

"Buraya geldiğimde gece yarısını epey geçmişti."

"O halde ilerlemeliyiz."

Ama adam kımıldamadı. Kız, ona yol göstermesi gerektiğini anladı. Labirentten çıkış yolunu bir tek o biliyordu ve adam kızı izlemek için bekliyordu. Kız, tünel çok alçak olduğundan eğilerek ama oldukça sıkı bir yürüyüş tutturarak yola koyuldu. Görünmeyen yan geçitlerden soğuk bir esinti, keskin, nemli bir koku, altlarındaki kocaman boşluğun cansız kokusu geliyordu. Geçit biraz daha yükselip, kız doğrulabildiği zaman hendeğe yaklaştıkları için adımlarını sayarak yavaşladı. Adam dikkatli adımlarla, kızın her hareketinin bilincinde, kısa bir yol boyunca kızı izledi. Kız durduğu anda, adam da durdu.

Kız "İşte hendek," diye fısıldadı. "Çıkıntıyı bulamıyorum. Hayır, işte. Dikkatli ol, sanırım taşlar gevşiyor... Hayır, hayır, bekle... bu gevşek..." Kız, ayağının altındaki taşlar oynadığı için güvenli yere yanan yürüyerek geri döndü. "Çıkıntı güvenceli değil, taşlar ileride gevşiyor."

"Küçük bir ışık yaratıp bakacağım. Belki onları uygun sözcükle onarabilirim. Tamam, küçük."

Adamın onu, her zaman Manan'ın çağırdığı isimle çağırmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Ve adam değneğin ucunda, çürük bir odunun ateşi ya da sisin arkasındaki bir yıldızın pırıltısı gibi zayıf bir ateş yakıp, karanlık uçurumun yanındaki dar yola çıktığı zaman, kız adamın ilerisinde ötedeki karanlıkta, kocaman hayal meyal görüntüyü gördü ve Manan'ı tanıdı. Ama sesi boğazına, ilimle sıkılmış gibi takıldı ve çığlık atamadı.

Manan büyücüyü sallanan tüneğinden arkasındaki hendeğe itmek için uzanırken, Ged başını kaldırıp, adamı gördü ve değnekle adama vurdu. Bembeyaz ve göz kamaştıran bir ışık, tam hadımın yüzünde parladı. Manan, gözlerine siper etmek için ellerinden birini bıraktı, Ged'e tutunmak için umutsuzca atıldı,

yakalayamadi ve düştü.

Düşerken çığlık atmadı. Karanlık hendekten hiç ses gelmedi, dibe vuran bedeninin sesi, ölümün sesi, hiçbirı. Ged ve Tenar, çıkıntıya tehlikeli bir biçimde tutunup, kenarda donmuş gibi diz çökerek kıpırdamadan, durdular dinlediler. Hiçbir şey duymadılar.

Işık, zorlukla görülür, alaca. küçük bir demetti.

Ged elini uzatarak "Gel" dedi. Kız elini tuttu ve adam onu üç cesur adımda karşıya geçirdi. Işığı söndürdü. Kız yolu göstermek için tekrar adamın önüne geçti. Tamamen uyuştu ve hiçbir şey düşünmüyordu. Ancak bir süre sonra ne yana gideceğini düşündü.

Durdu.

Adam kızın birkaç adım gerisinde durup, yavaşça "Ne oldu?" dedi.

"Kayboldum. Işığı yarat."

"Kayıp?"

"Ben... Ben dönemeçlerin sayısını unuttum."

Adam biraz daha yaklaşarak "Ben saydım," dedi. "Hendekten sonra bir sola dönüş, sonra bir sağa ve bir sağa daha."

Kız kendiğinden "Sonra yine bir sonraki sağa," dedi. ama kıpırdamadı. "Işığı yarat."

"Işık bize yolu göstermez, Tenar."

"Hiçbir şey göstermez. Yol kayboldu. Kaybolduk."

Ölü sessizlik, fısıltısını kuşatıp, yuttu.

Kız, soğuk karanlıkta yanbaşıda duran diğerinin hareketini ve sıcaklığını hissetti. Adam kızın elini aradı ve tuttu. "Devam et, Tenar. Bir sonraki sağa dönüş."

Kız "Işığı yarat," diye yalvardı. "Tüneller çok dönemeçli..."

"Yapamam. Harcayacak hiç gücüm yok. Tenar, onlar... Onlar hazineden çıktığımızı biliyorlar. Hendeği geçtiğimizi biliyorlar. Bizi arıyorlar. Niyetimizi, inancımızı, arıyorlar. Söndürmek, yutmak için. Ben bunu canlı tutmak zorundayım. Bütün gücüm buna gidiyor. Onlara karşı direnmeliyim. Seninle. Yardımınla. Devam etmeliyiz."

Kız "Hiçbir çıkış yok," dedi, ama ileri doğru bir adım attı. Sonra, her adımının altındaki karanlık, çukur, boş yer, yerin altındaki boşluk yarılıp açılacakmış gibi duraksayarak bir adım daha attı. Adamın sıcak, sımsıkı tutan eli, kızın elindeydi. İlerlediler.

Uzun bir süreden sonra bir kat merdivene geldiler. Bu merdiven daha önce hiç bu kadar dik görünmemişti. Basamaklar, kayadan açılmış çamurlu çentiklerden hemen hemen farksızdı. Ama tırmandılar ve kız merdivenlerden sonra kavisli geçitin uzun bir yol boyunca yan geçitleri olmaksızın uzandığını bildiği için biraz daha hızlı ilerlediler. Kızın, yol göstermesi için sol duvarda sürünen parmakları bir geçiti, sola açılan bir menfezi geçti.

Kız "Burası," diye mırıldandı, ama adam kızın hareketlerinde bir şey onu kuşkulandırmış gibi, geri durur gibi oldu.

Kız şaşkınlık içinde, "Hayır," diye söylendi, "Bu değil, soldan bir sonraki dönüş. Bilmiyorum. Yapamam. Çıkış yok."

Sakin ses karanlıkta, "Resimli odaya gidiyoruz," dedi. "Oraya nasıl gideriz?"
"Bundan sonraki dönüş."

Kız önden devam etti. Sahte bir çıkışı geçip, sağa, resimli odaya doğru dallanan geçite giden uzun bir koridoru geçtiler.

Kız "Dosdoğru," diye fısıldadı ve demir kapıya giden bu geçitleri bildiği ve dönüşlerini yüzlerce kez saymış olduğu için karanlığın uzun, düz yolunda artık daha iyi gidiyordu. Eğer düşünmeye çalışmazsa, zihnini kaplayan tuhaf ağırlık, kızın aklındaki yolları karıştıramıyordu. Ama kıza ağırlık veren ve onu sıkıştıran şeye sürekli yaklaşıyorlardı. Bacakları öylesine yorgun ve ağırdı ki, bir ya da iki kez onları kıpırtılamak için çabalamaktan ağılamaklı oldu. Kızın yanında adam bütün bedeniyle sıkı bir çaba harcayan bir insan gibi tekrar tekrar derin bir nefes alıp, tutuyordu. Bazen sesi, bir sözcük ya da bir sözcük parçasıyla kısık ve keskin çıkıyordu. Böylece sonunda demir kapıya geldiler ve kız ani bir dehşetle elini uzattı.

Kapı açıktı.

Kız "Çabuk!" dedi ve yol arkadaşını çekip kapıdan geçti. Sonra öte yanda durdu.

"Neden açıldı?"

"Çünkü Tenar, efendilerinin onlar için ellerinin kapıyı kapatmasına gereksinimleri var."

"Şeye gidiyoruz..." Kızın sesi çıkmıyordu.

"Karanlığın merkezine. Biliyorum. Yine de labirentin dışındayız. Mezaraltından dışarı hangi yollar çıkar?"

"Yalnızca bir yol. Senin girdiğin kapı içeriden açılmaz. Yol mağaradan geçer ve tahtın arkasında bir odadaki kapağa açılan geçitlere çıkar. Taht salonuna."

"O zaman o yoldan gitmeliyiz."

Kız "Ama o orada," diye fısıldadı. "Orada, mezaraltında. Boş mezarı kazıyor. Onu geçemem, oh, bir kez daha geçemem!"

"Şimdiye dek gitmiş olur."

"Oraya gidemem."

"Tenar, şu anda başımızın üzerindeki çatıyı ayakta tutuyorum. Duvarların üzerimize kapanmasını engelliyorum. Ayaklarımızın altındaki yerin açılmasını durduruyorum. Bunu, hizmetkarının beklediği hendeği geçtiğimizden beri yapıyorum. Eğer depremi zaptedebilirsem, benimle bir arada olmaktan korkar mısın? Bana güven, benim sana güvendiğim gibi! Şimdi benimle gel."

İlerlediler.

Sonsuz tünel dışarıya doğru açıldı. Daha büyük bir hacim ve karanlığın genişlemesi duygusu onları karşıladı. Mezartaşlarının altındaki büyük mağaraya girmişlerdi.

Sağ duvardan ayrılmadan çevresini dolaşmaya başladılar. Tenar, durduğunda, yalnızca birkaç adım gitmişti. Sesi dudaklarından güçlükle çıkarak, "Bu ne?" dedi. Ölü, geniş, karanlık hava kabarcığında bir gürültü vardı. Bir titreme ya da sarsıntı, insanın iliklerinde hissedebileceği bir ses. Zamanın oyduğu duvarlar, parmaklarının altında titreşiyordu.

Adamın kuru ve gergin sesi "İlerle," dedi. "Acele et, Tenar."

Kız sendeleye sendeleye ilerlerken, yeraltı kemeri kadar karanlık ve sarsılmış aklından "Beni bağışlayın, efendilerim, isimlendirilmeyenler, en yaşlı olanlar, beni bağışlayın!" diye haykırıyordu.

Yanıt yoktu. Hiçbir zaman yanıt olmamıştı.

Salonun altındaki geçite geldiler, merdivenleri çıktılar. Son basamaklara ve üzerindeki kapağa geldiler. Kızın her zaman bıraktığı gibi kapalıydı. Kız kapağı açan yaya bastı. Kapak açılmadı.

"Kırılmış," dedi. "Kilitli."

Adam kızı geçip yukarı geldi ve sırtını kapağa dayadı. Kapak kımıldamadı.

"Kilitli değil ama ağır bir şeyle kapatılmış."

"Açabilir misin?"

"Belki. Sanırım kadın orada bekliyor olacak. Adamları var mı?"

"Duby'yle Vahto, belki diğer muhafızlar. Oraya erkekler giremez..."

Adamın düz sesi düşünceli, hem bir açış büyüğü yapıp, hem orada bekleyen

insanları uzaklaştırp, hem de karanlığın isteğine karşı direnemem, hepsini aynı anda yapamam," dedi. "O halde diğer kapıyı, kayalardaki, içeri girdiğim kapıyı denemeliyiz. İçeriden açılmayacağını biliyor değil mi?"

"Biliyor. Bir keresinde beni uğraştırdı."

"O zaman orayı göz ardı edebilir. Gel. Gel, 'Tenar!'"

Kız, altlarındaki derinliklerde büyük bir kırıış koparılmış gibi uğuldayan ve titreyen taş basamaklarda oturup kalmıştı.

"Bu ne... sarsıntı?"

Adam, kızın itaat edeceği kadar kararlı ve emin bir sesle "Gel," dedi ve sessizce aşağı, merdiven ve geçitlere, korkunç mağaraya geri gitti.

Girişte kızın üzerine öyle büyük, kör ve korkunç bir nefretin ağırlığı çöktü ki, korkudan çömelip bilinçsizce yüksek sesle bağırdı. "Buradalar! Buradalar!"

Adam "O zaman bırak burada olduğumuzu bilsinler," dedi. Değneğinden ve ellerinden, deniz dalgasının güneş ışığında yansıması gibi tavan ve duvardaki binlerce elmasa vuran bir parlaklık fııskırdı. İkisinin, dümdüz, büyük mağara boyunca çıkardıkları gölgeleri beyaz kesme taşlara, parlayan yarıklara ve boş, açık mezara vurarak, içinden geçip gözden kayboldukları bir ışık pırıltısı. Tünelden aşağı, iki büküm kız önde, adam arkada, alçak kapıya koşuyorlardı. Orada, tünelin içinde, kayalar gümbürdedi ve ayaklarının altında hareket etti. Yine de, ışık göz kamaştırarak hala onlarlaydı. Kız, önündeki sabit kaya yüzeyi gördüğü sırada yerin gümbürtüsünde adamın bir sözcük söyleyen sesini duydu ve dizlerinin üzerine düştüğünde adam değneğini kızın başının üzerinde ki kapalı kapının kızıl taşına vurdu. Kayalar, tutuşmuş gibi bembeyaz alev aldı ve ikiye ayrıldı.

Dışarıda gün ışmasına yakın ağaran gökyüzü göröluyordu. Birkaç parlak yıldız gökte yüksek ve sakın uzanıyordu.

Tenar yıldızları gördü ve tatlı rüzgarı yüzünde hissetti ama kalkmadı. Orada, yeryüzüyle gökyüzünün arasında, elleriyle dizlerinin üzerine çönmeli.

Gün ışmasından önce alaca karanlıktaki yabancı adam döndü ve kızı kaldırmak için kolundan çekti. Yüzü kapkaraydı ve bir şeytanınki gibi buruşmuştu. Kız, ağzında cansız bir dil hareket ediyormuş gibi kendininkine benzemeyen boğuk bir sesle acı acı bağırarak korkuyla adamdan çekildi. "Hayır! Hayır! Dokunma bana... bırak... Git!" Ve mezarların, parçalanan, kenarsız ağzında büzüldü.

Adamın kavrayan eli gevşedi. Sakin bir sesle, "Taktığın bağ adına sana gelmeni söylüyorum. Tenar," dedi.

Kız kolundaki gümüş halkada yıldız ışığının yansımaları gördü. Gözleri bunun üzerinde sendeleyerek kalktı. Elini adamın eline koydu ve onunla geldi. Kız koşamıyordu. Tepeden aşağı yürüdüler. Arkalarındaki kayaların arasındaki karanlık ağızdan uzun uzun inleyen bir nefret iniltisi ve feryat çıktı. Çevrelerindeki taşlar yıkıldı. Yer sarsılıyordu. Kızın gözleri hala bileğindeki yıldız ışığının pırtısına çakılı devam ettiler.

Yörenin batısındaki alacakaranlık vadideydiler. Artık tırmanmaya başladılar ve adam birden kıza dönmesini söyledi. "Bak..."

Kız döndü ve gördü. Vadinin öbür yanında, mezartaşlarıyla, elmaslar ve mezarlar mağarasının üzerinde dik duran ya da yatan dokuz büyük yekpare taşla şimdi aynı düzeydeydiler. Dik duran taşlar hareket ediyordu. Aniden sarsıldılar ve gemi direkleri gibi yavaş yavaş yana yattılar. Bir tanesi birden kırıdayıp doğrulur gibi oldu, sonra baştan sona sarsılarak taş yıkıldı. Bir diğeri ilkin çaprazlama ezerek yıkıldı. Arkalarından, taht salonunun doğudaki sarı ışığa bakan siyah, basık kubbesi titredi. Duvarlar dışarı uğradı. Bütün büyük, harap taş yığını ve duvarlar, akan sudaki çamur gibi şekil değiştirdi, kendi üzerine yığıldı ve bir gümbürtü ve küçük taş parçaları ve toz fırtınasıyla yanlara kayıp çöktü. Vadinin toprağı dalgalandı ve sıçradı. Bir çeşit dalga yamaca doğru çıktı ve mezartaşlarının arasında, yeraltındaki karanlığın üzerinde geçit açan, gri bir duman gibi tozu sızdıran büyük bir çatlak açıldı. Hala dik durabilen taşlar çatlağın içine yuvarlanıp yok oldular. Sonra, gökyüzünün yankılanması gibi gelen bir çatırdıyla yarığın girintili çıkıntılı, siyah kenarları birleşip kapandı ve tepe bir kez sarsılıp, sakinleşti.

Kız, depremin dehşetinden kurtulup arkasındaki, yüzünü gün ışığında hiç görmediği adama baktı. "Sen zaptettin," dedi. Yerin bu güçlü bağırtı ve çılgılığın sonra sesi bir kamışın içindeki rüzgar gibi ötmüştü. "Depremi, karanlığın öfkesini sen zaptettin."

Adam gün doğuşuna ve harap olmuş mezarlara arkasını dönerek, "Devam etmeliyiz," dedi. "Yorgumun, üşüyorum..." Yürürken, adam düşecek gibi oldu ve kız koluna girdi. Her ikisi de aksak adım bir yürüyüşten daha hızlı gidemiyorlardı. Kuru toprağın yükselen güneşle sararıp, uzun, dağınık adaçayı gölgelerinin çizgiler attığı tepede durana kadar yavaş yavaş büyük bir duvarda iki minicik örümcek gibi tepenin büyük bayırını güçlkle çıktılar. Önlerinde, etekleri mor, yukarı bayırları altın rengi batı dağları duruyordu. İkili bir an durdu, sonra tepenin zirvesini geçip, mezarlar yöresinin görüş alanının dışına çıktılar ve gözden kayboldular.

Tenar, görmekte olduğu kötü rüyadan can havliyle uyandı. Gözlerini parlak bir ışığa açtı ve ada çayının keskin kokusunu aldı. Uyanır uyanmaz içine bir yumuşaklık geldi ve yavaş yavaş bir memnuniyet her yanını doldurdu. cüppesinin siyah yenlerinden kollarını gererek, doğrulup oturdu ve tam bir keyif içinde çevresine bakındı.

Akşamdı. Güneş batıda görünen dağların arkasındaydı. Battıktan sonraki parlaklığı bütün yeryüzünü ve gökyüzünü dolduruyordu. Engin, açık, soğuk bir gökyüzü dağların ve geniş vadilerin engin, kıraç, sarı toprakları. Rüzgar durmuştu. Hava soğuktu ve tümüyle sessizdi. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Yakındaki çalıların yaprakları kuru ve griydi. Küçük, kavrulmuş çöl otlarının sapları eline batıyordu. Işığın büyük, sessiz pırlıtsı havada, tepelerdeki her ince dalı yakıyor, yaprak ve sapları kurutuyordu.

Kız soluna baktı ve paltosuna sarınmış, bir eli başının altında, derin uykuda çöl toprağının üzerinde yatan adamı gördü. Uykuda yüzü sertti, kaşlarını çatıyordu ama sol eli kumun üzerinde hala gri tüycüklerden pürüzlü göbeği ve minicik koruyucu sivri uçları ve dikenleri olan küçük bir çalının yanında gevşek yatıyordu. Adam ve küçük, dikenli çöl çalısı. Dikenli çalı ve uyuyan adam...

Gücü, eski güçlerininkine benzeyen onlar kadar güçlü biriydi. Ejderhalarla konuşmuş, sözüyle depremi zaptetmiş biri. Ve orada, kumun üzerinde, elinin yanında bitmiş küçük bir dikenli çalıyla yatmış uyuyordu. Bu çok tuhaftı. Yaşamak, dünyada var olmak, kızın düşlediğinden çok daha büyük ve garip bir şeydi. Göğün pırlıtsı adamın tozlu saçlarına değdi ve dikenli çalıyı kısa bir süre için altın rengine çevirdi.

Işık yavaş yavaş kayboluyordu. Işık gittikçe, soğuk dakika dakika daha da artıyordu. Tenar kalktı ve düşmüş ince dalları toplayarak meşe ağaçlarının dalları gibi budaklı, iri ve pullu yetişmiş sağlam dalları kopararak, odun toplamaya başladı. Öğle saatlerinde hava sıcakken, yorgunluktan daha fazla gidemediklerinden burada durmuşlardı. Birkaç bodur ardıç ağacı ve henüz indikleri bayırın batıya uzanan yokuşu yeterince barınak sunuyordu. Küçük şişeden bir

parça su içmişler, uzanıp uykuya dalmışlardı.

Küçük ağaçların altında, daha büyük dallardan oluşmuş kızın topladığı bir yığın vardı. Toprağa gömülü kayaların bir köşesine çukur açarak odunları içinde çakmağıyla tutuşturdu. Çalı yaprakları ve dalları hemen tutuştu. Kuru dallar, kızıl alevlerle yanıyor ve reçine kokuyordu. Şimdi ateşin tüm çevresi tamamen karanlık görünüyordu. Yıldızlar uçsuz bucaksız gökyüzünde yeniden çıkıyordu.

Alevlerin çıtırtısı uyuyan adamı uyandırdı. Doğrulup oturdu, elleriyle yüzünü oğuşturdu ve sonunda dimdik ayağa kalkıp ateşe yaklaştı.

Uykulu uykulu "Şaşırdım..." dedi.

"Biliyorum. Ama geceyi burada ateşsiz geçiremeyiz. Hava çok soğur." Biraz sonra, "Bizi sıcak tutacak ya da ateşi koruyacak bir büyün olmadıkça..." diye ekledi.

Adam, ayakları neredeyse ateşin içinde, kollarını dizlerine dolayıp ateşin yanına oturdu. "Bir ateş, büyüden daha iyidir. Her yanımıza küçük bir illüzyon yaptım. Eğer birisi yakına gelirse, ona çalı çırpı gibi görüneceğiz. Ne dersin? Bizi izlerler mi?"

"Bundan korkuyorum ama yine de izleyeceklerini sanmam. Kossil ve Manan'dan başka kimse orada olduğunu bilmiyordu. Ve onlar da öldü. Kadın, çöktüğü sırada mutlaka salondaydı. Kapağın başında bekliyordu. Ve kalan diğerleri de benim salonda ya da mezarlarda olduğumu ve depremde ezildiğimi sanıyor olmalılar." Kız da kollarını dizlerine doladı ve titredi. "Umarım diğer binalar çökmemiştir. Tepeden görmek zordu, çok toz vardı. Kuşkusuz bütün tapınaklar ve evler çökmedi. Kızların uyuduğu büyük ev..."

"Sanmam. Çöken yer, kendi kendini yutan mezarlardı. Uzaklaşırken, bazı tapınakların sarı çatılarını gördüm, sağlam duruyorlardı ve tepenin aşağısında koşuşan insanlar vardı"

"Ne diyecekler, ne düşünecekler... Zavallı Penthe! Şimdi tanrıkrallın başrahibesi olması gerekebilir. Ve kaçmak isteyen hep oydu. Ben değil. Belki şimdi kaçar." Tenar gülümsedi. İçinde, hiçbir düşüncenin ya da korkunun karartamayacağı, parlak ışıktayken uyandığında içinde yükselen sevincin aynısı bir sevinç vardı. Çantasını açtı ve iki küçük yassı somun çıkardı. Birini ateşin yanına, Ged'e uzattı, diğerini ısırıldı. Ekmek sert, ekşi ve yemesi çok güzeldi.

Bir süre sessizlik içinde çiğnediler.

"Denizden ne kadar uzaktayız?"

"Geliş, iki gece ve iki günümü aldı. Gidiş daha uzun sürecek."

Kız "Güçlüyüm," dedi.

Adam gülümseyerek "Öylesin. Ve cesursun. Ama yol arkadaşın yorgun," dedi. "Ve çok fazla ekmeğimiz yok."

"Su bulacak mıyız?"

"Yarın, dağlarda."

Kız çok belli belirsiz ve çekingen bir biçimde "Bizim için yiyecek bulabilir misin?" dedi.

"Av, zaman ve silah ister."

"Ben, biliyorsun, büyüklerle demek istemiştim."

Adam bir meşe ağacının bükük dalıyla ateşi karıştırarak "Bir tavşan çağırabilirim," dedi. "Tavşanlar şimdi bütün çevredeki deliklerinden çıkıyorlar. Onların zamanı akşam. Birini ismiyle çağırırım ve gelir. Ama sen böyle kendine çağırdığın bir tavşanı yakalayıp, derisini yüzüp, pişirir misin? Belki açlıktan ölüyorsan, evet. Ama bu güven kırıcı olur sanırım."

"Evet. Ben düşündüm de, belki sen yalnızca..."

"Bir akşam yemeği çağırabilirim," dedi adam. "Oh, yapabilirim. İstersen altın tabaklarda. Ama bu illüzyondur ve illüzyonları yersen, öncekinden daha aç kalkarsın. Aşağı yukarı kendi sözcüklerini yemen kadar besleyicidir." Kız, adamın beyaz dişlerinin ateşin ışığında bir an parladığını gördü.

Kız, müneccime hitap eden rahibe olarak bir eşite gösterilen saygıyla "Büyün özgün," dedi. "Yalnızca büyük konular için yararlı gibi görünüyor."

Adam ateşe daha odun koydu ve ateş, ardıc kokulu kıvılcım ve çıtırtı fişekleriyle alevlendi.

Tenar aniden, "Gerçekten bir tavşan çağırabilir misin?" diye sordu.

"Yapmamı ister misin?"

Kız başıyla onayladı.

Adam ateşe arkasını döndü ve çok büyük, yıldızların aydınlattığı karanlığa yavaşça "Kebbo... Hey kebbö..." dedi.

Sessizlik. Ses yok. Hareket yok. Yalnızca biraz sonra, titreyen ateş ışığının en kenarında, yere çok yakın, siyah kehribardan bir çakıl taşı gibi yuvarlak bir göz. Kürklü sırtın kavisi, tetikte, dikilmiş bir kulak.

Ged yine konuştu. Kulak titredi. Gölgeden çıkan ikinci bir kulak onun yanında belirdi. sonra küçük hayvan dönünce, Tenar ilgisizce gecenin işine dönen

tavşanın küçük, yumuşak, kıvrak zıplayışını gördü.

Nefesini bırakarak "Ah!" dedi. "Çok şirin." Hemen "Bunu yapabilir miyim?" diye sordu.

"Şey..."

Kız yine saygı göstererek hemen "Bu bir sır," dedi.

"Tavşanın adı sır. En azından, insanın nedensiz yere kullanmaması gerek. Ancak sır olmayan, daha çok bir beceri ya da yetenek olan şey çağırma gücüdür."

Kız "Oh," dedi "Sen de buna sahipsin. Biliyorum!" Kızın sesinde, taklit bir alaycılıkla gizlenmemiş bir öfke vardı. Adam kıza baktı ve yanıt vermedi.

Adam isimsizlere karşı çabalamaktan hala perişandı. Sallanan tünellerde gücünü harcamıştı. Gerçi kazanmıştı ama sevinmeye mecali kalmamıştı. Biraz sonra ayaklarını toplayıp, ateşin olabildiğince yakınına kıvrıldı ve uyudu.

Tenar ateşi besleyerek, görkem ve sessizlikten başı dönene kadar ufuktan ufuğa kış burçlarının parlaklığını izleyerek oturdu ve uyuya kaldı.

Her ikisi de uyandığında ateş sönmüştü. Kızın izlediği yıldızlar şimdi ötelerde, dağların üzerindeydi ve doğuda yenileri çıkmıştı. Onları uyandıran soğuktu. Çöl gecesinin kuru soğuğu, bıçak gibi kesen bir rüzgardı. Gökyüzünde bir bulut perdesi güney batıdan geliyordu.

Ateş odunu neredeyse bitmişti. Ged, "Haydi yürüyelim," dedi, "Gün doğmasına çok bir şey kalmadı." Adamın dişleri öyle takırdıyordu ki, kız onu güçlkle anlayabildi. Batıya doğru hafif eğimle uzanan uzun bayırı tırmanarak yola koyuldular. Yıldızların ışığında, çalılar ve kayalar siyah görünüyordu. Gündüz yürümek kadar kolaydı. Bir süre sonra yürüyüş onları ısıttı. İki büklüm olup titremeleri geçti ve daha rahat yürümeye başladılar. Böylece gün doğarken, o zamana kadar Tenar'ın yaşamına duvar çeken batı dağlarının ilk bayırına varmışlardı.

Altın rengi, titreşen yaprakları hala dallarına asılı duran ağaçlardan oluşmuş bir ormanda durdular. Adam, ağaçların bir tür kavak olduğunu söyledi. Kız, meşe ağacı, nehirin yakınındaki hastalıklı kavaklar ve yörenin meyve bahçesinin kırk elma ağacından başka ağaç tanııyordu. Kavakların arasında minicik bir kuş, minicik bir sesle öttü. Ağaçların altında dar ama güçlü akan bir ırmak, kayalarının eğimli yerlerinin üzerinden telaşla, gürültüyle akıyordu. Tenar neredeyse korkmuştu. Herşeyin sessiz olduğu ve yavaş hareket ettiği çöle alışıkı. Ağır akan

nehirler, bulutların gölgeleri, havada daireler çizen akbabalar.

Kahvaltı için bir parça ekmek ve peynirin ufalanmış son bir parçasını bölüştüler, bir parça dinlendiler ve devam ettiler.

Akşam olduğunda tepedeydiler. Hava, rüzgarlı ve dondurucuydu. Bu sefer kütüklerden, iyicene ısıtan güçlü bir ateş yaktıkları bir vadide konakladılar.

Tenar mutluydu. Bir sincabın, içi boş bir ağacın devrilmesiyle açığa çıkan ceviz kovuğunu buldu. Ged'in Kargca ismini bilmediği, birkaç kilo bir tür yumuşak kabuklu, güzel ceviz. Kız cevizleri düz bir taşla çekiç olarak kullandığı bir taşın arasında tek tek kırdı ve her çıkardığı ceviz içini adama verdi. Tepelerin arasındaki rüzgarlı, alacakaranlık vadiye bakarak "Keşke burada kalabilsek," dedi, "Bu yeri sevdim."

Adam "İyi bir yer," diye onayladı.

"İnsanlar buraya asla gelmez."

"Çoğu kez... Ben dağlarda doğdum," dedi adam. "Gont Dağında. Havnor'a kuzey yolundan gidersek, oradan geçeceğiz. Orayı kışın, büyük bir dalga gibi denizden bembeyaz yükseldiği zaman görmek çok güzeldir. Köyüm, bunun gibi bir ırmağın tam yanındaydı. Sen nerede doğdun. Tenar?"

"Atuan'ın kuzeyinde, Entat'de sanırım. Anımsayamıyordum."

"Seni çok küçükken mi aldılar?"

"Beş yaşındaydım. Sadece ocakta bir ateş anımsıyorum. Başka hiçbir şey yok."

Adam çenesini sıvazladı, soğuğa rağmen her ikisi de dağın sularında yıkanmışlardı. Adam çenesini oğuşturuyor, düşünceli ve çok ciddi görünüyordu. Kız adamı izledi. Ateşin ışığında, dağın alacakaranlığında onu izlerken kalbinde ne olduğunu asla söyleyememişti.

Adam kızın düşüncelerini değil, asıl konuyu açtı. "Havnor'da ne yapacaksın?" dedi. "Gerçekten yeniden dünyaya geldin."

Kız gülümseyerek başıyla onayladı. Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

"En azından dili öğrenmen gerek."

"Senin dilini mi?"

"Evet."

"İsterim."

"Peki, o zaman. Bu kabat," dedi ve kızın siyah cüppesinin kucağına küçük

bir taş attı.

"Kabat. Bu ejderha dilinde mi?"

"Hayır, hayır. Büyülerle uğraşmaya değil, diğer erkek ve kadınlarla konuşmaya gereksinimin var!"

"Peki, ejderha dilinde çakıl taşı nedir?"

Adam "Tolk" dedi. "Ama seni büyücü çırağım yapmıyorum... Sana, içeri diyarlarda, takımadalarda insanların konuştuğu dili öğretiyorum. Buraya gelmeden önce, dilini öğrenmek zorundaydım."

"Dilimi bir garip konuşuyorsun."

"Kuşkusuz. Şimdi, arkemmi kabat," Çakıl taşını vermesi için, kıza elini uzattı.

Kız "Havnor'a gitmeli miyim?" dedi.

"Başka nereye gideceksin Tenar?"

Kız duraksadı.

Adam "Havnor güzel bir şehir," dedi. "Ve sen oraya halkayı, barış işaretini, kayıp hazineyi götürüyorsun. Seni Havnor'da bir prenses gibi karşılayacaklar. Onlara götüreceğin büyük armağan için seni onurlandıracaklar, memnuniyetle kabul edecekler. O şehrin halkı asil ve cömerttir. Açık teninden dolayı seni Beyaz Hanımefendi diye adlandıracak ve çok genç olduğun için seni daha da çok sevecekler. Ve tabii, güzel olduğun için. Sana illüzyonla gösterdiğim gibi ama gerçek yüzlerce giysin olacak. Şükran, övgü ve sevgiyle karşılaşacaksın. Yalnızlık, kıskançlık ve karanlıktan başka bir şey tanımamış olan sen."

Kız savunmacı bir tutumla, dudakları titreyerek "Manan vardı," dedi. "Beni seviyordu ve bana karşı iyiydi, her zaman. Bildiği şekilde beni korudu ve buna karşılık ben onu öldürdüm. Karanlık hendeğe düştü. Havnor'a gitmek istemiyorum. Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum."

"Burada, Atuan'da mı?"

"Dağlarda. Şimdi bulunduğum yerde."

Adam ciddi, sakın sesiyle "Tenar," dedi, "O halde kalacağız. Bıçağım yanımda değil ve kar yağarsa çok zor olacak. Ama yiyecek bulabildiğimiz sürece."

Kız "Hayır. Kalamayacağımızı biliyorum. Yalnızca aptallık ediyorum," dedi ve ateşe yeni odun atmak için ceviz kabuklarını saçarak kalktı. Yırtık, kum sürünmüş cüppesi ve siyah mantosunun içinde, ince ve dimdik ayakta duruyordu. "Bildiklerimin tümü şu anda yararsız," dedi, "Başka hiçbir şey öğrenmemiştim. Öğrenmeye çalışacağım."

Ged acı duyuyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

Ertesi gün, koyu sarı yaylanın tepesini geçtiler. Yamaçta, batıcı ve kör edici, karla karışık bir rüzgar esiyordu. Zirvelerin kar bulutlarının altında uzun bir yola inene dek Tenar dağdan duvarın ötesindeki toprakları görmedi. Etraf çam ağaçlarının, çimenlerin ve ekili tarlaların yeşiliyle, yemyeşildi. Kışın ortasında, sık çalılıklar çıplak ve ormanın gri dallarla doluyken bile orası alçak gönüllü ve yumuşak, yemyeşil bir topraktı. Dağın yüksek, kayalık yamacından bakıyorlardı. Ged, tek bir söz söylemeden güneşin kalın ve bulanık bulut katmanının arkasında alçaldığı batı yönünü gösterdi. Güneşin kendisi gizlenmişti ama ufukta, hemen hemen mezaraltının kristal duvarlarının parlamasına benzer bir pırıltı, dünyanın sınırında, insana sevinç veren bir tür donuk titreyiş vardı.

Kız "O ne?" dedi.

"Deniz."

İzledikleri yol alacakaranlıkta onları bir köye getirdi. Yol boyunca on ya da oniki ev diziliydi. Kız, insanların arasına geldiklerini anlayınca korkuyla yol arkadaşına baktı. Baktı ve onu görmedi. Yanında, Ged'in giysilerinin içinde, onun yürüyüşüyle ve onun ayakkabılarının içinde başka bir adam yürüyordu. Beyaz bir teni vardı ve sakalı yoktu. Kıza bir göz attı gözleri maviydi. Adam göz kırptı.

"Onları kandırabilecek miyim?" dedi. "Senin giysilerin nasıl?"

Kız kendi üzerine baktı. Üzerinde taşralı kadınların giydiği türden kahverengi etek ve ceket ile kırmızı yünden geniş bir şal vardı.

Kız bir an durarak "Oh" dedi. "Oh sen... sen Ged'sin!" Adını söyler söylemez adamın bildik, kara, yaralı yüzünü, kara gözlerini gördü. Bununla beraber beyaz tenli yabancı hala orada duruyordu.

"Gerçek adımlı diğerlerinin önünde söyleme. Ne de ben seninkini söyleyeceğim. Biz Tenacbah'tan gelen kardeşleriz. Temiz bir yüz görürsem, bir parça akşam yemeği isteyeceğim." Kızın elini tuttu ve köye girdiler.

Ertesi sabah oradan, dolu midelerle güzel bir uykudan sonra ayrıldılar.

Tenar, yeşil tarlaların arasındaki, keçilerle, küçük benekli sığırların yanından geçtikleri yolda "Müneccimler sık sık dilenirler mi?" diye sordu.

"Neden soruyorsun?"

"Buna alışık görünüyordun. Aslında bayağa da iyiydin."

"Şey evet. Eğer bir açıdan bakarsan yaşamım boyunca dilendim. Büyücülerin kendilerine ait çok şeyi yoktur, biliyor musun. Aslında geziyorlarsa

asa ve giysilerinden başka hiçbir şeyleri yoktur. Çoğu insan tarafından memnurlukla kabul edilir, yiyecek verilir ve barındırılırlar. Onlar da bazı karşılıklar verirler."

"Ne karşılığı?"

"Şey, kasabadaki şu kadın. Keçilerini iyileştirdim."

"Neleri vardı?"

"İkisinin de memeleri iltihaplanmıştı. Çocukken keçi güderdim."

"Kadına keçileri iyileştirdiğini söyledin mi?"

"Hayır. Nasıl söyleyebilirdim? Neden yapayım?"

Bir süre sonra kız, "Büyünün yalnızca büyük şeylere yaramadığını görüyorum," dedi.

Adam "Konukseverlik," dedi. "Bir yabancıya nezaket, bu çok büyük bir şey. Şüphesiz teşekkür yeterli. Ama keçilere üzülüyordum."

Öğleden sonra büyük bir kasabadan geçtiler. Evler kerpiçtendi ve çevresi çıkıntı yapan siperler, dört köşesindeki gözetleme kuleleri ve altında çobanların büyük bir koyun sürüsünü götüğü tek kapısıyla tam bir Karg kasabasıydı. Yüz ya da daha fazla evin kırmızı kiremitli çatısı, sarımtırak tuğlalı duvarların üzerinden görünüyordu. Kapıda, tanrıkralın kırmızılı morlu miğfer taşıyan iki nöbetçisi vardı. Tenar, böyle miğferli adamların tanrıkralın tapınağına para ya da köle sunuluşuna eşlik ederek yılda bir iki kez yöreye geldiğini görmüştü. Duvarların dış yanından geçerlerken Ged'e bunu söylediği zaman adam, "Çocukken bende onları görmüştüm. Gont'a baskın yapmaya geldiler. Yağmalamak için köyüme girdiler ama kovuldular. Bir de aşağıda, Armouth yakınındaki kıyıda bir savaş vardı, çok insan öldü. Yüzlerce derler. Eh, belki şimdi, halka yeniden birleştirilip Kayıp Harf onarıldığına göre Karg İmparatorluğu ile içeri diyarlar arasında böyle baskın ve ölüm olmaz," dedi.

Tenar "Böyle şeyler sürerse aptalca olur," dedi. "Tanrıkral bu kadar çok köleyi ne yapacak?"

Yol arkadaşı, bunu bir süre aklında evirip çevirip gibi göründü. "Eğer Karg diyarları, takımadaları yenerse mi demek istiyorsun?"

Kız başıyla onayladı.

"Bence bu olanaksız."

"Ama bak, imparatorluk duvarları ve bütün insanlarıyla ne kadar güçlü. Saldırırlarsa, toprakların onlara nasıl direnebilir?"

Adam ihtiyatlı ve nazik bir şekilde, "Bu çok büyük bir şehir değil," dedi.

"Dağımdan yeni çıktığımda ben de çok büyük olduğunu düşünmüştüm. Ama bunun aralarında yalnızca bir kasaba olduğu çok, çok şehir var. Çok, çok diyarlar var. Onları göreceksin, Tenar."

Kız hiçbir şey söylemedi. Yüzü donuk, yol boyunca ağır ağır yürüyordu.

"Onları görmek olağanüstüdür, gemin yaklaştıkça, denizden yükselen yeni topraklar. Ekili araziler ve ormanlar, şehirler, limanlar ve saraylar, dünyada bulunan herşeyi satan pazaryerleri."

Kız başıyla onayladı. Onun kendisini yüreklendirmeye çalıştığını biliyordu ama kız sevincini dağlarda, vadinin alacakaranlığında bırakmıştı. Şimdi içinde gitgide büyüyen bir korku vardı. Önünde uzanan bilinmezler vardı. Çölden ve mezarlardan başka bir şey bilmiyordu. Bu neye yarardı? Harap labirentin dönemeçlerini biliyordu, yıkık kurban taşının önünde yapılan dansları biliyordu. Ormanlar, şehirler ya da erkeklerin kalbi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Birden "Orada benimle kalacak mısın?" dedi.

Ona bakmıyordu. Adam, beyaz tenli. Karglı bir taşralı adam biçiminde, aldatıcı kılığındaydı ve kız onu öyle görmekten hoşlanmıyordu. Ama sesi değişmemişti, labirentin karanlığında konuşan aynı sestti.

Adam hemen yanıtlamadı. "Tenar, ben gönderildiğim yere giderim, Çağırımı izlerim. Bu herhangi bir yerde uzun süre kalmama izin vermez. Bunu anlıyor musun? Yapmam gerekeni yapıyorum. Gitmem gereken yere yalnız başıma gitmeliyim. Bana gereksinim duyduğun sürece, Havnor'da seninle olacağım. Eğer bana yine gereksinim duyarsan, çağır beni. Geleceğim. Beni çağırırsan mezarımdan gelirim, Tenar! Ama seninle kalamam."

Kız hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra adam "Orada bana uzun süre gereksininin olmayacak. Mutlu olacaksın," dedi.

Kız sessizce kabul ederek başını salladı.

Denize doğru yanyana devam ettiler.

Adam teknesini onlara akşam yemeği olarak pişirdikleri bir kase balığı veren yakındaki köylülerce Bulutlar Burnu diye isimlendirilen büyük, kayalık burnun yan tarafındaki bir mağaraya gizlemişti. Günün son ışığında, dik kayalıklardan aşağı, kumsala doğru indiler. Mağara, kayanın içine otuz adım kadar geri giden dar bir yarıktı. Denizin yükseldiği zaman çıktığı düzeyin hemen üzerinde uzandığı için, kumlu zemini ıslaktı. Giriş denizden görülebiliyordu ve Ged, kıyı boyunca küçük teknelerindeki gece balıkçılarının görüp meraklanacakları kaygısıyla ateş yakmamaları gerektiğini söyledi. Onun için parmakların arasında çok yumuşak görünen, yorgun beden içinse kaya sertliğindeki kumun üzerinde perişan bir şekilde yattılar. Tenar, denizin, mağaradan birkaç metre aşağıda kayalara çarpışını, geri çekilişini ve gürleyişini ve doğuya doğru kilometrelerce uzanan kumsalda gümbürdeyişini dinledi. Tekrar tekrar aynı sesi çıkarıyordu, yine de hiçbir zaman ses tam olarak aynı olmuyordu. Hiç durmadı. Dünyanın bütün diyarlarının bütün kıyılarında deniz, bu hiç durmayan, hiç bitmeyen ve hiç sakin olmayan dalgalarla kabarıyordu. Çöl ve dağlar hep sakin duruyorlardı. Onlar hiçbir zaman yüksek, duygulu bir sesle haykırmazlardı. Deniz sonsuza dek konuşuyordu ama dili kıza yabancıydı. Anlamıyordu.

İlk ışıkta gelgit alçakken, kız huzursuz bir uykudan kalktı ve büyücünün mağaradan çıktığını gördü. Yalınayak, paltoya sarınmış, aşağıdaki siyah kayaların üzerinde bir şey arayarak yürüyüşünü izledi. Adam mağaraya geri döndüğünde bir avuç dolusu ıslak, turuncu kenarlı, mor kayalara benzer iğrenç şeyi uzatarak "İşte" dedi.

"Onlar ne?"

"Midye. Kayalardan çıkarttım. Şu ikisiyse istiridye, daha da güzel. Bak, bunun gibi."

Kızın dağlarda adama verdiği anahtar halkasındaki küçük kamayla bir kabuğu açtı ve turuncu midyeyi yedi.

"Pişirmiyorsür. bile? Canlı canlı yedin!"

Adam utangaçlıkla ama vazgeçmeksizin kabuklu hayvanları tek tek açıp yerken kız bakmadı.

İşi bittiğinde pruvası öne doğru duran, denizin sürüklediği uzun birkaç kütükle kumdan yüksekte tutulan tekneye geri gitti. Tenar önceki gece güvensizlikle ve anlamadan tekneye bakmıştı. Kızın bir tekne için düşündüğünden çok daha büyük, kendi boyunun üç misli uzunluğunda bir tekneydi. Kullanılışını bilmediği ve tehlikeli görünen nesnelerle doluydu. Burnunun iki yanına gözler boyanmıştı. Yarı uykusunun arasında sürekli kayığın ona dik dik baktığını hissetmişti.

Ged içini karıştırıp aranarak bir şeyle geri geldi. Kuru kalması için iyice sarılmış bir paket bayat ekmek. Kıza büyük bir parça verdi.

"Aç değilim."

Adam kızın asık yüzüne baktı.

Ekmeği önceki gibi sararak bir yana koydu ve sonra mağaranın ağzında oturdu. "İki saate kadar deniz geri çekilir," dedi. "O zaman gidebiliriz. Rahatsız bir gece geçirdin, neden şimdi uyumuyorsun?"

"Uykum yok."

Adam yanıt vermedi. Orada, kızın yanına kayanın karanlık kemerinde bağdaş kurup oturdu. Kız mağaranın daha iç yanında adamı izlerken denizin parlayan kabarma ve hareketleri adamın ötesindeydi. Adam kıpırdamıyordu. Kayaların kendisi gibi hareketsizdi. Suya düşen bir taştan yayılan halkalar gibi adamdan dinginlik yayılıyordu. Bu zamanla konuşma eksikliği değil, başka bir şey, çölün dinginliği gibi kendi içinde var olan bir şey haline geldi.

Uzun bir süre sonra Tenar kalktı ve mağaranın ağzına geldi. Adam yine kıpırdamadı. Kız adamın yüzüne baktı. Metal gibi sert, kapalı olmayan, ama aşağı bakan gözler, suskun ağız.

Adam kızdan deniz kaçar uzaktı.

Şu anda neredeydi, hangi inanç yolunda yürüyordu? Kız bu yolu asla kendi kendine izleyemezdi.

Kızın onu izlemesini sağlamıştı. Kızı adıyla çağırmıştı ve o da, küçük, vahşi çöl tavşanının karanlıktan çıkıp geldiği gibi korkuyla büzülerek onun eline gelmişti. Oysa şimdi adam halkaya sahip olmuştu, mezarlar yıkıntı içindeydiler ve rahibeleri sonsuza dek reddedilmişti. Şimdi adamın ona gereksinimi kalmamıştı ve kızın izleyemeyeceği yerlere gidiyordu. Kızla birlikte kalmayacaktı. Onu aldatmıştı ve onu yalnız bırakıp terkecekti.

Kız uzanıp, hızlı bir el hareketiyle, adama vermiş olduğu küçük çelik kamayı

kemerinden kopardı. Adam bir heykelden daha fazla kıpırdamadı.

Kamanın ağız yalnızca on santim uzunluğundaydı ve sadece bir yanı keskindi. Bir kurban bıçağının küçültülmüşüydü. Anahtar halkası, at yelesinden bir kemer ve bazıları bilinen bir amacı olmayan diğer parçalarla takması gereken mezarlar rahibesinin giysilerinin bir parçasıydı. Kız kamayı, ayın karanlık yüzünde yapılan danslardan birinde tahtın önünde fırtatıp yakalamanın dışında hiçbir şey için kullanmamıştı. Bu dansı severdi. Müziksiz ve kendi ayaklarının vuruşlarıyla yaptığı çılgın bir danstı. Bıçağın sapını her seferinde yakalama becerisini kapana kadar bir çok kez parmaklarını kesmişti. Küçük bıçak ağız, bir parmağı kemiğe kadar ya da bir boğazın damarlarını kesmeye yetecek kadar keskindi. Ona ihanet etmiş ve terk etmiş olsalar da, hala efendilerine hizmet edebilirdi. Onlar son hareketinde eline yol gösterecek ve kızı idare edeceklerdi. Bu kurbanı da kabul edeceklerdi.

Bıçağı arkasında, sağ elinde tutarak adamın üzerine eğildi. Kız böyle yaparken, adam yavaşça başını kaldırdı ve kıza baktı.

Gözlerinde çok uzak bir yoldan gelen ve korkunç şeyler görmüş birinin ifadesi vardı. Yüzü sakın ama acıyla doluydu. Kıza bakıp, onu daha açık bir şekilde görür gibi oldukça, ifadesi berraklaştı. Sonunda selamlaşır gibi "Tenar." dedi ve kızın bileğindeki delikli ve öymalı gümüş banda dokunmak için elini uzattı. Bunu, kendi kendine bir daha güvence vermek ister gibi yavaşça yaptı. Kızın elindeki kamaya dikkat bile etmedi. Bakışlarını, aşağıdaki kayaların üzerinde kabaran derin dalgalara çevirdi ve güçlkle "Zaman geldi... Gitme zamanı," dedi.

Adamın sesiyle, kızın duyduğu taşkınlık geçti. Korkuyordu. Adam ani bir enerjiyle kalkarak, "Onları geride bırakacaksın, Tenar. Şimdi özgürlüğe kavuşuyorsun," dedi. Gerindi ve paltosunu yine sıkıca bağladı. "Tekneyi itmeme yardım et. Kütüklerin üzerinde. Tamam, it. yine... Haydi, haydi yeter. Şimdi söylediğim zaman içine atlamaya hazır ol. atla. İşte! Gidiyorsun!" Kızdan sonra içeri atlayıp, dengesini yitirmek üzereyken kızı yakaladı ve teknenin dibine oturttu, bacıklarını uzatıp gerdi ve küreklerle oturdu. Kayaların üzerinden gelen bir dalgayla hızla akan tekne kükreleyen köpüklerin sırsıklam yıkadığı burnun ucunu geçip, denize açıldı.

Dalgalı sulardan iyice uzaklaştıkları zaman kürekleri içeri çekti ve tekne direğini oturttu. Şimdi, tekne çok küçük görünüyordu.

Adam yelkeni açtı. Rengi atmış kırmızı yelken büyük bir özenle yamanmış ve

tekte olabildiğince temiz ve düzenli olmakla beraber, tüm donanımın kullanımı yorucu ve zor görünüyordu. Kaptanlarına benziyorlardı. Çok iş görmüş ve iyi muamele görmemişlerdi.

Adam "Şimdi," dedi. "Şimdi uzaktayız artık, iyice tamamen uzaklaştık. Bunu hissediyor musun?"

Kız hissediyordu. Yaşamı boyunca yüreğini sıkan kara el çözölmüştü. Ama kız dağlarda hissettiği sevinci duymuyordu. Başını kollarına dayayıp ağladı. Yanakları tuzlu ve ıslaktı. Yararsız bir şeye kölelikle boşa giden yıllarına ağlıyordu. Acı içinde gözyaşı döküyordu, çünkü özgürdü.

Öğrenmeye başladığı şey, bağımsızlığın ağırlığıydı. Özgürlük, yüklenen ruh için ağır bir yük, büyük ve tuhaf bir ağırlıktır. Kolay değildir. Verilen bir armağan değil, yapılan bir seçim, zor olabilecek bir seçimdir. Yol yukarı, aydınlığa doğru gider ama yüklü yolcu yolun sonuna hiç ulaşamayabilir.

Ged kızın ağlamasına izin verdi ve rahatlattıcı hiçbir söz söylemedi. Kızın gözyaşları durulup, alçak, kasvetli Atuan topraklarına bakarak oturduğunda da konuşmadı. Yüzü yalnız başınaymış gibi sert ve tetikleydi. Sürekli ileri bakarak, hızlı ve sessiz hareketlerle yelken ve dümenle uğraşıyordu.

Öğleden sonra, adam güneşin sağına doğru, seyrettikleri yere işaret etti. "Şurası Karego-At," dedi ve Tenar adamın el hareketlerini izleyerek, uzakta hayal meyal bulutlara benzeyen tepeleri, tanrıkrallın büyük adaşını gördü. Atuan, arkalarında görünmez olmuştu. Kızın yüreği çok sıkıntılıydı. Güneş gözlerine altın bir çekiç gibi vuruyordu.

Akşam yemeğinde, kuru ekmek, tadı Tenar'a iğrenç gelen tütsülenmiş balık ve teknenin, önceki akşam Ged'in Bulutlar Burnu'nun akıntısından doldurduğu fıçısından su vardı. Biraz sonra denize soğuk kış gecesi bastırdı. Kuzeyde Karego-At kıyısının uzak köylerindeki sarı ateş ışıklarının minik pırıltısını gördüler. Pırıltılar okyanustan yükselen hafif bir sisin içinde kayboldular ve derin suyun üzerindeki yıldızsız gecenin içinde yalnız kaldılar.

Kız, teknenin kıçında ayaklarını toplamış oturuyordu. Ged pruvada su fıçısını yastık yapmış yatıyordu. Rüzgar, güneyden gelen hafif bir esinti olduğu halde, alçak dalgalar teknenin yanlarına hafif hafif vurarak, yavaş yavaş sallanarak gidiyorlardı.

Burada, kayalık kıyılardan uzaklarda deniz de sessizdi. Yalnız tekneye dokundukça hafifçe fısıldıyordu.

Deniz fısıldadığı için Tenar da fısıldayarak, "Rüzgar güneyden gelirse tekne kuzeye gitmez mi?" dedi.

"Evet, biz çevirmedikçe. Ama yelkenine batıya doğru büyücü rüzgarı doldurdum. Yarın sabaha kadar Karg sularından çıkmış olmamız gerek. O zaman bırakacağım, dünya rüzgarıyla gidecek."

"Kendi kendini idare eder mi?"

Ged ciddiyetle "Evet" dedi, "Uygun komutlar verildi. Tekne çok yere gitti. Batının en ötelerinde, Erreth-Akbe'nin öldüğü Selidor'a bile gitti. Benim teknem akıllı, hünerli bir teknedir. Ona güvenebilirsin."

Kız engin denizin üzerinde büyüyle giden teknenin içinde karanlığa bakarak yatıyordu. Karanlığın içinde bütün yaşamına bakıyordu ama okyanusun üzerindeki gece daha da büyük bir karanlıktı. Sonu yoktu. Tekneyi dünyaya ait hiçbir güç götürmüyordu. Tekneyi götüren güç ışıktan önce vardı, sonra da olacaktı. Yaşamdan önce vardı, sonra da olacaktı. Kötülüğün hep önünde gidiyordu.

Kız, karanlıkta konuştu: "Küçük ada, tılsımın sana verildiği yer, bu denizde mi?"

Adamın sesi karanlıktan "Evet" diye yanıtladı. "Bir yerde. Belki güneyde. Bir daha bulamadım."

"Sana halkayı veren yaşlı kadının kim olduğunu ben biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Hikaye bana anlatılmıştı. Bu, ilk rahibenin bilgisinin bir parçasıdır. Thar, ilkin Kossil oradayken, sonra yalnız kaldığımızda bana anlattı. Ölmeden önce benimle son konuşmasıydı. Hupun'da, Awabath'da*başrahibin çıkışına karşı savaştan bir asiller topluluğu vardı. Şefleri Kral Thoreg'di ve torunlarına bıraktığı hazinelerin arasında, Erreth-Akbe'nin ona verdiği yarım halka vardı."

"Gerçekten, Erreth-Akbe hikayesinde bu anlatılır... Der ki... senin dilinde der ki, 'Halka kırıldığında, yarısı başrahip İntathin'in, yarısı da kahramanın elinde kaldı. Ve başrahip kırık yarıyı Atuan'daki isimsizlere bağışladı ve kırık yarı karanlığa, kayıp yerlere gitti. Ama Erreth-Akbe kırık yarıyı ışıktaki kalsın, yeniden birleştirene kadar bu diyarda kalsın diyerek akıllı kralın kızı bakire Tiarath'in ellerine bıraktı."

"Böylece kuşaklar boyunca, bu ailenin kızlarının birinden diğerine geçmiş olmalı. Halkının sandığı gibi kayıp değildi. Ama başrahipler kendilerini rahipkral yaparken ve sonra Rahipkrallar İmparatorluğunu kurup, kendilerini tanrıkral olarak adlandırırken, Thoreg'in ailesi gitgide azalıp, zayıflıyordu. Sonunda, Thar'ın bana

anlattığına göre, Thoreg'in soyundan kalan yalnızca iki küçük çocuk, bir oğlan ve bir kız kalmıştı. O zamanlar Awabath'deki tanrıkral, şimdi hüküm sürenin babasıydı. Çocukları, Hupun'daki saraylarından kaçırttı. Thoreg'in torunlarından birinin sonunda imparatorluğun çöküşüne neden olacağı yolunda bir kehanet vardı ve bu onu korkutuyordu. Çocukları kaçırıp denizin ortasında bir yerde, ıssız bir adaya götürdü ve üzerlerindeki giysiler ve bir parça yiyecekten başka hiçbir şeyleri olmaksızın orada bıraktı. Onları bıçakla ya da boğarak ya da zehirle öldürmeye korktu. Kral kanı taşıyorlardı ve bir kral öldürmek tanrılara bile lanet getirebilirdi. Çocukların isimleri Ensar ve Anthil'di. İşte sana kırık halkayı veren bu Anthil'di."

Adam uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda "Böylece hikaye bütünlük kazandı," dedi. "Tıpkı halkanın bütünlenmesi gibi. Ama bu çok acı bir hikaye, Tenar. Küçük çocuklar, şu ada, gördüğüm yaşlı adamla kadın... insan dilini çok az biliyorlardı."

"Senden bir şey isteyeceğim."

"İste."

"İçeri diyarlara Havnor'a gitmek istemiyorum. Büyük şehirlerde, yabancı insanların arasında bulunmak zor geliyor. Ben artık hiçbir yere ait değilim. Kendi halkıma ihanet ettim. Halkım yok benim. Ve çok kötü bir şey yaptım. Beni Kral'ın çocuklarının bırakıldıkları gibi bir adaya, insanların bulunmadığı, kimsenin olmadığı ıssız bir adaya götür. Beni bırak ve yüzüğü Havnor'a götür. O ne senin, ne de benim. Benimle hiçbir ilgisi yok. Ne de halkının. Bırak kendi başıma kalayım!"

Kızın önündeki karanlıkta bir ışık yavaş yavaş ama yine de kızı irkilterek küçük bir ay doğuşu gibi çıktı. Adamın emriyle gelen büyü ışığı pruvada, kıza dönük oturan adamın yukarı doğru tuttuğu asasının ucuna yapıştı. Gümüşü bir parlaklıkla, yelkenin dibini, küpeşterleri, tahta döşemeyi ve adamın yüzünü aydınlatıyordu. Adam kıza dikkat baktı.

"Ne kötülük yaptın, Tenar?"

"Şu üç adamın tahtın altındaki odaya kapatılıp açlıktan ölmelerini emrettim. Açlık ve susuzluktan öldüler. Öldüler ve mezaraltına gömüldüler. Mezartaşları onların mezarlarının üzerine yıkıldı," Kız durdu.

"Başka var mı?"

"Manan."

"Onun ölümü benim ruhumda."

"Hayır. Beni sevdiği ve bana sadık olduğu için öldü. Beni koruduğunu

sanıyordu. Kılıcı ensemin üzerinde tuttu. Küçükken bana karşı iyiydi, ağladığım zamanlar..." İçinden gözyaşları şiddetle yükseldiğinden yine durdu ama artık ağlamayacaktı. Elleri, giysisinin kıvrımlarını sıkıyordu. "Ona hiçbir zaman iyi davranmadım." dedi. "Havnor'a gitmeyeceğim. Seninle gelmeyeceğim. Kimsenin gitmediği bir ada bul. beni oraya bırak ve terket. Kötülüğün bedeli ödenmeli. Ben özgür değilim."

Yumuşak ışık, denizin sisiyle ağarak ikisinin arasında parlıyordu.

"Dinle, Tenar. Beni dikkatle dinle. Sen kötülüğün aletiydin. Kötülük akıtıldı. Bitti. Kendi mezarına gömüldü. Sen salt zalimlik ve karanlık için yaratılmadın. Sen, yanan bir lambanın sahip olduğu ışığını verdiği gibi ışımak için yaratıldın. Ben lambayı söndürülmüş olarak buldum. Onu, bulunup fırlatıp atılan bir şey gibi bir çöl adasında bırakmayacağım. Seni Havnor'a götüreceğim ve oranın prenslerine, 'Bakın! Karanlığın yerinde ışığı, onun ruhunu buldum. Onun yardımıyla eski kötülük yok edildi. Onun tarafından mezardan çıkarıldım. Onunla parçalanan şey bütünlendi ve düşmanlığın olduğu yerde barış olacak.' diyeceğim."

Tenar can çekişir gibi. "Gelmeyeceğim," dedi. "Gelemem. Bu doğru değil!"

Adam sakın bir şekilde. "Ve ondan sonra," diye devam etti, "Seni, prensler ve zengin beylerden alıp götüreceğim çünkü senin orada bir yerinin olmadığı bir gerçek. Çok gençsin ve çok akıllısın. Seni kendi memleketime, doğduğum yer olan Gont'a, eski hocam Ogion'a götüreceğim. Şimdi yaşlı bir adam, çok büyük bir müneccim, yufka yürekli biri. Ona "Sakin" derler. Denizin üstünde, Re Albi'nin büyük dik kayalıklarında küçük bir evde yaşar. Birkaç keçisi ve bir bostanı vardır. Sonbaharda, adaların üzerinde, ormanlarda, dağların yamaçlarında dolaşarak nehir vadilerinin sonuna kadar gezer. Senden daha gençken onunla orada yaşadım. Uzun süre kalmadım. Kalacak akla sahip değildim. Bela arayarak çekip gittim ve şüphesiz yeterince buldum... Ama sen beladan kaçarak, özgürlük arayarak, kendi yolunu bulana kadar bir süre dinginlik arayarak geliyorsun. Orada iyiliği ve dinginliği bulacaksın. Tenar. Orada lamba hep yanacak. Bunu yapar mısın?"

Denizin sisi, yüzlerinin arasında ısıltılar yaratıyordu. tekne kaba dalgalarda hafifçe inip kalkıyordu. Çevreleri gece ve denizdi.

Kız uzun bir iç çekişle "Yapacağım," dedi. Uzun bir süre sonra, "Oh, keşke hemen olsa... yani oraya şimdi gidebilsek..." dedi.

"Uzun sürmeyecek, küçük."

"Oraya hiç gelecek misin?"

"Gelebildiğim zaman, geleceğim."

Işık söndü, çevreleri kapkaranlıktı.

Gün doğuşları ve gün batışları, durgun günler ve kış yolculuklarının buz gibi rüzgarlarından sonra Hanor'a geldiler. Büyük gemilerin arasından, kalabalık Ebavnor Boğazı'na ve Havnor'ın merkezinde düğümlenerek uzanan koya vardılar. Koyu geçip Havnor limanına vardılar. Beyaz burçları gördüler. Köprülerin çatıları ve evlerin damları karla kaplıydı ve limandaki yüzlerce geminin donanımı kış güneşinin altında buzla parlıyordu. Teknenin yamalı, kırmızı yelkeni bu denizlerde tanındığı için geldikleri haberi onlardan önce gitti. Karlı rıhtımlara büyük bir kalabalık toplandı ve soğuk rüzgarda bekleyen insanların üzerinde renkli flamalar açıldı.

Tenar, yırtık siyah mantosunun içinde teknenin kışında dimdik oturuyordu. Bileğindeki halkaya, sonra kalabalık, rengarenk kıyıya, saraylara ve yüksek burçlara baktı. Sağ elini kaldırıncı güneş ışığı halkanın gümüşünde parladı. Çırpıntılı suların üzerinde, hafif, sevinç verici rüzgarda bir alkış koptu. Ged kayığı yanaştırdı. İskeleye attığı halatı yakalamak için yüz el uzandı. İskeleye atladı ve kıza elini uzatarak döndü. Gülümseyerek, "Gel!" dedi. kız kalktı ve geldi. Adamın yanında, elini tutarak eve gelen bir çocuk gibi Havnor'un beyaz sokaklarında ağırbaşlılıkla yürüyordu.

son

**Sözcüklerden oluşan bir
büyüler dünyası.
Kişinin doğru sözcüğü kullanması
durumunda gerçek büyü
yapabile eği, ejderlerin insanlarla,
insanların depremlerle
konuştuğı bir evrende
aydınlıkla karanlığın
nefes kesen macadelesi.**